

உ

கணபதி துணை

திருச்சிற்றம்பலம்.

பெரியபுராணம்,

என்று வழங்குகிற

திருத்தொண்டர்புராணம்.

சேக்கிழார்நாயனார்

அருளிச்செய்தது.

இஃது

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரவர்களால்

காலாகாலமமையார் புராணமவரையில் பரிசோதித்து,

ஹவொருபுராணத்துக்கும் இறுதியில்

அவர்களால் எழுதப்பட்ட குசனத்தொடு

மேற்படிநூ

சதாசிவப்பிள்ளையால்

செனனப்பட்டனம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை ரூபா - 2.

(Copyright Reserved)

1881

௩௭ சூரனங்களில் சிலபாகம மரஹி எழுதவேண்டுமென்னுங் கருத்துக்கொண்டிருந்த ஐயாவவர்கள் அக்கருத்து முறையுமுன சிவப தம் அடைந்துவிட்டமையால் அவை முன்னெழுதியிருந்தபடியே பதிப டிக்கப்பட்டன.

சூ சீ ப த் தி ர ம்

— * —
முதற்காண்டம்.

புராணம்.	பகம.	புராணம்.	பகம
பாயிரம்.			
க. திருமலைச்சருக்கம்.	எ	அரிவாட்டையநாயனாபுராணம்	நாசுஉ
திருமலைச்சிறப்பு	அ	ஆனாயநாயனாபுராணம்.	நாசுடு
திருநாட்டுச்சிறப்பு.	யஅ	ச. முமமையாலுலகாண்டசருக்கம்	
மங்குதிகண்டபுராணம்	கஉ	மூாதநிராயனாபுராணம்.	நாடுக
திருக்கூட்டச்சிறப்பு	ஙக	முருகநாயனாபுராணம்.	நாடு.அ
தடுத்தாடகொண்டபுராணம்	ஙங	உருத்திரபசுபநிராயனாபுராணம்.	நாசுக
உ. தில்லைவாழ்ந்தணாச்சருக்கம்.		திருநாளைப்போவாரநாயனார்	
தில்லைவாழ்ந்தணாபுராணம்.	டுச	புராணம்	நாசுக
திருநீலகண்டநாயனாபுராணம்.	சுச	திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்	
இயற்பகைநாயனாபுராணம்	எக	புராணம்.	நாசுக
இளையானகுடிமாநாயனாபுராணம்.	எஎ	சண்டேசுநாயனாபுராணம்	நாஅங
மெயப்பொருளாயனாபுராணம்	அஉ	டு. திருநின்றசருக்கம்.	
விறமலிண்டநாயனாபுராணம்	அசு	திருநாவுக்கரசுநாயனாபுராணம்	நாசுக
அமரநீநிராயனாபுராணம்.	அசு	குலச்சிறைநாயனாபுராணம்	உசடு
ங. இலேமலிந்தசருக்கம்.		பெருமிழலைக்குறாபநாயனார்	
எறிபத்தநாயனாபுராணம்.	சுக	புராணம்.	நாசு.அ
புறநிந்தநாயனாபுராணம்.	நாஉ	காரைக்காலமமையாபுராணம்	உடுய
கண்ணப்பநாயனாபுராணம்.	நாஅ	அப்பதிவழக்கனாயனாபுராணம்.	உடுஎ
குலகுலியக்கலயநாயனாபுராணம்	நாங	திருநீலக்கநாயனாபுராணம்.	உசுக
மானக்கஞ்சாநநாயனாபுராணம்.	நாங	நமிநந்தியழகனாயனாபுராணம்.	உசடு

உ

கணபுதினை

திருச்சிற்றம்பலம்.

உபோற்காதம்.

அநாதிமலமுத்தபதியாகிய பரசிவன் தமக்கு ஓர் பிரயோசனமுங் குறியாது அநாதிமலபெத்தராகிய ஆனமாதர்களுக்கு மலர்க்கமும் சிவததுவலிளக்கமும் சித்திகருமபொருட்டு, பெருங்கருணையினாலே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் எனலும் பஞ்சகிருத்தியம் பண்ணுவா. அவற்றான், படைத்தலாவது சென்முமுடைய பிரணிகளின் சமுகமாயும், போகோபயோகிகளாகிய பரிசுரங்களுோடு இணைந்ததாயும், இருக்கின்ற சகத்தை அந்தவந்த நானுவிதயோனிகளில் உற்பயிப்பித்தல். காத்தலாவது தனிச்செயாற்றுகெகப்பட்ட சாவலோகத்தையும் தத்தம் விடயத்தில் நியோகிக்க நிறுத்துதல். அழித்தலாவது சகத்தைச் சகத்தி யோனியில் ஒடுக்கல். மறைத்தலாவது தத்தம் வாசனைக்குத் தக்க போகத்தின் வழுவாதிருக்கச்செய்தல். அருளலாவது தீக்ஷாகிருத்தியமாகிய அனுகிரகம்

இப்பஞ்சகிருத்திய கருத்தாவாகிய பதிக்கு உரிய முக்கிய குணங்க ளாவன சருவருளுதை, திருத்தி, அநாதிபோதம், சுவதாதிரதை, அலுப்த சத்தி, அநந்தசத்தி என்னும் ஆறுமாம். இவைதமிழின் முறையே முற்றறிவு, வரம்பிலின்பம், இயற்கையுணர்வு, தன்வயம், குறைவிலாற்றல், வரம்பிலாற்றல் எனப்படும். எல்லாப்பொருள்களையும் புலப்படக்கூறலும் அறிவு உள்வழியலலது எல்லாதொழிலும் இயற்றுதல் கூடாமையின் முற்றறிவும், தமதனுபவத்தின்பொருட்டுப் பிரிதொன்றனைவேண்டிற் பரிபூரணதன்மையெடுப்பேக கடவுட்டன்மை செட்டுப்போதலின் வரம்பிலின்பமும், முற்றறிவுடையவழியும் அஃதநாதியன்றி அவாந்தரத்தில்வந்ததேற் காரணபூவகமாய் வந்ததெனின் வரம்பின்மைக்குற்றமும் காரணமின்றிவந்ததெனின் காரண காரிய நியமமின்மைக் குற்றமும் அடுக்குமாதலின் இயற்கையுணர்வும, பிராவயமுண்டேற் பாசத்தையுமுளதாகி வேண்டியதெய்தாமையும் வேண்டாததெய்தலும்கிய குற்றம்பற்றதலின் தன்வயமும், ஆற்றல்குன்ற மாயின் எக்காலததும் எத்தேசத்தும் இளைப்பின்றித் தொழிலியற்றுதல் ஏலா மையிற் குறைவிலாற்றலும், அவ்வாற்றல் வரம்புப்பட்ட பரிமாணமுடைய தாயின் வரம்புப்பட்ட தொழிலியற்றல் கூடாமையின் வரம்பிலாற்றலுமாகிய இவ்வறுகுணங்களும் பதிக்கு இன்றியமையாமைகாண்க. அப்பதியான

வர், அநாதியே" உள்ள முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலாகிய சிவத்துவமஇயைதலாற்றான், சிவத்துவம என்னும் அதிசுத்தம் இயைதலாற்றான், ஸ்ரீ என்னுந் தாதுகிடத்தலெனப்பொருள்படுத்தின இறுதிக் காலத்து உலகமெல்லாம் தமமிடத்து ஒடுங்கிக்கிடத்தலாற்றான், சம்சனங்களுடைய மனங்கள் தம்பாறகிடத்தலாற்றான், ஸ்ரீ என்னுந் தாது மேலிவித்தலெனவும் கூருவித்தலெனவும் பொருள்படுமாதலான் ஆனமாககளின் பாசத்தியை மெலிவித்துச் சிற்சத்தியைக் கூருவித்தலாற்றான், காந்திப்பொருடரும் வஸ்ரீ என்னுஞ்சொல வாண் விபரியய முறுதலாற்றான், சிவனெனப்படுவா.

அச்சிவனது ஆளுகையினாலே அவ்வான்மாக்கள் கர்மாநுசாரமாக நால்வகைத்தோற்றமும், எழுவகைப்பிறப்பும், எண்பத்தான்கு தூறியிர யோனி பேதமும் உடையராயப்பிறந்திறந்து உழுவகாலத்திலே, முன்னாப பௌத்தம் முதலிய புறச்சமயங்களிலே நின்று அவ்வசமய நூல்களில் விதித்தபடி ஒழுக்குவாகள். அப்புறச்சமயங்களுக்கு, அவரவராலே சொல்லப்பட்ட காத திருகாரணங்களை அகிஷ்டித்துக்கொண்டு அந்தக் காததிற்காரண சொருபியாய் இருந்து, சிவனே அருள்செய்வா அது " அறிவினான் மிக்க வறுவகைச் சமயத் தவவவாக் கவகே யாரருள் புரிந்து - வெறியு மாகட லிலவகையா கோனேத் துவவக மாலவகைக் கீழ்நாத திடமிக - குறிக்கொள பாடலி லின்னினிசை கேட்டிக கோல வாளொடு நாளது கொடுத்த - செறிவு கண்டுநின்றிருவடி யடைந்தேன் செழுமப்பொழிந்ருப் புன்கூரு ளானே " என்னுஞ் சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவாரத்தாலும், "அறுவகைச் சமயத் தோகரு மவ்வவா பொருளாய வேறா - குறியது வுடைத்தாய வேதா கமங்களின் குறியிறந்தவ - கறிவினி லருளான மன்னி யுமனையோ டப்ப னாகிச - செறிவொழியாது நின்ற சிவனடி சென்னி வைப்பாம் " எனவும் "யாதொரு தெய்வவக கொண்க உரத்தெய்வ மாகி யவகே - மாதொரு பாக னாதாம் வருவாமற நத்தெய்வ வகை - வேதனைப்படுமி நகரும பிறகருமேல் வினையுஞ் செயயுமாதலா லிவையி லாதா ன்றிந்தருள செயவ னனதே " எனவும் வருஞ் சிவனான சித்தித் திருவிருத்தவகளாலும் அறிக.

புறச்சமயங்களிலே நின்று செயத் புண்ணியங்களினாலே, பின் வைதிக மார்க்கத்திலே புருந்து, வேதத்திலும் அதன் வழிநூலாகிய மிருத்திமுதலிய வற்றிலும் பிராமணாமுதலிய நான்கு வருணத்துக்கும் பிரமசரியமுதலிய நான்காச் சீரமத்துக்கும் விதித்த பசு புண்ணியங்களைச் செயது, சுவாகக்கத்திற சென்று போகத்துயத்து, மீண்டு பூமியிலே பிறப்பாகள் அவர்கள் முன்செய்தவை திக புண்ணிய மிருதியினாலே சைவாகமத்தால் உணர்த்தப்படும் சைவத்திற பிரவேசித்து, சரியை கிரியை யோகங்களை முறையே அதுட்டித்து, அவற்றின் பலவகைகளில் சாலோக்கிய சாமீபிய சாருப்பிய பதங்களைப்பெறுவார்கள். அவர்களுள், போகத்திலே வைராகியும் உற்றவர்கள் திரும்பப் பூமியில் வாராது சிவானுககிரகத்தினாலே பரமுத்திமாண்களாவார்கள் ; போகத்திலே வைராகியும் உருதவாகள் திரும்பப் பூமியிலே பிறந்து, சிவனானத்தைப் பொருந், பரமுத்தியாகிய சிவ சாயுச்சியத்தைப் பெறுவார்கள். இதற்குப் பிரமாணம், சிவனெறிப்பிரகாசம். " இப்படி யவத்தை யோணாதெய்தியே பிறப்பிற் பாம் - வெப்புறுவ காலத் தன்னில் வேதத்தின் வழியத் தறிப் - பொய்ப்பொருட் சமயத் தன்னிற் புரிந்திடுக தவத்தினாலே - தப்பிலா வேதஞ் சொன்ன சமயத்தைச் சாரந்து நின்றே. வன்னமோர் நான்கினுக்கு மாசிலாச் சிரமம் கட்டுஞ் - சொன்னவா றிடறி லாதே செய்துபின் சுவர்க்கத் துய்த்தப் - பின்னமா நிலத்தின் வந்து சிவதன்மம் பெரிதென்றெண்ணி - முன்னையா கமங்கள் சொன்ன படிதவ முயல்வ மென்றே என்

னியோர் குருவைச் சேர்ந்தே யெழில்பெறு சமய தீகை - நண்ணியே சரியை தன்னை நவையற வியற்றி யத்தாற் - புண்ணிய சிவலோ கத்தைப் பொருந்தியவ குள்ள போக - மண்ணலா ருளப் பெற்ற தருந்திமே லவனிமீதே, உதித்தருள்செய குருவாலே, விசேட தீகை யற்றுணர்ந்து சிவபூசை யூனமற் செய்தே - துதித்திடுந் சாயிப்ஞ் சிவனபாற் பெற்றுத் தயத்திடுவா பெருமபோகந் தொலைந்த காலை - நதிச்சடையா னுருளாலே புலியின்னணி நாடரிய சிவயோக மியற்றி நனறாது - திதிகொழிவாக் காலமுறு மளவு மந்தச் சிவனுடைய சாருபஞ் சொந்த நின்றே ஆகத்தி லாசையில ராகிச் சற்று மளவிறந்து மேனமேலு மடைவ தான-போகத்திற பற்றிலனோ யாகிலுல கெல்லாம் பொன்றிடுநகா விவாதாமும பொருத்திடுவா முததி - மோகத்தை ததவிராதோர் பிணைசிருட்டி கால முளைத்தவகிற குருவாலே முததிபெற மலத்தின-பாகத்தை யடைந்ததறை சத்திபதிந் திடவே பரஞானத் தான்முததி பல்குமவா பாலே ” எ-ம சிவஞானசித்தியா “ தானமியா கந்தித்த மா சசிரமந் தவங்களை சாந்திவிர தங்கனம் யோகங்களை சரித்தோ - நீனமிலாச சுலாககமபெற றிமைபபளவின மீனவ - நீசனியோ கககிரியா சரியையினி னினறே - ருனமிலா முததிபதம் பெற்றறலக மெல்லா மொடுங்குமபோ தான முனிவா தொழியிறுப வித்து - ஞானநெறி யடைந்தடைவா சிவனையவகு நாதனே முன்னிறங் னன்னுகுவா நற்றானே ” எ - ம கோயிற்புராணம். “ சுருதிவழி யொழுதினாகன சுவாகசுந்தா ராகமுதற் - சரியைகிரி யாயோ கா சாலோக சாயிப் - வருவுவமை யினராக வுசவுதுமெம முடனாகும் - பெருகியஞா னிகளெமமைப பெற்றாபோக கற்றானே ” எ-ம சிவதருமோத்தரம் “ இருவினை யுணர்ந்த புத்த ரவாமுத லிகலும் வாத - தெரிசன மனைத்துஞ் சோந்தா சிவசம யத்தைச் சோவா - பொருவிவீர் புக்கன வாககிற் கரும் நன நெறியும் புக்கே - விரவுவா ஞான யோகம் விடுவாமெய் யடைவா மெய்யே விடுத்தோ ராககைச தனனி வ்ருணமல் சத்தி தன்னைத்-தடுத்தருள சைவ தூவின் சாதன மதனைத் தளளி - விடுத்தவி றற்ற தூவின் சாதனம் விருமபு வாமுன - னடுத்தவா ரமுதம் விட்டுப் புறகையா தரிப்பா ரன்றே. ” எ-ம. வருமாறுகாண்க

இது காறுங கூறியவாற்றால், சைவசித்தாந்தத்தன்றிப் பரமுத்தி சித்தியாது என்பதும், அப்பரமுத்திக்குச் சாதனம் சிவஞானமே என்பதும், அச்சிவஞானத்தைப் பயப்பன சரியை முதலிய முன்றமே என்பதும், வேதத்துள் விதித்த வேள்வி முதலியன வெல்லாம் அந்திதியமாகிய காமியநகனைப் ப : அபன என்பதும் பெறப்பட்டன. வேள்வி முதலியன ஞானத்தைப்பயவ : மாததினாயேயன்றி, தீவினைபோல அது நச்சுமொட்டாது தடைசெய்து றறலும் உடையனவேயாம் ஆதலால், தீவினைகள் இருபடி விலகரும், வேதத்துள் விதித்த வேள்விமுதலிய நலவினைகள் பொனவிலகரும் போலத் தமமுட் சமப்படுத்தி உணராத்ர பானமையவெனக். வேள்வி முதலிய தரும் ககளின் பயனாகிய இன்பம் முன்பசித்து உண்டு பின்னும் பசிப்பானுக்கு அவவுண்டியால் வரும் இன்பத்தைப் போலும். அவ்வேள்வி முதலியன போல அனுபவ மாததினாயாற கெடுத்தின்று மேனமேல் முறுகி வளாகுன வாகிய சரியை கிரியை யோகங்களால் எய்தப்படும் சிவஞானம் பசித்து உண்டு பின்னும் பசித்தலிலலாத தேவாசுருக்கு அவ்வமுத வுண்டியாலாய பயின்பபோலும். அவ்வமுத வுண்டி நகா திகா மூப்பினி நிலைபெறுதலாகிய பெருமபயனைத் தருதனமாததினாயேயன்றிப் ப சித்திதலாகிய அகாநதரப் பயின்புந் தருதலபோல, சரியை முதலியனவும் சிவஞானத்தைப் பயத்தல் மாததினாயே யன்றித் தத்தம் பத முததியாகிய அவாந்தாப் பயின்பும பயப்பனவாம்.

மேற் கூறிப்போந்த சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களுள்ளும், சரியை கிரியை என்னும் இரண்டும் கூடி, சிவ தருமமென ஒருபெயரான வழங்கவும் பெறும். அநதச் சிவதாமம் மெல்வினை வல்வினை என இருவகைப்படும். அவற்றுள், மெல்வினையாவது சைவாகமத்திலே சரியை கிரியைகளுக்கு விதித்த வழி ஒழுகும் விதிமராக்கம். வல்வினையாவது அவ்விதிமராக்கத்தில் வழுவாது நின்று அந்நிலையின முதிர்ச்சியினாலே பின்னுண்டாகிய பிறப்பின கண்ணே சிவனிடத்தில் எல்லையின்றி எழுந்த அதிதீவிரமாய் முறுகிவளரும் அனபின் பெருக்கத்தினாலே உலகநெறிகடந்து ஒழுகும் பததிமராக்கம். இத்தற்குப் பிரமாணம் திருக்களிற்றுப் படியாரா “நல்லசிவ தனமததா நல்லசிவ யோகததா - நல்லசிவ ஞானததா ஞானிய - வல்லதன - லானோனு மனபுசெயினவகே தலைப்படுவகா-ணானோனு கானு வரன.” எ-ம். “மெல்வினையே யென்ன வியனுலகி ஞாக்கரிய - வல்வினையே யெனன வருமிரண்டு - சொல்லிற் - சிவதன்ம மாமதனிற் சென்றதிலே செலவாய - பவகனம் நீங்கும் படி” எ-ம். “ஆதியை யாசசித்தற கங்கமு மங்கங்கே - தீதி லறமபலவுரு செய்வனவும் - வேதியனே - நலவினையா மெனறு நமக்குமெளி தானவற்றை - மெல்வினையே யென்றதுநாம் வேறு.” எ-ம். “வரங்கடருஞ் செய்ய வயிரவாகருத் தங்கன் - கரங்களிளு லன்றுகறி யாக - விரங்காதே - கொலவினையே செய்யுங் கொடுவினையே யானவற்றை - வல்வினையே யென்றதுநா மற்று.” எ-ம். “பாதகமே யென்றும் பழியென்றும் பாராதே - தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டு - சேதிப்பக - கணமசா தாமம் பரிசளித்தாரா சண்டாயே - சண்டசா தஞ்செயலாற றுன.” எ-ம் “செய்யி லுருத்த திருப்படி மாற்றதனை - யைய விதுவழுது செய்யெனவே - பையவிருந - தூட்டி யறுபதற்கே யூட்டி யறுத்தவனா - நாட்டியுனா செய்வதே நாம்” எ-ம்-வரும்

இங்ஙனங் கூறிய சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களிலே நின்று முதல்திபெற்ற மெய்யடியார்களுட் சிறந்த தனியடியாரா அறுபத்து மூவரும் தொகையடியாரா ஒன்பதின்மருமாகிய திருத்தொண்டா எழுபத்திருவருடைய சரிததிரத்தை, கணகசபையின் கண்ணே ஆனந்த நீருத்தஞ்செய்தருளும் கருணைநிதியாகிய சிவனது திருவருளினாலே பசு கரணமெல்லாரு சிவகரணமாய் பிழைப்ப பெற்ற சிவாதுபூதிமாகிய குன்றத்தாச சேக்கிழார் நாயனா, தமிழலகம் உயத்தற்பொருட்டு, திருத்தொண்டா புராணம் எனப்பெயர் தந்து விரித்தருளிச்செய்தாரா இப்புராணம் தன்னை ஒதல கேட்டல செய்வார்களுக்கிவனடியார்களது அத்தியற்புத பததித்திறத்தையும் அவாகட்டு எளிவந்தபிவனது அத்தியற்புதப் பிரசாதத்தையும் உணர்த்தி, அவாருருசை அழலிடைபுடைய மெழுகுபோலக் கசுந்துருக்கசெய்தலிற் றனக்கு உயாவொப்பிணி ஷத்திருமும் பெருமையுடைமைபற்றி, பெரியபுராணம் எனவும் பெயாபெற்றது இப்பெரிய புராணம் சைவசித்தாந்த நூற்கருத்தோடு மாறுபடாத வேதமுடிவாகிய உபநிஷத்துக்களின் தார்பரியங்களை உளனடக்கிய தேவாரம் திருவாசகம் திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு என்னும் நான்குளோடு கூட்டி, கல்வியறிவொழுக்கங்களை ஆன்ற மகத்துக்களாலே தொன்று தொட்டு அருட்பா எனவழங்கப்படும்.

பிரஞ்ஞையிலலாத சிவபிராமணா இப்பெரிய புராணத்துக்கு அப்பிராமணியம் பேசுவர் இப்புராணத்துக்குத் தில்லைவாழ்ந்தனா மடபதிகள் முதலிய எண்ணிறந்த அடியார்கள் கேட்கச் சிதம்பர சபாநாதா “உலகெலாம்” என அடியெடுத்தக கொடுத்தருளினா எனவும் இதுமுற்றியபின்னா அகபாயசோழ மகாராசாவுக்கு, சோழனே, சேக்கிழான் நாம் “உலகெலாம்” என்று அடி எடுத்துக்கொடுக்க, நம்முடைய தொண்டாகனது அடிமைத்திறத்தை விரித

துப்புராணம்பாடி முடிந்தான்; நீ அதைக்கேள் என்று யாவரும் கேட்ப அருளிசெய்தார் எனவும் தில்லைவாழ்ந்தணாகளுள் ஒருவராகிச் சிவானுபூதிமான எனப் பிரசித்தி பெற்ற உமாபதி சிவாசாரியா சேக்கிழார்புராணத்துட் கூறுதலானும், பரமசிவன உமாதேவிகுருச சதூயுகதருமங்களுங் கூறிய பின்னா, இனிக் கலியுகத்திலே அறுபத்துமூன்று தொண்டாகள் பிறந்து தம்மேற்பத்திசெய்வார்கள் எனவும், அவர்கள் சரித்திரத்தை உபமன்னியு முனிவர் பத்தாசுழாங்கட்டுக் கூறுவா எனவும் கூறி, அச்சரித்திரத்தை மூன்னுணாததமை பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசியத்திலே நவமாமிசத்திற் பெறப்படுதலானும், சங்கராசாரியா இப்பெரியபுராணத்துட் கூறப்படும் அறுபத்து மூவருள்சிலரது அடிமைத்திறத்தை “ வழியிலும் இடப்பட்ட செருப்பானது பசுபதியின் அவகத்துக்குக் கூாசசமாகின்றது ” வாயநிறைந்த நீரால் நனைத்தல புரப்பகைவருக்குத் திவ்வியாபிஷேகமாகின்றது ” சற்றேபுகிக்கப்பட்ட மாமிசசேஷத்தின் கவளமானது திவ்வியோபகார மாகின்றது: வனசரண்பந்தச சிவோஷ்டனுகின்றன பத்தி எதைச செய்கின்றிலது ” எனச்சிவானந்தலகரியினும், “ கிரீசோ, மனோலிகும புதலவனுக்கும் நேதைக்கும் துரோகஞ் செய்தவாக்குப பிரசன்னராயினீர் நானே பிறருக்குத்துரோகஞ் சிறிதும் செய்யவல்லனல்லன் எனனிதது நீர்எவ்வாறு பிரீதிசெய்வீர் அறியேன் ” எனச் சிவபுச்சங்கத்தினும் சிறப்பித்துரைத்தலானும், அப்பிராமணா கூற்றுத் தூரமபோயத் துசசமாயவீடும.

இப்பெரியபுராணமானது, தன்னை உணராநகவாக்குகின்றி மற்றவர்களுக்குத் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தின் வரலாறும் மகிமையும் ஒரோ விடங்களில் அதனபொருளும் விளங்குதல கூடாமையானும், தன்னை அத்தியந்த ஆசையுடன் ஒதுவோருக்கும் கேட்போருக்கும் பத்திகைவராகிய ஞானங்களைப் பயக்குங் கருவியாய் இருத்தலானும், சிவஞானசித்தியார திருக்களிறறுப்படியார முதலிய சைவசித்தாந்தநூல்களினும் உரைகளினும் சிவானுபவத்துக்குத் தான கூறும் நாயனமா பலருடைய சரித்திரங்களில் உதாரணம் காட்டுதலானும், சாவாடிகாரிகளாகிய ஆசிரைவருக்கும் பிறருக்கும் தான அதிகரித்த தனியடியார அறுபத்துமூவரும் தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆகிய நிருத்தொண்டா எழுபத்திருவருடைய சரித்திரங்களையும் உணர்ந்து அவர்கள் மகிமையைத் தெளிந்தாலன்றிச் சிவாலயங்கள் எங்கும் முறையே அவர்களுக்குப் பிரதிடடை பூசை நிருவிழாக்கள் செய்தற் கண்ணும் அறைகளைச் சேவித்தற்கண்ணும் ஊக்கமும் அன்பும் நிகழாமையானும், சைவர்கள் யாவரும் ஒருதலையாகக் கற்றுணர்வேண்டிம நூலாம்.

திருச சிறம பலம்

பெரியபுராணம்

என்று வழங்குகின்ற

திருத்தொண்டர்புராணம்.

பாயிரம்,

உலகெ லாளுணாக் தோதற கரியவ
 னிலவு லாவிய நீமலி வேணிய
 னைகில சோடிய னமபலக தாடுகான்
 மலாசி லமபடி வாழத்தி வணங்குவாம் (க)

உளன டைந்த வுடம்பின பிறவியே
 தான டைந்த வுறுதியை ச சாருமற
 நேன டைந்த மலாபபொழிற் நிலையுண
 மாந டஞ்செய வரதாபொற் ருடொழ் (உ)

எகெகு மாககதை யின்றரிழ்ச் செய்யுளாய்
 நடக்கு மேனமை நமக்கருள செய்கிடத்
 தடக்கை யையதுடைத் தாழ்செவி நீண்டமுடி
 கட்டக்க ளிறறைக கருத்து ளிருத்துவாம். (ங)

வேறு.

மகிவளா சடைமுடி மன்று ளாணாமுன்
 றுதிசெயு நாயனமார தூய சொனமலாப்
 பொதிநல நுகாதரு புனிதா பேரவை
 விதிமுறை யுலகினில விளங்கி வெலக்கவே. (ச)

வேறு.

அளவி லாத பெருமைய ராகிய
 வளவி லாவடி யாரபுதழ் கூறுநே
 னளவு கூட வுரைப்பரி தாயினு
 மளவி லாசை துரப்ப வறைகுவேன். (ஞ)

தெரிவ ரும்பெரு மைத்திருத தொண்டர்தம்
 பொருவ ருஞ்சீர் புகலுந் தேன்முற்றப்
 பெருகு தென்கட லூற்றுண் பெருநகை
 யொருக ணங்கனை யொக்குந் தக்கமையேன். (ஐ)

செப்ப லுற்ற பொருளின சிறப்பினை
லப்பொ ருட்குரை யாவருங் கொளவரா
லீப்பொ ருட்கென னுணர்நி தாயினு
மெயப்பொ ருட்குரி யாகொளவா மேன்மையால. (௭)

மேய விவ்வுரை கொண்டு விரும்புமாஞ்
சேய வன்றிருப பேரம பலஞ்செயய
தாய பொன்னணி சோழனீ ழிபா
ராய சீரந் பாய னரசவை (௮)

அருளி னீர்மைத திருத்தொண்டறிவருந்
தெருளி னீரிது செப்புதற் காமெனின
வெருளின மெயமொழி வானிழல் கூறிய
பொருளி னுஞ் செனபபுகல் வாமன்றே (௯)

வேறு

இங்கித னுமங் கூறி னிவவுல கநது முனனாட்
டங்கிரு ளிரண்டின மாககன சிதைபுட் சாரநது நின்ற
பொங்கிய விருளை யேனைப் புறவிருள போகரு கின்ற
செங்கதி ரவனபோ னீக்குந் திருத்தொண்டா புராண மெனபாம். (௧௦)

பாயிரமுதறிந்து.

முதற்காண்டம்.

முதலாவது

திருமலைச்சருக்கம்.

திருமலைச்சிறப்பு.

பொன்னின் வெணடிரு நீறு புனைந்தெனப்
பன்னு நீளபனி மாலவரைப் பாலது
தன்னை யாகரு மறிவரி யானென்று
மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை. (௧)

அண்ணல் வீற்றிருக் கப்பெற்ற தாதலி
னண்ணு மூன்றுல குநகான மறைகளு
மெண்ணின் மாதவஞ் செயயவந் தெயதிய
புண்ணி யநதிரண மினனது போல்வது. (௨)

நிலவு மெண்ணி நலங்களு நீடொளி
யிலகு தண்டளி ராக வெழுந்ததோ
ருலக மென்னு மொளிமணி வல்லிமேன்
மலரும் வெண்மலா போல்வதம் மால்வரை. (௩)

திருமலைச் சிறப்பு.

மேன்மை நான்மறை நாதமும் விஞ்சையர்
காண வீணையி னேசையுங் காரொதிர்
தான மாக்கண் முழக்கமுந் தாவில்தீர்
வான தூந்துபி யாப்பு மருங்கெலாம்.

(ச)

பனிவி சும்பி லமரர் பணிநதகு
முனித கோடி யணிமுடி மாலையும்
புனித கற்பகப் பொன்னரி மாலையு
முனிவ ரஞ்சலி மாலையு முன்னெலாம்.

(இ)

நீடு தேவர் நிலைஞ்ஞம் வேண்டிடி
னாடு மைம்பெரும் பூதமு நாட்டுவ
கோடி கோடி குறட்சிறு பூதங் கன
பாடி யாடும் பரப்பது பாங்கெலாம்.

(ஈ)

நாய கன்கழல் சேவிக்க நானமுதன்
மேய கால மலாமையின் மீண்டவன்
நூய மாலவரைச் சோதியின மூழ்கியொன்
ருய வன்னமுங் காணு தயாகுமால்

(ஏ)

வேறு.

காதில்வெண்குழையோன்கழற்கெழுமையோன்காலம்பாத்திருந்ததுமறியான்
சோதிவெண்கயிலைத் தாழ்வரைமுழையிற றுதிககையோ னூராதியைக்கண்டு
மீதெழுபண்டைச் செஞ்சுடரின்று வெண்சுட ரானதென் றதன்னை
முதியே நமதா யிடக்கலுந் றுனென் றதனைவந் தனைதருங் கலுமுன்.

(அ)

ஆரம்பைய ராடன் முழவுடன் மருங்கி னருவிக ளெதிரொதிர் முழங்க
வரம்பெறு காதன் மனததுடன் றெயவ மதுமல ரிருகையு மேந்தி
நிரந்தர மிடைந்த விமானசோ பான நீடியா வழியினு லேறிப்
புரந்தரன் முதலாக் கடவுளா போற்றப் பொலிவதத் திருமலைப் புறம்பு.

(ஈ)

வேதநான் முகன்மால் புரந்தரன் முதலாம் விண்ணவ ஞெண்ணிலார் மற்றுங்
காதலான் மிடைந்த முதற்பெருந் தடையாக் கதிாமணிக் கோபுரத் துள்ளான்
பூதவே தாளப் பெருங்கண் நாதா*போற்றிடப் பொதுவினின் றாடு
நாதஞ் ராதி தேவனா கோயி னாயக னநதியெம் பெருமான.

(இ)

நெறியிற கண்ணா நாற்பெருந் தோளா நிறணி மேனிய ரநேகர்
பெற்றமேல கொண்ட தம்பிரா னடியா பிஞ்சுகண் றன்னருள் பெறுவார்
மற்றவாக் கெல்லாந் தலைமையாம் பணியு மலாக்கையிற் சுரிகையும் பிரம்புங்
கற்றைவா சடையா னருளினுந் பெற்றான காப்பதக் கயிலைமால் வரைதான்.

கையின்மான் மழுவர் கங்கைசூழ் சடையிற் கதிரிளம் பிறைநறுங் கண்ணி
யையாலீற் யிருக்குந் தன்மையி னாறு மளப்பரும் பெருமையி னாறு
மெய்யொளி தழைக்குந் தூயமையி னாறும வென்றிவெண் குடையந் பாயன்
செய்யகோ லபயன் றிருமனத தோங்குந் திருக்கயி லாயநீன் சிலம்பு.

(ஓஉ)

வேறு.

அன்ன தன்றிருத் தாழ்வரை யினனிடத்
தின்ன தன்மைய னென்றறி யாச்சிவன்
றன்னை யெயுணாக் தார்வந் தழைக்கின்ற
ஊன்ன ருஞ்சீ ருபமன னியமுனி.

(ஓஈ)

யாத வன்றுவ னைக்கிற்றீ யாகிய
மாத வன்முடி மேலடி வைத்தவன்
பூத நாதன் பொருவருந் தொண்டினுக்
காதி யந்த மிலாமை யடைந்தவன்.

(௮௪)

ஆந்தர் தந்த வருட்பாற கடலுண்டு
சித்த மாராது தெவிட்டி வளாந்தவன்
பதத ராய முனிவாபல் லாயிரா
சுத்த யோகிகள் சூழ விருநதுழி.

(௮௫)

அங்க ணேரொளி யாயிர ஞாயிறு
பொங்கு பேரொளி போன்றுமூன் றேன்றிடத்
துங்க மாதவா சூழ்ந்திருந் தாரெலா
மிங்கு தென்கொ லதிகய மெனறலும

(௮௬)

ஆந்தி வான்மதி சூடிய வண்ணரூள்
சிறிதி யாவுணாந் தமமுனி தென்றிசை
வந்த நாவலா கோனடிகழ வனறெண்ட
னெந்தை யாரரு ளாலனை வானென.

(௮௭)

கைகள் கூப்பித தொழுதெழுந் தத்திசை
மெய்யி லாநந்த வாரி விரவிடச்
செய்ய நீள்சடை மாமுனி செலவுழி
யைய நீங்க வினவுவோ ரந்தணா

(௮௮)

சம்பு லின்னடித் தாமரைப் போதலா
லெமபி ரானிறைஞ் சாயிது வென்னெனத்
தமபி ரானேத்தன னுள்ளந் தழீஇயவ
னம்பி யாருந் னுந்தொழுந் தனமையான

(௮௯)

என்று கூற விற்றஞ்சி யியமபுவா
வென்ற பேரொளி யாரசெய விழுத்தவ
நன்று கேட்க விருமபு நசையிசேற
மினறெ மககுரை செயதரு மொன்றலும

(௯௦)

உள்ள வண்ண முனிவ னுணைசெயவான
வெள்ள நீர்சசடை மெய்ப்பொரு ளாகிய
வள்ளல சாதது மதுமலா மாலைபு
மள்ளு நீறு மெடுத்தனை வாணுளன

(௯௧)

அன்ன வனபெய ராலால சூதரன
முன்ன மாங்கொரு நாணமுதல் வன்றனக்
கின்ன வாமெஹு நாணமலா கொய்திடத்
துன்னி னுனந் தனவனச் சூழலில

(௯௨)

அங்கு முன்னெமை யாளுடை நாயகி
கொங்கு சோகுழற் காமலா கொய்திடத்
திங்கள் வாண்முகச் சேடிய ரெய்திஞா
பொங்கு கின்ற கவிலுடைப பூவைமாரா.

(௯௩)

அந்த மிலகீ ரணிநதிதை யாய்குழற்
கந்த மாலை கமலினி யென்பவா
கொந்து கொண்ட திருமலா கொயவுழி
வந்து வானவ ரீச ரருளென.

(௨௪)

மாத வஞ்செய்த தென்றிசை வாழ்நதிடத்
திதி லாததிருத தொண்டத் தொகைதரப
போது வாரவா மேனமனம் போககிடக
காதன் மாதருங் காட்சியிற கண்ணினா

(௨௫)

முன்ன மாங்கவன மொயமமுனை நாணமல
ரெனனை யாட கொண்ட வீசலுக் கேயவன
பனம் லாகொயது செல்லப பனிமல
ரன்ன மன்னவ ருங்கொண்டகனற்பின.

(௨௬)

ஆதி மூர்த்தி யவனறிந் நோக்கியே
மாதா மேனமனம் வைத்தனை தெனபுலி
மீது தோன்றியம் மெல்லிய லாருடன்
காத லின்பவ கலந்தனை வாயென

(௨௭)

கைக ளஞ்சலி கூப்பிக் கலங்கிஞன
செய்ய சேவடி நீங்குஞ் சிறுமையேன
மையன மானுட மாயமபங் குமவழி
யைய நேததித தாண்டருள செயயென.

(௨௮)

அங்க னை நதற்கருள செயசபி
னங்கை மாருட னம்பிமற் றத்திசை
தங்கு தோற்றத்தி லின்புறமுச் சாருமென்
றங்க வனசெய் லெல்லா மறைந்தனன.

(௨௯)

அந்த னுளரு மாங்குத கேட்டவா
பந்த மானுட ப பாற்படு தென்றிசை
யிந்த வானறிசை யெட்டி னு மேற்பட
வந்த புண்ணியம் யாதென மாதவன.

(௩௦)

பொருவ ருந்தவத் தானபுலிக் காலன
மருமு னியெருதை யாச்சித்த முள்ளது
பெருமை சோபெரும் பற்றப் புலியுளென்
றொருமை யானாவைப் பாம்பதி யோங்குமால்.

(௩௧)

அத்தி ருப்பதி யின்னமை யாளுடை
மெய்தத வககொடி காண வீருப்புட
னித்த நீடிய வம்பலத் தாமுற
றித்தி றம்பெற லாந்திசை யெத்திசை.

(௩௨)

பூதம் யாவையி னுள்ளவர் போதெள
வேத மூலம் வெளிப்படு மேகினிக்
காதன் மங்கை யிதய கமலமா
மாதொ பாசன ராரூர் மலர் தீதால்.

(௩௩)

எம்பி ராட்டிவீவ் வேழுவ ழீன்றவ
டம்பி ரானைத் தனித்தவத் தாலெய்திக்
கம்பை யாற்றில் வழிபடு காஞ்சியென
முற்பா போற்றும் பதியு முடையது.

(கச)

நங்க னாதன நந்தி தவஞ்செயது
பொங்கு நீடரு ளெய்திய பொறபது
கங்கை வேணி மலரக கன்னமலா
செங்கை யாளரை யாறுந திகழ்வது.

(கடு)

தேச மெல்லாம் விளக்கிய தென்றிசை
யீசர் தோணி புரத்துட னெங்கனும்
பூச னைக்குப் பொருந்து மிடமபல
பேசி லத்திசை யொவ்வா பிறதிசை

(கஈ)

என்று மாமுனி வனறெண்டா செய்கையை
யன்று சொன்ன படியா லடியவா
தொன்று சோததிருத தொண்டத தொகைவிரி
வின்றெ னாதர வாலிங் கியமபுகேன்.

(கௌ)

மற்றி தற்குப் பதிகம்வன றெண்டாதாம்
புற்றி டத்தெம புராண ரருளினா
சொற்ற மெய்ததிருத் தொண்டத தொகையெனப்
பெற்ற நறபதி கந்தொழப பெற்றதாம்.

(கஅ)

அந்த மெய்ப்பதி சுததடி யாகனே
நந்த நாதன நம்பியாண் டாநம்பி
புந்தி யாரப் புகன்ற வகையினால
வந்த வாறு வழாம வியமபுவாம

(கக)

• உலக முய்யவுஞ் சைவநினை றேருகவு
மலகில் சோநம்பி யாளுரா பாடிய
நிலவு தொண்டாதங் கூட்ட நிறைநதுறை
குலவு தண்புன னூட்டணி கூறுவாம்.

(கஃ)

திருமலைச்சிறப்பு முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௮.

சுசனம்.

க. சிவனது பரத்துவம்.

ஐவன் பிரமாண்டத்துள்ளே கைலாச நிலயராகிய ஸ்ரீகண்ட சரீர சரீரி
யாய் இருநது, பிரம விட்டுணு முதலியோராகும் சுவேதர் உபமன்னியு
முதலியோர்க்கும் கிருஷ்ணா அாசகனாமுதலியோராகும் அறுபத்துமூவர் முத
லியோர்க்கும் நிககிரகானுககிரகங்களைப் பண்ணும் இயல்புடையோர் ஆதலா
னும், அறுபத்துமூவர் முதலிய திருதொண்டரது சரித்திரத்தை விரித்
துரைக்கப் புகுநத ஆசிரியா முன்னா அவ்வறுபத்து மூவர்கரு அருள்செய்த
சிவன் கைலாசத்தில் பிரம விட்டுணு முதலியோர் சேவிப்ப வீற்றிருத்தரு

ளும் பெருஞ்சிறப்பைக் கூறுதல் முறைமை யாதலானும், அதனை ஈண்டுச் சுருக்கிக்கூறி, அவ்வனவ் கூறுமுக்கதாற் சிவனே விச்சுவாதிகளும் விச்சுவாசேவியருமாம் எனபது குறிப்பித்தார் பலபிரமாணங்களாலே சிவனே விச்சுவாதிகளும் விச்சுவாசேவியருமாமென்பது ஐயமறத்தணிந்தவழியன்றி, அவர் பாற பத்தி எய்தல் கூடாமையானும், ஒரோவழி எய்தினும், வைணவாமுதலியோர் மறுக்குமவழி மயக்கமெயதுதலப்பற்றி அதுகுன்றுமாதலானும், அதிப்பிரபலப் பிரமாணமாகிய அதாவசிகைமுதலிய சுருதிகளால் சிவனே விச்சுவாதிகளும் விச்சுவாசேவியருமாம் எனபது சிறிது காண்பிப்பாம்.

அதர்வசிகையிலே “அருத்த தியானம் யாது? அன்றியும் தியானிப்போன் யாவன்? தியானிக்கற்பாலரும் யாவா?” என்ற உபசுகிரமத்தில் இருந்த வினாக்களுக்கு இசையத் தியானத்தையும் தியானிப்போனையும் நிரூபணஞ் செய்வதினனா, தியானிக்கற்பாலனா நிச்சயித்தற்குச் சொல்லுமாறு. “மிகவுக தியானிக்கற்பாலராகிய ஈசானனாத தியானிகக அருதப் பிரம விஷ்ணுருத்திரேந்திரர்களாகிய இவ்வொல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனா. எல்லா இங்ஙனியவர்களும் பூதங்களுடனேகூட (உற்பத்தியாகின்றனா.) காரணமும் காரணங் களைப்படைத்தோரும் கருதினோருமாகியவா (உற்பவித்தல்) இன்று. காரணமும் கருவைசுவரிய சம்பனனரும் கருவேசுவரரும் சம்புவுமாகியவரே ஆகாசமத்தியத்திலே தியானிக்கற்பாலா ” எனபதுதொடங்கி, “மற்றதெல்லாம் விட்டிசு கூகத்தைச செயபவராகிய சிவனொருவரே தியானிக்கற்பாலா அதாவசிகைமுற்றிற்று.” எனபதுவாயும், இவகே யோகரூபியினுற பரம சிவனிலே வாததிகரும் ஈசானனொனனுஞ்சொல் யோகத்தினுற் சுவாபாலிக நிரதிகசையசுவரிய பரததனமை யுடையனொன்று பொருளபடுதலானும், ரூபியினுலே பரமசிவனுக்குப் பெயராதலானும், அனாததினும் மேலாகிய பயனவேண்டிநோராகிய உயாந்தோரால பரமசிவன தியானிக்கற்பாலனொனனுங் கருத்தப்பற்றி ஈசானசத்ததால விசேடிய நிரததேசம் பண்ணப்பட்டது. “மிகவுக தியானிக்கற்பாலராகிய ” என்று தியானிக்கப்பட்டதசுகவொன வறபுறுத்தி அதிகமாகத் துதித்தது ஈசானனறி மறறையோர் இப்பெற்றிப் பட்டவா அனறெனனும் உறுதியைத் தொளிப்பித்தற்கு, தேவமனுஷ்க்கிரூபமாகிய சகலப்பிரபஞ்சத்தினும் பிரமன முதலிய நாலவருக்கும் மிகக தலைமைகூறி, அவர்களது ஐசுவரியங்களும வரையறைப்பட்டவைக் கொண் டு உணர்த்தற்கு “பிரம விஷ்ணு ” எனபதுமுதல் “பூதங்களுடனேகூட” எனபதுவாயும் பூதம் இந்நிரியம் முதலியவற்றிற்குச் சமமாக அவர்களுக்கு உற்பத்தியுடைமை காட்டப்பட்டது. இவவுற்பத்தியுடைமை பரமசிவனுக்கும் உண்டாயின, அவருக்கும் அதுபோலத் தியானிக்கற்பாலரார் தன்மையினருகுமென்று ஆசங்கித்து, “காரணமும் காரணங்களைப் படைத் தோரும் கருதினோருமாகியவா உற்பவித்தலினு ” என்று சொல்லப்பட்டது பிரமாதிகளுக்கு உற்பத்தி கூறுஞ் சொல்லாற்றமலால் அவர்களுக்கு அருத்தாபத்தியாற் பெறப்பட்ட காரணம் எதுவோ அந்தரூபமாகிக் காரணங் களாகிய பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர்களையும் மந்திரோபரிடதப் பிரசித்தமான காலமுதலியவற்றையும் படைத்தோராகியும் ஆதிசிருட்டியைச் சங்கற்பித் தோராகியும் இருக்கும் இப்பெற்றிப்பட்ட ஈசானா யாண்டாயினும் உற்ப வித்தல் இன்று எனபது இதனபொருளாம். இதனால் பிரமாதிசட்டுத் தாரணம் யாது அது பிறத்தலினு என்று என்ற இவ்வளவுபொருளுமே பிரசித்தம். ஈசானரெனது இல்லையெனின்; அவ்வனமாயினும், ஈசானருக்குத் தியேயத் துவம் விதித்துப் பிரமாதிசட்டுத் தியேயத்துவம் பிரித்து நீக்கும்பொருட்டு அவர்களிடத்திற் றோஷந்தோற்றுவித்தபின்பு, அந்தததோஷம் ஈசானருக்கும்

உண்டாயின் தியேயத்துவம் இன்றருமென்று அவசரத்தின்போந்த சங்
 கையகற்றற்கு அவருக்கே அத்தோஷமின்மை கூறவேண்டுதல் அவசியமா
 தலின்; ஆண்டு எசானொன வருவித்துப் பொருளுகாப்பதே சால்பு. அங்
 கே ஆகாசமத்தியத்திலே என்றது உபாசனாநாமம் கூறியவாறு. அதற்குப்
 பரமாகாசமாகிய கைலாசமென்னும் பெயருடைய பரசிவலோக மென்பது
 கருத்து அதனால், இருதயகமலம் இரவிலிமபம்முதலிய எவ்வெவ்விடங்க
 ளிற் சிவனைத்தியானிக்கினும், அவ்வெவ்விடங்களை அனைத்தினும் சோதிமயமா
 கிய கைலாசத்தை விபாவித்து, அதன் மத்தியத்தில் இருப்பவராகச் சிவ
 னைத் தியானிக்க என்று உணர்த்தப்பட்டது சருவேசுவரரென்றது சிவனது
 நாமமாகக் கூறப்பட்டது; “ஒங்காரமாகிய சருவேசுவரரைத் துவாதசாந்தத்தி
 லே (உபாசிக்க)” என்று தாபரீயோபரிடத்ததிற பிரயோகித்தலாலும்,
 புராணங்களிலவழங்கலாலும், அவருக்கு அப்பெயருண்மையானென்க. அது
 வன்றி, சருவைசுவரியமுடையவொன்னும் பொருள்படக்கூற்றிற் புனருத்த
 மாதலின், அறனறென்க அன்றியும், இரவிகிரணத்தால் அனுகிரகிக்கப்
 பட்ட சமலங்களே சமலங்களாகும் என்பதனுள் இரண்டாவ சமலபதம்
 கமலகுண சமூகமென்னும் பொருளபடுமாறுபோல, முன்னையது ருடியாக
 வும் பின்னையது யோகருடியாகவும் பொருள்பட்டு, சம்புவானவா உற்பத்
 தியின்றிப் பிரமாநிகட்குங் காரணமாயிருத்தன மாததிரததால் அபரிச்சினை
 சுவரியொன்றதன்று பின்னும் அசாதாரணமாகிய சருவேசுவர சத்தத்தாற்
 கூறப்படுதலானும் சருவேசுவரரென்றதென்று கருத்தாகி உபபத்தியுடைய
 அனுவாதமாகக் கூறியதெனினும் அமையும் இந்த அருத்தத்தையே ஆதர
 வினாலே கண்டோக்கியினாலும் “சிவனெருவோ தியானிக்கற்பாலா,” என்று
 சுருதிவிளக்குகின்றது அநாவனம் அசுசுருதியின்பொருளை உபவிருகணங்
 கள் தாமே தெளிவுறவிளக்குகின்றன அவற்றுள், சைவபுராணத்திலே சிவ
 னது சர்வோத்தமஞ் சிச்சயப்பிரகரணத்திலே (க) “எவரிடத்திலிருந்து
 பிரம விஷ்ணு ருத்திரேகதிர பூவமான இஃதனைத்தும் சகலபூதேந்திரியங்க
 ளுடனேகூட ஆதியிற் பிறந்தன.” (உ) “காரணங்களைப் படைத்தோரும்
 சுருதினோரும் பரமகாரணமுமாகிய எவா யாண்டாயினும் எப்போதாயினும்
 பிறிதொன்றினின்றும் பிறக்கினிலர்” (ஈ) “சருவைசுவரிய பரிபூரணராகியும் தாமே பெயரிற்ற சருவேசுவரராகியும் சம்புவாகியுமிருக்கிற அவரே
 ஆகாசமத்தியத்திலிருப்பவராக முமுட்சுக்களாலே தியானிக்கற்பாலா.” என
 க்கூறப்பட்டது. இதன்கே “பிரம விஷ்ணு” என்பது முதல “பூதங்களு
 டனேகூட” என்பதுவரையுமுள்ள சுருதியின்பொருள் முதறசுலோகத்திற்
 காட்டப்பட்டது இதில “எவரிடத்திலிருந்து” என்னும் ரிததேசவசன
 மும் இரண்டாருசுலோகத்திலே “எவா” என்பதும் மூன்றாருசுலோகத்தில்
 “அவர்” என்னும் பிரதிநிததேசத்தைக்கொண்டு முடிதலால், பிரமாதிகள்
 சிவனின் ரோணரியோ என்பது தெளிவுறவுணாததப்பட்டது மூன்றாஞ்
 சுலோகத்திலே “பெயரிற்ற சருவேசுவரர்” என்று அஃது அவாக்குப் பெய
 ராமாறு காட்டப்பட்டது. அரிவம்மிசம் பிரமாண்டபுராணம் முதலியவற்றி
 னும் இவ்வாறே காட்டப்பட்டது அங்ஙனமாகச்சுருதியிற்றானே பிரமாமு
 தலிய சகல தேவதைகளினும் வேறுபிரித்துச் சிவனுக்கே சருவேசுவரத்துவம்
 வியவஸ்தாபித்திருக்கவும், அவரிலும் அதிகமாகிய பிறதெய்வம் உண்டென்று
 கற்பித்தல் பேதைமையேயாம்.

அற்றெல், “இரணிய கர்ப்பன் ஆதியிலுள்ளவன்” என்றும் “இத்திரன்
 சகலத்திலும் மேலானதேவன்,” என்றும் “அக்கிரியே தேவரணவாக்கும்
 முன்னே தலைவன்,” என்றும் இத்தொடக்கத்துச் சுருதிகளிலே பிறதேவதை

கட்கும் வரையறைப்படாத தலைமையுண்டென்று கூறியதேதெனின், அது கூறுதும். அனேசருக்கு விகற்பித்துக்கூறினமையால், சருவேகவரத்துவம் சம்பவியாது; வஸ்துவில் விகற்பங் கூடாமையால். ஒருங்கு சம்பவித்தலும் இன்று; ஒருவர்க்கொருவர் தலைவராதல் உண்மை வருதலால். விகற்பபேதத்தினாலே சகலருடைய தலைமையும் காலபரிசின்னமாதலின் ஒருவருக்குத் தலைமையின்றெனலுங் கூடாது; தோஷம் உண்மையால். ஆதலால், அப்பெற்றிப்பட்ட வசனங்களுட் சிலவசனங்கள் பிரதிமாயிய பொருளுடையன எனறும், சில பிறிதொற்றாற்ற பெறப்படும் பொருளுடையன என்றும் எல்லாரும் உடனப்பட்டிக் கொள்ளவோண்டும். அங்கே இவை இவை பிரதிமாயிய பொருளுடையன ஏனையவை பிறபொருளுடையன என்று நமது புத்தியாற் கறபிக்கப்பட்ட நியாயங்களால் வியவஸ்தாபிப்பதிலும், உபவிருங்கணங்கட்கு அனுசாரமாக வியவஸ்தாபித்தலே மேனமை; ஆனமாக்களது புத்தியானது நிச்சயமில்லா நிலைமைத்தாதலின் அதனல் ஊகிக்கப்பட்ட நியாயங்களினாலே நிச்சயம் சித்திபெறுமையாலும், “வேதமானது அற்பக் கலவி யுடையானாகு “எனையிவன்கட்பான்” என்று அஞ்சுகின்றது. இதிகாசபுராணங்களாலே வேதப்பொருளைத் தெளிந்தறியவேணும். தன்னாலே அறிந்துகொள்ளப்பட்ட வேதப்பொருளிலே அறியாமை உண்டாகும், ஆயினும் முனிவராலே நிச்சயிக்கப்பட்ட அந்தப் பொருளிலே பெரியோராக்கு என்ன சங்கையுண்டாகும்” என்னும் வியாசவசனத்தினாலுமென்க. ஆதலால், அனேக உபவிருங்கணங்களின் வலிமையாலே அதாவசிகையே பிரதிதாரதம் உள்ளதென்றும், அவ்விதமாகிய உபவிருங்கணங்கள் இல்லாதனவாகிப் பிறதேவதைக்குத் தலைமை கூறும் பிறசுருதிகள் வேறுபிரமாணங்களால் விரோதிக் கப்பட்டுச் சுருங்கி நிற்கின்ற அவ்வவா தலைமையைப் பொருளாகவுடையனவென்றும் உடன்படுதலே பொருத்தம் நியாயத்தாற் பலபலம் விசாரியாது திருத்தியடையாதவனாகுமிதது, இந்தச் சுருதி மறையவுற்றறினும் மிகுபலம் உடைத்தென்பது நிறுத்ததும் பலசுருதிகள் தமமுன விரோதமடைந்தபோது பல முடையது செம்பொருளபடுதலும் பலமில்லது பிறிதொற்றாற்ற பெறப்படலும் நியாயம் அங்ஙனமே சுருதியல் “சாது மாசிய யாகஞ்செய்தவனுக்கு அழிவல்லாத புண்ணியம் உண்டாகின்றது” என்னுஞ்சுருதி “எப்படியிமமையற் கணங்களாலீட்டிய லோகம் நாசமடையும் அப்படித்தான் மறுமையற் புண்ணியங்களாலீட்டிய லோகமும் நாசமாம்” என்று பொருட்பலம்பற்றிப் பிறிதொன்றிற் செல்லாமற் கிளாத பிரபலச்சுருதியால் வாதிதமாகிச் சுருங்கிய பொருட்பட்டு நின்றலின், அழிவல்லாத என்பதற்கு ஒருகாலாவதியைக் குறித்து அழியாத என்பது பொருளாம். அது போலவே, ஈண்டும் சிவனது தலைமை கூறக் கிளாத சுருதி வீனாத தீதவாகளின் தலைமைகூறக் கிளாத சுருதிகளோச சுருங்கிய பொருட்படுத்தும், வீனாத தேவாக்கட்குக் குற்றங்கூறி அவர்களினின்றும் பிரித்துச் சிவனது தலைமை கூறலானும், வீனாச சுருதிகள் இங்ஙனங்கூறுது ஒரோவிடத்து ஒரொருவாக்குத் தலைமைமாததிரும் கூறலானுமென்க. இன்னும் சிவனது தலைமை முழுச்சுக்களால் உபாசிக்கப்படும் பரதேவதையை நிச்சயிக் கதொடங்கிய உபலிடத்திலு உணர்க்கப்பட்டது. வீனையோரது தலைமை காமதேவதா நிச்சயப்பிரகரணங்களிற் கூறப்பட்டது. அதனாலும் இதற்குப் பிரபலத்துவம் இந்தச் சுருதி சிவனது தலைமையேகூறி, “அதாவசிகை முற்றிற்று” என்று வீனையோரினின்றும் பிரித்துச் சிவனது நிரதிசயமாகிய ஐசுவரியம் உணர்ச்சி முடிவுபெற்றது. வீனாச சுருதிகள் அங்ஙனமல்ல. அதனாலும் இது பிரபலவியம்.

அற்றேல், “விசுவத்திற்குத்தலைவனும் ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனுமாகியவனை” என்று நாராயணோபரிடத்து இருத்தலானும், “தேவர்களுள்ளே அக்கினிகடையிட்டவன்; விஷ்ணு சீர்த்தலைவன்; அவர்கட்கிடையே மற்றத்தேவதைகளினதும்.” என்னும் வெருவீருச்சுபிராமணத்திலே சகலதேவதைகளினும் உயர்ந்தவன என்கையாலும், லோகாட்சிஞ்சியத்திலே “அக்கையே பிருதிய்யதிபதயே சுவாகா” என்பதுமுதல் “பிரமணே லோகாதிபதயே சுவாகா” என்பது வரையுமுள்ள மந்திரங்களாலே அக்கினி, சோமன், வாயு, சூரியன், இந்திரன், யமன், வருணன், குபேரன், மகாசேனன், உருத்திரன், பிரமன் என்பவர்களுக்குப் பிருதிவீ, நட்சத்திர, அநதிரிஷ்டியு, சர, பிதே, சலில, யக்ஷ, சேநா, பூத, லோகங்களுள் ஒவ்வொன்றற்கு அதிபதியானதன்மை காட்டியபின்பு “விஷ்ணவே சாவாதிபதயே சுவாகா” என்று சுருக்கப்பட்டாத சர்வாதிபதித்தன்மை காட்டினமையாலும், நாராயணன் தானே நிரதிசயை சுவரியமுடையனெனின, அற்றன்று “விசுவத்திற்குத்தலைவனும் ஆன்மாக்களுக்குத் தலைவனுமாகியவனை” என்றது “இந்திரன் சகலத்திலும் மேலானதேவன்” என்றற்றொடக்கத்தனபோலச் சுருங்கியபொருட்படும். “முதல்வனான அக்கினியே தேவர்களுக்கு முகம் ” “அக்கினிமுன்னே தேவதைகளுக்குத்தலைவன் ” “அக்கினி தேவதைகட்குத் தலைவனாகச் செல்லுக.” “அக்கினியே சகல தேவதைகளும் ” என்றற்றொடக்கத்துச் சுருங்கியாலும், “பருவங்களுள் இளவேனில போலவும் மனிதருள் அந்தணாபோலவும் தேவதைகளுள் அக்கினி ” என்றற்றொடக்கத்து மிருகிகளாலும், “அக்கினி முதலியோர் ” என்றற்றொடக்கத்து விஷ்ணு புராண வசனங்களாலும், “அக்கினியே முககியதேவன்” என்றொரு சைமினி சூத்திரத்தாலும், அக்கினியின் மேனமை பிரதிசமாதலா சகல தேவதைகளிலும் அக்கினி கடைபபட்டோனென்பதே பொருந்தாது. ஆதலிற் காட்டிய சுருதியிலே “அக்கினி கடைப்பட்டவன்” என்றது சில தேவதைகளைக் குறித்தே அக்கினிகுக் கடைத்தன்மை கூறுதலிற் சுருக்கப்பட்ட பொருளுடையதேயாம் அதற்குச் சமானமான யோகநேஷமத்திலே விஷ்ணு தலைவனென்ற வழியும், அப்படிச் சில சேவதைகளைக் குறித்தே தலைவனென்று சுருங்கியபொருட்படும் லோகாட்சிஞ்சியத்திலே காட்டிய மந்திரங்கள் கிருச்சிராங்கங்களாகிய பன்னிரண்டோமங்களினும் தனியே தனியே விரியோகிக்கப் பட்டவைகளாம் அவை ஒவ்வொரு பொருளைக் கூறுதலிற் றெவ்வொரு வாககியங்களாம். ஆதலின் வேறு வேறு வாககியங்கள் கூடி ஒருவரு முடிந்து பொருட்படாமையால், தனித்தனியே நான்காம் வேற்றுமை யுருபிறவாய் முடியும் அந்தவாககியங்கள்கூடி அக்கினி முதலியோரினினறும் பிரித்து விஷ்ணுவின்து சருவைசுவரியம் உணர்த்தறகு வலியுடையனவல்ல. இந்த மந்திரங்களிற் கூறிய உருத்திரனை யொழிந்தோரனைவரும் லோக பாலராதலின் இந்த உருத்திரனும் லோக பாலனென்பது பெறப்படும் லோகபாலருத்திரன் சிவகலை பெற்ற கணநாதருள் ஒருவனென்று கூர்மபுராணத்துணைக்கப்பட்டது. அதனால இவகே சிவனினினறும் பிரித்து விஷ்ணுவின்து தலைமை கூறப்பட்ட தென்று சங்கிதத்தற்கு இடமேயில்லை ஆதலால், அதாவசிகைப்படியே சிவனது நிரதிசயமான ஐகவரியஞ் சாதிக்கப்பட்டது; அதாவசிகையே எல்லாவற்றிலும் மிருபலமுடையதாதலால்.

அதாவசிரின் முதற்கண்டத்திலே “தேவாகன் சுவர்க்க லோகத்தை அடைந்தனா. அந்தத்தேவாகன், உருத்திரராவிலாவினா ” என்று தொடங்கி “நீர் ஆர்” என்று வினாவின் தேவர்களுக்கு “அவாகுகிறீனா; நானொருவனே ஆகியிலேயிருந்தேன் இருக்கின்றேன் இருப்பேன், என்னையன்றி வேறொருவ

னில்லை; அப்படியே என்னையறிந்தவன் எல்லாறிவான்.” என்பது முதலிய சிவ வசனத்தாற் சிவனது சுருவாத்துமத்தன்மை காட்டப்பட்டது. பின்னர் “அதன்பின் தேவர்கள் உருத்திரரைக்கண்டிலா; அந்தத் தேவர்கள் உருத்திரரைத் தியானித்தனர். அதன்பின் தேவர்கள் ஊர்த்துவவாருவை யுடையவரைத் துதித்தனர்” என்று தேவர்களால் உபாசிக்கப்பட்டுத் தன்மையும் துதிக்கப்பட்டுத் தன்மையும் காட்டப்பட்டன. பின்பு இரண்டாங் கண்டதிலே “எவர் உருத்திரா; அவாபகவான, பூர, புவர், சுவா (ஆதியவர்.) அவரோ பிரமாவும்; அவருக்கு வணக்கம் வணக்கம். விஷ்ணுவும்வா, மகேசுருமவர்.” என்பது முதலியவற்றால் பிரமா விஷ்ணு ருத்திரன் உமை இலட்சுமி சரசுவதி இந்நிரன் முதலியோரும் மகாபூதம் முதலியவும் அவரது விபூதியே வென்று காட்டப்பட்டது. மூன்றாம் நாலாங்கண்டங்களிலே சிவநாமத்தொருதிகியை விரித்துரைத்து, அவரது மேன்மை விளக்கப்பட்டது. ஐந்தாங்கண்டத்திலே அவரை உபாசிக்கின்றான மோகூமெனறுகறி, உபாசஞ்ஞப் பிரகாரமாகிய பாசபதயோகங் காட்டப்பட்டது இப்படியே அதாவ சிரிவிளவ வசனங்களெல்லாம் பரமசிவனது சாவோதகருஷ்த்ததை விளங்கக் கூறும் இதற்கு உபவிருங்கணம். இலங்கபுராணத்தில் “அதன்பின்பு தேவர்கள் மயநகி, நீயாவவொன் வினாவினா அவாகூறுவார் நானெருவனே புராதனனும் பகவானுமாகிய உருத்திரன் நானே ஆகியிலே யிருந்தேன் இருக்கிறேன் இருப்பேன். தேவர்களே, இந்த உலகத்திலே எனக்கு வேருணவ நெருவனுமில்லை நான் நச்சியாறித்தியன், குற்றமற்றவன், பிரமாவுக்கு ததலைவனாகிய பிரமானான்” என்று தொடங்கி “சருமாதருமங்களாலே என்று மகிமையாற் சகலத்தையும் பரிபாகம் பண்ணுவேன் என்று சொல்லி, உருத்திரபகவான் அவனே மறைநாள். பின்பு தேவர்களவரைக்கண்டிலர்” என்பது முதலாக இரண்டத்தியாயங்களினாலும் அதாவ சிரசு முற்றஞ் சிவபாமெனது உணாததப்பட்டது. இப்படியே ருதசங்கிதை வாயுசங்கிதை ஆகிய புராணம் என்பவற்றிலும் உணாததப்பட்டது.

இப்படியே சுருதிசுரும ஆனவர்களின் உபவிருங்கணங்களும்த் சிவனே விசகவாதிசுரும்த் விசகவசேவியருமாமென்பது தெளிவுறவிளக்குவதால், விஷ்ணு முதலிய பிறரைச் சிவனிலும் அதிகமென்றாயினும் சிவனோடு சமமென்றாயினும் கொள்ளுதல் சிவநித்தையாகிய அநிபாதசமேயாம் ஆதலால், சிவனே பரமபொருள் என்று துணிந்து, அவனையே மெய்யனபோடு மனம் வாக் குத் காயங்களினுலே வழிபடுக

உ. திருத்தொண்டர் சரித்திர வரலாறு.

பின்னே நிகழும் அடியார்களது சரித்திரத்தை உமாதேவிக்கு முன்னே அருளிச்செய்யப் புகுந்த பரமசிவன் அச்சரித்திரம் உபமன்னியுமுனிவராலே பதாசுமாநங்களுக்குக் கூறப்படுமெனக்கூறினானென்று சிவரகசியத்து நவமாம் பிசுத்திற் கூறப்பட்டது அப்படியே திருத்தொண்டாசரித்திரமசொன்னவர் உபமன்னியுமுனிவரான என்பது இவருமபெறப்பட்டது. உபமன்னியு முனிவர் கிருஷ்ணருக்குச் சிவநிகைச் செயதமையால், அவரை “யாதவனதுவரைக் கிறையாகிய - மாதவன்முடிமே லடிவைத்தவன்” என்றார். அச்சரித்திரம் வருமாறு. கிருஷ்ணா புத்திரபாக்கியத்தினபொருட்டு நெடுந்தாலம் சிவபூசை பண்ணியும், சிவன் வெளிப்படாதொழிந்தார் அக்காலத்தில் ஒருநாள் உபமன்னியுமகாமுனிவர் சிவபூசைக்குப் பத்திரபுவபங்களிலையென்று தமக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த தமதுமீடனைநோக்கி, கிருஷ்ணா சிவபூசை செய்து கழித்த பத்திரபுவபங்கோகொண்டுவரும்பொருட்டு ஆஞ்ஞாயிதது, அனைவர்களாலே சிவபூசைசெய்துமுடித்தார். அதை அறிந்த கிருஷ்ணாவரது, சவஸை

பேசு; உபமன்னியுமுனிவர், சைவாகமத்தில் விதித்தபடி சிவதீக்ஷபெற்ற மந்திரஞ்சிரியாபாவனைகளாலே சிவனைப்பூசுததாலன்றி இவை நிருமாஸ்யமாகா; சிவனும் வெளிப்படா எனார். அதுகேட்ட கிருஷ்ணர் அம்முனிவருக்கு ஆனாகி, அவரிடத்தே சிவதீக்ஷபெற்று, சிவபூசைசெய்து, தாம் விரும்பியபயனைப்பெற்றார். கிருஷ்ணர் சிவதீக்ஷபெற்றசரித்திரம் வாயுசங்கிதையில் உத்தரகாண்டத்திலும் மகாபாரதத்தில் அனுசாசனபர்வத்தில் பதினான்காம் அதிகரியாயத்திலும், கூர்மபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டது.

இங்கே உபமன்னியு முனிவருக்குக்கொடுக்கப்பட்ட மாதவன் முடிமே லடிவைத்தமையும், அததா தந்த அருட்பாற்கடலுண்டமையும் ஆகிய விசேடணங்களால் இவரது பெருமையும், இவராலே புகழ்நதுகாக்கப்பட்ட சுந்தரமூர்த்திநாயனாரது பெருமையும், அவராலே திருத்தொண்டத்தொகையிற்றதிகப்பட்ட திருத்தொண்டரது பெருமையும் தொனிகின்றன.

கூ. சிவபுண்ணியம் செய்யுமபோது நினைவுவேறுதலாகாதெனல்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனாரும் அநிந்திதை கமலினி என்னும் பெண்களும் முறையே சிவனுக்கும் உமாதேவிகும புஷ்பங்கொய்யுமபோது இசைகொண்டமையால், பூமியிலே பிறந்து போகம் அனுபவிக்கும்படி சபிக்கப்பட்டார்கள என்று சொல்லுகையால்; புஷ்பம் எடுத்தல்முதலாகிய சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யுமபோது நினைவு வேறுதலாகாதெனபது துணியப்பட்டது. அது “கொந்தலா கொய்யும்போது கூலிழி மையலாலே - பைந்தொடி மடவாரா தம்மைப் பாரத்தலாற கைலே வெற்பிற்- சுந்தரன் பட்ட காதை யறிதிரோ துணாமென போதா- லந்தணா கீழ்க் ளாவார கீழ்க்ளந்தணாக ளாவார ” என்னும் புட்பவிதிச் செய்யுளாலுமறிக கைலாசவாசிகளாய்ச் சிவனை இடைவிடாது சேவிக்கும் அன்பாசனருக்கு இருமுறத்தினபொருட்டு இததண்டம் கிடைத்ததாயின், ஒன்றாகும் பற்றாத சிறியேங்கள் குற்றஞ் செயயின எத்துணைப்பெருந்தண்டம் கிடைக்குமோ என்று அஞ்சி நடுங்கி, சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யும்போது சிந்தாயினும் மனசைப் பிற்தொன்றிற செல்லவிடாமற் சிவனுடைய திருவடிகளிலே செலுத்துக.

திருநாட்டுச்சிறப்பு.

பாட்டியற் றமிமுனா பயின்ற வெல்லையுட்
கோட்டுயர் பனிவகை குன்றி னுச்சியற்
சூட்டிய வளாபுலிச சோழா காவிரி
நாட்டியல் பதனையா னவில லுற்றனன்.

(க)

ஆதிமா தவமுனி யகத்தி யன்றரு
பூதநீர்க் கமண்டலம் பொழிந்த காவிரி
மாதர்மண் மடந்தைபொன் மார்பிற ருழந்ததோ
ரோதநீர் நித்திலத் தாம் மொக்குமால்.

(உ)

சையமால் வனாபயி நலைமை சான்றது
செய்யபூ மகட்டுநற் செவிவி போன்றது
வையகம் பல்லுயிர் வளர்த்து நாடொறு
முய்யவே சுரந்தளித் துட்டிநீரது.

(ஈ)

மாலினுந் திச்சுழி மலர்நன் மேல்வருஞ்
சால்பினுந் பல்லுயிர் தருதன் மாண்பினுந்
தோலந் குண்டுகை தாங்குவ கொள்கையாற்
போலுநான் முகனையும் பொன்னி மாகதி.

(சு)

திங்கன்கு டியமுடிச் சிகரத் துச்சியிற்
பொங்குவெண் டலைதூரை பொருது போதலா
லெங்கனா யகனமுடி மிசைநின் நேயிழி
கங்கையாம் பொன்னியாங் கன்னி நீத்தமே.

(டு)

வண்ணநீள் வரைதர வந்த மேனமையா
லெண்ணில்பே ரறங்கனும் வளாகரு மீகையா
லண்ணல்பா கததையா ளுடைய நாயகி
யுண்ணெகிழ் கருணையி னொழுகம் போன்றது.

(சு)

வேறு.

வம்பு லாமலர் நீரால் வழிபட்டுச்
செம்பொன் வாககா யெண்ணில் சிவாலயத்
தெம்பி ராணை யிறைஞ்சலி னீரம்பொன்னி
யும்பா நாயகாக கனபரு மொக்குமால்.

(எ)

வாச நீருடை மங்கையா கொங்கையிற
பூசு குங்கும முமுபுனை சாந்தமும்
வீசு தெண்டிணை மீதிழித தோடுநீர்
தேசு டைத்தெனி னுந்தெளி வில்லதே.

(அ)

மாலி நாததெழுந தாப்ப வரைதரு
பூவி ரித்த புதுமதுப பொங்கிட
வாவி யிற்பொலி நாடு வளந்தரக
காவி ரிப்புனல் காலபரந தோங்குமால்

(ஈ)

ஒண்டு றைத்தலை மாமத கூடுபோய
மண்டு நீவய லுட்டிக வந்தெனா
கொண்ட மன்னா குரைத்தகை யோசைபோ
யண்டா வானத்தி னப்புறஞ் சாருமால்.

(ய)

மாதா நாறு பறிப்பவா மாட்சியுஞ்
சேத நீணமுடி சோப்பவா செயகையு
மோதை யாரசெய யுமுந ரொழுகமுங்
காதல் செயவதொர காட்சி மலிந்ததே

(ஐ)

உழுத சானமிக ஶ்ரீத் தெளிந்தசே
றிழுது செயயினு ளரிநதிர் தெய்வந
தொழுது நாறு நடுவா தொருதியே
பழுதில் காவிரி நாட்டின பரப்பெலாம்.

(ஐஉ)

வேறு.

மண்டிபுனல் பரந்தவயல் வளர்முதலின சுருள்விரியக்
கண்டிபுவா பதங்காட்டந களைகளையுங் கடைசியாக
டண்டரளஞ் சொரிபணில மிடறியிடை தளர்ந்தசைவா
வண்டலையுங் குழலிலைய மடநடையின வரம்பணைவா.

(ஐக)

செங்குவளை பறித்தணிவார் கருங்குழன்மேற் சிறைவண்டை
யங்கைமலாக களைகொடுகைத் தயல்வண்டும் வரவழைப்பாரா
திருகணுதல் வெயாவரும்பசு சிறுமுதுவ நளவரும்பப
பொங்குமலர்க் கமலத்தின் புதுமதுவாய் மடுத்தயர்வார்.

(௮௪)

கரும்பல்ல நெல்லென்னக் கமுகல்ல கரும்பென்னச
சுருமபல்லி ருடைநீலத் துகளலல பகவெல்லா
மரும்பலல முலையென்ன வழுதலல மொழியென்ன
வருமபலலா யிரங்கடைசி மடநதையாகன வயலெல்லாம.

(௮௫)

கயல்பாயபைந் தடநதான் கழிந்தபெருங் கருங்குழிசி
வியல்வாயவென வளைத்தரள மலாவேரி யுலைபபெயதங்
கயலாமை யடுப்பேற்றி யரசகாமப நெருப்பூதம
வயன்மாதா சிறுமகளிரா விளையாட்டு வரம்பெல்லாம

(௮௬)

காடெல்லாங் கழைக்கரும்பு காடெல்லாங் குழைக்கரும்பு
மாடெல்லாங் கருங்குவளை உயலெல்லா நெருங்குவளை
கோடெல்லா மடவன்னங் குளமெல்லாங் கடலன்ன
நாடெல்லா நீராடு தனையொய்வா நலமெல்லாம.

(௮௭)

வேறு.

ஆலை பாய்பவ ரார்பபறு மோலமுரு
சோலை வாய்வண டிணாதெழு சுமமையு
நூல மோந கிய நானமறை யோதையும்
வேலை யோசையின மிககு விரவுமால

(௮௮)

அன்ன மாடு மகனுறைப் பொயகையிற
றுன்னு மேதி படியுந் துணைதெழுங்
சன்னி வானோ சுருங்குமேற பாபவன
மன்னு வானமிசை வானவிற போலுமால்.

(௮௯)

சாவி எரிதபயி லுங்களி வண்டினம்
வாவி யிற்படிந் துன்னு மலாமது
மேவி யாததட மீதெழப் பாயகய
ருவி யப்பொழி லிறகனி சாடுமால்.

(௯௦)

வேறு

சாலின் வயலி னோங்கித் தருக ரினறி மிககு
வாலிதாம் வெணமை யுண்மை கருவினம் வளத்த வாகிச
குன்முதிர பசலை கொண்டு சுருள்விரித் தானுக் கனப
ராவின் சிந்தை போல வலாதனை கதிராக வெல்லாம

(௯௧)

பத்தியின் பால ராகிப் பரமனுக் கானா மன்பா
தத்தமிற கூடி னாக டலையினல் வணகரு மாபோன
மொயத்தின் பத்தி யின்பான முதிரதலை வணங்கி முறை
வித்தகா தன்மை போல வினாதனை சாவி யெல்லாம்.

(௯௨)

அரிதரு செநநெற் சூட்டி னடுக்கிய வடுக்கல் சோப்பா
பரிவுறத் தடிநத பனமீன படாநெடுங் குன்று செய்வாரா
கரிவளை சொரிந்த முத்தின் சுடாப்பெரும பொருப்பு யார்ப்பார
விரிமலாக் கற்றை வேரி பொழிந்திழி வெறப்பு வையாரா.

(௯௩)

சாலியின் கற்றை துற்ற தடவ்வை முகடு சாய்த்துக்
காலிரும் பகடு போக்குங் கரும்பெரும் பாண்டி லீட்ட
மாலிய முகிலின் கூட்ட மருவளைச் சிமையச் சாரன்
மேல்வவவ கொண்டு குழங் காட்சியின மிகக தன்றே.

(உசு)

வைதெரிந் தகற்றி யாற்றி மழைப்பெயன மானத் தூற்றிச்
செய்யபொற குன்றும் வேறு நவமணிச் சிலம்பு மென்னக்
கைவினை மன்னர் வானங் கரக்கவாக் கியநெற் குன்றான
மொய்வவா யுலகம் போலு முளரிநீர் மருத வைப்பு.

(உரு)

அரசுகொள கடன்க ளாற்றி மிகுதிகொண்டறங்கன் பேணிப்
பரவருங் கடவுட் போற்றிக் குரவரும் விருந்தும் பண்பின
விரவிய கிளையுத் தாவகி விளங்கிய குடிக ளோங்கி
வரைபுனா மாட நீடி மலாநதுள பதிக ளெங்கும்.

(உசு)

கருமபடு களம் ராலேக் கமழ்நறும் புகையோ மாதர்
சுருமபெழ வகிலா லீட்ட தூபமோ யூப வேளவிப்
பெரும்பெயாச சாலை தோறும் பிறங்கிய புகையோ வானின
வருங்கரு முகிலோ சூழ்வ மாடமுங் காவு மெங்கும்

(உஎ)

நாளிகே ரஞ்செ ருத்தி நறுமலா நரந்த மெங்குங்
கோளிகா லந்த மாலங் குளிரமலாக் குரவ மெங்குந்
தாளிரும் போந்து சந்த தணமலா காக் மெங்கு
நீளிலை வஞ்சி காஞ்சி நிறைமலாக் கோங்க மெங்கும்.

(உஅ)

குதபா டலங்க ளெங்குந் சூழ்வழை ஞாழ் லெங்குந்
சாதிமா லதிக ளெங்குத் தண்டளிரா நறவ மெங்கு
மாதவி சாள் மெங்கும் வஞ்சைண பகங் டெங்கும்
போதவிழ் கைதை யெங்கும் பூகபுன னாக மெங்கும்

(உக)

மங்கல விலைக் ளெங்கு மணஞ்செய்கம் பிலை ளெங்கும்
பங்கய வதன மெங்கும் பண்களின் மழலை யெங்கும்
பொங்கொளிக் கலனக் ளெங்கும் புதுமலாப் பந்த ளெங்குந்
செங்கயற பழன மெங்குந் திருமக ளுறையு ளெங்கும்.

(ஈ)

மேகமுங் களிறு மெங்கும் வேதமுங் கிடையு மெங்கும்
யாகமுஞ் சடங்கு மெங்கு மினபழ மகிழ்வு மெங்கும்
யோகமுந் தவமு மெங்கு மூசலு மறுகு மெங்கும்
போகமும பொலிவு மெங்கும் புண்ணிய முனிவொங்கும்

(ஈ)

பண்டரு விபஞ்சி யெங்கும் பாதசெம் பஞ்சி யெங்கும்
வண்டறை குழல்க ளெங்கும் வளரிசைக் குழல்க ளெங்குந்
தொண்டாத் திருக்கை யெங்குந் சொல்லுவ திருக்கை யெங்குந்
தண்டலை பலவு மெங்குந் தாதகி பலவு மெங்கும்.

(ஈஉ)

மாடுபோ தகங்க ளெங்கும் வண்டுபோ தகங்க ளெங்கும்
பாடுமம் மனைக் ளெங்கும் பவிலுமம் மனைக் ளெங்கும்
நீடுகே தணங்க ளெங்கு நிதிநிகே தணங்க ளெங்கும்
தோடுகும் மாலை யெங்குந் துணைவர்கும் மாலை யெங்கும்.

(ஈக)

வீதிகள் விழவி னூர்ப்பும் விரும்பினர் விருத்தி னூர்ப்புஞ்
சாதிக னெறியிற் றப்பா தனயரு மனையிற் றப்பா
நீதிய புள்ளு மாவு நிலத்திருப் புள்ளு மாவு
மோதிய வெழுத்தா மஞ்ச முறுபிணி வரத்தா கிருகம்.

(௩௪)

நற்றமிழ் வளைப்பி னீங்கு நாம்புகழ் திருநா டென்றும்
பொற்றடந தோளால வையம் பொதுக்கடிந தினிது காக்குங்
கொற்றவ னைபா யன்பொற் குடைநிழற் குளிராவ தென்றான்
மறறதன் பெருமை நம்மால் வரம்புற விளம்ப லாமோ.

(௩௫)

திருநாட்செ சிறப்பு முறற்றறு.

ஆசத் திருவிருத்தம்-அடு.

மதுநீதிகண்டபுராணம்.

சொன்ன நாட்டிடைத் தொன்மையின் மிககது
மன்னு மாமல ராள்வழி பட்டது
வனனி யாறு மதிபொதி செஞ்சடைச
சென்னி யார்திரு வாருத திருநகா

(௧)

வேத வோசையும் வீணையி னேசையுஞ்
சோதி வானவா தோததிர வோசையு
மாத ராடன் மணிமுழ வோசையுங்
தே வோசையு மாயக்கிளா வுறறவே.

(௨)

பல்லி யங்கள் பரந்த வொலியுடன்
செல்வ வீதிச செழுமணித தேரொலி
மல்லல் யானை யொலியுடன் மாவொலி
யெல்லை யின்றி யெழுந்தன வெங்கணம்.

(௩)

மாட மாளிகை குளிகை மண்டபங்
கூட சாலைகள் கோபுரந தெற்றிக
ண்டு சாளர நீடரங் கெங்கணு
மாடன் மாத ரணிசிலம் பாப்பன

(௪)

அங்கு னாக்கென் னனவப் பதியிலா
தங்கண் மாளிகை யினனென்று சமபுவின்
பங்கி னாடிருச் சேடி பரவையா
மங்கை யாரவ தாரஞ்செய் மாளிகை.

(௫)

படர்ந்த பேரொளிப் பன்மணி வீதிபா
ரிடந்த வேணமு மன்னமுந தேவொ
தொடர்ந்த கொண்டவன் றெண்டர்குத் துதுபோய்
நடந்த செந்தா மரையடி நாறுமால்.

(௬)

செங்கண் மாதர் தெருவிற் நெளித்தசெங்
சூக்கு மத்தின் சூழம்பை யவர்குழற்
பொனகு கோதையிற் பூநதுகன் வீழ்த்துட
னங்கண் மேவி யளறு புலர்த்துமால்.

(௭)

உன்ன மாருரு காதவ ரூர்விடை
வன்ன லாதிரு வாரூர் மருங்கெலாந்
தென்ற மோசைத் திருப்பதி கங்கனபைங்
கின்ற பாடுவ கேட்பன பூவைகன.

(௮)

விளக்க மிக்க கலன்கள் விரவலாற்
றுளக்கில் பேரொலி யாற்றுன்னு பண்டங்கள்
வளத்தொ டும்பல வாறு மடுத்தலா
லளக்கா போன்றன வாவண வீதிகள்.

(௯)

ஆர ணங்கனே யல்ல மறுகிடை
வார ணங்களு மாறி முழங்குமாற்
சீர ணங்கிய தேவாக ளேயலாற
ரோர ணங்களிற் றுமமுஞ் சூழமால்.

(௧௦)

தாழ்ந்த வேணியர் சைவர் தபோதனர்
வாழ்ந்த சிந்தை முனிவா மறையவா
வீழ்ந்த வின்பத துறையுள் விரவுவார்
சூழந்த பல்வே றிடத்தத்த தொன்னகர்.

(௧௧)

நிலம கட்கழ காரிரு நீணுதற்
நிலக மொப்பது செம்பியர் வாழ்பதி
மலர்ம கட்டுவண டாமரை போன்மலர்ந்
தலகில சோததிரு வாரூர் விளங்குமால்

(௧௨)

அன்ன தொன்னக ருக்கர சாயினான்
றுன்னும் வெங்கதி ரோன்வழித் தோன்றினான்
மன்னு சீரந் பாயன் வழிமுதன்
மின்னு மாமணிப் பூணமனு வேந்தனே.

(௧௩)

மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர் கட்டுகலாங்
கண்ணு மாவியு மாம்பெருங் காவலான்
விண்ணு ளாமகிழ் வெய்திட வேன்விக
னெண்ணி லாதன மாண வியற்றினான்.

(௧௪)

பொங்கு மாமறைப் புற்றிடநீ கொண்டவ
ரெங்கு மாகி யிருந்தவர் பூசனைத்
கங்கண் வேண்டு நிபந்தமா ராய்ந்துனான்
றுங்க வாகமஞ் சொன்ன முறைமையால்.

(௧௫)

கொற்ற வாழி சுவலயஞ் சூழ்த்திடச்
சுற்று மன்னர் நிறைகடை சூழ்த்திடச்
செற்ற நீக்கிய செம்மையின் மெய்ம்மனுப்
பெற்ற நீதியுந் தன்பெய ராக்கினான்.

(௧௬)

வேறு.

அற்றம்பொருளின்ப மாண வறகெறி வழுமற் புல்லி
மறங்கழித் தரசா போற்ற வையகங் காக்கு நாளிற்
சிறத்தற் றவத்தாற் தேவி திருமணி வயிற்றின் மைந்தன்
பிறத்தன் னுலகம் போற்றப் பேரரிக் குருநாயனனான். (௨௭)

தவமுயன் றரிதிற் பெற்ற தனியினங் குமர னானு
கிவமுயன் றடையுந் தெய்வக் கலைபல திருநத வோதிக்
கவனவெம் புரவி யானே தேர்படைத தொழிலகன் கற்றுப்
பவமுயன் றதவும் பேறே யெனவரும் பண்பின மிககான். (௨௮)

அளவிறெல் கலைகண் முறறி யருமபெற்றற் றந்தைமிக்க
வுளமகிழ் காதல் கூர வோங்கிய குணத்தா னீடி
யிளவர சென்னுந் தன்மை யெய்துதற் கணிய னாகி
வளரிளம் பரிதிபோன்று வாழுகா னொருநாண் மைந்தன். (௨௯)

திங்கன்வெண் கவிகை மன்னன் நிருவனா கோயி னின்று
மங்குரேய் மாட வீதி மன்னிளங் குமரா குழக
கொங்கலா மாலை தாழ்நத ருங்குமங் குலவு தோளான்
பொங்கிய தானே குழத தோயிசைப் பொலிந்து போந்தான். (௩௦)

பரசுவந் திகண்முன் ருதா மாகத ரொருபாற் பாங்கா
வீனாறுங் குழலா னிந்தும் வெனவனா யொருபான் மிக
முரசொடு சங்க மார்ப்ப முழங்கொலி யொருபால வென்றி
யரசிளங் குமரன் போது மணிமணி மாட வீதி. (௩௧)

தனிப்பெருந் தருமந் தானோர் தயாவின்றித் தானே மனன்ன
பனிப்பிவ்விந் தையினி லுண்மைப் பானமைசோ நித்தா வென்ன
மனிதத்தன் வரவு காண வண்ணமோர் வண்ண நல்லான
புனிற்றினங் கன்று துள்ளிப் போந்ததம் மறுகி னூடே. (௩௨)

அம்புனிற் றுவின் கன்றோ ரபாயததி னூடு போகிச
செம்பொனின் றோககான் மீது விசையிறை செல்லப் பட்டங்
கும்பரி னடையக கண்டங் குருகுதா யலமந் தோடி
வெம்பிடு மலறுஞ் சோரு மெயநகடுக குற்று வீழும். (௩௩)

மற்றது கண்டு மைந்தன் வந்தகிங் கபாய மென்று
சொற்றடு மாறி நெஞ்சிற றுயருழந் தறிவ ழிந்த
பெற்றமுங் கன்று மின்றெ னுணாவெனும பெருமை மாளா
செற்றவென் செய்கே னென்று தேசினின் றிழிந்த வுழந்தான். (௩௪)

அலறுபே ராவை கோக்கி யாருயிர் பதைத்தக ழீசாரு
நிலமிசைக் கன்றை நோக்கி நெடிதுயிற் திரங்கி நிறகு
மலர்தலை யுலகங் காக்கு மனுவெனு மெங்கோ மாணுக்
குலகிவிப் பழிவந் தெயதப் பிறந்தவா னொருவ னென்பான். (௩௫)

வந்தவிப் பழியை மாற்றும் வகையினை மறைதூல் வாய்மை
யந்தணர் வீதிதத் வாற்றா லாற்றுவ தறமே யாகி
வெந்தையீதறியா முன்ன மியற்றுவ னென்று மைந்தன்
சிந்தைவெந் துயரந் தீர்ப்பான் நிருமறை யவாமுன சென்றுன். (௩௬)

தன்னுயிர்க்கன்று வியத் தளர்ந்தவா தரியா தாகி
முன்னெருப் புயிர்த்து விம்மி முகத்தினிற் கண்ணீர் வார
மன்னுயிர் காக்குஞ் செங்கோன் மனுவின்பொற் கோயில் வாயிற்
பொன்னணி மணியைச் சென்று கோட்டினூற் புடைத்த தன்றே. (௨௭)

பழிப்பறை முழக்கோ வாரிக்கும் பாவத்தி னெலியோ வேந்தன்
வழித்திரு மைந்த னாவி கொளவரு மறவி யூதிக
கழுத்தணி மணியி னூர்ப்போ வென்னத்தன் கடைமுன் கேளாத்
தெழித்தெழு மோசை மன்னன் செவிப்புலம் புக்க போது. (௨௮)

ஆங்கு கேட்ட வேந்த னரியனை யிழிந்து போகது
பூங்கொடி வாயி னண்ணக் காவல ரெதிரே போற்றி
யீங்கிதோர் பசுவந தெயதி யிறைவரின கொற்ற வாயிற்
றுங்கிய மணியைக் கோட்டாற றுளக்கிய தென்று சொன்னார். (௨௯)

மன்னவ னதனைக் கேளா வருந்திய பசுவை நோக்கி
யென்னிதற குற்ற தென்றென றமைச்சனா யிகழ்ந்த நோக்க
முன்னுந் நிகழ்ந்த வெல்லா மறி நுளான முதிர்ந்த கேளவித்
தொன்னெறி யமைச்சன் மன்னன் ருளிரை தொழுது சொல்வான் (௩௦)

வளவரின் புதல்வ னாகோர் மணிரெடுங் தோமே லேறி
யளவிதோத தானை சூழ வரசலாந் தெருவிற் போங்கா
லியோவான கன்று தோககா லிடைபுருந் திறந்த தாகத்
தளாவுறு மித்தாய வந்து விளைத்ததித் தன்மை யென்றான் (௩௧)

அவவுரை கேட்ட வேந்த னாவது துயர மெய்தி
வெவவிடந் தலைக்கொண டாறபோல் வெதனை யகத்து மிக்கிங்
கிவவினை விளைந்த வாறென றிடருறு மிரங்கு மேருஞ்
செவவிதென செங்கோ லென்னுந் தெருமருந் தெளியுந் தேரான். (௩௨)

மன்னுயிர் புரந்து வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தி னீடு
மென்னெறி நனரு லென்னு மெனசெய்தாற நீரு மென்னுந்
தன்னிளங் கன்று காணாத தாயமுகங் கண்டு சோரு
மநல்ல யரச னுற்ற துயரமோ ரளவிற் றன்றால். (௩௩)

வேறு
மந்திரிக ளதுகண்டு மன்னவனை யடிவணங்கிச்
சிறதைதளர் தருளுவது மறந்தறகுத் தீர்வன்று
கொந்தலாததா மைந்தனைமுன கோவதைசெய் தார்க்குமறை
யந்தனாகன விதித்தமுறை வழிநிறுத்த லறமென்றா. (௩௪)

வழக்கென்று நீர்மொழிந்தான் மற்றதான் வலிப்பட்டிக்
குழகனறை விழந்தவறுங் கோவறுகோய மருந்தாமோ
விழகினறேன மைந்தனையென் றெல்லீருஞ் சொல்லியவிச்
சமூக்கின்று கானியைநதாற் றருமந்தான் சலியாதேர். (௩௫)

மானிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலைத்
தானதனுக் கிடைபூறு தன்னுற்றன் பரிசனத்தா
லானமிகு பகைத்திறத்தாற் கன்வரா னுயிர்தமமா
லானபய மைந்துத்தீர்த தறங்காப்பா னல்லலே. (௩௬)

என்மகன்செய் பாததத்துக் கிருந்தவங்கள் செயலிசைந்தே
யன்னியேனோ ருயிர்கொன்றா லவனைக்கொல் வேனாஹு
றென்மனுநாற் றெடைமனுவாற் றுடைப்புண்ட தெனும்வார்த்தை
மனனுலகிற் பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள வழக்கென்றான். (க௭)

என்றாச னிகழ்ந்துணைப்ப வெதிர்நின்ற மதியமைச்சா
நின்றநெறி யுலகினக ணிதுபோன்முன் னிகழ்ந்ததாற்
பொன்றுவித்தன் மரபன்று மறைமொழிந்த வறமபுரித
றென்றுதொடு நெறியன்றோ தொன்னிலங்கா வலவென்றார். (க௮)

அவ்வண்ணை தொழுதுணைத்த வமைச்சாக்களை முகநோக்கி
மெய்வண்ணை தெரிந்துணர்ந்த மனுவென்னும் விறல்வேந்த
னிவ்வண்ணை மழுதுணைத்தி னென்றெரிய னிடைத்தோய்ந்த
செவ்வண்ணை கமலம்போன முகமபுலாநது செயிததுணைப்பான். (க௯)

அவ்வுரையில் வருநெறிக ளவைநிற்க வறநெறியின்
செவ்வியவண்ணை மைத்திறநீர் சிந்தைசெயா துணைக்கின்
ரெவவுலகி லெப்பெற்ற மிப்பெற்றித் தாமிடரால்
வெவவுயிததுக் கதறிமணி யெறிநதுவிழுந ததுவிளம்பார். (சு)

போற்றிசைத்துப் புரந்தரனமா லயன்முதலோர் புகழ்ந்திறைஞ்ச
வீற்றிருந்த பெருமாறா மேவியுறை திருவாரூர்த
தோற்றமுடை யுயிரகொன்றா னாதவினா றுணிபொருடா
னாறவமுற வறவகொலவு மதுவேயா மெனவினேமின (சுத)

எனமொழிந்து மந்திதனுக் கினியிதுவே செயலிவவான
மனமழியுந துயரசுற்ற மாட்டாதேன வருந்தமிது
தனதுறுபே ரிடாயானுந தாங்குவதே கருமமென
வனகனரும பொருடுகின்றதா னமைச்சருமஞ சினரகன்றார். (சுஉ)

மன்னவன்றன் மைந்தனையங் கழைத்தொருமந திரிதன்னை
முன்னிவனை யவவீதி முரண்டோக்கா ளாகவென
வன்னவனு மதுசெய்யா தகனறுதனனா ருயிதறுப்பத
தன்னுடைய குலமகனைத் தானகொண்டு மறுகனைநான். (சுக)

ஒருமைநதன் மன்குலததுந குளளானென பதுமுணரான
றருமநதன் வழிசசெலகை கடனென்று தனமைநதன்
மருமந்தன் தோழி யுறவூர்தான் மனுவேந்த
னருமநத வரசாட்சி யரிதோமற மெளிதோதான். (சுச)

தண்ணளிவெண் குடைவேந்தன் செயல்கண்டு தரியாது
மண்ணவர்கண் மழைபொழிந்தா வானவர்பூ மழைசொரிந்தா
ரண்ணலவன் கணனெகிறோ யணிவீதி மழுவீடைமேல்
விண்ணவாக டொழின்றுன் வீதிவிடங் கப்பெருமான். (சுட)

சடைமருங்கி லிளம்பிறையுந தனிவிழிகுந் திருதுந்
மிடமருங்கி லுமையாந மெமமருங்கும பூதகணம்
புடைநெருங்கும பெருமையுமுன் கண்டரசன் போற்றிசைப்ப
விடைமருவும் பெருமானும் விறல்வேந்தற் கருன்கொடுத்தான். (சுஈ)

அந்நிலையே யுயிர்பிரிந்த வான்கன்று மவ்வரசன்
மன்னுரிமைத் தனிக்கன்று மந்திரியு முடனெழுவ
மின்னபரி சாளுனென் றறிநிலைவேந் தனுமயார்க்கு
முன்னவனே முன்னின்றான் முடியாத பொருளுளதோ.

(௪௭)

அடிபணிந்த திருமகனை யாகமுற வெடுத்தனைத்து
செடிதமிழ்ந தருதுயர நீங்கினு னிலவேந்தன்
மடிசுரந்து பொழிதிம்பால் வருககன்று மகிழ்ந்துண்டு
படிகளைய வருமபசுவம் பருவரவீக கியதனறே.

(௪௮)

பொன்றயங்கு மகிலாரூர்ப் பூங்கோயி லமாந்தபிரான்
வென்றிமனு வேந்தனுக்கு வீதியிலே யருளகொடுத்தச்
சென்றருளும் பெருங்கருணைத் திறங்கண்டு தன்னடியார்க்
கென்றுமெளி வருமபெருமை யேழுலகு மெடுத்தேத்தும்.

(௪௯)

இனையவகை யறநெறியி லெண்ணிறந்தோக கருளபுரிந்து
முனைவரவர் மகிழ்ந்தருளப் பெற்றதைய முதுமாமேற்
புனையுமுரை நம்மளவிற புகலலாந் தகைமையதோ
வனையதனுக் ககமலரா மறவனா பூங்கோயில.

(௫௦)

மதுநீதிகண்டபுராண முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௩௫.

சூசனம்.

க செவ்வு கோ ன மை ச சிற ப்பு.

தூங்கித் வாழ்வோர் குற்றஞ்செய்யின், அக்குற்றத்தை நாடி, யாவரிடத்
தம் கண்ணோட்டம் வையாது நடுவுநிலைமையைப்பொருத்தி, அக்குற்
றத்துக்குச் சொல்லப்பட்ட தண்டத்தை ஆராய்ந்து, அவ்வளவினதாகச்செய்வ
தே அரசனுக்கு முறையாம் அது “ஒாதுகண்ணோடா திறைபுரிந் தியார்மா
ட்டுந்- தோரதுசெய வட்தே முறை.” எனனுந் திருக்குறளால் அறிக. இம்மு
றையானது, ஒருபக்கத்திலேசாயாமற் செவ்வியகோலப்போலுதலில், செங்கோ
லெனப்படும். இன்னும், பொதுப்பட உயிரகளைக்காததல தருமமாயினும், பசு
களையும் பெண்களையும் பிராமணரையும் சிவனடியார்களையும் காததல பெருந்
தருமமாம். அது “ஆவையும் பாவையு மறற வோனாயுந்- தேவாகள் போற்
றந் திருவேடத் தாரையுந் - காவலன் காப்பவன் காவா தொழிவனென்-
மேவு மறுமைக்கு மீனா நரகமே.” என்னுந் திருமந்திரத்தாலும், “வெற்றி
யின் விழுமி தமம் வெருவினோ மேற்செ லாமை-மற்றதின் விழுமி தைய
வழுநரை நெறியின் மாட்டல் - சொற்றவீவ் விரண்டின மேலும் விழுமிது
துகடா நலலா-ஊற்றவா மறையோருக்கும் நலிவினை நலித ருனே.” “வெ
டித்த டங்கயற் கண்ணியர் மைந்தாவே தியாகோ - செழிற்கொ நெகொலை
சூழ்கதிட நீகருந் தீதிற்படிற்ற னுண்மையிற் காப்பது காத்தது பலியா-
விடிற்ற னுவியை விடுத்திடா வேகதுமோர் வேடதோ” எனனும் இராகவம்
மிசச் செய்யுள்களாலும் அறிக.

இப்படியே செங்கோலைமுட்டாமற் செலுத்தியவிதம் இந்த மனுசக்கிர
வர்த்தியிடத்திற் காணப்பட்டது; இவா, பசுக்கன்றைக்கொன்றவன் நாம்
செடுங்காலம் பெருத்தவஞ்செய்து அரிதிற்பெற்ற ஏகபுத்திரனுயிருப்பவும்;
பசுக்கொலைக்கு உயிர்த்தண்டமல்லாத பிராயச்சித்தம் ஸமிருதியில் விதிக்கப்

ஊட்டமையால், இக்குற்றத்தின்பொருட்டிப் பிதாபுச்சித்தஞ்செய்துகொள்ளுதலன்றி, இவ்வேக்கொலையெய்தல் தகுதியுண்டென்று மந்திரிகள் தடிப்பவும், கவிவுநிலைமை சிறிதும் தவறாது அவ்வேத தோக்காவில்வைத்து ஊர்ந்த பெருந்தன்மையுடையராதலால் என்றறிக. பசுக்கொலையெய்தவாகளுக்கு உயிர்தண்டமல்லாத பிராயசசித்தம் மிருதியில் வீதிக்கப்பட்டதாயின, இவாஉயிராததன்ஊஞ்செயதமை குற்றமன்றே எனின்; இரதப்பசுவானது, தன்னினம்போலன்றி மனிதருக்கு உரிய அறிவை உடையதாகி, ஆராய்ச்சிமணியை அசைத்தமையால், எல்லையின்றி எழுந்த இரக்கம்பற்றி, அப்பசுவின்கன்றைக்கொன்றமையை மனிதரது குழந்தையைக் கொன்றமையாகக் கொண்டாராதலாலும்; சிவனது திருவாளரிற் பிறந்த உயினைக்கொன்றமை சிவாபராத மாமெனத் துணிந்தாராதலாலும், அது குற்றமாகாது புண்ணியமாயிற்றென்றுணாக. அது “அவவுகாயில் வருநெறிந ளவைநிற்க வறநெறியின் - செவவியவுண் மைத்திறநீர் சிந்தையெய துணைக்கினீர் - ரெவவுலகி லெப்பெற்ற மிப்பெற்றித் தாமிடரால் - வெவவுயிரத்துக சதறிமணி யெறிநதுவிழுந தது விளம்பீர்.” “பொற்றிசைத்துப் புரந்தரனமால்யனமுதலோர புகழ்நிறைஞ்சலீற்றிருந்த பெருமாளா மேவியுறை திருவாளாத - தோற்றமுடை யுயிரகொனரு னைவினாற துணிபொருடா - னாறவுமற தவறகொல்லு மதுவேயா மெனநினைமின.” என இவ்வரசா கூறியவாற்றால் அறிக.

பிறஉயிர்களுக்கு ஒரு துன்பத்தைத் தமக்குவரும் துன்பத்தைப்போலக் கொண்டு பேணும் இரக்கமுடைமையே அறிவினாலும் பெரும்பிரயோசனமாம். எவ்வளவுநூல்களைக்கற்றார்களாயினும், எவ்வளவுதருமங்களைச்செய்தார்களாயினும், இவ்விரக்கமில்லாதவர்கள் நரகத்துன்பம் அடைதல் சத்தியம் இதற்குப்பிரமாணம் சைவசமயநெறி “அன்பு மருளு மறிவுக் கடையாள - மென்பருணாந தோரசிவனவாக ணேடு ” எ-ம “ திருவள்ளுவா குமன். “அறிவினா னாகு வதுண்டோ பிறிதி னேய - தநோயபோற போற ருக் கடை.” எ-ம். பதிபசுபாசவிளக்கம். “கலையெலா முணாநதா னே ணுங் கரிசறத் தெளிநதா னேனு - மலையென வுயாநதா னேனு மனமய லக ன்ரு னேனு - முலகெலாம் புகழ்ப பலலோர்க் குதவிய கைய னேனு - மில கியவிரக்க மின்றே லெழுநர கடைவ னனதே ” எ-ம அருடபிரகாசம். “உயிரித்த மெனற்றிந் தாலுநல லோபல லுயிரதுற - துயருக் கிரங்கல் புதுமை கொல் லோவருட டோணைலநாட - செயிருந் தேவா முறைகேட் ழுரங் கித் திருவுளத்து - டயாவுற ழுருத்தகண் ணீரக்க மாமணி யாயிடினே.” எ-ம் வரும். இம்மனுசக்கிரவாததியிடத்து இவ்விரக்கம் உண்மை “அவ்வுரை கேட்ட வேந்த னாவுறு துயர மெய்தி - வெவவிடந தலைக்கொண்டா ற்போல வேதனை யசத்து மிககிங் - கிவ்வினை விளைநத வாறென றிடருறு மிவங்கு மே ன்குஞ் - செவ்விதென் செங்கோ லென்னுந தெருமருந தெளியுந தேரான்.” “மன்னுயிர புரநது வையம் பொதுக்கடிந் தறத்தி னீடு - மெனெனறி நன்று லென்னு மெனசெய்தாற றீரு மென்னுந - தனனிளங் கன்று காணாதாய்மு கங் கண்டு சோரு-மநநிலை யரச னுற்ற துயரமோ ரளவிற் றன்றால்.” என்னுந் திருவிருத்தங்களால் அறிக.

இவர் தம்முடைய மகனைத் தோக்காவில் வைத்து ஊர்ந்தமையால், அவனிடத்து இரக்கமில்லாதவரென்பது பெறப்படுமென்றேவெனின்; அற்றன்று: பூமியிலே வெளிப்படப் பாவஞ்செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் அரசனுக்கும், வெளிப்படாமற் பாவஞ்செய்தவர்களையும் வெளிப்படப்பாவஞ்செய்தவர்களுள் அரசனாலே தண்டிக்கப்படாதவர்களையும் மறுமையில் நரகத்திலே தண்டித்தல் இயமனுக்கும், கடனும் ஆதலாலும்; நாம்செய்தபாவத்தின்பொருட்டி

இம்மையில் அரசனாலே தண்டிக்கப்பட்டவர்கள் அப்பாவத்தின்பொருட்டு மறுமையில் நரகத்திலே தண்டிக்கப்பட்டார்கள் ஆதலாலும்; தம்முடைய மகன் பசுக்கொலைக்குற்றத்தின்பொருட்டு மறுமையில் நரகத்துன்பம் அடையாவண்ணம் தாமே இம்மையில் அவனைத்தண்டித்து, அப்பாவத்தை ஒழித்தார்: ஆதலால், அவ்வுயிர்த்தண்டத்துக்குக் காரணம் அவனிடத்தில் வைத்த இரக்கமென்ற துணியப்படும். இதற்குப்பிரமாணம். கோயிப்புராணம். “மண்ணுலகின் முறைபுரியா மடவனாகால் வகைத்தண்டம் - பண்ணிநெறி நடத்திடவும் பலரறியா வகைபுரிந்த - வெண்ணிலவியை விதிவழியே துக்வீக்குமியல்பிற்கு - திண்ணியா மிருதரும் நுளராகச் செய்துமென.” “வானவர் கோலுடைதிரவி மைநதாகளி லொருவனுக்கு - ஞானவழி நல்கிமனம் பதியுந கொடுத்தகரறி - யீனமிலா வொருவனுக்கவ கிலுமணி முடியளித்துத் - தேனருதா ரணிவித்துத் தேவாகடங் கைக்கொடுத்தான்.” எ-ம. சிவதருமோத்தரம். “பிணக்கந் தனையும் பெற்றவா தம்மிடைக - கணக்கி லாரையுங் கனவாக டமமையும்-வணக்கு வானமண்ண மறையா தங்களை-யிணக்கு வானர கத்து ளியமனே.” எ-ம். திருமந்திரம். “தத்தஞ் சமயத் துதிநில லாதாரை - யத்தன சிவனசொன்ன வாகம் நூனெறி - யெத்தண்ட முஞ்செயு மறுமையி லிமமைக்கே - மெயத்தண்டஞ் செய்வதவ வேந்தன கடனே” எ-ம். சிவஞானசித்தியார் “அரசனுஞ் செயவ தீச னருளவழி யருமபா வங்க-டரை யுளோ செயயிறிய தண்டலின் வைத்துத் தண்டத் - துளைசெயது தீர்ப்பன பிண்பு சொலவழி நடப்பா துயோ-ரிரயமுஞ் சேரா ரந்த ரிரயமு நீர்மையீசாம்.” எ-ம போற்றிப்பட்டுறொடை. “மனடெரியிற-காயச்சிசு கடவறுக்க கண்ணுரிக்க நன்னிதிய-மீத்துத்தாய் தந்தைதம் ரின்புதல-வாயத்தநெறி-யோடியதே ரினகீழுயிர்போன கனரூலே - நீடுபெரும் பாவமின்றே நீங்குமென - நாடித்தன - மைந்தனையு மூந்தொன வழக்கே வழக்காக - நஞ்சினைய சிதை நமனறுதா - வெஞ்சினத்தா - லல்ல லுறுத்து மருநரகந் கண்டுநதவல்ல கருணை மறம்போற்றி” எ-ம. வரும். இன்னும், இவர்தம்மகனுக்குச் செயத் துயவுயிர்த்தண்டம், இவாகிழ்வாரும் பிறவெல்லாம் உயிர்களுக்கு இடுக்கனசெய்தற்கு அஞ்சி அச்சொழிந்து உயசுதரும், அவ்வாறுகவே, உயிர்க ளெல்லாம் பிறரால்குக்கனடையாது இனிதுவாழ்தற்கும், ஏதுவாமன்றோ! அதனாலும், இவரது வேகாருண்ணியந் துணியப்படும்.

தம்முடைய மகன் இறந்துவிடில் தமகருப்பின் உயிர்களைக்காத்தற்கு ஒருவருமில்லாதிருத்தல் கணமும், அவனைக்கொணராதலின்; இவர் அவ்வுயிர்களிடத்திரக்கமில்லாதவரென்பது பெறப்படுமென்றேவெனின், அம்மறம் கருணாநிதியாகிய சிவனதுவிதிப்படி நடுவுநிலைமைகிறிதும் வருவாது முறைசெலுத்தல்தம் தமக்குக்கடத்தைலால், தாம்அப்படியே முட்டாமல் முறை செலுத்தல்தம், தமக்குப்பின்னும் தமதுபூமியிலுள்ள உயிர்கள் இடுக்கனின்றி இனிதுவாழ்தல் வேண்டுமென்னுந் தங்கருத்தை வேண்டவா வேண்டியதே யீவாராகிய அச்சிவன முறறுவித்தருளுவா என்னுந் துணிவுடனே அம்மகனைக் கொன்றாரென்பது “ஒருமைந்தன நன்குலத்துக் குள்ளானென் பது முணரான் - நருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன் - மருமந்தன் நேராழி யுறவூந்தான் மனுவேந்த - னருமந்த வரசாட்சி யரிதோமற் றெளிதோதான்.” என்னுத் திருவிருத்தத்தாலே தெளியப்படுதலின், இவர் எவ்வாற்றானும் இரக்கமுடையவொன்றே துணியப்படும். இவா நடுவுநிலைமையின் கருவாமை “என்மகன்செய் பாதகத்துக் கிருந்தவகைகள் செயவிசைத்தே - யன்னியனோ ருயிரகொனரு லவனைக்கொல் வேனாஹ் - நென் மனுதற் றொடைமனுவாற் றுடைப்புண்ட தெனும்வார்த்தை - மன்னுலகிற்

பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகன் வழக்கென்றான். “என்பதனால் உணர்க. மூட்டாது செங்கோல் செலுத்திய அரசனை” அச்செங்கோலே காக்குமென்பது “இறைகாக்கும் வையக மெல்லா மவனை-முறைகாக்கு மூட்டாச செயின்.” என்னுந் திருக்குறளால் அறிக.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், இரக்கமும் நடுவுநிலைமையும் பெரிதும்புண்ணியமென்பதும், அவையிலலாமை பெரும்பாவமென்பதும், குற்றஞ்செய்தவர்களைத் தண்டித்தல் அக்குற்றஞ்செய்தார்க்கும் பிறவுயிர்களுக்கும் நன்மை பயத்தலால் அது இரக்கமாவதன்றி வன்கண்மை யாகாதென்பதும், அத்தண்டஞ்செய்யாதொழிதலே வன்கண்மை யெனப்பட்டுத் தமக்கும் பிறர்களுந் தீமைபயக்குமெனப்பதும் பெறப்படும். அன்றியும், பிறா கொலை களவு முதலிய குற்றங்களைச் செய்யும்போது கண்டவாகன, நீதிசபையிலே சாட்சிகளாகும்போது, நாமஇவனே உண்மைசொல்லில் இவர்களுக்கு அரசனானே துன்பமளிகழுமெயென்றஞ்சி, தாம் கண்ட உண்மையை மறுத்துச்சொல்லில், அது அக்குற்றஞ்செய்தா மறுமையிலே நரகத்தில் எண்ணிறந்தகாலம் மிக்ககொடிய துன்பம் அனுபவித்ததற்கும், இவாகுற்றஞ்செய்தும் தண்டத்தாகு விலகிக் கொண்டமைபோல நாமும் விலகிக்கொளவோமெனனுங், கருத்துடையராசிப்பிறருக்குற்றஞ்செய்து கெடுத்தற்கும், இப்படிக்குற்றஞ்செய்வாரை உளராகவே, பலவுயிர்கள் அவராலே துன்பம் அனுபவித்ததற்கும் ஏதுவாம் ஆதலால், யாவராயினுஞ் சாட்சிகளாகும்போது தாங்கண்ட உண்மையைச் சொல்லுதல் புண்ணியமென்பதும், அதனை மறுத்துச் சொல்லுதல் பாவமென்பதும் பெறப்படும். மெய்ச்சான்றுறாததலால் பெறப்படும் இன்பமும், பொய்ச்சான்றுறாததலால் பெறப்படுத துன்பமும், “உண்மைசொல்பவன் இம்மையிற்பொருளையும், மறுமையிற புண்ணிய லோகத்தையும் அடைவான்” சத்தியமே மேலானதானமும், தவமும், தருமமும் தேவர்களுக்கதியவடிவின்னா, மானுடர் அசத்தியவடிவின்னா: எவனுடைய புத்தி சத்தியத்திலிருந்துமோ அவன் இகத்திலே தெய்வத்தன்மையை அடைவான். சத்தியத்தின்மேலானதருமமும், அசத்தியத்தின் மேலானபாவமுமில்லை பாவிகள் நாஞ்செய்யுங் காரியத்தைப் பிறர் அறியாொன்று எண்ணுகின்றார்கள், தேவர்களும், இருதிரன்முதலான எண்மரும், ஐம்பூதங்களும், இரவியும், மதியும், மனமும், அறக்கடவுளும், உலகத்திலுள்ளாரெல்லானாயும் பாக்கின்றார்கள் ஆகையால், ஒருவன்செய்தவஞ்சனை வெளிப்படும். பொய்ச்சான்று உரைத்தவன் தன்னுடைய ஏழ்மரபினுள்ளானாயும் கீழானநரகத்தில் வீழ்த்துவான், எழுபிறப்பிலீட்டியவெல்லாப் புண்ணியங்களுயுங் கெடுத்தவனாவான், பிரமவதையும், சிவவதையும், தந்தைவதையுஞ் செய்தவனாவான், மிக்ககொடிய னொருவமுதலாகிய கரகங்களையும் அடைவான்: பின்னும் ஊர்ப்பனி, கழுதை, நாய, நீக்காக்கை, புழு என்னும் இப்பிறப்பிற் பிறந்து, பின்பு மானுடப் பிறப்பிலே பிறவிக் குடன், செவிடன், குட்டனோயினன், ஊமையிவாகளாகியும், மிக்கபசிதாக முடையவனாகித் தனதுபகைவன்வீட்டிற் தன்மனையாளோடும் பிசையைர்ப்பவனாகியும், பிறப்பான்.” என்னும் நிருசிவசனத்தினாலும், “பொய்யினைப் புகன்ற புல்லா வாயினைப் புகைத்துநாக-கொய்வாதுகே பேத முககொடுப்பர் துதர்கோணஞ்-வெய்யா முன்பு சொன்ன பொய்யினைத்தி நமவி எங்கவே-நைவ ரெனனை செய்வ மென்று தீருமாறு நாடியே” “சலமெனும் வாதியா வன்றகைபெறு சமயந தனை - நிலைகுலை செய்தான் கள்ள நீசனா நேசஞ் செய்து - கொலைவிலக் கிடுவான் ருனுங் கோணிய வழக்குக் கூறும் - புலயனும் பொருந்தி மன்றிற் புகதியிற் புன்மை யாலே.” என்னுஞ் சிவதருமோத்தரச் செய்யுள்களாலும் அறிக.

உ. தன்னுயிர்விடுத்தல் இவ்விடத்துப் பாவமும்
இவ்விடத்துப் புண்ணியமுமாமெனல்.

கோபம் கோய் முதலிய ஏதுக்களாலே தன்னுயிரை விடுத்தவன் அறுபதி னாயிரம் வருஷம் நாகத்திலவருகதுவன்; குரு விவக சங்கமங்களுக்கு எய்து ம் இஃடபூது நீங்குதற்பொருட்டு உயிர் விடுத்தவன் சிவபதம் அடைவன். இதற்குப்பிரமாணம் - சிவதருமோத்தரம். “கோவத்தா னுகத்திற் கொடுநோ யான் மறுவ குற்றத்தாற றுணைனைக கொலைபுரிகை குணமோ - பாவத் தான் மிக்காரோ தமைத்தாமே வதைக்கும் பதர்மனித ராதனாக்கும் பாங்கல் வகுமபி - பாகத்திற் பட்டமுங்கிச சீக்குழிகும படிவா பகர்வருட மறு பதினா யிரமுறவே பாவகே - சாகத்தாந னுணர்ந்தழிகை சங்கரனா லயத்திற் றவறுநினே யவரமலன் புரியதனைச் சாவார்.” எ - ம. சங்கற்பரிாரகர னாம். “விதிதெருளா லேயகருமழிந தர்க்கையைத்தான் வீத்தாற - புதையி ருனி னுழுவன் புருத்தா.” எ-ம. “ஆசையைனை கோயக்குமழிந் தந்தனை றுணர்ந்திஹ - சீக்குழிகு மாழ்வன் சிறாது” எ - ம. “அருமபெரும பண னெய்விடாததாஹ மாற்றிப-பிரிந்திடசெய யாதுடலைப் பேணு” எ - ம. சிவ பண்ணியத் தெளிவு “குருவி விவகசங் கமத்தினைக் குறித்தவற் றிடைபூ- றெருவு தற்பொருட் டாறறம் துயிர்விடு முரவோ - மருவி மெம்பல மெமக்கு மே வளம்பட வகுப்பா - னருமை யென்றன னனைத்தையு முணர்ந்ததுபே ரறிவோன ” எ-ம வரும் இவசெமந்திரி, தனக்குச சோழா ஆஞ்ஞாபித்தப டியே தான் அவருடைய மகனைக்கொலவாஹில, அவருக்குப்பின் அரசிய ற்றுதற்கு ஒருவரும் இல்லாமையால, குரு விவக சங்கமங்களுக்கு இடைபூது நீக்குமெனவும், உயிரகனெல்லாம் இடுக்கணின்றி இன்புறுவாழ்தல் கூடா தெனவும், நினைந்து, சிவபத்தியாஹுஞ் சீவகாருணணியத்தாஹுந் தன்னுயிரை விடுத்தாஹைவின், அது பாவமாகாது புண்ணியமாயிற்று ஒருவனியித்தம்ஒரு வன்தன்னுயிராலிடுக்கப்புகில் அவனைத்தடுக்காதவன் அவனைத் தன்னையாற் கொன்றவனான் அது “என்றனை நீ புனமைமொழி யிசைப்பாயே யென் று மெனதுதன்ந் தாராதே யேகுலையோ வென்று - நின்றனக்கோ வுரித்திந்த நிலமெனக்கு மென்று நின்முன்னே யென்னுயிரை நீக்குவனே மென்றந்- தன்றையே தானவதைக்கிற் றித்தமுறை புரியாச் சலத்தெதிரி யவனறன் னைத் தன்னதுகை யாலே - கொன்றவனே யாதவிற்றை றடுத்திடுக கொலையை க கொடுத்திடுக கணக்குளது கொலைக்கஞ்சங் குணத்தா” என னுஞ்சிவத ருமோத்தரசெய்யுளால் அறிக.

திருக்கூட்டச்சிறப்பு.

பூத நாயகா புற்றிடங் கொண்டவ
ராதி தேவ ராமாதபூவ கோயிலிற்
சோதி மாமணி நீனசுடா முனறில்கும்
மூதெ யிறறிரு வாயினமுன் னானது.

(ச)

பூவார் திசைமுக் னிரதிரன் பூயிசை
மாவா முகலத்து மாணமுத் லானவ
ரோவா தெவரு நிறைந்துறைந் துள்ளது
தேவா சிரிய னெனுநதிருக் காவணம்.

(உ)

ஆரந்தை தீர்க்கு மடியவர் மேனிமே
 னிரந்த நீற்றொளி யானிறை தாய்மையாற்
 புரந்த வஞ்செழுத தோகை பொலிதலாற்
 பரந்த வாயிரம் பாற்கடல் போல்வது. (௩)

ஆகில காரணர் தான்பணி வார்கடா
 மகில லோகமு மாளந் குரியரென்
 றகில லோகத்து ளாக ளடைதலி
 னகில லோகமும் போல்வ ததனிடை. (௪)

அத்தர் வேண்டிமுன் னாண்டவ ரன்பினுன்
 மெய்த்த னுழந்து விரிப்பறு சிந்தையா
 கைத்தி ருததொண்டு செய்கடப பாட்டினு
 ரித்தி ரததவ ரனறியு மெண்ணிலா. (௫)

மாசி லாத மணிதிகழ் மேனிமேற்
 பூசு நீறுபோ லுள்ளும் புனிதாக
 தேசி னுலெத திசையும் விளக்கினார்
 பேச வொண்ணப் பெருமை பிறங்கினா. (௬)

பூத மைநது நிலையிற் கலங்கினு
 மாதொ பாசா மலாத்தாண் மறப்பிலா
 ரோது காது லுறைப்பி னெறிநின்றார்
 கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றனா (௭)

கேடு மாக்கமுங் கெட்ட திருவிநு
 ரோடுரு செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவா
 கூடு மனபினிற் குமபிட லேயனறி
 வீழும் வேண்டா விறலின் விளங்கினா. (௮)

ஆரங் கண்டிகை யாடையுங் கந்தையே
 பார மீசன பணியல தொனறிலா
 ரீர வன்பினா யாதுங் குறைவிலார்
 வீர மென்னல் விளம்புந் தகையதோ (௯)

வேண்டு மாறு விருப்புறும வேடத்தா
 தாண்ட வுப்பெரு மானறனித தொண்டாக
 ணீண்ட தொல்புக மார்தக நிலைமையை
 யீண்டு வாழ்த்துகே னென்னறிந் தேத்துகேன். (௧௦)

இந்த மாதவர் கூட்டததை யெம்பிரா
 னந்த மில்புக மூலால சுந்தரன
 சுந்த ரதநிருத் தொண்டத தொகைத்தமிழ்
 வந்து பாடிய வண்ண முகாசெய்வாம. (௧௧)

திருக்கூட்டச்சிறப்பு முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௨௬.

தடுத்தாட்கொண்டபுராணம்.

கங்கையு மதியும் பாம்புங் கடுக்கையு முடிமேல் வைத்த
வங்கண ரோலை காட்டி யாண்டவர் தமக்கு நாடு
மங்கையர் வதன சேத மதியிரு மருங்கு மோடிச
செங்கயல் குழைக னாடுந் திருமுனைப் பாடி நாடு.

(ச)

பெருகிய நலத்தான் மிக்க பெருந்திரு நாடு தன்னி
லருமறைச் சைவ மோங்க வருளினு லவத ரிதத
மருவிய தவத்தான் மிக்க வளம்பதி வாய்மை குன்றாத்
திருமறை யவர்க ணீடுந் திருநாவ லூரா மன்றே.

(உ)

மாதொரு பாக னூக்கு வழிவழி யடிமை செய்யும்
வேதியர் குலத்திற் றேன்றி மேம்படு சடைய னூருக்
கேதமில் கற்பின வாழ்க்கை மனையிசை னூளினி யாபாற்
நீதகன் றுலக முய்யத திருவவ தாரஞ் செய்தார்.

(ஈ)

தம்பிரா னருளி னாலே தவத்தினுண் மிக்கார் போற்று
நம்பியா ரூர னொன்றே நாமமுஞ் சாததி மிக்க
வைம்படை சதங்கை சாத்தி யணிமணிச் சுட்டி சாத்திச்
செம்பொன ணையின் மின்னத் தெருவிற்றே ருருட்டு நாளில்.

(ஊ)

நரசிங்க முனைய ரென்னு நாடுவா ழரசர் கண்டு
பரவருங் காதல் கூரப் பயந்தவர் தம்பாற் சென்று
விரவிய நண்பி னாலே வேண்டினர் பெற்றுத் தங்க
ளரசினங் குமரற் கேற்ப வனபினுண் மகனமைக கொண்டார்.

(ஐ)

பெருமைசா லரசா காதற் பின்னையாய்ப் பின்னுந் தங்கன்
வருமுறை மரபின் வைகி வளாந்துமங் கலஞ்செய் கோலத்
தருமறை முந்நூல சாததி யளவினோல் கலைக ளாய்ந்து
திருமலி சிறப்பி னோவகிச் சீர்மணப் பருவஞ் சேர்ந்தார்.

(ஐ)

தந்தையார் சடைய னாதந் தனித்திரு மகற்குச் சைவ
வந்தணர் குலததத் தங்க ளும்பெரு மரபுக் கேற்ப
வந்ததொல் சிறப்பிற் புததூர்ச் சடங்கவி மறையோன் றன்பாற்
செந்திரு வனைய கன்னி மணத்திறஞ் செப்பி விட்டார்.

(எ)

குலமுத லறிவு மிக்க கோத்திர முறையுந் தேர்ந்தார்
கலமிகு முதியோர் சொல்லச் சடங்கவி நன்மையேற்று
மலர்தரு முகத்தனாடு மணம்புரி செயலின் வாய்மை
பலவுடன் பேசி யொத்த பண்பினு லன்பு நேர்ந்தான்.

(ஐ)

மற்றவ னிசைந்த வார்த்தை கேட்டவர் வன்ன றன்னைப்
பெற்றவர் தம்பாற் சென்று சொன்னபின் பெருகு சிந்தை
யுற்றதோர் மகிழ்ச்சி யெய்தி மணவினை யுலக்து சாற்றிக்
கொற்றவர் திருவுக் கேற்பக் குறித்தா னோலை விட்டார்.

(ஓ)

மங்கலம் பொலியச் செய்த மணவினை யோலை யேந்தி
யந்தயற் கண்ணி னொரு மாடவர் புலரு மின்றுக்
கொங்கலாச் சோலை மூதூர் குறுகி னொதிரோ வந்து
பங்கய வதனி மாரு மைந்தரும் பணிந்து கொண்டார். (௮)

மகிழ்ச்சியான் மணமீக் கூறி மங்கல வினைக னெல்லாம்
புகழ்ச்சியாற் பொலிந்து தோன்றப் போற்றிய தொழில ராகி
யிகழ்ச்சியொன் றுணு மின்றி யேந்துபூ மாலைப்பந்தர்
நிகழ்ச்சியின் மைந்த ரீண்டி ரீண்முனை சாத்தி னூர்கள். (௮௪)

மணவினைக் கமைந்த செய்கை மாதிரைப் பயந்தார் செய்யத்
துணைமலர்க் கோதைத் தாமச் சுரும்பனை தோளி னுனைப்
புணர்மணத் திருநாண முன்னாட் பொருந்திய விதியி னாலே
பனைமுர சியம்ப வாழ்த்திப் பைம்பொனான் காப்புச் சோததார். (௮௨)

மாமறை விதிவழாமன் மணத்துறைக் கடன்க ளாற்றித்
துமறை மூதூர்க் கங்குன் மங்கலந் துவன்றி யார்ப்பத்
தேமரு தொடையன் மாபன் நிருமணக் கோலங் காணக்
காமுறு மனத்தான் போலக் கதிரவ னுதயஞ் செய்தான். (௮௩)

காலையெய் வினைகண் முற்றிக் கணிதநூற் புலவர் சொன்ன
வேலைவற் தணையு முன்னர் விதிமணக் கோலங் கொள்வா
ஹலசைந் திலங்கு மாப்பி னுணங்கிய கேள்வி மேலோன்
மாலையுந் தாரும் பொங்க மஞ்சன சாலை புக்கான். (௮௪)

வாசனெய் பூட்டி மிக்க மலர்விரை யடுத்த தூநீர்ப்
பாசனத் தமைந்த பாங்கர்ப் பருமணிப் பைம்பொற் றின்கா
லாசனத் தணிநீ ராட்டி யரிசனஞ் சாத்தி யன்பா
லீசனஞ் கிளியான் மேனி யெழில்பெற விளக்கி னூர்கள். (௮௫)

அகில்விளைத் தூபமேய்ந்த வணிகொன்பட் டாடை சாத்தி
முகிணுழை மதியம் போலக் கைவலான் முன்கை குழந்த
துகில்கொடு குஞ்சி யீரம் புலர்த்தித்தன் றாய செக்கை
யுகிர் துதி முறையிற் போக்கி யொளிர்நறஞ் சிகழி யார்த்தான். (௮௬)

தூதலும் பசங்காப் பூரச் சுண்ணத்தால் வண்ணப் போதி
லானதன் பனிநீர் கூட்டி யமைத்தசந் தனச்சே ரூட்டி
மான்மதச் சாந்து தோய்ந்த மங்கலக் கலவை சாத்திப்
பான்மறை முநுதன் மின்னப் பவித்திரஞ் சிறந்த கையான். (௮௭)

தூமலர்ப் பிணையன் மாலை துணரிணர்க் கண்ணி கோதை
தாமமென் றினைய வேறு தருதியா லமையச் சாத்தி
மாமணி யணிந்த தூய வளரொளி யிருளகால் சிக்கு
நாமரின் கலன்கள் சாத்தி நன்மணக் கோலங் கொண்டான். (௮௮)

மன்னவர் திருவுந் தங்கள் வைதிகத் திருவும் பொங்க
நன்னகர் விழவு கொள்ள நம்பியா லூரர் நாதன்
றன்னடி மனத்துட் கொண்டு தருந்திரு நீறு சாத்திப்
பொன்னணி மணியார் யோகப் புரவிமேற் கொண்டி போந்தார். (௮௯)

இயம்பல துவைப்ப வெங்கு மேத்தோலி யெடுப்ப மாதர்
கயந்துபல் லாண்டு போற்ற கரன்மறை யொலியி னோங்க
வியந்துபார் விரும்ப வநது விரவினர்க் கின்பஞ் செய்தே
புயர்ந்தவா கனயா னங்கண் மீசைக்கொண்டா ருழைய ரானார்.

(௨௦)

மங்கல கீத நாத மறையவர் குழாங்கள் சூழ்ந்து
தொங்கலும் விளையுஞ் சூழ்ந்த மைந்தருந் துவன்றிச் சூதும்
பங்கய முகையுஞ் சாய்த்துப் பனைத்தெழுந் தணியின் மிக்க
குங்கும முலையி னாரும் பரந்தெழு கொள்கைத் தாமி.

(௨௧)

அருங்கடி யெழுந்த போழ்தி னூர்த்தவென் வளை னாலு
மிருங்குழை முகர்த்தாலு மிலங்கொளி மணிக னாலு
கெருங்கிய பீலிச் சோலை நீலநீர்த் தாங்கத் தாலுங்
சருங்கடல் கிளர்ந்த தென்னக் காட்சியிற் பொலிந்த தன்றே.

(௨௨)

நெருங்குதா ரியங்க னோங்க நிளைத்தசா மறாக னோங்கப்
பெருங்குடை மிடைந்து செல்லப் பிணங்குழற் கொடிக ளாட
வருங்கடி மணம்வந் தெய்த வன்றுதொட் டென்று மன்பில்
வருங்குல மறையோர் புத்தூர் மணம்வந்த புத்தூ ராமால்.

(௨௩)

நிறைகுடந் துப தீப நெருங்குபா லிகைக னேந்தி
நறைமல ரறுகு சுண்ண நறுமபொரி பலவும் வீசி
புறைமலி கலவைச சாந்தி னுறுபுன நெளித்து வீதி
மறையவர் மடவாா வளளன் மணமெதிர் கொள்ள வந்தார்.

(௨௪)

கண்கண்ண ணிலாத வேண்டுங் காணையைக் காண வென்பார்
பெண்களி லுயர நோற்றான் சடங்கவி பேதை யென்பார்
மண்களி கூட லுந்த மணங்கண்டு வாழ்ந்தோ மென்பா
பண்களி னிறைந்த கீதம் பாடுவா ராடு வார்கள்.

(௨௫)

ஆண்டகை யருளி னோக்கின் வெள்ளத்து ளிலந்தோ மென்பார்
தாண்டிய மாவு நம்பாற நகுதியி னடைந்த தென்பார்
பூண்டயங் கிவனே காணும் புண்ணிய மூர்த்தி யென்பா
ரீண்டிய மடவார் கூட்ட மின்னன விசைப்பச் சென்றார்.

(௨௬)

வருமணக் கோலத் தெங்கள் வள்ளலார் தெள்ளும் வாசத்
திரும்ணப் பநதா முன்பு சென்றுவெண் சங்க மெங்கும்
பெருமழைக் குலத்தி னூர்ப்பப் பரிமிசை யிழிந்து பேணு
மொருமணத் திறத்தி னவகு நிகழ்ந்தது மொழிவே னுயர்த்தேன்.

(௨௭)

வேறு.

ஆலுமறை சூழ்கயிலை யின்கணருள் செய்த
சாலுமொழி யால்வழி தடுத்தடிமை கொள்வான்
மேலுற வெழுந்தமிழு கீழுற வகழ்ந்து
மாலுமய னுகருமரி யாரொருவர் வந்தார்.

(௨௮)

கண்ணிடை கரந்தகதிர் வெண்பட மெனச்சூழ்
புண்ணிய துதற்புனித கீறுபொலி வெய்தத்
தண்முகி முதிர்ந்துகதிர் சாய்வதென மீதே
வெண்ணா முடித்தது விழுந்திடை சழங்க.

(௨௯)

காதிமணி கண்டிகை வடிந்தருழை தாழித்
சோதிமணி மார்பினசை தூவினொடு தேரனின்
மீதுபுனை யுத்தரிய வெண்டி னுடங்க
வாதப மறைக்குடை யணிக்கரம் வினங்க. (௩௮)

காதிசரி கோவண வுடைப்பழைமை கடரக்
கொண்டதொர் சழங்கலுடை யாந்தழகு கொன்ன
வெண்டி லுடன்குசை முடிந்துவிடு வேணுத்
தண்டொருகை கொண்டுகழ் தன்னுநடை கொன்ன. (௩௯)

மொய்த்துவனர் பேரழகு மூத்தவடி வேயோ
வததகைய மூப்பெனு மதன்படிவ மேயோ
மொய்த்தநெறி வைதிகம் வினாந்தமுத வேயோ
விததகைய வேடமென வையமுற வெய்தி. (௪௦)

வந்துதிரு மாமறை மணத்தொழி ரெடங்கும்
பந்தரிடை நம்பியெதிர் பன்னுசபை முன்னின்
நிந்தமொழி கேண்மினெதிர் யாவாகளு மென்றான்
முந்தைமறை யாயிர மொழிந்ததிரு வாயான். (௪௧)

என்றுணாசெ யநதணனை யெண்ணின்மறை யோரு
மன்றலவினை மங்கல மடங்கலனை யானு
நன்றுமது நல்வரவு நங்கடவ மென்றே
நின்றதிவ ணீமொழியி ணீமொழிவ தென்றார். (௪௨)

பிஞ்ஞகனு காவலர் பெருந்தகையை நோக்கி
யென்னிடையு நின்னிடையு நின்றவிசை வால்யான்
முணுண்டைய தோபெரு வழக்கினை முடித்தே
நின்னுடைய வேனவியினை நீமுயறி யெனான். (௪௩)

நெற்றிவிழி யான்மொழிய நின்றநிக ரில்லா
னுற்றதொர் வழக்கெனிடையு னுடைய துண்டேன்
மற்றது முடித்தலதி யான்வதுவை செய்யேன்
முற்றவிது சொல்லுகென வெல்லமுடி வில்லான். (௪௪)

ஆவதிது கேண்மின்மறை யோரெனடி யானிர
காவனக றுரனிது நான்மொழிவ தென்றான்
நேவனாயு மாலயன் முதற்றிருவின் மிக்கோர்
யாவனாயும் வேறடிமை யாவுடைய வெம்மான். (௪௫)

வேறு.

என்று னிறையோ னிதுகேட்டவ ரெம்ம ருவரு
நின்ற நிருநதா ரிவெண்ணினைத் தான்கொ வென்று
தென்றார் வெருண்டார் கிரித்தார்திரு காவ லுரர
னன்றான் மறையோன் மொழியென்றெதிர் கோக்கி நக்கான். (௪௬)

நக்கான் முகநோக் கிடுங்கி துடங்கி யார்க்கு
மிக்கான் மிசையுத் தரியததி ருங்கி மேற்சென்
றக்கா லமுன்றந்தை தன்றந்தையா னோலை யீதா
லிக்கா ரியத்தை நீயின்று திரித்ததென் னேடவென்ன. (௪௭)

வேதம்.

மாசிலா மரபில் வந்த வன்னல்வேதியனை கோக்கி
நேசமுன் கிடந்த சிந்தை கெடுதலுச்செய்து கிரிப்பு நீங்கி
யாழிலத் தணாகன் வேளே ரந்தணர்க் கடிமை யாதல்
பேசவின் றுன்னைக் கேட்டோம் பித்தனே மறையோ நென்றார். (சு௦)

பித்தனு மாக பின்னும் பேயனு மாக நீயின்
நெத்தனை தீங்கு சொன்னு யாதுமற் றவற்ற னானே
னத்தனைக் கென்னை யொன்று மறித்திலை யாகி னின்ற
வித்தகம் பேச வேண்டாம பணிசெய்ய வேண்டு மென்றார். (சு௧)

கண்டதோர் வடிவா லுன்னங் காதல்செய் துருகா நிற்குங்
கொண்டதோர் பித்த வார்த்தை கோபமு முடனே யாக்கு
முன்டொரா னோலை யென்னு மதனுண்மை யறிவே நென்று
தொண்டன ரோலை காட்டு கென்றனா துனைவ னானா. (சு௨)

ஓலைகாட் டென்று நம்பி யுரைக்கீ யோலை காணற்
பாலையோ வவைமுன் காட்டப் பணிசெயற் பாலெ யென்ற
வேலை யி னாவ லாரா வெகுணடுமேல வினாநது சென்று
மாலயன் றொடரா தரினை வவிநதுபின் றொடர லுன்றார். (சு௩)

ஆவணம் பறிககச் சென்ற வளவினி லந்த னானன்
காவணத் திடையே யோடக கடிதுபின் றொடர்நது நம்பி
பூவணத் தவனா யுற்ற ரவரலாற் புரவகன் சென்ற
வேவணச் சிலையி னானா யாாதொடாக தெட்ட வல்லார். (சு௪)

மறைகளா யினமுன் போற்றி மலாப்பதம் பற்றி நின்ற
விறைவனைத் தொடர்நது பற்றி யெழுதமா னோலை வாங்கி
யறைகழ லண்ண லாளா யந்தனா செயத லென்ன
முறையெனக் கீறி யிட்டா முறையிட்டான் முடிவி லாதான். (சு௫)

அருமறை முறையிட் டின்னு மறிவதற் கரியான் பற்றி
யொருமுறை முறையோ வெண்ண வுழைசின் றார் விலககி யிர்தப்
பெருமுறை யுலகி விலலா நெறிகொண்டு பிணங்கு கின்ற
திருமறை முனிவ ரோர் கொருளீர் செப்பு மென்றார். (சு௬)

என்றலு நின்ற வைய ரிவருளே னிருப்புஞ் செய்
தன்றிநத வெண்ணெய நல்லா ரதுநீறக வறததா நின்றி
வன்றிறல் செய்தென் கையி லாவணம் வலிய வாங்கி
நின்றிவன் கிழிததுத தானே நிரப்பினு னடிமை யென்றான். (சு௭)

குழைமறை காழி னானைக் கோதிலா னாரர் கோக்கிப்
பழையமன் ருடி போலு மிவனென்று பண்பின் மிக்க
விழைவுறு மனமும் பொவக வெண்ணெய்நல் லாரா யேனன்
பிழைநெறி வடிக்கை யாவகே பேசுநீ போதா யென்றார். (சு௮)

வேதய னத்தனைக் கேட்டு வெண்ணெய்நல் லாரி லேசீ
போதினு நன்று மற்றப் புனிதநான் மறையோர் முன்ன
ராதியின் மூல வோலை காட்டி நீ யடிமை யாதல்
சாதிப்பினென்று முன்னே தண்டிமுன் றுங்கிச் சென்றான். (சு௯)

செல்லுதான் மறையோன் தன்பின் நின்றுகக் காந்தஞ் சேர்ந்த
வல்லிரும் பணையு மாபோல் வண்ணங் கடிது சென்ற
னெல்லையில் சுற்றத் தாரு மிதுவென்னுமென்று செல்ல
நல்லவந் தணர்கன வாழும் வெண்ணெய்கண்ணுரை நண்ணி. (௯௦)

வேதபீர ரகரின் மிக்கார் வினங்குபே ரவைமுன் சென்று
நாதநான் மறையோன் சொல்லு நாவது ராசு ரன்றான
காதலென் னடியா னென்னக் காட்டிய வேலை கீறி
மூதறி வீரமுன் போந்தா னிதுமற்றென் முறைப்பா டென்றான். (௯௧)

அந்தண ரவையின் மிக்கார் மறையவ ரடிமை யாத
விந்தமா நிலத்தி லில்லை யென்சொன்னு யையா வென்றார்
வாதவா நிசைவே யன்றோ வழக்கிவன கிழித்த வேலை
தந்தைதன் தந்தை நோநத தென்றான் தனியாய் நினருன். (௯௨)

இசைவின லெழுது மோலை காட்டின னாகி லின்று
விசையினல் வலிய வாகுகித் கிழிப்பது வெற்றி யாமோ
தசையெலா மொடுங்க மூததான் வழக்கினைச் சாரச் சொன்னு
னசைவிலா ருர ாண்ண மெனென்னு ரவையின் மிக்காரா. (௯௩)

அனைத்துது லுணர்நதி ராதி சைவனென் றறிவீ ரென்னைத்
தனக்குவே ரடிமை யென்றிவ் வந்தணன் சாதிக் தானேன்
மனத்தின லுணாதற் கெட்டா மாயையென் சொல்லு கேன்யா
னென்ககிது தெளிய வொண்ண தென்றன னெண்ண மிக்கான். (௯௪)

அவ்வுரை யவையின் முன்பு நம்பியா ருரர் சொல்லச்
செவ்விய மறையோர் நின்ற திருமறை முனியை நோக்கி
யிவ்வுல கின்க ணீயின் நிவனாயுன் னடிமை யென்ற
வெவ்வுரை யெம்முன் பேற்ற வேண்டுமென் றுணாத்து மீண்டும். (௯௫)

ஆட்சிய லாவ ணத்தி லன்றிமற் றயலாரா தங்கள்
காட்சியின் மூன்றி லொன்று காட்டுவா யென்ன முன்னே
மூட்சியிற் கிழித்த வேலை படியோலை மூவு வேலை
மாட்சியிற் காட்ட வைத்தே னென்றனை மாயை வல்லான். (௯௬)

வல்லையேற் காட்டிங் கென்ன மறையவன் வலிசெய் யாமற்
சொல்லநீர் வல்லீராகிற் காட்டுவே னென்று சொல்லச
செவ்வதான் மறையோர் நான்க டுக்குற வொட்டோ மென்று
ரல்லறிந்த தாள நினரு ராவணங் கொண்டு சென்றார். (௯௭)

இருன்மறை மிடற்றோன் கையி லோலைகண் டவையோ ரேவ.
வருன்பெறு கரணத தானு மாவனந தொழுது வாகுகித்
சுருன்பெறு மடியை நீக்கி விரித்தனன் றென்மை நோக்கித்
தெருன்பெறு சபையோர் கேட்ப வாசக்கு செப்பு கின்றான். (௯௮)

அருமறை நாவ லாதி சைவனு ருரன் செய்கை
பெருமுனி வெண்ணெய் கலவாப் பித்தனுக் கியானு மென்பால்
வருமுறை மரபு னோரும் வழித்தொண்டு செய்தற் கோலை
யிருமையா லெழுதி நேர்ந்தே னிதற்கிவை யென்னெ முதது. (௯௯)

வாசகத் தேட்ட பின்னர் மூற்றுமே லெழுத்திட் டாங்க
னாலொ வெழுத்தை கோக்கி வுடைபெயர்க்கு மென்ற பின்னர்
மாலொ மறையோ யாயா மந்துங்கள் யோச னூர்தர்
தேகூடை யெழுத்தே யாகித் தெனியப்பாந்த தறிமி னென்றார். (௧௪)

அந்தணர் கூற வின்னு மாளோலை யிவனே காண்பான்
றந்தைதன் றந்தை தானவே நெழுதுகைச் சாத்துண் டாகி
விந்தவா வுணத்தி னோடு மெழுத்துநீ ரொப்பு கோக்கி
வந்தது மொழியி னென்றான் வலியவாட் கொன்றும் வளவல். (௧௫)

திரண்டமா மறையோர் தாமுந் திருகாவ லூரர் கோமூன்
மருண்டது தெனிய மற்ற மறையவ னெழுத்தா லோலை
யரண்டரு காப்பில் வேறென் றழைத்தா னொப்பு கோக்கி
யிரண்டுமொத் திருந்த தென்னே வினிச்செய வில்லை யென்றார். (௧௬)

நான்மறை முனிவ னூர்க்கு நம்பியா னூரர் தோற்றீர்
பான்மையி னேவல் செயதல் கடனென்று பண்பின் மிக்க
மேன்மையோர் விளம்ப நம்பி விதிமுறை விதுவே யாகில்
யானிதற் கிசையே னென்ற விசையுமோ வென்று நின்றார். (௧௭)

திருமிகு மறையோர் நின்ற செழுமுறை முனியை கோக்கி
யருமுனி நீமுன் காட்டு மாவண மதனி லெங்கள்
பெருமைசேர் பதியே யாகப் பேசிய துனக்கில் ஆரில்
வருமுறை மனையு நீடு வாழ்க்கையுள காட்டு கென்றார். (௧௮)

பொருவரும் வழக்கால் வென்ற புண்ணிய முனிவ ரென்னை
யொருவரு மறியீ ராகித் போதுமென் றுரைத்துச் சூழ்ந்த
பெருமறை யவாகு ழாமு நம்பியும் பின்பு செல்லத
திருவருட் டிறையே புக்கா கண்டிலர் திகைத்து நின்றார். (௧௯)

எம்பிரான் கோயி னண்ண விலங்குதான் மார்ப னெங்க
ணம்பர்தம் கோயில் புக்க தென்கொலோ வென்று நம்பி
தம்பெரு விருப்பி னோடு தனித்தொடர்ந் தழைப்ப மாதோ
டும்பரின விடைமேற் றேன்றி யவர்தமக் குணர்த்த லுற்றார். (௨௦)

முன்புநீ நமக்குத் தொண்டன் முன்னிய வேட்டை கூரப்
பின்புநம் மேவ லாலே பிறந்தனை மண்ணின் மீது
துன்புறு வாழ்க்கை நின்னைத் தொடர்வறத் தொடர்ந்து வந்து
நன்புல மறையோர் முன்னா நாநடுத் தாண்டோ மென்றார். (௨௧)

என்றெழு மோசை கேளா வீன்றவரன் கனைப்புக் கேட்ட
கன்றுபோற கதறி நம்பி கரசர னாதி யங்கள்
துன்றிய புளக மாகத தொழுதகை தலைமே லாக
மன்றுளிர் செயலோ வந்து வலியவாட் கொண்ட தென்றார். (௨௨)

எண்ணிய வோசை யைந்தம் விசம்பிடை சிறைய வெங்கும்
விண்ணவர் பொழிபூ மாசி மேதினி சிறைந்த விம்ம
மண்ணவர் மகிழ்ச்சி பொங்க மறைகளு முழங்கி யார்ப்ப
வண்ணலை யோலை காட்டி யாண்டவ ரருளிச் செய்வார். (௨௩)

மற்றுநீ வன்மை பேசெ வன்ஞெண்டினன்னு நாமம்
பெற்றனை நமக்கு மன்பிற பெருகிய நிறப்பின் மிக்க
வற்சனை பாட்டே யாகு மாதலான் மண்மே னம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு கென்றார் தாமரை பாடும்வாயார்.

(எம்)

தேடின வயனு மாலுந் தெளிவுறு வைத்தெ ழுத்தும்
பாடிய பொருளா யுன்னான் பாடுவாய் நம்மை யென்ன
நாடிய மனதத ராகி நம்பியா ருரா மன்று
னாடிய செயய தானே யஞ்சலி கூப்பி லின்று.

(எக)

வேதிய னாகி யென்னை வழக்கினல் வெல்ல வந்த
வூதிய மறியா தேனுக் குணர்வுந் துய்யக் கொண்ட
கோதிலா வமுதே யின்றுன் குணப்பெருந் கடலை நாயேன்
யாதனை யறிந்தென் சொல்லிப் பாடுகே னெனமொ ழுந்தார்.

(எஉ)

அன்பனை யருளி னோக்கியங்கண் ருளரிசு செயவா
முன்பெனைப் பித்த னென்றே மொழிநதனை யாத லாலே
யென்பெயர் பித்த னென்றே பாடுவா யென்றார் கின்ற
வீன்பெருந் தொண்ட ராண்ட வள்ளலப் பாட ஹுறார்.

(எக)

வேறு.

கொத்தார்மலர்க் குழலானொரு கூறாயடி யவாபான்
மெய்த்தாயினு மினியானையவ் வியனாவலர் பெருமான்
பித்தாபிறை குடியெனப் பெரிதாதிருப பதிக
மித்தாரணி முதலாமுஷ்கெல்லாமுய வெடுத்தார்.

(எச)

முறையால்வரு மதரத்துடன் மொழியிந்தன முதலிற்
குறையாலில மும்மைப்படி கூடுவகிழ மையினு
னிறைபாணியி லிசைகொள் புணா நீடுமபுகழ வகையா
லிறையான்மகி ழிசைபாடின னெல்லாநிக ரில்லான்.

(எடு)

சொல்லாதமி ழிசைபாடிய தொண்டன்றனை யின்னும
பல்லாறுல கினினம்புகழ் பாடென்றுறு பரிவி
னல்லார்கெண்ணெய் நல்லூரருட் டிறைமேலிய நம்ப
னெல்லாவுல குயயப்புர மெயதானுள செயதான்.

(எக)

அயலோர்தவ முயல்வார்பிற ரன்றேமண் மழியுரு
செயலானிகழ் புததார்வரு சிவவேதியன் மகளு
முயர்நாவலா தனிநாதனை யொழியாதுணர் வழியிற்
பெயராதாயர் சிவலோகமு மெளிதாம்வகை பெற்றான்.

(எஎ)

வேறு.

நாவலர்கோ னுரரன் றனைவெண்ணெய் நல்லூரின்
மேவுமருட் டிறையமாகத வேறுயராட் கொண்டதற்பின்
பூவலருந் தடம்பொய்கைத் திருநாவ லூர்புகுந்து
தேவர்பிரான் றனைப்பணிந்து திருப்பதிகம் பாடினார்.

(எஅ)

சிவனுறையுந் திருத்துறையுந் சென்றனைந்து தீவினையா
லவகெறியிற் செல்லாமே தடுத்தாண்டா யடியேற்றுத்
தவகெறிதத் தருனென்று தம்பிரான் முன்னின்று
பவகெறிக்கு விலக்காகுந் திருப்பதிகம் பாடினார்.

(எக)

புலனென்றும் படிதவத்திற் புரிந்தனெறி கொடுத்தருள
வலாகொண்ட நறுஞ்சோலைத் திருத்துறையூ ரமர்ந்தருளு
நிலவுந்தண் புனலுமொளிர் நீன்சடையோன் நிருப்பாத
மலர்கொண்டு பொறறிசைத்து வந்தித்தார் வன்னெண்டார். (அய)

திருத்துறையூர் தனைப்பணிந்து சிவபெருமா னமர்ந்தருளும்
பொருத்தமா மிடம்பலவும் புக்கிறைஞ்சிப் பொற்புலியூ
நிருத்தனார் திருக்கூடத்துத தொழுவதற்கு நினைவுற்று
வருத்தமிகு காதலினால் வழிக்கொன்வான் மனங்கொண்டார். (அக)

மலைவளர்ச்சு தகில்பீலி மலாபரப்பி மணிகொழிகு
மலைதருதண் புனற்பெண்ணை யாழகடந் தேறியபி
ளிலகுபசும புரவிரெடுக் தேரிரவி மேல்கடலிற்
செவவணையும் பொழுதணையத் திருவதிகைப் புறத்தனைந்தார். (அஉ)

உடையவர சலகேத்து முழுவாரப் படையாளி
வியையவாகுரு கைத்தொண்டு வீருமபுபெரும் பதியையிதித்
தடையுமதற் கஞ்சுவனென நநகரிற் புகுதாதே
மடைவளாதண் புறமபணையிற் சித்தவட மடம்புகுந்தார். (அக)

வாரிவளாபூஞ் சோலைருழ மடத்தின்கண் வன்னெண்டா
விரிதினாரீராக கெடிலவட வீரட்டா னத்திறைதாள்
புரிவுடைய மனத்தினராயப் புடையெருகு மிடைகின்ற
பரிசனமுந் துயில்கொள்ளப் பள்ளியமாந் தருளினார். (அச)

அதுகண்டு வீரட்டத் தமாந்தருளு மங்கணரு
முதுவடிவின் மறையவராய முன்னொருவ ரறியாமே
பொதுமடத்தி னுட்புகுந்து பூந்தாரான நிருமுடிமேற்
பதுமமலாத் தாள்வைத்துப் பள்ளிகொவ்வா போற்பயின்றார். (அரு)

அநநிலையா ஞானுணர்ந் தருமறையோ யுன்னடியென
சென்னியிலவைத் தனையென்னத் திசையறியா வகைசெயத்
தென்னுடைய மூப்புக்கா னென்றருள வதற்கிசைந்து
தன்முடியப் பாலவைத்தே துயிலமாநதான நமிழ்நாதன். (அக)

அங்குமவன நிருமுடிமேன் மீண்டிமவா தானீட்டசு
செங்கயல்பாய தடம்புடைசூழ திருநாவ ஹராளி
யங்கெனனைப் பலகாஷ மிந்ததந் யாரெனன்க
கங்கைசடை கரநதபிரா னறிநநிலையோ வெனக்கரநதாள் (அங)

செமமாநதிங் கியானறியா தென்செய்தே னெனத்தெளிந்து
தமமானை யறியாத சாகியா ருளரேயென்
றம்மானைத் திருவதிகை வீரட்டா னத்தமாந்த
கைம்மாவி னுரியானைக் கழல்பணிந்து பாடினார். (அஅ)

பொன்றிரளு மணித்திரளும் பொருகரிவெண் கோடுகளு
மின்றிரண்ட வெண்முத்தும் விமைமலரு நறுக்குறும்
வன்றிரைக் ளாற்கொணாநது திருவதிகை வழிபட ளாற்
நெனநிசையிற் கவகையெனுந் திருக்கெடிலத் திளைத்தாடி. (அக)

அங்கணை யழிபோற்றி யங்ககன்று மற்றநதப்
பொங்குநதித் தென்கணையோயப் போவலித்தோண் மாவலிதன்
மங்கலவேள வியிற்பனடு வாமனனூய மணனிரநத
செங்கணவன் வழிபட்ட திருமானி குழியணைநதார. (கஃ)

பரம்பொருளோ பணிநதுதான் பரவிப்போயப் பணிநதவாகு
வந்தருவான் நினைநகரை வணங்கினர்வண் டமிழ்பாழ்
நரம்புடையா தொலிமுழவி னாதவொலி வேதவொலி
யரம்பையாதவ தீதவொலி யருத்திலலை மருங்கனைநதார. (கௌ)

வேறு
தேம வங்கலணி மாமணி மார்பிற் செமம வங்கயல்கள செங்கம லததன்
பூம வங்கவெதிர பாயவன மாடே புளள லம்புதினா வெளவனை வாவித
தாம வங்குக் டடம்பனை குழுந தனீம ருங்குதொழு வாகட மும்மை
மாம வங்கற வீட்டு டிலலை மலல லம்பதியி னெலலை வணங்கி. (கௌ)

நாக சூதவரு ளஞ்சர ளருகும் நாளி கேரயில வங்க நரநதம்
பூந ஞாழல்குளிர வாழை மனாகம் பொதுளம் வஞ்சிபல வெங்கு நெருங்கி
மேக சாலமலி சோலைக் ளாகி மீது கோகில மிடைநது மிழற்றப்
போக பூயியினு மிகு விளங்கும் பூம்பு தம்பனை கடநது புகுநதார. (கஃ)

வன்னி கொன்றைவழை சண்பக மார மலாபப லாசொடு செருந்திமந தாரங்
கன்னி காரங்குர வங்கமழ் புனனை கற்ப பாடல்கள கூவிள மோங்கித்
துன்னு சாதிமரு மாலதி மௌவ றுதைநத நந்திகர வீர மிடைநத
பன்ம லாப்புனித நநத வணங்கு பணிநது சொறன்ன மணங்கமழ தாரான

இடம் ருங்குதனி நாயகி காண வேழம்பே ருமபுவன முயய வெடுதது, நட
ந வின்றருள சிலம்பொலி போற்று நானம் நைப்பினைய நாடும் வணங்கக், க
டல்வ வங்கொளவது போற்புடை குழுங் காட்சி மே ரியிகு சேடசெலவோங்
குந்தடம் ருங்குவனா மருசிவ ரிருசித் தண்கிடயகையெதிர கணமெகிழ்ந்தார்.

மனறு ளாமெது வினன்னை யாலே மறைச்சு ருமபறை புத்தின் மருங்கே,
குன்று போலுமணி மாமநில ருமுங் குண்ட கழககமல வண்டலா கைதைத்,
துன்று நீறுபுனை மேனிய வாங்கித் தாய நீறுபுனை தொண்டாக ஸௌனசு, சென்
று சென்றுமுரல கின்றன கண்டு சிகதை யனபொடி ிரோததெதிர சென்றா.

பாவி ளங்கவனா நானமறை நாதம் பயின்ற பண்புயிக வெண்கொடி யா
டுஞ், சோலி ளங்குமணி நாவொலி யாலுந தினைசு னுன்கெதிர்ப் புறப்பட லா
று, தாவி ளங்குவனா மாபி னையனபொற் சதாமு கங்கனென் வாயினதில
லை, பூவி ளங்குதிரு வாயிலக் னுன்கி னுதத ரத்திசையின் வாயினமுனெய்தி.

வேறு

அன்பின் வந்தெதிர கொண்டசீ ரடியா ரவாக னோநம்பி யாருரர் தாமோ,
முண்பி நைஞ்சின ரியாவரென நறியா முறைமை யாலெதிர வணங்கி மகிழ்
நது, பின்பு கும்பிடும விருப்பி னிறைந்து பெருகு நாவனக் ராபெரு மானும்,
பொன்பி நவகுமணி மாளிகை நீடும பொருவி நந்திநு வீதி புகுந்தார. (கௌ)

அங்கண மாமறை முழங்கு மருங்கே யாட ரம்பைய ரரங்கு முழங்கு, மங்
குல் வானின்மிசை யைத்து முழங்கும் வாச மாலைகளின் வண்டு முழங்கும்,
பொங்கு மன்பருவி கண்பொழி தொண்டா போற்றி சைக்குமொலி யெங்கு
முழங்குந், திங்க டங்குசடை கங்கை முழங்குந் தேவ தேவாபுரி யுந்திரு வீதி.

போக நீடுநிதி மன்னவன் மன்னும் புரங்க ளொப்பன வரம்பில வோங்கி,
மாக முன்பருகு கின்றன போலு மாளி கைக்குல மிடைந்த பதாங்க, யோக
சிகதைமறை யோகன வளாக்கு மோம தாமமுயர் வானி லடுப்ப, மேக பந்
திகளின யீதிடை யெனகு மின்னு டங்குவன வென்ன விளங்கும் (நா)

ஆடு தோகைபுடை நாசிக டோறு மரணி தந்தகட ராகுதி தோறு
மாடு தாமமணி வாயிலக டோறு மங்க லககலசம் வேதிகை தோறுஞ்
சேடு கொண்டவொளி தேர்நிறை தேரீறுஞ் செருநெ லன்னமலை சாலைக டோறு
நீடு தண்புனலகன பந்தாக டோறு நிரந்த தேவாகன நீளிரை தோறும் (நாக)

எண்ணிப்பெருலகனைத்தினுமுள வவல்லையிலமுஞ்சொல்லப்பவெல்லா
மணணி லிப்பதியில வந்தன வென்ன மங்க லம்பொலி வந்தன வாழிப
புணனியப்புனிதவனபாகணமுன்பு புகழ் நுபாடல்புரிபொற்பின விளங்கு
மணண லாடுதிரு வம்பலகு சூழந்த வம்பொன வீதியினை நம்பிவணங்கி.

மால யனசத மகன்பெருந தேவா மற்று முள்ளவர்கண் முறுறு நெருங்கிச்,
செல மாமுனிவா சென்றுபின் றுன்னித திருப்பி ரம்பினடி கொண்டி னிளை
துக, கால நோபுதல பாரததய னிறபக காத லன்பாகண நாதர் புகுமபொற்,
கோல நீடுதிரு வாயி லிறைஞ்சிக சூயித்த செங்கைதலை மேற்கொடு புக்கார.

வேறு

பெருமதில சிறந்த செம்பொன்மா ளிகைமின் பிறங்குபே ரம்பல மேரு,
வருமுறை வலகொண்ட புறநுசிப பின்னா வணங்கிய மகிழ்வொடும் புகு
ந்தா, ருமறை முதலி ாடுவிரிந சிரதநி லனபாதஞ் சிகதையி லலர்ந்த, திரு
வள ரொளிஞ் திருசிறிற்ம பலமுன நிருவணுக் கன்றிரு வாயில். (நாசு)

வையகம் பொலிப மறைச்சிலம் பாப்ப மணுளோ மாலயன் றேட, வை
யாதாம வெளிபே யாடுகின் னா யந்தலி மலாநிமுன போற்றும், கைக
ளோ திளைந்த கண்களோ வந்த கரணமோ கலந்தவன் புந்தச, செயதவம்
பெரியோன சென்றுதாழ்ந் தெழுந்தான நிருக்களிற் றுப்படி மருங்கு. (நாடு)

ஐந்துபே ரறிவுந் கண்களே கொளா வாப்பருங் கரணங்க ணுனகுஞ், சிந்
தையே யாக்க குணமொரு முன்றுந் திருந்தாத துவிகமே யாக, விந்தவாழ்
சடையா ணுமொ னாத வெல்லையி றணிப்பெருங் கடத்தின, வந்தபே ரின்ப
வெள்ளத்துட டிளைத்து மாறிலா மகிழ்ச்சியின மலாநதார (நாகு)

தெண்ணிலா மலாநத வேணிபா யுனநன நிருநடங் கும்பிடப் பெற்று
மணணிலே வந்த பிறவியே பெனஞ்ரு வாலிதா மினபமா மென்று
கணணிலா னந்த வருவிரி சொரியக கைமமல ருசரிமேற் சூவித்துப்
பண்ணினு னீடி யறிவரும் பதிகம் பாடினா பரவினா பணிந்தார. (நாள்)

தஞ் ஞமுன் னுண்ட தொண்டனா முன்பு தனிப்பெருந் தாண்டவம் புரிய,
வெடுததசே வடியா ரருளிஞா றாள் மெறிபுனன மறிநிபைப் பொன்னி, மடு
ததநீன் வண்ணப் பண்ணையா ருரில வருகம் பாலென வானி, லடுத்தபோ
தினில்வந் தெழுந்ததோ நாதங் கேட்டலு மதுவுணர்ந் தெழுந்தார் (நாடி)

ஆடுகின நவாபே ரருளிஞ னிசுழ்ந்த வப்பணி சென்னிமேற் கொண்டி,
சூடுதங் கரங்க ளஞ்சலி கொண்டி தொழுந்தோறும் புறவிடை கொண்டு, மாடு
பே ரொளியின வளரும் பலத்தை வலகொண்டு வணங்கினா போந்து,
நீடுவாழ் பணிய வுபாந்தபொன வகாபோ னிலைபெழு கோபுரக கடந்து. (நாகு)

நின்றுகோ புரத்தை நிலமுறப் பணிந்து நெடுந்திரு வீதியை வணங்கி, மன்
றலா செல்வ மறுகினூ டேகி மன்னிய திருப்பதி யுதனிற், நென்றிசை வா
யில் கடந்துமுன் போந்து சேட்படு திருவெல்லையிறஞ்சிக், கொன்றை
வார் சடையா னருளையே நினைவார் கொன்றிடத் திருநதி கடந்தார். (ஈய)

வேறு

புறந்தருவார் போற்றிசைப்பப் புரிமுந்நு லணிமாஃப்
ரதம்பயந்தா டிருமுலைப்பா லமுதுண்டு வளர்ந்தவர்தாம்
பிறந்தருளும் பெரும்பேறு பெற்றதென மூற்றுவகிற்
சிறந்தபுகழ்க் கழுமலமாந் திருப்பதியைச் சென்றணைந்தார். (ஈயக)

பின்னையார் திருவவதா ரஞ்செய்த பெரும்புகலி
யுள்ளான் மிதியேனென றாரெல்லேப் புறமவணங்கி
வள்ளலா வலமாக வரும்பொழுதின் மங்கையிடங்
கொள்ளுமால் விடையானு மெதிர்காட்சி கொடுத்தருள. (ஈயஉ)

மண்டியபே ரன்பினால் வன்றெண்டா நின்றிறைஞ்சிக்
தெண்டினாவே லையின்மிதநத திருத்தோணி புரததாரைக்
கண்டுகொண்டேன் கயிலையினில் வீற்றிருநத படியெனறு
பண்டருயின் னிசைபயின்ற திருப்பதிகம் பாடினா (ஈயக)

இருக்கோல மிடம்பெருமா னெதிரின்று மெழுநதருள
வெருக்கோளுற் றதுநீங்க வாருமேற் செலவிரும்பிப்
பெருக்கோதஞ் சூழ்புறவப் பெருமபதியை வணங்கிப்போயத்
திருக்கோலக் காவணங்கிச் செந்தமிழமா லைகனபாடி (ஈயஉ)

தேனார்க்கு மலர்ச்சோலைத் திருப்புன்கூட நம்பர்ப்பா
லாளுப்பே ரன்புயிக வடியடைநது தமிழ்பாடி
மாளுக்குங் கரதலத்தா மகிழ்ந்தவிடம் பலவணங்கிக்
காளுர்க்கு மலர்த்தடஞ்சூழ் காவிரியின் களையணைந்தார் (ஈயடு)

வம்புலா மலரலைய மணிகொழித்து வந்திழியும்
பைம்பொனவா கரைப்பொனனிப் பயிறீர்ததம் படிநதாடித்
தம்பிரான் மயிலாடு துறைவணங்கித் தாவிலசீ
ரம்பர்மா காளத்தி னமாநதபிரா னடிபணிந்தார் (ஈயசு)

மின்னாச்செஞ் சடையண்ணல் விருமபுதிருப் புகலாரை
முன்னாடிப் பணிந்தேத்தி முதல்வனற னருண்ணைந்து
பொன்னாரு முதநரியம் புரிமுந்நு லணிமாபா
தென்னாவ லூராளி திருவாருா சென்றணைந்தார் (ஈயஎ)

தேராரு நெடுவீதித் திருவாருா வாழ்வாருக
காராத் காதலினம் மாருர னுமடைக்க
வாராநின் றானவனை மகிழ்ந்தெதிராகொன் வீடுனறு
நீராருஞ் சடைமுடிமே னிலவணிந்தா ரருவசெய்தார் (ஈயஅ)

தம்பிரா னருஞ்செய்யத் திருத்தொண்ட ரதுசாற்றி
யெம்பிரா னாராடா னிருந்தபரி சிதுவாளு
னம்பிரா னாராவா ரவரனதே யெனாநலத்தா
லுமபர்மா டிழிந்ததென வெதிரகொள்ள வுடனெழுந்தார். (ஈயக)

மாளிகைகண் மண்டபங்கண் மருங்குபெருங் கொடிநெருங்கத்
தாளினெடுக தோரணமும் தழைக்கமுருங் குழைத்தொடையு
நீளிலை கதலிகளு நிறைந்தபசும் பொற்றசும்பு
மோளிகெடு மணிவிளக்கு முயல்வாயீ ரெறுநினைத்தார்.

(அஉய)

சோதிமணி வேதிகைக நேறுஞ்சாந் தணிர்விக
கோதில்பொரி பொறசண்ணங் குளிதரள மணிபரப்பித
தாதிவாபூந் தொடைமாலேத் தண்பநதா களுஞ்சமைத்து
வீதிகனுண் கெளடங்க விளைப்பணிநீர் மிசைவிட்டார

(அஉக)

மங்கலகீ தம்பாட மழைநிகாதா ரியமுழங்கச்
செங்கயற்கண் முற்றிழையார தெற்றிதொறு நடம்பயில
நங்கனபிரான நிருவாநா நகாவாழ்வார நமபியைமுன
பொங்குவயி டிருவாயிற் புறமுறவா தெதிர்கொண்டார.

(அஉஉ)

வேறு.

வந்தெகி கொண்டு வணங்குவாரமுன வனநெண்ட ரஞ்சலி கூப்பிவந்து
சிறதை களிப்புற வீதியூடு செலவார திருத்தொண்டா தமமைநோக்கி
யெந்தை யிருப்பது மாருரவ ரெமமையு மாளவனோ கேளிர்நெனுஞ்
சந்த விசைப்பதி கருகனபாடித் தம்பெரு மான்நிரு வாயில்சாரநதார்.

(அஉக)

வாணுநீ டிரு வாயினேககி மணனுற வைநதுறுப பாலவணங்கித்
தேனிறை கற்பக வாசமாலேத் தேவா சிரியன நெழுநிறைஞ்சி
யுனு முயிரு முருககுமன்பா லுசகிரு வித்தசெங் கைகளோடுங்
தூநதுங் கொண்டையன் மூலட்டானஞ் சூழநிரு மாளிகை வாயில் புக்கார.

புற்றிடங் கொண்ட புராதனைப் பூங்கோயின் மேய பிரானையார்க்கும்
பற்றிட மாய பரம்பொருளைப் பாப்பதி பாகனைப் பங்கயதார
ளறசனை செய்யு வருளபுரிநத் வண்ணலை மணமிசை வீழநிறைஞ்சி
நற்றமிழ்நாவலாகோனுடம்பானனமையின நனமையைமெயமமைபெற்றான்.

அன்பு பெருக வருகியுள்ள மலையவட் டாங்கபஞ் சாங்கமாக
முன்பு முறைமையி னுலவணங்கி முடிவிலாக காதன் முநிரவோங்கி
நனபுல னுகிய வைநதுமொன்றி நாயகன் சேவடி யெய்தப்பெற்ற
வின்பபெள ளத்திடை முழ்கிநின்றே யின்னிசை வண்டமிழ் மாலையாட.

வாழிய மாமறைப் புற்றிடங்கொண் மன்னவ னாரஞ் ளாலோவாகருத்
தோழமை யாக வுனக்குருமைத் தந்தன நாமுன்பு தொண்டென்கொண்ட
வேளவிய லனைநீ கொண்டகோல மென்றும் புனைதனின் வேட்கைதீர
வாழிமண மேல்வினை யாடுவாயென றுரா கேட்க வெழுந்தனறே

(அஉஉ)

கேட்க விரும்பிவன் நெண்டொன்றுங் கேடிலா தானே யிறைஞ்சிநின்றே
யாட்கொள வந்த மறையவனே யாரு ரமானத் வருமணியே
வாட்கயல கொண்டகண் மங்கைபங்கா மற்றுந் பெரிய கருணையன்றே
நாட்கம லப்பதந் தந்ததின்னு நாயினே னைப்பொரு ளாகவெனாரா.

(அஉஅ)

என்று பலமுறை யாலவணங்கி யெய்திய வுள்ளக் களிப்பினோடும்
வென்றி யடல்விடை போண்டநது வீதி விடங்கப் பெருமானமுன்பு
சென்று தொழுது துதித்தவாழ்நது திருமாளி கைவலஞ் செய்துபோந்தா
மன்று முதலடி யாக்கெல்லாந் தம்பிரான் நேழுரென் றேயறைந்தார்.

(அஉஉ)

மைவளர் கண்ட ருளினுலே வண்டமிழ் நாவலா தம்பெருமான்
சைவ விடங்கி னணிபுணரது சாந்தமு மாலையுந் தாருமாகி
மெய்வளர் கோலமெல் லாமபொலிய மிக்க விழுத்தவ வேந்தொன்னத்
தெய்வ மணிப்புற்று னாணாப்பாடித் தினைத்து மகிழ்வொடுஞ் செவலாநீன்றார்.
வேறு.

இதற்குமு னெல்லே யில்லாத் திருநக ரிதனுள் வந்த
முதற்பெருந் கயிலை யாதி முதலவாதம் பங்கி னுட்குப்
பொதுக்கடிந் துரிமை செய்யும் பூங்குழற் சேடி மாரிற்
கதிர்த்தபூ ணேநது கொங்கைக் கமலினி யவத் தித்தான. (நாகு)

கதிராமணி பிறந்த தென்ன வுருத்திர கணிகை மாராம
பதியிலா குலத்திற றேனறிப் பரவையா னென்னு நாமம்
விதியுளி விளக்கத் தாலே மேதரு சானறே ரானற
மதியணி புனித னன்னுண மங்கல வணியாந் சாததி (நாகு)

பரவினா காப்புப் போற்றிப் பயில்பெருஞ் சுற்றந் திங்கன
விரவிய பருவந் தோறும் விழாவணி யெடுபப் பிக்கோ
வரமலா மங்கை யிங்கு வந்தன னென்று சிந்தை
தரவரு மகிழ்ச்சி பொங்கத் தளாநடைப் பருவஞ் சோந்தா (நாகு)

மானிளம் பிணையோ தெய்வ வளரின முகையோ வாசத்
தேனிளம் பதமோ வேலைத் தினாயிளம் பவள வலவிக்
கானிளந் கொடியோ திங்கட் கதிரினந் கொழுந்தோ காமன
ருனிளம் பருவந் கற்குந் தனியினத் தனுலோ வென்ன (நாகு)

நாடுமின் பொற்பு வாய்ப்பு நாளுநாள் உளாநது பொங்க
வாடுமென கழங்கும் பாது மமனை யூச வினை
பாடுமின னிசையுந் தங்கன் பணிமலை வலவி பாது
கூடுமென புருகப் பாடுந் கொள்கையோ குறிப்புத் தோன்ற (நாகு)

பிள்ளைமைப் பருவ மீதாம பேதைமைப் பருவ நீங்கி
யளளுந் தகமைந் தொற்பா லநங்கனமெய்த் தனங்க ளீட்டந்
கொளளமிக் குயாவபோன்ற கொங்கைகோங் கருமபை வீழ்பப்
வுள்ளமெய்த் தன்மை முன்னே யுண்மையுந் தோன்ற வுயப்பா (நாகு)

பாங்கியா மருங்கு குழப் படரொளி மறுகு குழத்
தேங்கமழ் குழவின வாசந் திசையெலாஞ் சென்று குழ
வொங்குபூங் கோயி லுள்ளா ரொருவரை யன்பி னோடு
பூங்கழல் வணங்க வென்றும் போதுவா ரொருநாட் போந்தார். (நாகு)

அணிசிலம் படிகள் பாவென் றடிப்பதெ தனமென் றாபப்
மணிசிலா காஞ்சி யலகுல வரியர வுலகை வென்ற
துணைவுகொண் டாப்ப மஞ்ச சுரிசுழற் கழிய விண்ணும்
பணியுமென் றினவண் டாப்பப் பரவையா போதும் போதிவ். (நாகு)

புற்றிடம் விரும்பி னுரைப் போற்றினா தொழுது செல்வார்
சுற்றிய பரிசு னங்கன் குழுவா னுடைய நம்பி
நம்பெரும் பாண்மை கூட்ட நகைபொதிந் திலங்கு செவ்வாய்
விற்புணா றுதவின வேற்கண் விளங்கிழை யவணைக் கண்டார். (நாகு)

வேறு.

கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்றன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ புயல்சுமந்து
விற்குவனோ பவளமலர் மதிபூத்தீவினாக்கொடியோ
வறபுதமோ சிவனருளோ வறியேனென நதிசயித்தா. (௧௮௨)

ஒவியநான் முகனெழுத வொண்ணுமை யுள்ளதான்
மேவியதன் வருத்தமுற விதித்தொரு மணிவிளக்கோ
மூவுலகின் பயனாகி முன்னின்ற தெனரினைந்து
நாவலாகா வலாநின்றா நடுநின்றா படைமதனா (௧௮௩)

தண்டரள மணித்தோடுந தகைத்தோடுங் கடைபிறழுக
கெண்டைகெடுங் கண்வியப்பக் கிளரொளிப்ப ணுரவோனை
யண்டாபிரான் றிருவருளா லயலறியா மனமவிரும்பப்
பண்டைவீதி கடைகூட்டப் பரவையா ருங்கண்டா. (௧௮௪)

கண்கொள்ளாக கவினபொழிந்த திருமெனி கதிராவிரிப்ப
விண்கொள்ளாப் பேரொளியா நெதிரோக்கு மெலவியலுக்
கெண்கொள்ளாக காதலினமுன பெய்தாத தொருவேட்டைக்
மண்கொன்றா நானமடமச சம்பயிப்பை வலிந்தெழும். (௧௮௫)

முன்னேவந தெரிதோன்று முருகனே பெருகொளியாற்
முன்னேரின மாரனே தாரமாரின் விஞ்சையனே
மின்னோசெரு சடையண்ணன் மெய்யருளபெர் றுடையவனே
வென்னெயென மனந்திரித்த விவன்யாரோ வென்கின்றதா (௧௮௬)

ஆண்ணலவன் தன்மருங்கெ யளவிறந்த காதலின
ஊண்ணிறையுங் குணநான்கு மொருபுடைசாயந் தனவெனினும்
வண்ணமலாக் கருங்கடந்தன் மடக்கொடியை வலிதாக்கிக்
கண்ணுதலைத் தொழுமண்பே கைக்கொண்டு செலவுயப்ப. (௧௮௭)

பாங்கோடிச சிலைவளைத்துப் படையநங்கன் விபொணந்
தாங்கோலி யெமமருங்குந் தடைசெய்ய மடவரஹ்
தேங்கோதை மலாகருமுனமேற சிறைவண்டு கலந்தாப்பப்
பூங்கோயி லமாந்தபிரான் பொற்கோயில் போய்ப்புகுந்தான். (௧௮௮)

வன்றொண்ட ரதுகண்டென மனங்கொண்ட மயிலிப்பி
னின்றொண்டைச் செங்கனிவா யிளங்கொடியான யானொன்ன
வனநங்கு முன்னின்ற ரவாநங்கை பரவையா
சென்றும்பா தரத்தாக்குரு சோவரியா னொனசெப்ப. (௧௮௯)

பேர்பரவை பெண்மையினிற் பெரும்பரவை விரும்பல்கு
லாபரவை யணிதிகழு மணிமுறுவ ல்ருமபரவை
சோபரவை யாயினு டிருவுருவின் மெனசாய
லோபரவை யிடைபட்ட வென்னுசை யெழுபரவை. (௧௯௦)

என்றினைய பலவுரினைத் தெம்பெருமா னருள்வகையான்
முன்றொடாந்து வருங்காதன் முறைமையினு் ரொட்குண்டு
சுன்றெனையாட் கொண்டவாபா ண்ணுவுனென் றுண்மகிழ்ந்து
சென்றுடைய நம்பியுமேபோயத் தேவாபிரான் கோயில்புக. (௧௯௧)

பரவையார் வலங்கொண்டு பணிந்தேத்தி முன்னோ
புரவலனா கோயிலினின் றொருமருங்கு புறப்பட்டார்
வீரவுபெருங் காதலினுன மெல்லியலா தமைவேண்டி
யரவினா ரம்புனைந்தா ரடிபணிந்தா ராளுரா.

(௩௩)

அவ்வாறு பணிந்தேத்தி யணியாளுர் மணிப்புற்றின்
மைவீரமுந திருமிடற்று வானவாபா னினறும்போந்
தெவவாறு செனறளென னின்னுயிரா மன்னமெனச்
செவ்வாயவெண் ணைக்ககொடியைத் தேடுவா ராயினார்.

(௩௪)

வேறு.

பாச மாமவினைப் பற்றறுப் பான்மிரு
மாசை மேலுமொ ராசை யளிப்பதோ
தேசின் மன்னியென சிந்தை மயக்கிய
வீச னாரரு ளொருநெறிச சென்றதே.

(௩௫)

உம்பர் நாயகர் தங்கழ லல்லது
நம்பு மாற்றி யேனை நடுகருந்
வம்பு மால்செய்து வலவியி னொல்கியின்
றெம்பி ரானரு ளொருநெறிச் சென்றதே.

(௩௬)

பந்தம வீடு தருமபர மனகழல
சிந்தை யாவாறு வுன்னுமென சிந்தையை
வந்தது மால்செய்து மாணென வேவிழித
தெந்தை யாரரு ளொருநெறிச சென்றதே

(௩௭)

என்று சாலவு மாற்றல ளொன்னுயிர
நின்ற தெருகென நித்திலப் பூணமுலை
மனறல வாராகுமல வஞ்சியைத் தெடுவான்
சென்று தேவா சரியனைச் சோந்தபின.

(௩௮)

காவி நேர்வருங் கண்ணியை நண்ணுவான்
யாவ ரோடு முரையியம் பாதிருந்
தாவி நல்குவ ராளுரை யாண்டவா
பூவின் மங்கையைத் தந்தெனும் போழ்தினில்.

(௩௯)

நாட்டு நல்லிசை நாவலா ரன்சிந்தை
வேட்ட மின்னிடை யின்னமு தத்தினைக்
காட்டு வேணகட லைக்கடைந் தென்பபோற்
பூட்டு மேற்பரித தேரோன் கடலபுக.

(௪௦)

எய்து மென்பெடை யோடிகா தோருண்டு
பொய்கை யிறபகல போககிய புள்ளினம்
வைகு சேக்கைகண் மேற்செல வந்தது
பையுண் மாலு தமியோரா பணிப்புற.

(௪௧)

பஞ்சின மெல்லடிப் பாவைய ருன்னமும்
வஞ்ச மாக்கடம் வல்வினை யும்மர
னஞ்செ முத்து முணரா வறிவிலோர்
நெஞ்ச மென்ன விருண்டது நீண்டவான்.

(௪௨)

மறுவில் சிந்தைவன் றெண்டர் வருந்தினு
விறும ருங்குலாக கியார்பிழைப் பாரொன்று
நறும் லர்க்கங்கு னங்கைமுன் கொண்டபுன்
முழுவ வென்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா.

(நாகய)

அரந்தை செயவாக கழுங்கித்தம் மாருயிர
வரன்கை தீண்ட மலாகுல மாதாபோற
பரந்த வெம்பசற் கொலகிப் பனிமதிக
கரங்க மண்ட வலாந்த கயிரவம்

(நாகக)

தோற்று மன்னுயிர கட்டுகலாந னாயமையே
சாற்று மினபமுத் தணமைபுந தந்துபோ
யாற்ற வண்டமே லாம்பரத் தண்ணெவெண்
னீற்றின பேரொளி போனதது நீணிலா.

(நாகஉ)

வாவி புன்னொலி மாறிய மாலையி
னுவ லாரரு நங்கை பரவையாம
பாவை தந்த பாடபெருங் காது
மாவி சூழ்த தனிமைபு மாயினா

(நாகந)

சென்ற ருக்கண னெரிசும் லிற்பட்டு
வெந்த காமன வெளியிய யுருசெய்து
வந்தென முன்னின்று வாளி கொடுப்பதே
யெகதை யாரரு ளியவண்ண மோவென்பாரா.

(நாகச)

ஆததி கண்டுமென மெரின நழற்குகி
தூபப தேபெலாந் கொண்டுமொண்டாண்டவா
நீர்தரத் தக மெய் கைச் சீரமுடிச
சாதனம் வெணம்தி போனதிலை தண்ணி

(நாகரு)

அடுத்த மோமெ லலைதெழு மாபுரியே
தொது முன்னொன யாண்டவா தாமுனாக
கடுகத் தருகன றரங்க கரந் கரா
வெய்தது நீட்டுக் பென்னையின் றெனசெயாய

(நாகக)

பிறந்த தெங்கன பிரான்மல யாறிடைய
சிறந்த தோதது தெய்வநீர் நாட மூன்ற
புறம்ப னைத்தடம் பொருகயல கீகிட
மறம்ப யிலறதெவ் கோதமிழ் மாருதம்.

(நாகஎ)

இன்ன தன்னமப பிணை மிபம்புவான
மன்னு காதல் குகிய வானலபார
நன்ன ருமபெற வெஞ்சு தயங்கப்போ
மன்ன மன்னவன் செயகை யறைகுறாம.

(நாகஅ)

வேறு

கனங்கொண்ட மணி கண்டாகழல்வனங்கிக் கணவனை முன் பெறவான் போல
வினங்கொண்ட சேடியாகளபுடை சூழுவெய்தபெருந் காதலொடுந்
தனங்கொண்டெனாமருங்குற பரவையும்வன் றெண்டாபாற் றனித்துச்சென்ற
மனங்கொண்டெவருமெரியமயலகொண்டு தன் மணிமாவிரைகையசசார்த்தன.

தேடிமே ஊபுரங்க ஊறிந்தனபோற் கிழிதனவே யொலிப்ப முன்னர்
வேறொருவ ருடன்பேசான் மெல்லவடி யொதுங்கிமா னிகையின் மேலா
லேறிமர சதத்துணத் திலங்குமணி வேதிகையி னலககொன் பொற்காண
மாறினமலர்ச் சேக்கையிசை மணிநிலா முனறினமருங் கிருந்தான் வந்து.

அவ்வளவி லருகிருந்த சேடிதனை முகநோக்கி யாளு ராண்ட
மைவீரவு கண்டனாநாம வணங்கப்போ மறுகெதிராவந் தவரா ரென்ன
வீவ்வுலகி லந்தணரா யிருவாதே டொருவாதா மெதிர்நின் றுண்ட
சைவமுதற் றிருத்தொண்டா தமயிரான் றேழுனா நம்பி யெனறான். (அங்க)

என்றவுகா கேட்டஹமே யெம்பிரான் தமரேயோ வென்றா முன்னம்
வன்றெண்டா பால்வைத்த மனக்காத ளளவின்றி வளாகது பொங்க
நின்றநிறை நாண்முதலாய குணங்களுட னீங்கவயி ரொன்றாக தாங்கி
யின்றயங்கு துணைணிடையா னவெவவுயிரததுமெல்லணைமேல வீழ்ந்தபோது.

ஆரதஞ் சேராட்டி யரும்பணிநீர் நறுந்திவலை யருகு வீசி
யீரவிளக தளிர்குளிரப் படுத்தாமட வாசெய்த விவைவடி மெல்லாம்
பேரமுலி னென்சொரிந்தா லொத்தனமற் றதன்மீது சமிதை யென்ன
மாரணுந்தன பெருஞ்சிலையின வலிகாட்டி மலாவாளி சொரிந்தான்வந்து னாக.

மலரமளித் துயிலாற்றான் வருந்தென்றன் மருங்காற்றான் மங்குல வானி
னிலவுமிழுந் தழலாற்றா ணிறையாற்றும் பொறையாற்றா நீர்மையோடுங்
கலவமயி லெனவெழுநது கருங்குழலின் பரமாற்றாக கைய ளாகி
யிலவவிதழ்ச்செநதுவாவாயநெகிழநதாற்றமையின்வறிதேயினன சொன்னான்
வேறு

கந்தன் கமழ்மென் குழலீ ரிதுவென் சலைவாண் மதியங் கனல்வா னெனையிச்
சுந்தின் தழலைப் பணிநீ ரளவித் தடவுங் கொடியா தவிரீர் தவிரீர்
வந்திங்குலவு நிலவும் விரையா மலயா னிலமு மெரியாய வருமா
லந்தண்புனறு மரவும் விரவுஞ் சடையா னருள்பெற் றுடையா ரருளார்.

புலரும் படியன் றிரவென னளவும் பொறையு நிறையு மிறையுந் தரியா
வுலருந் தனமு மனமும வினையே னொருவே னளவோ பெருவாழ வுடையீர்
பலரும் புரியுந் துயாதா னிதுவோ படைமன் மதனா புடைநின் தகலா
ரலருந் நிலவு மலரு முடியா ரருளபெற் றுடையா ரவரோ வறியா. (அங்க)

தேருங் கொடியி மிடையு மறுகிற் றிருவா ளுரார் நீரே யல்லா
லாடென் றுயர மறிவா ரடிகே ளடியே னயரும் படியோ விதுதா
னீரும் பிறையு மொறிவா ளரவின னிரையு நிரைவெண் டலையின்புடையே
ஹுருஞ் சடையா விடைமேல் வருவீ ருமதன பிலாபோல் யானே வுறுவேன.

என்றின் னனவே பலவும் புகலு மிருனா ரளகச் சுருளோ தியையும்
வன்றெண்டையுமபடியுமெல்லவரமுன்பருளவா னருளுமவகையா நினைவா
சென்றும் பரிகரம் பணியுஞ் செல்வத் திருவா ளாவாழ் பெருமா னடிக
என்றங் கவாமன் றலைநீர் செய்யுமென் தடியா ரறியும் படியா லருளி. (அங்க)

மன்னும் புகழ்நா வலாகோன் மகிழ் மங்கை பரவை தன்னைத் தந்தோ
யின்னல் வகைநம் மடியா ரறியும் படியே யுடைசெய் தன்மென் தருளிப்
பொன்னின் புரிபுன் சடையன் விடையன் பொருமாகரியினுரிவை புனைவா
னன்னா நடையா னபரவைக கணிய தாரு ரன்பான் மனைமென தருன.

காமத் துயரிற் கவல்வார் கெஞ்சிற் களாயில் விருளுங் கங்குற் கழிபோம்
யாமத் திருளும் புலரக் கதிரோ னெழுதா லையில்வந்தடியா கட்டிச்
சேமத் துணையா மவாபே ருணைத் தொழுதே திருகா வலர்கோன் மகிழத்
தாமக் குழலான் பரவை வதுவை தருகீர் மையினு னிகழச் செய்தார். (ஈஅஅ)
வேறு.

தென்னு வ ஹாமன்னன் நேவர்பிரான் நிருவருளான்
மின்னுந் கொடியருங்குற் பரவையெனு மெல்லியறன்
பொன்னு முலையோங்கற் புணர்குவடே சார்வாகப்
பன்னும பயில்யோகம் பரம்பலாயின் விரும்பினார். (ஈஅஅ)

தன்னையா ளுடையபிரான் சுரணா வீந்தமலர்
சென்னியிலுஞ் சிந்தையிலு மலாவிதது திருப்பதிகம்
பன்னுதமிழ்த் தொடைமால பலசாதகிப் பரவையெனு
மின்னிடையா ளுடன்கூடி வினையாடிச் செல்கின்றா. (ஈஅஅ)
வேறு.

மாதுடன கூட வைகி மாளிகை மருங்கு சோலை
போதலா வாவி மாடு செயகுணின் புடையோர் தெற்றிச்
சீதளத் தரளப் பநதர்ச் செழுந்தவி சிழிந்து தங்க
ணதாபூக கோயி னண்ணிக கும்பிமெ விருப்பா னம்பி (ஈஅஅ)

அநதரத் தமரா போற்று மணிகள ராடை சாத்திச்
சுநதனத் தளறு தோயநத குங்குமக் கலவை சாததிச்
சுநதரச சுழியஞ் சாததிச் சுடாமணிக் கலன்கள் சாத்தி
யநதிரத் திருவின் மேலா மெழின்மிக விளங்கித் தோன்ற (ஈஅஅ)

கையினிற் புனைபொற் செண்டுங் காதினி லிலங்கு தோடு
மெயினிற் றுவளு தூலு நெறியின் விளங்கு நீறு
மையனுக் கழகி தாமென் றுயிழை மகளிர் போற்றச்
சைவமெயத் திருவின் கோலந தழைப்பவீ தியிளைச சார்நதார். (ஈஅஅ)

நாவலூர் வநத சைவ நற்றவக களிநே யென்று
மேலவா புரங்கன செற்ற விடையவாக கன்ப வென்றா
தாவிலசோப் பெருமையாளு மறையவர் தலைவ வென்று
மேவின நிரண்டு பாஹு வேறுவே ருகப் போற்ற. (ஈஅஅ)

கைக்கடா குரங்கு கோழி சிவல்கவு தாரி பற்றிப்
பக்கமுன் போது வாகன் பயின்மொழி பயிற்றிச் செல்ல
மிக்கழம் பிடகை கொளவோ லினாயடைப் பையோர் குழ
மைக்கருங் கண்ணி ஞாகண் மறுகனீன் மறுகில வாதா. (ஈஅஅ)

பொலங்கலப் புரவி பண்ணிப் போதுவார் பின்பு போத
விலங்கொளி வலயப் பொற்றே ளிடையிடை மிடைநது தொங்க
னலங்கினா கீழற் குழ நான்மறை முனிவ ரோடு
மலங்கலந் தோளி னுன்வந் தனைந்தன னண்ணல் கோயில். (ஈஅஅ)

கண்ணுதல் கோயிற் நேவா சிரியளுங் காவ ணத்து
வின்ணவ ரொழிய மன்மேன் மிக்கசீ ரடியார் கூடி
யெண்ணிலா நிருநத போதி லிவர்க்கியா னடியே னாகப்
பண்ணுநா ளெங்கா ளென்று பரமந்தான பரவிச் சென்றார். (ஈஅஅ)

அடியவர்க் கடிய னாவே நென்னுமா தரவு கூரக்
கொடிநெடுங் கொற்ற வாயில் பணிநதனைக் குவித்துப் புக்கார்
கடிகொள்பூங்கொணறை வேயநதா ரவாககெதிரா காணக் காட்டி
படியெதிரா தோன்றி நிற்கப் பாதங்களை பணிநத பூண்டு. (நாகு)

வேறு.

மனபெ ருந்திரு மாமறை வண்டுமுந்
தனபா சிந்தை யலாநதசெந் தாமரை
நனபெ ருமபர மானநத நனமது
வென்ற ரத்து மளிததெதிரா நின்றன. (நாகு)

ஞால மூய்ய நடமன்று ளாடின
கால னூயிரா மாளக கறுத்தன
மாலை தாமுகுமுன மாமலை யானசெங்கை
சில மாக வருடச சிவநதன. (நாகு)

நீதி மாதவா நெஞ்சிற பொலிந்தன
வேதி யாதவா தமமைவோ திப்பன
சோதி யாயெழுநூ சோதியுட சோதிய
வாதி மாலவன காண வளவின (நாகு)

வேத வாரண மேலகொண டிருந்தன
பேதை யேனசெய பிழைபொறுத தாண்டன
வேத மானவை தீரக்க விசைந்தன
பூத நாதரின் புண்டரீ கப்பதம (நாகு)

வேறு

இன்னவா நேதது நம்பிக் கேறசே வகனா தாமு
மநிலை யவாதாம வேண்டு மகனையே யருள வேணடி.
மன்னுசீ ரடியார தவகள் வழித்தொண்டை யுணர நல்கிப்
பின்னையு மவாக் டங்களை பெருமையை யருளிச் செய்வாரா (நாகு)

பெருமையாற்ற மமை யொப்பாரா பேணலா லெமமைப் பெற்று
ரொருமையா லுலகை வெலவா புனமே லொன்று நிலலா
ரருமையா நிலையி னின்ற ரணபிஞ் லினப் மாரவா
நிருமையுங் கடந்தா நின்றா நிவணை யடைவா யென்று (நாகு)

நாதனா ரருளிச் செய்ய நம்பியா ளாரா நானிங்
கேதந்திரா நெறியைப் பெற்றே நெனநெனா வணங்கிப் போற்ற
நீதியா லவாக் டமமைப் பணிநதரீ நிறைசொன மாலே
கோதிலா வாயமை யாலே பாடென வண்ணல கூற (நாகு)

தன்னையா னுடைய நாதன் றானருள செயயக் கேட்டுச்
சென்னியால் வணங்கி நின்ற திருமுனைப் பாடி நாட
நின்னவா நின்ன பண்பென நேத்துகே னிதற்கு யானார்
பன்னுபா மாலே பாடும் பரிசெனக் கருள்செய யெனன. (நாகு)

வேறு

தொல்லைமால் வரைபயந்த துயாடன் நிருப்பாக
னல்லீர்த் துலகூய் மறையளித்த திருவாககாற்
நிலைவாழ்ந்தணர்த மடியார்க்கு மடியேனென்
தெல்லையில்வண் புசுழாரா யெடுத்திசைப்பா மொழியென்றார். (நாகு)

மன்னுளே வயலாருந் மன்னவனா வனறெண்டர்
சென்னியுந் வடிவனவகித திருவருண்மேற் கொன்பொழுதின்
முன்னமா வயனறியா முதலவநா மெழுந்தருள
வந்நிலைகண் டடியவாபாற் சார்வதனாக கண்கினறா.

(௨௦)

தூததே திருக்கூட்டம் பலமுறையாற் றெழுதன்பு
சேரத்தாழ்ந் தெழுந்தருளு சென்றெயதி நின்றழியா
வீரத்தா லொல்லாகருந் தனித்தனியே றடியேனென்
றாவததாழ் நிருத்தொண்டத தொகைப்பதிக மருனசெய்தார.

(௨௦௧)

தம்பெருமான கொடுத்தமொழி முதலாகத் தமிழ்மாலைச்
செம்பொருளாற் நிருத்தொண்டத் தொகையான திருப்பதிக
முமபாபிரான றுளருளு முணாவுபெற வுலகேத்த
வெம்பெருமான வனறெண்டா பாடியவ ரெதிர்பணிந்தார்.

(௨௦௨)

உமபாநா யசரடியா பேருவகை தாமெய்த
நம்பியா ருராதிருக் கூட்டத்தி னவெணைந்தார
தம்பிரான றேழுவா தாமொழிந்த தமிழமுறையே
யெம்பிரான தமர்க்கிருந் தொண்டேத்த லுறுகின்றேன்

(௨௦௩)

தடுத்தாட்கொண்ட புராண முற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம் - காண்க.

இஃ சுதாஸாதி நாயனா சரித்திரம், இத்தடுத்தாட்கொண்ட புராணம்
ஒன்றுனே முறையுந், மேலவரும் ஏயாகோன கவிக்காம நாயனாபுராணம்
சோமான பெருமா றுபுராணம் கிருவெள்ளானைச்சருக்கம் என்பவற்றா
னும் கூறப்பட்டு முற்றுப்பெறதலால், இந்நாயனாதுசரித்திரத்துச் சூசனம்
கிருவெள்ளானைச்சருக்கத் திறுதியிற் செய்யப்படும

திருமலைச்சருக்கம்முற்றுப்பெற்றது.

ஆசிரியா சேக்கிழார் நாயனார், தாம் எடுத்துக்கொண்ட இப்புராணத்தில்
முதற்கண் வைத்த திருமலைச்சருக்கத்திலே, இப்பெரியபுராண வரலாற்றைத்
திருமலைச்சிறப்பினாலும், தமிழ்நாட்டினுட்கிறந்த சோழமண்டலத்தினது சிற
பலபத திருநாட்டுச்சிறப்பினாலும், அதற்குநாட்டினுள் விளங்கும் திருவாரூர்
என்னும் திருக்கரத்தினது சிறப்பை மணந்திணைப்புராணத்தினாலும், அதற்கு
நகரத்தில் உள்ள சிவாலயத்தில் இருக்கும் தேவாசிரியன என்னும் ஆயிரக்
காணமண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்த திருத்தொண்டரது திருக்கூட்டத்தி
னது சிறப்பைத் திருக்கூட்டச்சிறப்பினாலும், சுதாஸாதநாயனா திருவவ
தாரஞ்செய்து சிவனாலே தடுத்தாட்கொண்டார்பட்டுத் திருவாரூரை அடைந்து,
அதற்குக்கூட்டத்தைத் தரிசனஞ் செய்து, திருத்தொண்டத் தொகை செய்த
வரலாற்றைத் தடுத்தாட்கொண்டபுராணத்தினாலும், அருளிச்செய்தார இனி,
அதற்குத்தொண்டத்தொகையுள் அடங்கிய “தில்லைவாழ்ந்தனர்” என்பது
முதலிய பதினொரு திருப்பாட்டுக்களுளளும் அந்தவந்தத் திருப்பாட்டின் கூற
ப்படும் அடியார்களது சரித்திரங்களை, அந்தவந்தத் திருப்பாட்டின் முதற்
சொற்சொடரார் பெயர்பெற்ற சருக்கத்தார் கூறத் தொடங்குகின்றார்.

இரண்டாவது

தில்லிவாழ்ந்தணர்சருக்கம்.

தில்லிவாழ்ந்தணர்புராணம்.

ஆதியாய் நடுவு மாகி யளவிலா வளவு மாகிச்
சோதியா யுணாவு மாகித் தோன்றிய பொருளு மாகிப்
பேதியா வேக மாகிப் பெண்ணுமா யாணு மாகிப்
போதியா நிறகுந் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி போற்றி. (க)

கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே யுருவ மாகி
யற்புதக கோல நீடி யருமறைச சிரத்தின மேலாரு
சிற்பர வியோம மாருந் திருச்சிறறம் பலத்து ணினறு
பொம்புட னடஞ்செய் கிறை பூங்கழல போற்றி போற்றி. (உ)

போற்றிநீ டில்லை வாழந் தணாதிறம் புகல லுற்றே
னீற்றின னிறைந்த கோல நிருத்தனுக் குரிய தொண்டாம்
பேற்றினா பெருமைக் கெல்லை யாயினா பேணி வாழு
மாற்றினா பெருகு மன்பா லடித்தவம் புரிந்து வாழ்வா (ஈ)

பொங்கிய திருவி னீடும் பொற்புடைப் பணிக ளேந்தி
மங்கலத் தொழில்கள செய்து மறைகளாற றுகித்து மறறுந்
தங்களுக் கேற்ற பண்பிற றகுமபணித் தலைநீன றுயத்தே
யங்கணா கோயி லுள்ளா வகம்படித் தொண்டு செய்வா. (ஈ)

வருமுறை யெரிமூன் றோம்பி மன்னுயி ரருளான் மல்கத்
தருமமே பொருளாக் கொண்டு தத்துவ நெறியிற் செல்லு
மருமறை நான்கி னோடா நங்கமும் பயின்று வலலார்
திருநடம் புரிவாந் காளாந் திருவினா சிறந்த சீரா. (ஐ)

மறுவிலா மரபின் வந்து மாறிலா வொழுக்கம் பூண்டா
ரறதொழி லாட்சி யாலே யருங்கலி நீக்கி யுள்ளா
ருறுவது நீற்றின செல்வ மெனக்கொரு முனை மிச்சார்
பெறுவது சிவன்பா லன்பாம பேறெனப் பெருகி வாழ்வார். (ஐ)

ஞானமே முதலா நான்கு நவையறத் தெரிந்து மிககரா
தானமுந் தவமும் வல்லா தகுதியின் பருதி சாரதா
ருனமே லொன்று மில்லா ருலகெலாம் புகழ்ந்து போற்று
மானமும் பொறையுந் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வார். (ஐ)

செம்மையாற் றணிந்த சிந்தைத் தெய்வவே திபர்க ளானா
மும்மையா யிரவர் தாங்கள் போற்றிட முதலவ னா
யிம்மையே பெற்று வாழ்வா ரினிப்பெறும் பேறென நில்லார்
தம்மையே தமக்கொப் பான நிலைமையாற் றலைமை சார்ந்தார். (அ)

இன்றிவர் பெருமை யெம்மா வியம்பலா மெல்லைத் தாமோ
தென்றமிழ்ப் பயனு யுள்ள திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட
வந்துவன ரெண்டர் தம்மை யருளிய வாரூ ரண்ணன
முற்றிரு வாக்கார் கோதத் முத்தர்பொரு னானு ரென்றால்.

(அ)

அகவிடத் துயாந்த தில்லை யந்தண ரகில மெல்லாம்
புகழ்திரு மறையோ ரென்றும் பொதுநடம் போற்றி வாழ்க
நிகழ்திரு நீல கண்டக் குயவனார் நீடு வாய்மை
திகழுமன் படைய தெண்டர் செய்தவன கூற ஹற்றும்.

(ஆ)

தில்லைவாழ்நதணர்புராண முற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம்-நாடுக.

சு ச ன ம்.

க. சிதம்பரத்தினது மகிமை.

சுநதோகையோபநிடத்ததிலே “பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்தில் உள்ள
தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே இருக்கும் ஆகாசம்” என
பது முதலாகத் தகரவத்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரம
மாகிய சிவத்தை எனக் புறத்தும், இவ்வாறே இப்பிரமாண்டம் பிரமபுரம்
எனவும், இப்பிரமாண்டத்தினுள்ளே இருக்கும் தில்லைவனம் புண்டரீகவீடு
எனவும், இததில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய்யும் சிவம் ஆகாசம் எனவும், கூ
றப்படும் இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போற சடமாகாது சித்தேயாம் ஆதலால்,
சிதம்பரமெனப்படும் இச்சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்கும் தான
மாதலால், இததில்லையும் சிதம்பரம் எனப்பெயா பெறும்.

இத்தகரவத்தையை உபாசிக்கும் முறைமை கைவல்லியோபநிடத்தில்
சிவனது தகரோபாசனாவிதிப்பிரகரணத்திலே “ஏகாதஸ்தானங்களிலே சுகா
சனத்தில இருந்து, சுத்தனாகி, நேராகிய கழுத்தத்தலை உடம்புகளை உடைய
னாய், அததியாசிரமஸதனாய், இந்நிரியங்கள அனைத்தையும் அடக்கி, பத்
தியால் தனது ஆசிரியரை இறைஞ்சி, இருதயபுண்டரீகத்தைத் துகன்ற சுத்
தமாகக்கருதி, அதனமத்தியத்திலே, தெளிவுடையவராய், சோகம் இல்லாத
வராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவ
னாய், அமிரதராய், பிரமயோனியாய், தத்தமராய், ஆதிமத்தியாகந்தவினேராய்,
ஏகராய், விபுவாய், சொனந்தரூபராய், அரூபராய், அற்புதராய், உமாசகாய்
ராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முககண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசா
ந்தராய், பூதயோனியாய், சமஸ்தசாட்சியாய் இருப்பவரைத் தியானித்து,
(அதனால்) முனியாகி, இருளினமேற்போவான். அவர்பிரமர்; அவாசிவன்;
அவாநிருதிரன், அவாஅழிவற்றவர்; மேலானவர், சுலப்பிரகாசர், அவரோ
விஷ்ணு; அவாபிராணன்; அவாகாலன், அககிரி, அவாசந்திரன், அவரோ
இருந்ததம் இருப்பதமாகிய எல்லாமானவர்; என்றும் உள்ளவர். அவரை
அறிந்து, (அதனால்) நிருத்தியுவைக்கடப்பன். முத்திருவேறு வழியில்லை.”
என்று கூறப்பட்டது. இதனால், பிரமவிஷ்ணு ருத்திராகனோடு கூடிய சகல
சகத்தும் சிவனது விபூதியே ஆதலால் சிவனே சருவோற்றிருஷ்டர் என்
பது தெளிவுறத்தப்பட்டமைகாண்க. நிருத்தியுள்பது ஆணவமலம்; அது
நிருதேந்திரத்திற் கண்டது.

மானவபுராணத்து ஆறாம் அத்தியாயத்தில் “முன்னேசத்திய பராயண னாகிய ஆசுவலாயன முனி பகவானும் பரமேஷ்டியுமாகிய செகநாதரை அடைந்த” என்றொருடக்கத்தால் ஆசுவலாயனா வினாவினமைகூறி, அதற்குப் பரமேஷ்டி விடை கூறினமை சொல்வதொடங்கி, “எண்ணப்பட்டாத வராய் வெளிப்பட்டாதவராய்” என்பது முதலாகக்கொண்டு விரிவாகச் சிவத்தியானப் பிரகாரத்தைக்காட்டி, “இப்படிமுனியானவன், நேரோசாக்ஷியாய், இருளேக்கடந்தவராய், பூதயோனியாய், புரப்பகைவராய் இருப்பவரைத்தியானித்து, தனது ஆத்தமவீததையினால்முத்தி அடைவான். தியானிக்கப்படும் பொருளாகியவா சாம்பசிவன், சநாதநா பிரமாவீஷ்ணு முதலியபூங்களாகக் கூறுபட்டாற் போலிருப்பா அவாபிரமா, அவாசிவன்” என்றுதொடங்கி “அவரை அறிந்து மிருத்தியுவைக்கடப்பான். அவரைப் பிரத்தியகான மாவாக அறிவும் அறிவேயன்றி முதனிகரு வேறுவழியில்லை” என்னுந்நினை யால் இந்தச்சுருதிப்பொருளே காட்டப்பட்டது பிரமகீதையிலும் இப்பொருளே உணர்த்தப்பட்டது.

தாவரமாகிய அண்டமும் சங்கமமாகிய பிண்டமும் சமமாதலால், பிண்டமாகிய சரீரத்தில் இடைக்கும் பிங்கலேக்கும் நடுவிலுள்ள கீழுமுனா நாயுடும், பிரமாண்டத்திலுள்ள இப்பரதகண்டத்தில் இலங்கைக்கும் இமய மலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லையும், கருணாநிதியாகிய சிவன் ஆனநதிருத்தஞ் செய்யும் ஸ்தானமாம் அது “வலங்கைமான மழுவோன் போற்றும் வானர வரசை நோக்கி - யலைநதிமே பிண்ட மண்ட மவைசம மாத லாலே - யிலங்கைநே ரிடைபோ மறறை யிலங்குபிங் கலையா நாடி - நலங்கிள ரிமய நோ போ நடுவுபோளு ஈழனை நாடி” “நாடரு நடுவி னாடி நலங்கிளா தில்லை நோபோயக - கூடுமங் கதனின் மூலக் குறியுள் ததற்குத் தென்கை - மாடுறு மறைகள் காடு மன்னுமம் பலமொன் றுண்டங் - காடுறு மென்று மென்ற னென்னையா னுடைய வையன்” என்கூங்கு கோயிற்புராணச் செய்யுன்களாலும், “இடம்படு முடம்பின் மூலத் செழுந்தற சுழலை நாடி - யுடன்கிள ரொளியே யாகி யொளியிலுஞ் செழுத்து மொன்றாய் - நெடுங்குழ லோசை யாகி நிலவுமங் வோசை போயங் - கடங்கிய வீடமே யென்று மாடுமம் பலம் தாகும்” “எண்டரு பூத மைந்து மெய்யிங் நாடி மூன்று - மண்டல மூன்று மாகி மனவிய புணாப்பி னாலே - பிண்டமும் மண்ட மாகும் பிரமனே டை வராகக் - கண்டவா ின்ற வாறு மிரண்டினுங் காண லாகும்” “ஆதலா விந்த வண்டத் தறிவரும் பொருளா பெய்ந்து - திரிலா மூல நாடிநிகழ் சிவ லிங்க மேனி - மீதிலா மந்த நாத வெளியினமே லொளிமன் றங்குக் - கா தலான மடவாள் காணக் கருத்துற நிருத்தஞ் செய்வோம்” என்னுந் திருவா தகூரடிகள் புராணச் செய்யுன்களாலும், அறிக்க

இத்திருநிருத்தமாவது பஞ்சகிருத்தியமேயாம் அது “இருவகையிவை கட்டாத வியல்பும் மொளியா ஞான - வுருவமா னந்த மான வுயிரியாம் பெ யரெ மக்குப் - பரபதம் பரம ஞானம் பராதபர மிலுது காத்த - நிரமலி யிசை செய்கி திகழ்கட மாகு மனதே” என்று கோயிற்புராணத்திலும், “அந்த நன னடமே தென்னி லைந்தொழி னடத்த லாகும் - பரதம தகற்று மிச்சப் படிவறு மதுவே யாகும் - வந்துல கத்தில் யாருங் காண்பரேவ வறுவா முத் தி - தந்தரு ளளிகருந் தெய்வத் தலமும்த தலமே யாகும்” என்னுந் திருவாத லூரடிகள் புராணத்திலும், “ஐந்து-நலயிரு தொழில்ச ளோடு காடக நடிப்ப னாதன்” என்று சிவஞானசித்தியாரிலும், “தோற்றத் துடியதன்றி ரோயுந் திதியமைப்பிற் - சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கரா - மூற்றமா-ஆன்று மலாப்பத் ததே யுறத் திரோதமுத்தி - நாணை மலாப்பத்ததே நாடு.” “மாயை தனையுதறி

வல்வினையைச் சுட்டுமெலரு - சாய வழுக்கியரு டானெடுத்து - கேவத்தா-
லானந்த வாரிதியி லானமாவத தானழுத்த - ருனெகதை யாரபரத தான.”
என்று உண்மை விளக்கத்திலும், “மன்று ணிறைந்து பிறவி வழக்கறுக்க-
நின்ற சிருத்த நிலைபோற்றி.” என்று போற்றிப்பட்டுருடையிலும், “நீங்கல
ரும் பவத்தொடாசசி நீங்க மன்று ணிறைமையோ துதிசெய்ய சிருத்தஞ்
செய்யும்” என்று சிவப்பிரகாசத்திலும் கூறிப்பொற்றுகாண்க. இந்நிருத்த
தைத் தரிசித்தலால் வியையும் ஆனந்தம், “புளிக்கண்டவாக்குப் புனலுறு
மாபோத - களிக்குந் திருக்கூத்துக் கண்டவாக் கெல்லாந் - துளிகுருங்கண்
ணீருடனசோருநெடு சத்திரு- னொளிகுமா னந்த வழுதுறு முள்ளத்தே”
என்றுத் திரும்பித்தாலும், “தினேசத்தே யுள்ளதோ பூவின்றிதே லுண்ண
னாதே - நினைத்தொறுங் காண்டொறும் பேசுந்தோறு மெப்போது - மனைத்
தெலும் புனனெக வானந்த தேனசொரியும் - குளிப்புடை யானுக்கே செ
ன்றுதாய் கோத்துமீ” என்றுத் திருவாசகத்தாலும், உணராக.

உ தில்லைவாழ்ந்தணாகளது மகிமை

இத்திணைப்பெருஞ்சிறப்பினதாகிய சிதம்பானைலையில், வியாக்கிரபாத
முனிவர பதஞ்சலிமுனிவர என்பவர்களோடு, தில்லைவாழ்ந்தணா மூவா
யிரும், பராசத்தியால் அடிபடிக்கப்பட்ட சத்தமாயா மயமாங்கிய கணக்கபை
யின்கண்ணே பரம காருணணிய சமுதாசிரமாயி வியன் செயதருளும் ஆன
ந்த தாண்டவங்கதைத் தரிசனஞ்செய்து பேராணந்தம் அனுப்பித்தது கொ
ண்டி இருக்குடபோது, பிரமாவானவா கங்காதீரத்தில் உள்ள அந்நாமேதி
யிலே தாம் தொடங்கிய யாசத்தின்பொருட்டு, இச்சிதம்பரத்தில்வந்து, வியாக்
கிரபாத முனிவரர் அமங்கியருளே இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போயி
றா பின்பு, அமமுனிவரர் வலிவருடில், இரணியவனமசக்கிரவரத்தியான
வா அந்தரம் ஏறிநென்று, இவ்வந்தணா மூவாயிரமாயும் வணங்கி, தோச
லில் எழறி அனந்தசூககரானதி, சிவபரமாத் தாண்டநதார உடனே இவர்
கள சிதம்பரத் துக்குட்பெற்றிசையிலே தோகளை மீதுத்தி, இப்பாலே வந்து,
தங்களை எரிவதாண்ட வியாக்கிரபாத முனிவருக்குத் தங்களை எண்ணிக்
காடமனாகைய அப்பொருது, அமமூவாயிராக்களுள் ஒருவனாககாணாமல், இரா
ணியவனமசக்கிரவர பின்பு பண்டுகைத்துப் பூபு, அடியாராகெரியாராகிய பரம
சிவன், தேவர்களமுதலிய யாவருங் கேட்ப, இவ்விரட்டிக் கெல்லாரும் எமக்கு
உபபாசகர், நாமும் இவ்விரட்டிக் கருது உபபாசகோம்; ஆதலால், நமமை
இவாகாரா ஒருவராகக் கைக்கொள் என்று திருவாய்மலாந்தருளினா இத்
தருவர்க்கைக்கேட்ட சக்கிரவரத்தியானவா, சபாநாதரே இவ்விரட்டிகளில்
காம் ஒருவருளது கொல்லத்தக்க பெருமையையுடையதாகே இவர்கள் என்று
மனம் படுவது, இவர்களை நமஸ்கரித்தா இவ்வந்தணாகள் இத்திருவாக்கைக்
கேட்டவுடனே, பிங்கு அருள், பூமியிலே தண்டாகாரமாய வீழ்ந்து, மீள் எழுந்
து வாழ்வுபெற்று, உண்மத்தரங்க, வதோத்திரம்பண்ணி, சுவாமி! சிறியேங்
கரை அசத்தடிவமசகாக்ககொண்டருளும் என்று பிரார்த்தித்து, கூத்தாடிஞர்
கள் இச்சரித்திரம் கோயிற் புராணத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டது.

இவ்வந்தணாகள் வேதாகமங்களை விதிப்படி ஒதி, அறைநின் உண்மைப்
பொருளை ஐயங்கிழிபற உணரந்து, அவைகளில் விதித்தவழி வழுவாது ஒழு
கும் மெய்யன்பர்கள் ஆதலால், இவர்கள் தம்பால் வைத்த அன்பின் பெரு
மையையும், அவனைபுகு எளிவந்த தமது பெருங்கருணையையும், சருவான்
மாகளும தெளித்து தமமேலும் தமதன்பர்களாகிய இவர்கன்மேலும் பத்திசெ
ய்து முததி பெற்றயதற்பொருட்டே, நடேசா இவ்வாறு அருளிக்கேய்தார்.

௩. வேதவுணர்ச்சி.

வேதம் இருக்கு, யசர், சாமம், அதாவம் எனநான்காம் அவற்றள், இருக்கு வேதம் இருபத்தொருசாகையும், யசாவேதம் தூற்றொருசாகையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதாவவேதம் ஒன்பதுசீகையும் உடையனவாம் இவை அற்பசுருதிவாககியம் பிரபலசுருதிவாககியம் என இருபகுதிப்படும் அவற்றள், அற்பசுருதிவாககியம் காமானுட்டானகிரமங்களைச்சொல்லும் பிரபலசுருதிவாககியம் அதியானமகஞானத்தைச்சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும் வேதம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவி எனப்பொருள் படும். இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள் சிடசை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதி என ஆறும் அவற்றள், சிடசையாவது வேதத்தின் உச்சாரண லக்ஷணத்தை உணர்த்துவதாம் வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலக்ஷணத்தை விவரிப்பதாம் நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவரணங்கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக்கணம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிககருமங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவலாயநீயம், போதாயநீயம், ஆபஸ்தமபம் முதலிய சூத்திரரூபத்திருந்து, வைதிககருமங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறைமையைக் கற்பிப்பதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேதத்தில் உகதைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷர சங்கியை கற்பிப்பதாம் இவ்வாறும் உணராக்கால், வேதங்களை ஒத்ததலும், அவற்றின்பொருளை உணர்தலும், அவைகளில் விதித்தவழி ஒழுகுத்தலும் ஏவாவாம். ஆதலால், இவை ஒருதலையாக உணர்தற்பாலனவாம்.

இத்திலைவாழ்ந்தணர்கள் இவ்வேதவேதாங்கங்களை ஒதி உணரநதோர்களென்பது இங்கே “அருமறை நான்கி ஞோடா நங்கமும் பயின்ற வல்லா” என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது வேதங்களை ஒதி உணராதவழியும், அவற்றள் விதித்த ஒழுக்கம் இவ்வழிப் பயனிலலை ஆதலால், இவர்கள் அவ்வொழுக்கத்திற சிறிதும் வழுவாமை, இங்கே “வருமுறை யெரிமூன ரேமபி மன்னுயிராருளான் மல்கத் - தரும்மே பொருளாக் கொண்டு” “மறுவிலா மரபின் வந்த மாறிலா பொழுக்கம் பூண்டா - ரறுதொழி லாட்சியாலே யருங்கவிரீக்கி யுள்ளார்” “தானமுந் தவமும் வல்லா தருதியின் பகுதி சாரந்தா-ருனமே லொன்று மில்லா ருலகெலாம் புகழ்ந்து போற்று - மாணமும் பொறைபுந் தாங்கி மனையறம் புரிந்து வாழ்வா” என்பனவற்றால் உணர்த்தப்பட்டது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனரும் “கற்றா கெரியோம்பிக் கலியை யாராமே-செற்றா வாழ்திலலைச் சிறமபலம்” என்று அருளிச்செய்தார ஒழுக்கம் இவ்வழி வேதம் ஒத்தாற் பயனிலலென்பது “மற்பயினு மோத்தக கொளலாகும் பாப்புான் - பிறப்பொழுக்கங் குறைக கெடும்.” என்னுந் திருக்குறளால் அறிக

வேதங்களை ஒதியும், முனிவர்களது சாபத்தினாலே அவற்றின் மெய்ப்பொருட்டுணிவு பிறவாமையால், சிவனையும் சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்கங்களையும் இசுழந்து, பிறரைப்பரம்பொருளெனக்கொண்டு, ஊர்த்தவபுண்டரமுதலியன இடுவோரும், விபூதி ருத்திராக்கந்தரித்தும், விட்டுணுமுதலிய பசுக்களைப் பசுபதியாகியசிவனோடு சமமெனக்கொள்வோரும் ஆகிய புல்லறிவாளாபோலாகாமல், இவ்வந்தணர்கள், சிவனொருவரே பரம்பதி என்பதும் விபூதி ருத்திராக்கம் தரித்துச் சிவனை வழிபடினனறி முததி சித்தியாதென்பதுமே வேதத்தணிவாமெனத்தெளிந்து, அச்சிவனையே வழிபடும் மெய்யன்பர்களென்றற்க. அது இங்கே “நீற்றின னிறைந்த கோல நிருத்தனுக் குரிய தொண்டாம்-பேற்றினா பெருமைக் கெவலை யாயினா பேணி வாழ்-

மாற்றினர் பெருகு மனபாலடிததவம் புரிந்து வாழ்வார்." "பொங்கிய திருவி
னீமம் பொற்புடைப பணிக னேந்தி - மகாலத் தொழில்கள செய்து மறை
களார் றுதித்து மறநூல்-தவகளுக் கேற்ற பண்பிற நகுமபணித தலைகின் றுயத
தே - யவகணா தோயி னுன்னாவகம்படித் தொண்டு செய்வார்." "திருநடம்
புரிவாக காளாந திருவிஞ்ற சிறந்த சீரார்" "உறுவதுநீற்றின செவ்வ மெ
னக்கொளு முளள மிக்கார - பெறுவது சிவனபா லனபாம் பேறெனப் பெ
ருகி வாழுவார்" எனப்பனவற்றால் உணர்த்தப்பட்டது

ச. சைவாகமவுணர்ச்சி.

ஆகமமானது காமிகம், யோகமும், சிவியம், காரணம், அசிதம், திப
தம், சூகருமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான, சுப்பியபேதம், விசயம், நிச்சவாச
ம், சுவாயம்புகம், ஆககினேயம், வீரம், ரௌரவம், மருடம், விமலம், சந்தி
ரஞ்ரம், முகலிம்பம், புரோதகீதம், லளிதம், சித்தம், சக்தானம், சாகோக
தம், பாரதேசம், கிரணம், வாதுனம் என இருபத்தெட்டாம் இவ்வாகமங்
கள் மாந்திரமெனவும், தந்திரம் எனவும், சித்தாந்தம் எனவும் பெயர்பெறும்.
இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றக்குக் கோடிநிரத
மாக இருபத்தெட்டுக்கோடி கிராதங்களாம் இவை ஞானபாதம், யோகபா
தம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்குபாதங்களை உடை
யனவாயிருக்கும் இவற்றுள், ஞானபாதம் பதிபசுபாசம் என்னுந் திரிபதார்
ததவகளின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமம் முதலிய அநகங்
களோடும் கூடிய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உதாரம்
சந்தியாவந்தனம் பூசை செபம் ஒம்ம் என்பனவற்றையும் சமய விசேஷ திரு
வாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும், உபதே
சுகும். ஆகமம் என்பது (பரமபதரினின்றம்)வந்தது என்பபொருளபடம்.
இன்னும், ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசு எனவும், ம என்பது ப
தி எனவும் பொருளபடுகலால், ஆகமம் என்பதற்குத் திரிபதாதத் தலக்ஷணத்
தை உணர்த்தும் நூல் என்பதே சிறந்த பொருளொணர். ஆ என்பது சிவஞா
னமும், க என்பது மோகமும், ம என்பது மலநாசமுமாம் ஆதலால், ஆன
மாககளுந்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி, சிவஞானத்தை உதிப்பித்தது, மோகத்
தைக் கொடுத்ததலபற்றி, ஆகமமென்பபெயராவிறநென்ற கூற்றதலம் ஒன்று.
இவ்வாகமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிவகம் முதல் விசுவானமகம் ஐந்து
உபாகமங்கள் இருநூற்றேழாம்.

இவ்வூதணர்கள் சிவநீகைப்பெற்று, சைவாகமங்களை ஒதி உணர்ந்து,
அவைகளால் உணர்த்தப்படும் நான்குபாதங்களையும் அறட்டிப்பவர்களாம்
அது இவ்வே "ஞானமே முதலா நான்கு தவையறத் தொரிந்து மிக்கார்." என
பதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டது சிவநீகைப் பெற்றவரையும் சைவாகமங்களை
ஒதி உணர்த்தமையும் இவ்வே பெறப்பட்டதில் அன்றோடுவெனின், அறியாது
கூறினும், ஞானமுதலிய நான்கு பாதப்பகுப்பில்கண்ணம் சிவாகமங்களின்
உறிப் பெறப்பட்டாமையால், ஞானமுதலிய நான்கு உணர்ந்தோர்கள் என
வே, அவைகளை உணர்த்தும் சைவாகமங்களை ஒதிநோக்கல் என்பதும், சிவ
நீகைப்பெற்ற பிராமணா முதலிய நான்குவருணத்தாரும் சைவாகமத்தாக்கு
அதிகாரிகள் என்று சிவாகமம் செப்பத்தலால், சைவாகமங்களை ஒதிநோக்கல்
எனவே, அப்போதுகைக்குமுன் பெறப்பாலதாகிய சிவ நீகைப்பெற்றோர்
கள் என்பதும், தாமே பெறப்படும் நூல்கள் சிதம்பராலயத்திற் சிவாகமவீதி
ப்படியே நித்தியபூசை உத்சவம் முதலியன செய்தலாற்று, பராததலிங்கப்
பிரதிஷ்டை, பராததபூசை, உற்சவம் முதலியனவற்றை விதிப்பன சிவாக
மங்களேயன்றி வேதங்கள் மிருதிகளன்னமையானும், இவர்கள் சிவாகம வுண

ர்ச்சியுடையர்களுள்பதே சித்தம். சிவதீக்ஷபெற்றே சிவாகமங்களை ஒதல் வேண்டும் என்பதற்குப் பிரமாணம் கூப்பிரபேதம். “இந்தச் சந்தைவாக மம் எல்லார்க்கும் கொடுக்கத்தக்கதுமன்று, விளக்கத்தக்கதுமன்று: தீக்ஷபெற்றவனும், நிலையுடையோர்ப், சிவபத்திரமரணம் நிரூபிப்பவனுக்கே விளக்கத்தக்கது. எனையோர்க்கு விளக்கக் குற்றம் என்பபடும. ’ என்பதாம் அவநமாயினும், சிவாகமவீதிக் கு மாறுபட்டு, சிவதீக்ஷபெற்றமல சிவாகமங்களை ஒதினோகன எனக் கொள்ளலாகாதோ எனில், “தேரிந்து மிகதா” என்பது தெரிந்தமையால் மிககோ என்பபொருள்பட்டு, உண்பெரிந்தான என்றதப்போலக் காரணசாரியப்பொருட்டாய் நிறநலாலும், இவாகன சிவாகமவீதிக் கு மறுதலைப்பட்டுச் சிவதீக்ஷ யின்றிச் சிவாகமங்களை ஒதி உணர்ந்தார்கள எனக்கொளில், அவவுணர்ச்சியால் இவாகடரு மேனமை கூறுதல் கூடாமையாலும், அதுபொருந்தாதெனக் இன்னும், இவாகன சமயதீக்ஷம், வீசேஷதீக்ஷம், நிருவாணதீக்ஷம், ஆசாரியாபிஷேகம் என்னும் நான்கும்பெற்றோகன எனவும், மூலாகமங்களையும் உபாகமங்களையும் சிவ உணர்ந்தோர்கள் எனவும், சிவரகசியசது நவமாபிசத்தில இருபகனத்தாம் ஆசரியாய்த் திலும் சிதம்பரமானபிரதரிஷும் கூறப்படுதலால், யாம் கூறியதே பொருத்தம். சிவாகமத்தில கூறிய தீக்ஷையின் உயாச்சி, வாயவலிய சநிதையிலே “சைவதூலிற் கூறப்பட்டதாம் பாசம் மூன்றையும் தவிர்ப்பதம் மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிர வேறு யாதொரு ஆசிரமமும் இவவுலகத்திலே மாந்தருக்கு மேனமை அன்று ஆதலால், தீக்ஷையிறுந்து மோட்சம் ஆசிரமங்களினாலும் மறந்தல் சநுமங்களினாலும் மோட்சம் இல்லை. அத்துவசுத்தியின்றி முத்தியைவீருமபும் மனிகா கோவின்பி தடகசுத்தோடகங் குருடர்போலவா, தோணி இன்றி கடலைக் கடக்க விராயின்வாபோலவா ” என்று கூறுமாற்றால் அறிக இவ்விசைவாகமப் பெருமை சிறிதுகூறுவாம்

ஆகமமென்பது ஆபதவாசியம் ஆகமங்கள் வெள்கிரம, வைகிரம, அந்திரியாணமகம், அநிமாசகம், மாந்திரம் என மூவகைப்படும தற்காலத்திற் பயனாருவது வெள்கிரம, காலாதாசிரம பயனற்றுவது வைதிகம், ஆத்திரம் விசாரவியறகையது அந்திரியாணமகம், யோகவியறகையது அநிமாசகம், சிவஞானவியறகையது மாந்திரம் கூப்படும ஆவற்றும், மாந்திரம், பிறநூல்களாபபுருவபகூலமாகக் கீழ்ப்படுத்தி, மேற்பட்டிவ்வங்கும் காமிகம் முதலிய சைவாகமங்கள் ஆகமாந்தம் என்னும் புரணப்பகுதி யோசனா காமமாகிய சித்தாந்தம் என்னும் பெயரை உடையது அது இரத்தினம் யாசத்திலே “சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அவைக்கு மேருநவை புருவப் பகன் ” என்றும், காந்தத்திலே “இத எல்லையில சிவன வெள்ளமில்லையாகிய கைலாசத்திலே சனகா முதலிய முனிசிராசனருக்கத் திரிபதாந்ததாந்தங்களிலே சமயிதமாகியும் இரகசியமாகியும் ஆகமாந்தம் என்னும்பெயரத்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கா ” என்றும், காமிகத்திலே “இருக்கு, யசா, சாமம், அதாவம் என்பவை சிவனது மறநற் முகங்களிற் பிறந்தன, காமிகம் முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவச் சுரோதோற்பவங்களாகி, மேனமுக்கதிற பிறந்தன. முன்கூறிய சகலநூல்களையும் பரமசிவன் புருவாபிஷாக்கசொன்னார்; அவற்றை எல்லாம் கீழ்ப்படுத்தி, பரமாத்மாவாகத் தவிர்ப்பாலனவும் கொள்ளற்பாலனவும் ஆகிய பொருள்களை நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாந்தத்தைச் சொன்னா. சித்தாந்தமாகிய காமிகம் முதலியனவாம் இதிலையாசத்து பிறிதொன்றும் இல்லை இந்தச்சைவதுலே மூலமாம் சதுவேதங்களும் இதின்னறும் பிறந்தனவாம். சைவமே வைதிகம் எனப்படும, வைதிகமே சைவம் எனவுமபடும. சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும்.

வைதிகமும் சைவத்திற்குமுந்தது: முனிவரோ, அற்றியினும், சைவம் வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாய் இருத்தலால், வைதிகம் என்றும் வேதசாரம் என்றும் கூறப்படும். சிவப்பிரகாசகமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம், பசுபாசு பதாந்த போதகமாகிய வேதமமுதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதரது கண்ணும் பூனையின்கண்ணும் விலக்கண்ணமாய் இருப்பதுபோல, இந்தப்பாஞானமும் அபரஞானமும் விலக்கின்றமாய் இருக்கும்" என்றும், கூறுமாறறால் அதிக் வெளிக்கம் முதலிய ஐந்துசாஸ்திரங்களும் முகூறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையன சாயிகத்திலே "சித்தாந்தம் மந்திரம் திரமாரும் அநிமாசகம் அசனிரும்" தது அநிபாணமும் அதனிலுமதாழ்ந்தது அநிலுமதாழ்ந்தது வைதிகம் வைதிகத்திலும் தாழ்ந்தது வெளிக்கம்." என்றசொல்லப்பட்டது.

சைவாசகங்கள் வைதிகவாகியம் ஆதலில் அப்பிரமாணங்கள் என்று சில முடாகூறுவர் "வேதாதந்த நிலைப்பெற்றுக் கனக் கமறஞானிகளும், என்னு சிவாகமத்திலே தற்பரகனாதி ஞானபாதத்திலே நிலைநின்றும் ஆகிய இரு வகையோரும், பெறக்கரிய சாபுக்கியம் பெறுவர்கள் கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் வேதாசகம் கூறு பிரசித்தம்பெற்ற இரண்டி மாசகங்களிலும் சிலவற் பாவிகள் சாத்திரத்திற்குரிய நாலவகைத் தண்டங்களாலும் தண்டிக்கப்படலாகா" என்றும் சாரதசம்பவ சிதம்பரமானியத்தில் சிவன கூறிய பொருள் உடைய வியாசவாகியத்தினாலே, அது பேதைமையாம் என்றமறுக்க

சைவாசகங்களுக்கும் வேதவாகியத்தன்மை எத்தனியாததினாலே கூறியது? வேதப்பொருளாகது விருத்தி, தன்மையே வேதவாகியத்தன்மை எனில்; அப்போது வேத, சிவம், கரும, உபாயம் பிரமத்தையும் உணர்த்தும் பூர்வோத்தரகாண்டாந்த விருத்தித்தன்மை உண்மையால், அந்தப்பிரசங்கம் உண்டாம் ஆகவே இவ்வேதவாகியம் தாம் கருகிய பொருளில் முடிவுபெறமுடிகில, அதுமட்டுமே முடிவட வேதாசகங்களுக்கும் இருக்காததன்மையே வாகியத்தன்மை எனில், சிவப்பாது விருத்திகளும் அப்பிரமானம் என்செவ்வாறாய்ப்பம் வேதத்தன்முலமாக சகலகாராததன்மைஎனில், அப்போது வேதத்தாக்கும் வேதத்தன்முலமாக செவ்வாறாத தன்மை உண்மையால், வேதத்தாக்கே அப்பிரமாணாணியப் பிரசங்கமும் ஆதலால், வேதப்பிரமாணாணியத்திலே வித்தியத்தவ முடி வேதத்தன்முலமாக உடைமையாதலும் முடிவல்ல, மற்றெனெனெனில், அபசவாகியத்தவமுலமாம் வேதம் தத்த சைவ சித்தாந்தம் என்பவை இருவாழ்வுல் ஒப்பொரித்தலில் விருத்தப்பொருளா உணர்த்துவனவாழ்வு, சாமானிய விவேகத்தன்மைமால் ஐக்கம் உள்ளனவாயே இருக்கும். வியாசரணத்திலே, இகரம் முதலியவற்றிற்கு ஆதேசமாக உயாவறவழியகாரமுதலியனவரும் என்று பொதுசூத்திரத்தில் வித்தலிதி சிலவித்தது அகாரமுதலியவற்றிற்குச் சவாணம் வரிதறிக்கமாம் என்று சிறப்புச் சூத்திரத்தால் விதிக்கப்பட்ட விதியினாலே வாதிக்கப்பட்டதாயினும், இருசூத்திரங்களுக்கும் அப்பிரமாணாணியம் இல்லை தருக்கசாஸ்திரத்திலும், பிரமைக்குக்கரணம் பிரமாணம் என்ற சாமானியவாகியத்தாற் பெறப்பட்ட பிரமாணத்தன்மைமைய உடைய அனுமானம் முதலியன சாத்திரகாரிப்பிரமைக்குக் கரணம் பிரத்தியகம் என்ற விசேஷ வாகியத்தால் வாதிக்கப்பட்டதாயினும், இருவாகியவாளுக்கும் அப்பிரமாணாணியம் இல்லை ஆதலின், வேதம்பொதுவாகவும் சிவாகமம் சிறப்பாகவும் இருத்தலால், இரண்டும் பிரமாணங்கள் என்றே துணியப்படும். ஆதமம் வேதவிசேஷமாய் இருத்தலால், அதற்கு வேதவாகியத்தன்மையமொன்று வேதவிசேஷம் என்று ஆலாசியமான்மியத்தும் சுப்பிரபேதத்தும் சொல்லப்பட்டது மோகசூரோத்தரத்திலே "புராணம் வேதங்கனாலும்,

..வேதங்கள் ஆகமங்களாலும், வாதிக்கப்படும். அவை சாமானியமும் விசேஷமும்: சைவமே மிகுவிசேஷமாம்.” என்றும், விருத்தாசல மானமியத்திலே “பரமசிவனுடைய இந்தத்திருவுருவங்களை விருத்தாசலத்துள்ள ஈசாலயத்தின் மண்டபத்தானங்களிலே வைத்து, சிவாகமத்திற் சொல்லிய விசேஷமாகக் கங்களாலே பூசித்தான் ” என்றும், அருணாசலமானமியத்திலே “சோணாசலத்தில் உயாந்த ஸ்ரீததிரம் இலலை: பஞ்சாஸ்திரத்தில் உயாந்த மந்திரம் இலலை. மாகேசசுரதருமத்தில் உயாந்த தருமம் இலலை. சிவாகமத்தில் உயாந்த சாஸ்திரம் இலலை ” என்றும், வாயவவியசங்கிதையிலே “பிறநூல்களிற கூறப்பட்ட தெல்லாம் சிவாகமத்தில் இருக்கின்றது சிவாகமத்திற காணப்படாதது பிறிதோ இடத்திலுமில்லை.” என்றும் சொல்லப்பட்டது

அற்றேல, வியாகரணம் முதலியன வேதாங்கமாதலின், வேதமே பிரமாணம் ஆகமம் பிரமாணமனறெனின், அற்றன்று யோகருடி நாமத்தால் சிவாகமமே நாலவகைப் பிரமாணங்களாலும் முடிந்த ஆகமம் எனப்படுதலாகும், “ சித்தாந்தமே சித்தாந்தம் ” என்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலாலும், அதுவேபிரமாணம், வேதம் பிரமாணமன்று அற்றேல, வேதமும் ஆகமம் சித்தாந்தம் எனனும் சத்தங்கங்களே கௌணவிருத்தியாற் சொல்லப் படுமெனின், ஆகமமும் வேதசத்தத்தாலே கௌணவிருத்தியாற் சொல்லப்படுமென்று சமீதியாமே ஆதலால், சிவாகமமே முக்கியவிருத்தியால் ஆகமமெனவும் சித்தாந்தமெனவும் படுதலால், சருவேந்திருஷ்டப் பிரமாணமாமென்று சாக்கிக்கப்பட்டது இருக்குவேதத்திலும், இருக்குவேத சிரசிலும், யசாவேதத்திலும், யசாவேதசிரசிலும், சாமவேதத்திலும், சாமவேதசிரசிலும், ஓரோவீடத்தில் அதாவேதத்திலும், அதாவேதசிரசிலும், லௌகிகநூற்பொருளும், வைதிகநூற்பொருளும், அதியானமகநூற்பொருளும், அதிமார்க்கநூற்பொருளும், யதோசிதமாக எவ்வாற்றாலும் சொல்லப்பட்டன அதாவசிரசிலே மாந்திர நூற்பொருள் விசேஷத்துச் சொல்லப்பட்டது செளரசங்கிதையிலே “ஆகமசத்தைப்பற்றிக்கொண்டனரே சிலபுராணங்கள் சிலசில இடங்களில் பிரத்தியட்சமாக வேதத்துக்கு விருத்தமாகிய பொருளைக் கூறுகின்றன ” என்று சொல்லியபடியே சைவாகமம் வேதவிரோதப்பொருள் கூறுதலும், சாமானிப வேதத்தைக்குறித்து விசேஷவேதமாயிருத்தலாலேயாம் விசேஷசாமானியங்கள் சிலவிடத்து விரோதப்பொருள் கூற்றாலும், விருத்த சாத்நிரமென்னுந் தோவதமும் வாகியத்தன்மையுஞ் சாற்றலாகாது காமிகத்திலே “வேதம்முதலிய நூல்களெல்லாம் இரௌத்திரங்களாம், சித்தாந்தமே செளரியமாம் ” என்று கூறப்பட்டது ஞானசித்தி முதலியவற்றிலே, சாமானியசைவநூல்களும், அவற்றின் உபபேதங்களும் பூருவகாண்டமென்றும், காமிகம் முதலிய சைவசித்தாந்தங்களும் அவற்றின் உபபேதங்களாகிய பெளடசரம் சருவஞானேததாம் முதலியனவும் உத்தரகாண்டம் என்றும் உணர்த்தப்பட்டது சூதசங்கிதையிலே “ பதினெண்புராணங்களையும் சத்தியவதியின் புத்திரர் செய்தார், காமிகம் முதலியவற்றைப் பரமசிவனே செய்தார்.” என்று கூறுதலால், சிவாகமங்களைச் சாஸ்தாத்தாகச் சிவனேசெய்தனா என்று துணியப்பட்டது.

வேதநெறி வழுவி ய மாந்தாக்கே தந்திரங்கள் கூறப்பட்டன எனச் சில நூல்களிற கூறியதெனையெனின், ஆனாடிகூறியது வாமசோமலாஞ் பைரவமுதலிய தந்திரங்களை அனறிச் சிவசித்தாந்தத்தை அனறென்க் அது அப்ப தீக்ஷிதர் இயற்றிய சிவத்ததுவ விவேக விருத்தியில் பலபிரமாணங்கொண்டு சாக்கிக்கப்பட்டது. சாந்தத்திலே “ சிவன் அழிவற்ற தக்ஷிணமூர்த்தியாய்த் தோன்றி, ஆலமரத்தின் அடியிலே இருந்து, குற்றமில்லாத இவர்களை ஒதுவித்

தார். இவர்கள் விதிப்படியே வேதங்களுக்கும் உபநிடதங்களுக்கும் கெடுகான் வரையும் ஒதியும், சிவனது மானயயினாலே ஞானம் நிலைபெறுதவராயினர். அவர்கள் ஒருங்குகூடி, உமாபதியாகிய சிவனிடத்திற்கேட்கவிரும்பி, வெள்ளியமமாகிய கைலாசத்திற்போய்கூ தவஞ்செய்தார்கள். இந்த எல்லையில் சிவன் வெள்ளியவகைலாசமலையிலே சனகாமுதலிய முனிந்திரர்களுக்குத்திரிபதார் ததார்த்த சமயிதமும் இரகசியமுமாகிய ஆகமாந்தம் என்னும் பெயரையுடைய சித்தார்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார் ” என்றும், சைவபுராணத்திலே “ பசுபாததிரங்களைப்பற்றி விட்டுச் சிவசாததிரத்தைப் பற்றிப் பயிலும் பிராமணா முதலிய நான்கு வருணத்தாரும் ஆசாரியராவாரென்று புகழப்படுவர். சிவாகமத்திற் கூறப்பட்ட ஞானமே ஞானமென்று சொல்லப்படும். அதுவே சிவனைப் பற்றின பெரியோருக்கு முத்திசாதனம் ” என்றும், கூறுதலாலும்; சுவேதா உபமனையு கிருஷ்ணா அருச்சுனா முதலியோர் சிவசித்தார்த்தமாகக் கச சிவவணசாரணஞ் செய்தமையாலும், சிவசித்தார்த்தம் வேதநெறிவழுவிய மாந்தாக்குக் கூறியதென்பதே கூடாது இன்னும், பிரமமீமாஞ்சகரு நீலகண்ட சிவாசாரியா இயற்றிய பாவ்யத்தில் “ வேதசிவாகமங்களுக்குப் பேதங்காண்கின்றிலம், வேதமே சிவாகமம் ” என்று கூறப்பட்டது. வேதங்கள் சிவவிடத்திற் சிவசாததிரப்பொருளைச் சிரசிலேதாங்கி இருத்தலால், “ வேதமே சிவாகமம் ” என்று உபசரிக்கப்பட்டது விரோதப்பொருள் மாததிரமே தள்ளப்படுதலால், இவ்விரண்டிற்கும் பெரும்பாலும் ஒற்றமை உண்டாம். அப்படியே வேதம் முதலிய சகலசாததிரங்களும் சிவாகமத்துக்கு விரோத மில்லாத வழியே பிரமாணங்களாகும் சிவாகமம் தனதுபொருட்டானமையால், மகாமானயமும் அதன்றிறேனறிய சிவம் முதற்கூத்தவியத்தை ஈறுகிய காரியங்களும், மல மாயா காமங்களும், கலைமுதற் பிருதிவி ஈறுபுள்ள காரியங்களும் ஆகிய அபிதார்த்தங்களை விளக்கலால், வியாபகமாம் வேதமுதலியன தம்பொருளையாமால், பிரகிருதிமுதல் பிருதிவி ஈறுபுள்ள காரியங்கள் மாததிரமாகிய மிதார்த்தங்களை விளக்கலால், வியாபியங்களாம் அது பெளட்கரத்திலே “ புருஷவாக்யங்களுளே இருஷிவாக்யமும், இருஷிகளாலே தெய்வவாக்யமும், தேவராலே பிரமவாக்யமும், பிரமாவாலே விஷ்ணுவாக்யமும், விஷ்ணுவினாலே உருத்திரவாக்யமும், உருத்திரனாலே சிவவாக்யமும், வாநிகப்படுவதில்லை ஏனென்றால், ஒன்றிலொன்றுமேன்மேலும் சிறந்தனவாம் மேல் உள்ளனவற்றால் மேுள்ளவைகளை வாநிகப்பட்டுவேண்டும் சிவசாஸ்திரத்துக்கு விரோதமில்லாமலே சகலசாஸ்திரங்களும் நிற்கும் ஆனாலும், மறறைநூல்களுக்கு விரோதம் இல்லாமல் சிவசாஸ்திரம் இருக்கவேண்டியதில்லை. ஏனெனில், சிவதந்திரம் வியவஸ்தாபகம் ஏனையனவியவஸ்தாப்பியம் ஆதலில், சிவதந்திரத்தால் வாநிகப்பட்டுத் திரமாணமன்று. ” என்றும், பிருகேசதிரத்திலே “ மிதார்த்ததிறிலும் அபிதார்த்தத்துக்கு மேன்மை (உன் டென்பா புலவோர்கள்) ” என்றும், கூறியவாற்றால் உணரக் இனியமையும்.

திருஞானசம்பந்த முந்திரநாயனார் இதிலில்லைவாழ்த்தணர் மூவாயிரரும் தமக்குச் சிவகணநாதராயத் தோற்றைக்கண்டு, அத்தன்மையைத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்கும் காட்டினார் என்று திருஞானசம்பந்தமுத்திரநாயனார் புராணத்திற் சொல்லப்பட்டது. அந்நாயனார் “ ஆடி யையாறு நெய்யொடு பாறையி ” என்னுந் திருப்புகித்திலே “ நீலத் தாக்கரி யமிடற் றூர்நல்ல கெற்றி மேலுற்ற கண்ணி ஞாபற்று - சூலத் தாக்கட லைப்பொடி நீரணி வாசகடையார் - சிலத் தாக்கொழு தேத்துசிறு தம்பலஞ் சோத் லாற்கழற் சேவடி கை தொழக் - கோலத் தாயரு ளாயுன காரணக் கூறுதமே. ” என்னுந் திருப்பாட்டிலே தாம் இவர்களைக் கண்டதன்மையைக் கூறி, இவர்கள் “ தொழுதேத்து

சிற்றம்பலம்” என்று அருளிச்செய்தார். இதுவும், இவர்களுடைய மகிமைகளையப்படுத்தும். சிவானுபூதிமானாகிய சேக்கிழார் நாயனாரே “இனறிவா பெருமையெமமா வியம் பலா மெல்லேத தாமோ - தென்றமிழ்ப் பயனா யுள்ள திருத்தொண்டத் தொகைமுன் பாட-வனறுவன றொண்டா தம்மையருளிய வரந் தண்ணை-முன்றிரு வாககாற கோத்த முதற்பொரு ளானொன்றால் ” என்று திருவாயமலாநாதருளினாராயின், புழுத்தநாயினுங் கடையஞ்சிய யானா இம்மகான்களது எண்ணிறந்த பெருமையை விரித்துச் சொல்ல வல்லன !

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், வேதாகமங்களையேனும் அவற்றினவழிநூல் சார்புநூல்களையேனும் சற்குருமுகமாகக் கற்றல் கேட்டல் செயயாதொழியில், பசுபதியாகிய சிவனை உணர்ந்து மனமவாகருக் காயங்களினால் மெய்யனபோகும் அவ்வாவழிபட்டிப் பிறவிப்பிணிதீர்த்து உயதல் கூடாது என்பதும், சற்றல் கேட்டல் செயதவழியும், சிவனை வழிபடாதொழியிற் பயனிலலை என்பதும் பெறப்படும். இத்தருப்பிரமாணம் திருநாளை சம்பந்தமாக்கியவாறா தேவாரம் “கல்லா கெஞ்சி-னிலலா சீசன- சொல்லா தாரோடலலோ நாடே ” எ-ம திருவாவுகநகர சாயனா தேவாரம் “பிண்ட உபாசடையான தன்னைப் பித்தறிவாப் பேணாமாச-டு மனுவா நாகத் தன்னுட டொல்வினைநீர வேண்டின - மன்னுவான் மறைக் கோடு மனநிறு வின்னகொண் றேற்றி-யுன்னவா நுள்ளத் துள்ளா டென்றியுருடைய கோவே ” எ-ம திருமாளிகைத்தேவா திருவிசைப்பா “கற்றவா வழங்குவ சூரபக கணியைக் கையிலாக் கருணைமா கடலை - மறந்த மரபிமா மாணிசக் கலை நய மதிப்பவா மனமணி விளக்கைச் - செற்றவா புரங்கா செற்றவென் சிவனைத் திரவீழி மிழலைவீர நிருத்த - கொற்றவன் தன்னைக் கண்டினை மொடா நுளிரென் கண்ணாளாக தனவே ” எ-ம திருக்கூறல் “சுற்றத்தரு லாய பயனென்கொல் வாலறிவ - னற்று டொழாஅ மெனின் ” எ-ம வரும்

திருநீலகண்டநாயனார் புராணம்.

வேவிரா நிலலை மூதூர் வேடகோவா குலசூர வந்தார்
மாதொரு பாக கோலத் தினைநிறைபு லத்தே
யாதியு முடிவ மிலலா வறபுத்த தளிசுடத் தாடு
நாதனா கழல்கள் வாழ்த்தி வழிபடு நலத் தின மிக்கார் (௧)

பொய்கழிற் தந்ததின் வாழ்வார் புனதசடை முடியாநக கனபா
மெய்யடி யாநகட நான் பணிசெயும் விருப்பி னினைநா
வையகம் போற்றாநு செய்கை மனையறம் புரித்து வாழ்வார்
சைவமெய்த திருவின சாரவே பொருளுண்ச சாரூர்பார் (௨)

அளவிலா மரபின் வாழ்க்கை மட்கல் மழுதூசு நாக்கி
வள்ளிளந் திங்கட கண்ணி மன்றுளா ரமயாநக கென்று
முளமகிழ் சிறப்பின் மலக வேடாளித் தொழுது சாரி
னினமையீ தூர் வினபத துறையினி லெளிப ராணா (௩)

அவாதங்கண் மனைவி யானா மருந்திக் கற்பின் மிக்கார்
புவனங்க ளுய்ய வையா பொங்குநுநு கண்ண யாருசெய்
தவநினறு தடுத்த தென்னத் தகைநதுதான றரிசுத் சென்று
சிவனெகதை கண்டந் தன்னைத் திருநீல கண்ட மென்பார். (௪)

ஆனதங் கேளவ ரங்கோர் பரத்தைபா லணைநது கண்ண
மானமுன் பொருது வந்த ஆடலான் மனையின் வாழ்க்கை
யேனைய வெல்லாளு செயதே யுடனுறை விசையா ரானார்
தேனலா கமலப் போதிற் திருவீனு முருவின் மிககாா.

(௫)

மூண்டவப் புலவி தீர்க்க வனபனா முன்பு சென்று
பூண்டயங் கிளமென சாயற பொற்கொடி யனையா தம்மை
வேண்டுவ விரந்து கூறி மெய்யுற வணையும் போதிற்
நீண்டவீ ராயி மெனமைத திருநீல கண்ட மெனனா.

(௬)

ஆதியார்நீல கண்டத தளவுதாங் கொண்ட வாவம்
பேதியா வாணை கேட்ட பெரியவா பெயாநது நீக்கி
யேதிலாா போல நோக்கி யெமமையென ததனா மன்றை
மாதரா தமமை யென்றன மனததனுந் தீண்டே மெனனா.

(௭)

கற்புறு மனைவி யாருங் கணவனாக காண வெல்லாம
பொற்புறு மெய்யு ருமற பொருதுவ போற்றிச செயய
விற்புறம் பொழியா தங்க ணிருவரும் வேறு வைகி
யற்புறு புணாசகி யினமை யயலறி யாமை வாழநதா.

(௮)

இளமையின் மிகரு ளாக ளிருவரு மறிய நின்ற
வளவிலசீ ராணை பொற்றி யாண்டுகள் பலவுரு செலல
வளமலி யினமை நீங்கி வடிவுறு டுப்படி வந்து
தனாவொடு சாயநது மனபு தம்பிரான் றிறத்தச சாயாா

(௯)

இந்நெறி யொழுநு நாளி லெரிதளிராத சென்ன நீண்ட
மின்னெளிர சடையோன ருனுந் தொண்டனா விளக்கங் காண
நன்னெறி யிதுவா மென்று ஞாலத்தோா விரும்பி யுய்யு
மந்நெறி காடகி மாற்றா லருடகிங் யோகி யாங்.

(௧௦)

வேறு.

கீளொடு கோவணரு சாத்திக கேடிலா
வாளவிடு நீற்றொளி மலாந்த மேனிமேற
நேளொடு மாபிடைத துவனா நூலுட
நீளொளி வளாகிரு முண்ட நெறியும்

(௧௧)

நெடுஞ்சடை கரந்திட நெறித்த பம்பையும்
விடுங்ககிா முறுவல்வெண ணிலவு மேம்பட
விடுமபலி பாததிர மேநது கையாாய
நடந்துவேட கோவாதம் மனையி னண்ணினார்.

(௧௨)

நண்ணிய தவசகிவ யோக நாதனாக
கண்ணுற ரோக்கிய காத லனபாதாம்
புண்ணியத தொண்டரா மென்று போற்றிசெய்
தெண்ணிய வுவுகையா லெதிரகொண் டேததினா.

(௧௩)

பிறைவளா சடைமுடிப் பிராணை தொண்டரென
றுறையுளி லணைநதுபே ருவகை கூாநதிட
முறைமையின் வழிபட மொழிந்த பூசைக
ணிறைபெரு விரும்பொடு செய்து நின்றபின்.

(௧௪)

எம்பிரான் யான்செயும் பணியெ தென்றனர்
வமபுலா மலாசசடை வள்ள றெண்டனா
ரும்பாநா யகனுமில் வேடுவன் பால்வையது
நம்பிநீ தருகநாம வேண்டும் போதென்று.

(௨௫)

தன்னையொப பரியது தலத்துத் தன்னுழைத்
துன்னிய யாவையுந தூயமை செயவது
பொன்னினு மணியினும போற்ற வேண்டுவ
தினனதன மையதிது வாங்கு நீயென.

(௨௬)

தொல்லேவேட கோவாதவ குலத்துட் டோன்றிய
மலகுசீர்த தொண்டனா வணங்கி வாங்கிக்கொண
டொல்லையின மனையிலோர மருங்கு காப்புறு
மெல்லையில் வைத்துவந திறையை யெய்தினா.

(௨௭)

வைத்தபின் மறையவ ராகி வநதரு
ணித்தனா நீங்கிட நின்ற தொண்டரு
முயத்துடன் போயவிடை கொண்டு மீண்டன
ரத்தாதா மமபல மனைய மேவினா
வேறு.

(௨௮)

சாலநாட் கழிந்த பின்பு தலைவனா தாமுன வைத்த
கோலமா ரோடு தனனைக் குறியிடத் தகலப் போககிச
சிலமா கொள்கை யென்றுந திருநடுவேட கோவா தம்பால
வாலிதா நிலைமை காட்ட முன்புபோன் மனையில் வநதா.

(௨௯)

வநதபின் றெண்ட னொரு மெகிவழி பாடு செயது
சிறதைசெய தருளிற நெங்குள் செயதவ மென்று நிற்ப
முந்தைநா ளுன்பால வைத்த மொய்யொளி விளங்கு மோடு
தந்துறில் லென்ற னெல்லாந தானவைத்து வாங்க வல்லான

(௩௦)

என்றவா விரைநது கூற விருந்தவ நீந்த வேடு
சென்றுமுன் சொணாவான புககா கண்டிலர் திகைத்து நோக்கி
நின்றவா தமமைக் கேட்டா நெடியுங் காணா மாயை
யொன்றுமங் கறிந்நி லாராதா முறைப்பதொன நினறி நின்றா

(௩௧)

மறையவ னாகி நின்ற மலைமகன கேள்வன் ருனு
முறையுளிற புகரு நின்ற வொருபெருந தொண்டா கேட்ப
விறையிலிங் கெய்தப் புககாய தாழ்த்ததென னென்ன வநது
கறைமறை யிடற்றி னானைக் கைதொழு துரைக்க ஹறரா.

(௩௨)

இழையணி முந்நான மாபி னெனதைநீ தந்து போன
விழைதரு மோடு வைத்த வேறிடந தேடிக் காணேன
பழையமற் றதனி னல்ல பாததிரந் தருவன கொண்டிப்
பிழையினைப் பொறுக்க வேண்டிம பெருமவென நிறைஞ்சி நின்றா

(௩௩)

சென்னியால் வணங்கிச் சொன்ன தொண்டரைச் செயித்தது கோக்கி
யென்னிது மொழிந்த வானீ யானவைத்த மண்ணை டுன்றிப்
பொன்னினு லமைத்துத் தநதா யாயினுங் கொன்னேன போற்ற
முன்னானை வைத்த வேடுவே கொண்டுவா வென்றான முன்னேன்.

(௩௪)

கேடிலாப் பெரியோ யென்பால் வைத்தது செடுத வாலே
காமயுகம் காணென் வேறு நல்லதோ ரோடு சால
நீடுசெல் வதுதா னென்று தருகின்றே இன்னவுங் கொள்ளா
தூழின் றுரைத்த தென்ற னுணர்வெலா மொழித்த தென்ன. (௨௫)

ஆவதெ னுன்பால் வைத்த வடைக்கலப் பொருளை வெளவீப்
பாவகம் பலவுஞ் செயது பழிசுருநீ யொன்று நாண
யாவருங் காண வுன்றை விளைததுநான கொண்டே யன்றிப்
போவதுஞ் செயயெ னென்னுன புண்ணியப் பொருளாய நினறான். (௨௬)

வளத்தினுன மிகசு டோடு வெளவினே னலலே னெல்ல
யுளத்தினுங் களவி லாமைக கென்செயகே னுனாயு மென்னக்
கனத்தாரு சொளிதது நினறான காதலுந் மகனைப் பற்றிக்
குளத்தினின மூழ்கிப் போவென் றருளினுன கொடுமை யில்லான். (௨௭)

ஐயர்நீ ரருளிசு செயத வண்ணம்யான செய்வ தற்குப்
பொய்யிலசோப புதலவ னிலலை யெனசெயகேன புகலு மென்ன
மையறு சிறப்பின் மிகசு மனையவ டனனைப் பற்றி
மொய்யலா வாவி புககு மூழ்குவா யெனமொ ழிந்தா
வேறு (௨௮)

கங்கைநதி கரந்தசடை கரந்தருளி யெதிரினிற்
வெங்கணவிடை யவருள வேட்கோவ ருரைசெய்வா
ரெங்கனிலோர சபதசதா லுடனமூழ்க விசைவிலலை
பொங்குபுனல் யானமூழ்கித் தருகின்றேன போதுமென (௨௯)

தந்ததுமுன் றுராதே கொள்ளாமைக ருனமனைவி
யந்தளிர்சசெங் கைப்பற்றி யலைப்புனலின் னூழுகாதே
சிறதைவலித் திருக்கின்றாய் கிலைவா முந்தணாகள
வந்திருந்த பேரலைவின் மன்னுவனயா னெனசசெனறார் (௩௦)

நல்லொழுக்கந தலைந் றா நானமறையின் றுறைபோனா
திலலைவா முந்தணாகள வந்திருந்த திருந்தவையி
னெல்லையிலான முனசெல்ல விருந்தொண்ட ராவாநா மு
மல்குபெருங் காதலினுல வழக்கின்மே லிட்டணைந்தா. (௩௧)

அநதன்னு மெந்தைபிரா னருமறையோ முனபகாவா
னிரதலேட் கோவனபால யானவைத்த பாத்திரத்தைத்
தந்தொழியான கெடுத்தானேற் றனமனைவி கைப்பற்றி
வந்தமூழ் கியுந்தாரான வலிசெய்கின றுனெனறா (௩௨)

நதைசமழுஞ் சடைமுடியு நாற்றோரு முக்கண்ணுங்
கதைமருவுந் திருமிடறுங்கரந்தருளி யெழுந்தருளு
மறையவனித் திறமொழிய மாமறையோ ருரைசெய்வார
நிறையுடைய வேட்கோவற் றொழியும் புகுந்ததென. (௩௩)

நீணிடியா மிதுவென்று நின்றவிலர் தருமோடு
பேணிகான வைத்தவிடம் பெயாநதுகரந ததுகாணென்
பூணணிதான் மணிமாற்பீர புகுந்தபரி கிதுவென்று
சேணிடையுந் திகையுந் திருத்தொண்ட ருரைசெய்தார். (௩௪)

வேறு.

திருவுடை யந்த னுனர் செப்புலா திகழ்ந்த நீற்றி
ஹருவுடை யிவாதாம் வைத்த வோட்டினைக் கெடுத்தி ராஹ
றருமிவா குளத்தின் மூழ்கித் தருகுவென்றுரைத்தா ராகின்
மருவிய மனைவி யோடு மூழ்குதல வழக்கே யெனறா. (௩௫)

அருந்தவத் தொண்டர் தாம மந்தணா மொழியைக் கேட்டுத்
திருநதிய மனைவி யாரைத் தீண்டாமை செப்ப மாட்டா
பொருநதிய வகையான மூழ்கித் தருகின்றேன போது மென்று
பெருந்தவ முனிவர் ரோடும பெயாந்துதம மனையைச் சாந்தா. (௩௬)

மனைவியார் தம்மைக் கொண்டு மறைச்சிவ யோகி யாமுன்
சினவிடைப் பாகர் மேவுந் திருப்புலச் சுரத்து முனனா
நனைமலாச சோலை வாவி நண்ணித்தம முணமை காப்பா
புனைமணி வேணுத் தண்டி னிருதலை பிடித்துப் புககா. (௩௭)

தண்டிரு தலையும் பற்றிப் புகுமவா தமமை கோகி
வெண்டிரு நீற்று முண்ட வேதியா மாதைத் தீண்டிக்
கொண்டுடன் மூழ்கி ரெனனக் கூடாமை பாரோரோ கேட்கப்
பண்டுதரு செய்கை சொல்லி மூழ்கினா பழுதி லாதா (௩௮)

வாவியின் மூழ்கி யேறுங் கணவரு மனைவி யாரு
மேவிய மூப்பு நீங்கி வீருப்புறு மிளமை பெற்றுத்
தேவரு முனிவா தாமுஞ் சிறப்பொடு பொழியுந் தெய்வப்
பூவின்மா மழையின் மீள மூழ்குவா போன்று சோனா. (௩௯)

அந்நிலை யவகை காணு மதிசயங் கண்டா ரெல்லா
முன்னிலை நின்ற வேத முதலவகை கண்டா ரிலை
யந்நிலை யிருந்த வண்ண மென்னென மருண்டு நின்றா
துன்னிய விசும்பி னூடு துணையுடன் விடைமேற கண்டா. (௪௦)

கண்டனர் கைக் ளாரத் தொழுதனா கலந்த காந்
லண்டரு மேதறி னாக ளன்பாதம் பெருமை நோகி
விண்டரும் பொலிவு காட்டி விடையினமேல வருவா தம்மைத்
தொண்டரு மனைவி யாருந் தொழுதுடன் போற்றி நின்றா (௪௧)

மன்றுளே திருக்கூத் தாடி யடியவா மனைக் டோறுரு
சென்றவா நிலைமை காட்டுந் தேவாக டேவா தாமும
வென்றவைம் புலனான் மிக்கோ வீருப்புட னிருக்க நம்பா
லென்றுமீவ விளமை நீங்கா தென்றெழுந் தருளி னாறோ (௪௨)

விறலுடைத் தொண்ட னாரும் வெண்ணகைச் செவ்வாய மென்றோ
ஹவியற் கூந்த லாளா மனைவியு மருளி னாநத்
திறலுடைச் செய்கை செயது சிலலோக மதனை யெய்திப்
பெறலரு மிளமை பெற்றுப் பேரின்ப முற்ற ரனறே. (௪௩)

அயலறி யாத வண்ண மண்ணலா ராணை யுயத்த
மயவிலசாத தொண்ட னாரை யானறி வகையால் வாழ்த்திபு
புயல்வளர் மாட நீடும் பூம்புகார் வணிகர் பொயயில்
செயலியற் பகையார் செயத் திருத்தொண்டுசெப்ப லுற்றேன். (௪௪)

திருநீலகண்டநாயனர்புராண முற்றிற்று.

ஆசுத்திருவிருத்தம்-சாக்.

சூசனம்.

சபதம்வழுவாம.

பிறவிப் பிணிதீர்த்த உய்தற்குத் தடையாய் உள்ள காமமானது, எத் துணைப்பெரியோர்களாலும் நீக்குதற்கு அரியது. அது நினைப்பினும், காணினும், கேட்பினும், தள்ளினும், விடமானது தலைக்கொண்டாறபோல எத்துணை துண்ணறிவாளருடைய அறிவையும் கெடுக்கும் இயல்புடையது. அது கல்வியறிவொழுககங்களால் ஆனற பெரியோர்களுடைய உள்ளத்திலே தலைப்படினும், அவவுள்ளமானது தான் செல்லத் தகும இடம் இது எனவும், செல்லத் தகாத இடம் இது எனவும், ஆராய விடாது அதுமேலிடுமபொழுது, குணமும் குலமும் ஒழுக்கமும் குணத்தலையும், பழியும் பாவமும் வினைதலையும் சிறிதும் சிந்திக்கவிடாது. அக்காமமே கொலை களவு கள்ளுண்டல முதலிய பாவங்களுக்கெல்லாம் காரணமாய் உள்ளது ஆதலால், அக்காமமே ஆனமாககளை நரகங்களிலே எண்ணிறந்தகாலம் வீழ்த்தி, வருத்தம் பெருங்கொடுமையை உடையது. இத்தருப்பிரயாணம் கந்தபுராணம். “சண்டதோர நறவமே காம மேயென - வெண்டருந் தீர்பொரு ளிருமைத் தென்பரா - லுண்டிழி யழிக்குமொன துணாவை யுள்ளமேற - கொண்டிழி யுயிராயுங் கொலலு மொன்றோ ” எ-ம “உள்ளினுஞ் சுட்டிடு முணர்வு கேள்வியிற-கொள்ளினுஞ் சுட்டிடுங் குறுகி மறந்தைத் - தள்ளினுஞ் சுட்டிடுந் தன்மை யிதினா - களளினுங் கொடியது காமத் தியதே. ” எ-ம, “சுட்டிடும பிறவியும் வினைகள் யாவையுங் - காட்டிய தினையதோர காம மாதவில - வாட்டமில் புத்தியான மறநக லோயினே - வீட்டின ரல்லறோ வீடு சோருது ளா. ” எ-ம் “கெடுகினு நீனைப்போ நீனைந்து ளாராதமை - யெருசியது யரிடை யீண்டை யுயத்தமேல - விஞ்சிய பவகடல வீழ்த்து மாதலா - னருகினுந் தியது நலமில் காமமே ” எ-ம “மண்ணைச் சனவிற பொருளாசையின் மாய வாழ்க்கைப் - பெண்ணைச் நீங்க வெள்ளிதோ பெரியோ தமக்கும் ” எ-ம திருவிளையாடற்புராணம் “அணங்குரோ யெவாருகுஞ் செயயு மனங்களு லலைப்புண்ட டாவி - யுணங்கினு ருள்ளுஞ் செல்லு மிடனறிந் தோடிச் செல்லா - குணங்குல னெழுக்கங் குறைவ் கொலைப்பி பாவம் பாரா - விணங்குமின னுயிராக்கு மாங்கே யிறுதிவந் துழுவ தெண்ணை ” எ-ம. “கள்ளுண்டல காமமெனப் கருத்தறை போகருச் செய்வ - வெள்ளுண்ட காமம் போல வெண்ணினிற காணிற கேட்கிற - மள்ளுண்ட விடத்தி னுஞ் சந் தலைக்கொண்டா வெண்ண வாங்கே - யுள்ளுண்ட வுணாவு போககா துண்டோ தழிக்குங் கள்ளுண். ” எ-ம. “காமமே கொலைகட் கெல்லாங் காரணங் கண்ணே டாத - காமமே களவுக் கெல்லாங் காரணங் கூற்ற மஞ்சங் - காமமே கள்ளுண் டற்குங் காரண மாத லாலே - காமமே நரக பூமி காணியாக கொடுப்ப தென்றான் ” எ-ம் நாலடியா “அம்பு மழலு மவிகதிா ஞாயிறும் - வெம்பசிக் சுடினும் புறஞ்சபம் - வெம்பிக் - கவற்றி மனத்தைச் சுடுத்தலா காம - மவற்றினு மஞ்சப் படும ” எ-ம “ஊரு னெழுந் த வருகெழு செந்தீக்கு - நீருட் குளித்தது முயலாரு - நீருட் - குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமேகுன நேறி - யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும. ” எ-ம். நீதிசாரம் “ஊரு ஁னும்வனத்தி லொள்வேறகண் மாதொணுங் - கூருர் விடமுட் குழாமுண்டு - சிறா - விரத்தி வயிராகி விவேகத் தொடுஞ்சோரிர்த்தணியா தேகவெவ னே. ” எ-ம். வரும். ஆதலால், காமம் மனசிலே சிறிதாயினும் எழு ஒட்டாமல் அடக்கல்வேண்டும். சிறிது எழுங்காலத்து; சிவனடியாரோடு கலத்தல் சிவசாததிரப்பொருள்களைச் சிந்தித்தல் கேட்டல் மு

தலிய நற்செய்கைகளாலே, அதனிடத்தே கருத்து இறங்காவண்ணம் காலம் போக்கலவேண்டும். மனைவியைப் புணர்தல் மாதிரிமே வேதாகமாதிகளில் விதிக்கப்பட்டதாம். மனைவியையும், புத்திர நிமித்தமன்றிப் போகவிடாதது புணர்தல் பாவமேயாம்.

சிவபத்தி அடியாபத்திகளிற சிறந்தவராய் இல்லறத்தில் வாழும் இயல்புடைய இத்திருநீலகண்டநாயனார், தமமுடையமனைவியிருப்பவும், தமமனைவியைத் தலைப்பட்ட காமமிகுதியினாலே, தூல்களில் விலக்கப்பட்டதாகிய பரத்தைப் புணாசனியைச் செய்தாரா செயதாராயினும், தமமுடைய மனைவியாரைக் கொண்ட ஊடலாத தீராகும் பொருட்டும், அவரைத் தீண்டமுடி சென்றபொழுது; அவர், நீ எமமைத்தீண்டுவிராயில் திருநீலகண்டம் என்று சிவனைச் சுட்டி ஆணையிட்டதைக் கேட்ட உடனே, அவரைத் தீண்டாமல் நீங்கினமையாலும், அதுமாதிரிமன்றி, இவர் எமமை என்று பணமையாகச் சொன்னதனால் இவரைமாதிரிமன்று மறறைப்பெண்களையும் மனசினால் நினைத்தலுஞ் செய்யேன என்று உறுதிக்கொண்டமையாலும், இவருடையமனைவியைக் காமநிலைப்பட்டபோதும் சிவபத்தி அகிலமும் மிகத் தலைப்பட்டிருந்தது என்பதும், அதனால் அச்சிவபத்தியானது பின் ஒருபோதும் இவர் மனைவியைக் காமம் சிறிதாயினும் எழுவொட்டாமல் தடுத்தது என்பதும், துணியப்பட்டும்.

இவ்விருவரும், மிகக் இளைமைப் பிராயத்தினராய் இராப்பகல் ஒரே இடத்தில் இருந்தும், தங்களுள்ளே நிகழ்ந்த சபதம் சிறியினும் வழுவாவண்ணம், காமத்தை முற்றும் ஒழித்து வாழ்ந்த பெருந்தகைமையைநினைக்குந்தோறும், இவர்களிடத்தினால் சிவபத்தியின் வலிமை விளங்குகின்றது. விட்டுணு சலந்தராசரன் இறந்துவிட்ட, காமமிகுதியினால் அவனது சீர்ததிலே பிரவேசித்து, அவனுடைய மனைவியைப் பலநாட புணர்ந்து, பின் புதமமை விட்டுணு என்று உணர்ந்த அவனாலே சபிக்கப்பட்டும், வருத்தமுற்றார். பிரமா தமமாலே படைக்கப்பட்ட திலோத்தமையினது அழகைக் கண்டு மயங்கி, அவளைப் புணரின மகட்புணாசனிக் குற்றமாம் என்பது பாராமல், அவளைத் தொடர்ந்தார். இதிரன் கௌதமமுனிவருடைய மனைவியாகிய அக்லிசையைப் புணர்ந்து, தன்னுடையபிலே ஆயிரம் யோனி உண்டாகும்படி அம்முனிவராலே சபிக்கப்பட்டான சந்திரன் தனக்குருவாகிய வியாழனுடைய மனைவியைப் புணர்ந்து, கயரோகம் அடைந்தான். இன்னும், முனிவர்கள் பலர் உண்டி முதலியவற்றை ஒழித்து, மலைகளினும் காடுகளினும் தவருசெய்யும் பொழுதும், தேவப்பெண்களையும் அக்ரபபெண்களையும், இராக்ஷசப்பெண்களையும் கண்டமயங்கி, பாவம் என்பதும் பழியென்பதும் பாராமல், அவர்களைப் புணர்ந்து, தங்கள் தவத்தை இழந்தார்கள். தரும வளர்த்தோங்கும் முன்னையுக்களிலே, தேவர்கள் முனிவர்கள் தாரமும், காமமிகுதியினாலே பரஸநீரீகமனம் பத்திரிகமனம் குருபெணிகமனம் முதலிய பெருங்கொடும் பாவங்களைச் செய்தார்களே 'இக்கலியுகத்திலே இந்நாயனாரோ, தமதுமனைவியார் சிவனைச்சுட்டி இட்ட ஆணைகடத்தல் சிவத்தரோகமாம் என்பதுபற்றி, மனைவியைத் தானும் புணராதொழிந்தார்' இதனால் இவரது பத்திமிகமை எவ்வளவு வியக்கத்தக்கது! இவ்வியப்பு நோக்கி அன்றோ, பட்டணத்திற் பிள்ளையாரும் "மாத சொன்ன குளா விளமை தற்கவல் லேனல்லன்." என்றார்.

கற்புடையமகளிரும், அழகிற் சிறந்த ஆடவரைக் காணில், அவர் தமக்குத் தந்தையராயினும், சகோதரராயினும், புதல்வர்களாயினும், தமது நிலைலங்கி, அவரையும் நிலைநிலைப்பாக்கினே! அது 'தந்தையா யினும் விழைவீற்றன் னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்ந்தா ரோனு - மைந்தரா யினுமிசையும் உன்

புடைய ரெனிலவர்மேன் மடநல் லார்தஞ் - சிந்தைநடந் திடுமதனாற் சாம்ப
னமலர்க் கணைவேளிற் செவ்வீ வாய்ந்தோன-பைந்தொடியா ரினிதமரு முவ
ளகத்திற் றனிவருதல் பான்மை யன்றே. ” என்னுங் காசிகண்டச்செய்யு
ளால் அறிக. இவ்வாறாகவும், திருநாயனாரும் மனைவியாரும், மிகக் இளை
மைப்பருவததராய இராப்பகல் ஒரோடுததில் இருந்தும், புணாச்சி இனரிசு
சுபத்ததைப் பேணினைமையால், இவாகளது சிவபத்தியின் பெருமை இவ்வ
ளவு என்று சொல்லத்தக்கதன்று. இந்நாயனார் பரமசிவன் சிவ யோகியா
ராய் வந்து, தமமிடத்தவைவத ஒட்டைத் தாம் கவராமைக்குத் தமது மனை
வியைக் கைப்பிடித்துக் குளத்திலே முழுக்கிச் சத்தியமபண்ணித் தரசு சொண்
ன வயிரியும், சுபதம் வருவாமற் காத்தாரா

இவர்கள், தங்களுள்ளே நிகழ்ந்த சுபதம் தங்கன இருவருக்குமாத்திரமன்
றி அயலவருக்கும் வெளிப்பட்டாதிருப்பவும், அதனைவருவாது காத்தமையா
லும், இவா மனைவியைக் கைப்பிடித்துச் சத்தியமபண்ணித் தரும்படி சிவ
யோகியாா நெருக்கியபோதும், தமது செயற்கருநு செயலே வெளிப்படுத
தாணையாலும், இறுதியிலே மிகநெருக்கியபோது, தாம் அதனை வெளிப்படு
ததாதொழியில், அவரது சாதேகம் தீராதென்பது பற்றியே வெளிப்படுததி
னமையாலும், இவாகள, புகழை வீருமபிச சீவாகளைச் சாட்சியாகக் குறி
யாமல், உயிராகுயிராகிய சிவனுடைய திருவடிமையே சாஷியாகக் குறித்து
ஒழுக்கினாகள எனபது செவ்வீதிறமுணியப்படும இவ்வியப்பு நோக்கியன
றே, ஆசிரியாசேகத்தாா “ இளமையின் மிகுந ளாக ளிருவரு மறியநின்
ற- வளவிலசீ ராணை போற்றி. ” என்றும், “ அயலறி யாத வண்ண மண்ண
லா ராணை யுயத்த - மயவிலசீரத் தொண்ட னாா ” என்றும், திருவாயமலாந்த
ருளிநா சீவாகளைச்சாஷியாகக்குறியாமல், தமதுதிருவடிமேசாகியாகக்கு
றித்துப் புண்ணியம் இயற்றும் பெருந்தன்மை உடையோருக்கு, சிவனேவெ
ளிப்பட்டுவந்து, உலகமெவரும் அவா புகழை விளக்கி, யாவரும் அவரை
வணங்கும்படி இடையறாத பேரின்பத்தைக் கொடுத்தருளுவா அது, சிவன
இவாகளுக்கு வெளிப்பட்டு, இவாகளது செயற்கருநு செயற்கையை உலக
மெவரும் அறியும்படி வெளிப்படுத்தி, “வென்றவைம் புலனாற மிக்கி”
என்று தமது அருமைத்திருவாயினுலே புகழ்ந்து, இவாகளுக்குப் பேரின்ப
ப வாழவைக் கொடுத்தருளிநா இுக்குத்து நோக்கி அனறே, வைராக
கியசத்தாலாரும் “உன்னு கின்றனை யுனைமனோ பெரியனென றுணர்மா
செயவுன்பான - மன்னு மீசனே பத்தமவீ டளிப்பவன மறறைய ரறிந்தென்
னா - மன்ன வனறிருப் பொன்னடி கரியதா வருந்தவரு செயற்கெஞ்சே-பினை
னை முன்னவ னுலகநிந் திறைஞ்சுமா பெருமையசெய குவனேரே.” என்றாா.

இயற்பகைநாயனார்புராணம்.

சென்னிவெண்குடைநீடநாயன நிருக்குலம்புகழ்பெருக்கியசிறப்பின்,
மன்னுதொலபுகழ்மருந்தநீராட்டு வயலவளநதரவியலபினிளளித்துப், பொன
னிகன்னதிமிக்கநாயயந்து புணரிதனையும்புனிதமாக்குவதோ, நன்னெ
டம்பெருந்தீர்த்தமுன்னுடைய நலஞ்சிறந்ததுவளம்புகாரநகரம். (௧)

அக்குலப்பதிக்குடிமுதல்வணிக ரளவில்செல்வத்துவளமையினமைந்தார,
செக்கர்வெண்பிறைச் சடையவரடிமைத் திறத்தினமிக்கவர் மறைச்சிலம்படி
யார, மிக்கசேடியாகளயாரெனினும் வேணமமயாவையு மில்லையெனனாதே,
யிக்கடற்படிநிசழமுன்கொடுக்கு மியல்பினின்றவருவெயற்பகையார். (௨)

ஆறு குடிய வையர்மெய் யடிமை யனவி லாததோ ருளநிறை யருளா னீழ் சோதிரு மேனியா மனதது நினைத்த யாவையும் வினைப்படி முடித்து மாறி லாதநன் னெனியினில் விளங்கு மனைய தம்புரி மகிழ்ச்சியின் வந்த பேறெ லாமவ றோவின செய்யும் பெருமையெய்னப் பேணிவாழ் நாளில்.க

ஆயு துண்பொரு ளாகியும் வெளியே யம்ப லததுணின ருமொ ருமபர் நரிய கிககுமும் தறியலோ பிரியா நககை தானறி யாமையோ வறியோந் தூய நீறுபொன் மேனியில் விளங்குத தூதத வேடமுந் தோன்றவே தியராய் மாயவண்ணமேகொண்டநதொண்டாமருதவண்ணமுங்காட்டுவானவந்தார.

வந்துதன்புகார்வணிகர்தமமறுகின் மருங்கியற்பகையார்மனைபுகுத, வெந் தைபெம்பிராண்டியவ ரணைநதா றொன்றுந்நதோ ரின்பவா தரவாநீ,சிறையை னபொடுசென்றெகிவணங்கிசெறிப்பின் மிக்கவாசசனைகணமுனசெயது, மு ந்தையெயம்பெருந்தவத்தினுலேகொன முனிவரிங்கெழுந்தருளியதெனறா டு

என்று கூறிய வியுற்பகை யாரமுன னெயகி நின்றவக கைதவ மறையோர், கொன்றைவாரசடை யாரடியாகன குறித்தவேண்டின குணமெனக்கொண்டே, யொன்றுந்கொரிமருதுவந்தளிகு முணமைகேட்டுதுமபாலொன்றுவே ணடி, யினுநாளிங்குவந்தனனதனாக கிசையலாமெனிலியம்பலாமெனறா.

என்னவவவுரைகேட்டியற்பகையார யாதுமொன்றுமென்பகதலுண்டாகி, லன்னெ, மபிராண்டியவருடைமை யையமில்லேநீ ரருளசெயுமென்ன, மன னு காதுன மனையியை வேண்டி வந்த நிககென வங்கன றொதினோ,சொன்ன போதிலு முன்னையினமகிழ்ந்து தூயதொண்டனா தொழுதுகாசெயவாரா. (௭)

இதுவெனக்குமுன்புள்ளதேவேண்டியெம்பிராணசெயதபேறெனக்கென்னு க், கதுமெனசசென்றுதமமனைவாழ்ககைகசற்பினமேமபடுகாதலியாரா, விதி மணக்குலமடநதையின் னுனையிம மெய்ததவாக்குநானகொடுத்தனனென்ன, ம துமலாக்குமுன மனைவியாகவங்கிமனநதெளிந்தபின்மற்றிதுமொழிந்தாரா. (௮)

இன்றுநொன் கருள்செயத்திதவேலெனனுயாககொருநாதநீருரைத்த,தொ ண்றைநாள்செயுமததனையலலா லுரிமைவேறுனதோவெனக்கென்று, தன்றனி ப்பெருங்கணவனாவணங்கததாழ்ந்துதொண்டனாதாமெகிவணங்கச, சென றுமாதவனசேவடிபணிந்து திகைசதுநின்றனடிருவினுமபெரியான. (௯)

மாதுதன்னேமுன்கொடுத்தமாதவாதாமனமகிழ்ந்துபேருவகையின்மலர்ந்தே, யாதுகாளினிசசெயபனியென்றேயிறைஞ்சிநின்றவாதமமெகிநோக்கிச, சா திவேதியராகியதலைவாதையுந்நையான்றனிககொடுபோகக, காதன்மேவிய சுற்றமும்பதியுங்கடககீதுணைப்போதுகவெனறா. (10)

வேறு

என்றவ ரருளிசெய்ய யானேமுன செயகுற நேவ லொன்றிது தன்னையெனையுடையவ ரருளிச செயய நின்றது பிழையா மென்று நினைந்துவே றிடத்தப புகுபுப் பொன்றிக ழுறுவை சாததிப் பூங்கசுப் பொலிய வீகி. (11)

வானொடு பலகை யோநி வந்தெறி வணங்கி மிக வாளரி யேறு போல்வா ரவனாமுன் போககிப் பின்னே தோளினை துணையே யாகப் போயினார் தன்னி ன்றா நீளிடப் படமுன கூடி கிலத்திடை வீழத்த நோவார. (12)

மனைவியார் சுற்றத் தாரும் வன்னலார் சுற்றத் தாரு
மினையதொன் நியாநோ செய்தா நியற்பகை பித்த னான
புனையிழை தன்னோக கொண்டு போவதா மொருவ வன்னு
துண்பெரும் பழியை மீட்பான்ஔுடர்வதற் கெழுநது குழ்வார். (௮௬)

வேலொடு வில்லும் வாளுஞ் சுரிகையு மெடுத்து மிக்க
காலென விசையிற் சென்று சுடிநகர்ப் புறத்துப் போகிப்
பாலிரு மருங்கு மீண்டிப் பரந்தவார்ப் பரவம் பொங்க
மாலகடல் கிளர்ந்த தென்ன வந்தெதிர் வளைத்துக் கொண்டார். (௮௭)

வழிவிட்டுத் துணைபின் போத வழித்துணை யாகி யுள்ளார்
சுழிபெருந காடல காட்டிக் காரிகை யுடனபோம போதி,
வழிதகன போகே லீண்டல் வருங்குலக் கொடியை விட்டுப்
பழிவிட நீபோ வென்று பகாநதெதிர் நிரந்த வந்தார். (௮௮)

மறைமுனி யஞ்சி னுன்போன் மாதிரைப் பார்க்க மாது
மிறைவனே யஞ்ச வேண்டா வியற்பகை வெவது மென்ன
வறைசுழ லண்ணல் நேளா வடியனே னவரை யெல்லாந்
தறையிடைப் படுத்து கின்றேன நளாநதருள் செய்யே லென்று. (௮௯)

பெருவிற லாளி யெனனப் பிறங்கெரி சிதற நோககிப்
பரிபவப் பட்டு வந்த படாபெருஞ் சுற்றத் தாரை
யொருவரு மெதிரில் லாதே யோடிப்போயப் பிழையு மன்றே
லெரிசுடா வாளிற் கூறாயத் துடிகின்றீ ரென்று நோந்தார். (௯௦)

எடநீ யென்செய் தாயா லீத்திற மியம்பு கின்றாய்
நாடுறு பழியு மொனனா நகையையு நாணு யின்ற
பாடவ முரைபப் துன்னன மனைவியைப் பனவற நிரதோ
கூடவே மடிவ தன்றிக் கொடுக்கயா மொட்டோ மெனனார். (௯௧)

மற்றவா சொன்ன மாற்றங் கேட்டது மனத்தின் வந்த
செற்றமுன பொங்க வுங்க ஁டநறறுணி யெங்குஞ் சிந்தி
முற்றுதம் முயினா யெல்லா முதலவிசம பேற்றிக் கொண்டு
நற்றவா தமமைப் போக விடுவெனன் நெழுந்தார் நல்லோர். (௯௨)

நோந்தவ ரெதிரந்த போது நிறைந்தவச சுற்றத் தாருஞ்
சார்ந்தவா தம்முன் செல்லா தையிலேக் கொண்டி பெற்ற
முாந்தவர் படிமேற் செல்ல வற்றெதி ருடன்று பொங்கி
யாநதவெஞ் சினத்தான் மேற்சென நடந்தெதிர் தடுத்தா ரன்றே. (௯௩)

சென்றவா தடுத்த போதி வியற்பகை யார்முன் சீறி
வனறுணை வாளே யாகச சாரிகை மாறி வந்த
துன்றினா தோளுந் தாளுந் தலைகளுந் துணிதது வீழ்த்து
வென்றடு புலியே நென்ன வமாவிலை யாட்டின் மிக்கார். (௯௪)

முண்டிமுன் பலராய வந்தார் தனிவந்து முட்டி னார்கன்
வேண்டிய திசைக் கோறும் வேறுவேறு மாகெய் போழ்தி
லாண்டகை வீரர் தாமே யனைவர்க்கு மனைவ ராகிக்
காண்டரு விசையிற் பாய்ந்து கலந்துமுன றுணிதது வீழ்த்தார். (௯௫)

சொரிந்தன குடல் கெனங்குந் துணிந்தன வுடல் கெனங்கும்
விரிந்தன தலை கென்கு மிடைந்தன கழுநு மெங்கு
மெரிந்தன விழிக கென்கு மெகிர்ப்பவ ரொருவ ரின்றித்
திரிந்தனர் களனி கென்குஞ் சிவன்கழல் புனைந்த வீரர். (உக)

மாடலை குருதி பொங்க மடிந்தசெங் களத்தி னின்று
மாடுறு செயலின வந்த கிளைஞரோ டணைந்தார் தம்மி
லோடினா ருள்ளா ருய்ந்தா ரொழிந்தவ ரொழிந்தே மாண்டார்
நீடிய வாளுந் தாமு நின்றவர் தாமே நின்றார். (உச)

திருவுடை மனைவி யானாக் கொடுத்திடச் செறுத்து முன்பு
வருபெருஞ் சுற்ற மெல்லாம் வானினாற் றுணித்து மாட்டி
யருமறை முனியை நோக்கி யடிகண் ரஞ்சா வண்ணம்
பொருவருங் காண நீங்க விடுவனென் றுடனே போந்தார். (உடு)

இருவரா லறிய வொண்ண வொருவர்பின் செல்லு மேழை
பொருதிறல் வீரர் பின்பு போகமுன் போகும் போதி
லருமறை முனிவன் சாயக்கா டதனமருங் கணைய மேவித்
திருமலி தோளி னானே மிளெனச செப்பி னானே. (உச)

தவமுனி தன்னை மீளச் சொன்னபின் றலையா லார
வவனமலாப் பதங்கள் சூடி யஞ்சலி கூப்பி நின்று
புவனமுன் றுய்ய வந்த பூசரன றனை யேத்தி
யிவனருள் பெறப்பெற றேனென றியற்பகை யாரு மீண்டாரா. (உஎ)

செய்வதற் கரிய செய்கை செய்ததற் றெண்டர் போக
மைதிகழ் கண்ட னெண்டோண மறையவன் மகிழ்ந்து நோக்கிப்
பொய்தரு முள்ள மில்லான் பாககிலன் போனா னென்று
மெய்தரு சிந்தை யானா மீளவு மழைக்க ளுறறா. (உஅ)

இயற்பகை முனிவா வோல மீண்டுந் வருவா யோல
மயாப்பிலா தானே யோல மன்பனே யோல மோலஞ்
செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே யோல மென்றான்
மயக்கறு மறையோ விட்டு மாலயன் றேட நின்றான். (உக)

அழைத்தபே ரோசை கேளா வடியனென் வந்தேன் வந்தேன்
பிழைத்தவ ருளரே லின்னும பெருவலித் தடககை வாளி
லிழைத்தவ ராகின றாரென றியற்பகை யாவந் தெய்தத்
குழைப்பொலி காதி னுணு மறைந்தனன் கோலங் கொள்வான். (கூ)

சென்றவர் முனியைக் காணர் சேயிழை தன்னைக் கண்டார்
பொன்றிகழ் குன்று வெள்ளிப் பொருப்பின்மேற் பொலிந்த தென்னத்
தன்றுணை யுடனே வானிற் றலைவனை விடைமேற் கண்டார்
நின்றிலர் தொழுது வீழ்ந்தாா கிலத்தினின் றெழுந்தார் நோந்தார். (கக)

சொல்லுவ தறியென் வாழி தோற்றிய தோற்றம் போற்றி
வல்லுவந் தருளி யென்னை வழித்தொண்டு கொண்டாய் போற்றி
யெல்லையி லின்ப வெள்ள மெனக்கருள் செய்தாய் போற்றி
தில்லையம் பலத்து ளாடுஞ் சேவடி போற்றி யெனன். (கஉ)

விண்ணிடை நின்ற வென்றி விடையக ரடியார் தம்மை
யெண்ணிய வுலகு தன்னி விப்படி நம்பா லன்பு
பண்ணிய,பரிவு கண்டு மகிழ்ந்தனம் பழுதி லாதாய்
நண்ணிய மனைவி யோடு கமமுடன் போது கென்று.

(கக)

திருவனர் சிறப்பின் மிக்க திருத்தொண்டர் தமக்குந் தோற்ற
மருவிய தெய்வக கற்பின் மனைவியா தமக்குந் தக்க
பெருகிய வருளி னீடும பேறளித திமையோ ரேததப்
பொருவிடைப பாகர் மன்னும் பொறபொது வதனுட் புக்கார்.

(கச)

வானவர் பூவின் மாரி பொழியமா மறைக ளார்ப்ப
ஞானமா முனிவா போற்ற நலமிகு சிவலோ கத்தி
லானமி றொண்டா குமபிட் டுடனுறை பெருமை பெற்றா
ரேனைய சுறறத் தாரும் வானிடை யின்பம் பெற்றா.

(கடு)

இன்புறு தாரந தன்னை யீசனுக் கன்ப னொன்றே
துன்புறு துதவுந் தொண்டா பெருமையைத் தொழுது வாழ்த்தி
யன்புறு மனத்தா னுத னடியவாக் கனபு நீடு
மனபுகு பிறினை மாறன வனத்தினை வழுத்த லுற்றேன்.

(கசு)

இயற்பகைநாயனாபுராண முற்றிறறு. ஆகத் திருவிருத்தம் - சாநக.

சூ ச ன ம்.

அடியார்வேணடியது மறுது கொடுத்தல்.

கருணாநிதியாகிய சிவன், தமமை உணர்நது தமமிடத்து இடையறாத
அன்புசெய்யும் மெய்யடியாராகருக்கு, உலகத்துள்ள இனிமையாகிய
எப்பொருள்களினும் மிக இனியராய், ஒருகாலும் இடையறாத பேரின்பத்
தை ஜனிப்பிப்பாரா அது “கனியி னுங்கட்டி பட்ட கருமயினும் - பனிம
லாக்குழற் பாவைநல லாரினுந்-தனிமு டிகவீத் தாளு மரசினு - மினியன் றன
னடைந் தார்க்கிடை மருதனே.” என அதனை உணர்நது திருநாவுக்கரசுநாய
னா கூறுமாறறால், அறிக. ஆதலால், மெய்யுணர்வுடையோர்கள், தமக்கு
உரிய மனைவி மைநதா முதலிய உயிாச்சாரபுகளினும், வீடு பொன முதலிய
பொருட்சார்புகளினும், இகபரமும் உயிாகருயிராகிய சிவனே தமக்குமிகஇனி
யா என்று தெளிநது, அச்சார்புகளோடு கலந்திருப்பினும் தாமனாயிலையிற்
றணனாபோல அவைகளிடத்தே பற்றுச சிறிதுமினறி, அச்சிவனிடத்தே
இடையறாத மெய்யன்புடையாகளாகி, சிவனடியார்களாயும் சிவலிங்கத்தை
யும் சிவனவனவேகண்டு, வழிபட்டுவாழ்வாராகன. சிவன்பகுப்பின்றி எவரும்
வியாபிதகிருப்பினும், சிவலிங்கத்தினிடத்தும், சிவனடியாரிடத்தும் தயிரின்
நெய்போல விளங்கியும், மற்றையிடங்களிற பாலின்நெய்போல விளங்காம
லும், இருப்பாரா.

இவ்வியற்பகைநாயனா, முன்சென்றபிறப்புக்களிலேபயனருறியாதுசெய்த
அனவிறநதசிவபுண்ணியங்களினாலே, இப்பிறப்பின் கண்ணே யாளனதுஅந்
றவர் உறவாகிய சிவனே தமக்கு இனியவா எனத்தெளிநது, சிவலிங்கத்தை
யும் சிவனடியார்களையும் சிவனவனவேகண்டுவழிபடுவாராயினார். ஒர்காமக்கி

முத்திமேல் அதிதீவிரமாய் முறுகிவளரும் காமத்தினாலே விழுங்கப்பட்ட மன
சைஉடைய ஒருவன், தனக்கு உரிய எப்பொருள்களையும் தாம் அனுபவித்தலி
னும், அவன் அனுபவிக்கக்காண்டலே தனக்கு இன்பமாகக்கொள்ளுதல்போ
ல; தமக்குச்சிவன் எனவே தோன்றும் சிவனுடியார்களுமேலே அதிதீவிரமாய்
முறுகிவளரும் அனபினாலே விழுங்கப்பட்ட மனசை உடைய இந்நாயனூர்,
தமக்கு உரிய எப்பொருள்களையும் தாம் அனுபவித்தலினும், அவனுடியார்களை
அனுபவித்தலைக்காண்டலே தமக்கு இன்பமாகக்கொள்ளும் இயல்புடையார்.
ஆதலாலன்றோ, தம்மிடத்தினுள் பொருள்களுள் அவனுடியார்களை கேட்பனயா
வையோ அவைஎல்லாம் சிறிதாயினுமற்றது, உண்மகிழ்ச்சியோடுகொடுக்கும்
பெருந்தகைமையிற் சிறந்து விளங்கினார். இவரிடத்தினுள் இம்மெய்யன்பை,
சர்வானமாககளும் உணர்ந்து உய்யும்படி, உணர்ந்ததற்குத் திருவுளங்கொ
ண்ட கிருபாசமுத்திரமரிகிய சிவன், ஆன்மக்களுக்கு உலகத்துப்பொருள்க
ளுள் மனைவியினும் இன்னியபொருள் பிறிது இல்லாமைமையால், சிவனுடியார்
வேடங்கொண்டிருந்தது, இவரிடத்தே இவாமனைவியையேகேட்டீர்; இவாகற்
பினிற்சிறந்து விளங்கும் அம்மனைவியையும் மருது பெருமகிழ்ச்சியோடு கொ
டுத்தார். இதனால், இவா “பனிமலாகமுற்ற பாவைநல்லரினும்” சிவனே
தமக்கு இனியா என்று கொண்டார் என்பது, துணியப்படும. அன்றியும்,
இவா உயாகுடிப்பிறப்பினாலும் பெருஞ்செல்வத்தினாலும் உலகத்தாராலே
நன்குமதிக்கப்படுவோராய் இருந்தும், தாம் பிறருக்கு மனைவியைக் கொடுப்
பின் உலகத்தாராலே பழிப்புடை உண்டாகுமென்பது நோக்கிறதிலா இந்நால்
இவாமனசைச் சிவபத்தியேவிழுங்கிற்றென்றுதுணிக இவா “நாடவா பழித்
துரை பூனது வாகக்” கொண்டமையும் தோக.

இந்நாயனூர், பிறாமனை நயத்தல் சிவாகமங்களில் விலக்கப்பட்ட பாவ
ம் என்பது நோக்காது தமது மனைவியைத் தருமபடி கேட்டவரை, சிவனுடி
யார் என்று கொண்டமை குற்றமாகாதோ எனின், ஆகாது காமகிழத்தியா
வடிவின் காணப்படும் ஆடை சாந்து ஆபரணம் முதலாயின, காழ்கரை வசீ
கரித்து, நினைக்குநதோறும் காணுநதோறும் இன்பம் ஜனிப்பிக்குமாறுபோ
ல, விபூதி ருத்திராக்ஷமுலிய சிவவேடமானது, மெய்யன்புடையாரை வசீ
கரித்து, நினைக்குநதோறும் காணுநதோறும் இன்பம் ஜனிப்பிக்கும். இது
“சேலுங் கயலுந் தினைக்குங்கண் னாரிளங் கொங்கையிற் செங்குங்கும-
போலும் பொழியணி மாபிலங்கும்” என்னும் திருப்பல்லாண்டாலும், அறி
க. அவ்வாறே இந்நாயனூரும், விபூதி ருத்திராக்ஷ முதலிய சிவவேடத்தைக்
கண்டவுடனே அதனால் வசீகரிக்கப்பட்டி, இன்பமேவிடப் பெறுதலால்;
தம்வயத்தரல்லராவா : ஆகவே, அச்சிவவேடத்தை உடையாரிடத்துக் குண
ங்குற்றம் ஆராயும் ஆராய்ச்சி இவருக்கு எப்படிக்கூடும் எனக் அதிதீவிர
பத்தி உடையாருக்கு அடியார்களிடத்தில குணங்குற்றம் ஆராயதல் கூடா
மை “உருப்போ லாதவ ரிழிகுலத் தவாநல் லொழுக மில்லவ னொன்றம்
மளவில் - விருப்பி லாதவ னொன்னு மெயநீறு மிக்க சாதன வேடமுங் கண்
டாற-றரிப்பி லாதசென நெதிரூற வணங்கித் தக்க போனக் மளித்தவாக் கெ
ளிதா - விருப்பா தாமவ ரடியவாக் கடியா ரெனபா யானென தெனுஞ்செருக
கறுப்பா.” என்னும் திருவாதவூரடிகள் புராணத்தில சிவன் கூறிய பொருளை
உடைய திருவாக்கார காண்க. சாவலோ கைக் நாயகராகிய பரமசிவனாலே
“செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரணை” என்று வியக்கப்பட்ட இந்நாயன
ரது அத்தியம்புத் பத்தியின் பெருமையைப் பத்தி என்பது சிறிதும் அறிவிலாச
சிறியேனா விரித்துணைக்க வல்லன !

இவ்வாய்வுக்குடிமாறநாயனார் புராணம்.

அம்பொனீடிய வம்ப வதனினி லாடி வாரடி குடுவார்
தம்பி ராண்டி மைத்தி தத்துயா சாலபின் மேனமை தரித்துளார்
நம்பு வாய்மையி னீடு சூதகிர நற்கு லஞ்செய தவத்தினு
ரிம்பா ஞாலம் விளக்கி னுரினை யான்கு டிப்பதி மாறனார். (க)

வரின மல்கு வளத்தி னுல்வரு மெல்லெ யில்லதொ செவ்வுழு
நீரின மலகிய வேணி யாரடி யாதி நத்து நிறைந்ததோ
சீரின மல்கிய வனபின் மேன்மை திருநத மன்னிய சிந்தையும்
பாரின் மலக விருமபி மறறவை பெற்ற நீடு பயன கொளவா (உ)

ஆர மெனபு புனைநத வையர்த மன்ப னொன்பதொ தனமையா
னேர வந்தவா யாவ ராயினு ந்தத மாகிய பத்திமுன்
கூட வந்தெனா கொண்டி கைகள் குவித்து நினறு செவிப்புலத
தீர மென்மது ரப்ப தம்பரி வெய்த முன்னுரை செய்தபின். (ங)

கொண்டு வந்து மனைப்பு குந்து குலாவு பாதம் விளக்கியே
மண்டு காதலி னாத னதரிடை வைத்த ருச்சனை செய்தபி
னுண்டி நாளு வித்ததி லாறு சுவைத்தி ந்ததன வொப்பிலா
வண்டா நாயகா தொண்ட ரிச்சையி னமுது செய்ய வளித்தனா. (ச)

ஆளு நாயக ரன்ப ரானவ ரளவி லாருள மகிழவே
நாளு நாளு நிறைந்து வந்து நுகர்த்த தனமையி னனமையா
னீளு மாந்தி யினப ரப்பு நெருங்கு செலவ நிலாவியெண்
டோளி னுரள கைக்கி ருத்திய தோழ னுரென வாழுநான். (ஊ)

செலவ மேவிய நாளி விச்செயல் செயவ தன்றியு மெய்யினு
லலல னல்குர வான போதினும வலல ரென்றறி விக்கவே
மலல னீடிப செலவ மெல்ல மறைந்து நாடொழு மாறிவந
தொல்லெ யிலவறு மைப்ப தம்புக வுன்னி னுாதிலை மன்னினார். (ஈ)

இன்ன வாறு வளஞ்ச ருகவவு மெமபி ரானினை யான்குடி
மன்னன மாறன மனஞ்ச ருங்குத வினறி யுள்ளன மாறியுந
தனனை மாறி யிறுக்க வுள்ள கடனக டக்கன கொண்டிபின்
முன்ன மாறி நிருப்ப ணிக்கண முநிரந்த கொளகைய ராயினார். (ஐ)

மற்ற வன்செய வின்ன தன்மைய தாக மூலய னுனவக்
கொற்ற வேனமு மன்ன முநதெரி யாத கொளகைய ராயினார்
பெற்ற மூவது மினறி கீடிய பேதை யாளுட னினறிபோ
நற்ற வத்தவா வேட மேகொடு ஞால முயநகிட நண்ணினார். (அ)

வேறு

மாரிக் காலத் திரவினில் வைகியோர்
தாரிப் பின்றிப் பிதலைக் கொள்வது
பாரித் தில்ல மடைத்தபின் பண்புற
வேரித தாரன் விரு தெனா கொண்டனன். (ஊ)

ஈர மேனியை நீக்கி யிடங்கொடுத்த
தார வினனமு தூட்டித் தகையாற்
ஈர மாதரை நோக்கித் தபோதனா
தீர வேபசித் தாரசெய்வ தென்னென்று.

(ய)

நமக்கு முன்பிங் குணவிலை யாயினு
மிழக்கு லக்கொடி பாகர்க் கினியவர்
தமக்கு நாமின னடிசி நகவுற
வமைக்கு மாறெஙங் னேயணங் கேயென.

(யக)

மாது கூறுவாண் மற்றென்றுங் காண்கிலே
னேதி லாரு மினித்தரு வாரிலலை
போதும் வைகிறறு போமிடம வேறிலை
திது செயவினே யேற்கென செயலென்று.

(யஉ)

செல்ல னீங்கப் பசல்வித் தியசெநநென
மல்ல னீர்முனே வாரிக் கொடுவநதால
வல்ல வாறமு தாக்கலு மாகுமற
றல்ல தொன்றறி யேனென நயாவுற.

(யக)

மற்ற மாற்ற மனைவியார் கூறமுன
பெற்ற செல்வ மெனப்பெரி துணமகிழ்ந
தாற காதலி னாலொருப பட்டனா
சுற்றுநீர்வயல செலவத் தொடங்குவா

(யச)

பெருகு வானம் பிறங்க மழைபொழிந்
தருகு நாப்ப னறிவருங் கங்குருன
கருகு மையிரு ளினகணங் கட்டுவிட
டுருகு கினந்து போன்ற துலகெலாம

(யடு)

எண்ணு மிவவுல கத்தவா யாவருந்
துண்ணெ னுமபடி தோன்றிமுன றேய்ந்திடில்
வண்ண நீடிய மைக்குழும் பாமென்று
நண்ணல செயயா நடுவிருள யாடதது

(யச)

உள்ள மன்புகொண டுக்கவோ பேரிடாக
கொள்ள முனகவித் துகருநி யினவழிப
புளருநங்கும வயலபுகப் போயினா
வள்ள லாரினை யானகுடி மாறனா.

(யஏ)

காலி னாற்றட விசசென்று கைகளாற்
சாலி வெணமுனே நீர்வழிச் சார்தன
சோலி வாரி யிடாநிறை யக்கொண்டு
மேலெ தெதுச சுமந்தொலலை மீண்டனர்.

(யஅ)

வேறு

வந்தபின் மனைவி யாரும் வாயதலி னினறு வாங்கிச்
சிந்தையில் விரும்பி நீரிற் சேற்றினை யலம்பி யூற்றி
வெந்தழ வடுப்பின் மூட்ட விற்கில்லை யென்ன மேலோ
நாதமின மனையி னீடு மலககினை யறுத்து விழத்தா.

(யக)

முறித்தவை யடுப்பின் மாட்டி முளைவித்துப் பதமுன் கொள்ள
வறுத்தபின் னரிசி யாககி வாக்கிய வுலையிற் பெய்து
வெறுப்பிலின் னடிசி லாக்கி மேம்படு சுறபின் மிக்கார்
கறிக்கினி யெனசெய கோமென் றிறைஞ்சினூர் கணவ னுரை. (௨௦)

வழிவரு மினைப்பி னோடும் வருத்திய பசிவி னாலே
யழிவுறு மைய னென்னு மன்பினிற் பொலிந்து சென்று
குழிநிரம் பாத புண்செயக் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப
பழிமுதல் பறிப்பாரா போலப் பறித்தவை கறிசுரு நல்க. (௨௧)

மனைவியார் கொழுநா தந்த மனமகிழ் கறிசு ளாயந்து
புனலிடைக் கழுவித் தக்க புனிதபாத திரத்தக கைமை
வினையினில வேறு வேறு கறியமு தாககிப் பண்டை
நினைவினா குறையை நோந்து திருவமு தமைத்து நின்ற (௨௨)

சுணவனா தம்மை நோக்கிக் கறியமு தான காட்டி
வினையிலா தவரை யீண்ட வழுதுசெய விப்போ மென்ன
வுணர்வினா ளுணர் வொண்ண வொருவரை யுணாதத வேண்டி
யணையமுன சென்று நின்றக கவாதுயி லகற்ற லுறறா. (௨௩)

அழுந்திய விடரு ணீங்கி யடியனே னுய்ய வெனபா
லெழுந்தருள பெரியோ யீண்ட வழுதுசெய தருள்க வென்று
தொழுமபனா ருணாதத போதிற் சோதியா யெழுந்து தோன்றச
செழுந்திரு ினைவி யாருந தொண்டருந திகைத்து நின்றா. (௨௪)

மாலயற் கரிய நாதன் வடிவொரு சோதி யாகச
சாலவே மயங்கு வாகசுச சங்கரன ருனம் கிழ்ந்தே
யேலவாரா குழலா டனனோ டிடபவா கனனாயத் தோன்றிச
சீலமார பூசை செய்த திருத்தொண்டா தமமை நோக்கி. (௨௫)

அன்பனே யன்பர் பூசையளித்தநீ யணங்க னோடு
மெனபெரு முலக மெய்தி யிருந்திக் கிழவன ருனே
முனபெரு நிதிய மேந்தி மொழிவழி யேவல் கேடப
வினபமார திருப்பீ ராமென் தருளசெயதா னெவாக்கு மிக்கான். (௨௬)

இப்பரி சிவர்க்குத் தகக வகையினா லின்ப நல்கி
முப்புரஞ் செறறு ரனபா முனபெழுந தருளிப் போனா
ரப்பெரி யவாதந தாய வடியினை தலைமேற் கொண்டு
மெய்ப்பொருட் சேதி வேரதன செயலினை வினம்ப லுற்றேன். (௨௭)

இனையான்குடிமாறநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆசத் திருவிருத்தம் - சாசக.

சூ ச் ன ம்.

மாகேசரபூசை.

புண்ணியங்களுள்ளே சிவபுண்ணியம் சிறந்தது சிவபுண்ணியங்களுள்
 ளே சிவபூசை சிறந்தது. சிவபூசையினும் சிறந்தது மாகேசரபூசை.
 மாகேசரராகிய சிவனை வழிபடும் அடியார்கள மாகேசரர் எனப்படுவார்கள்.
 மாகேசரபூசையாவது மாகேசரர்களை விதிப்படி பூசித்து, அவர்களுக்கு அன்
 னம் ஊட்டுதலாம் மாகேசரபூசைசெய்யமுறைமைகூறுதும். சிவனடியார்
 களைத் தூரத்தே கண்டவுடனே, அவர்களுடைய சாதியையும் குணத்தையும்
 ஆராயாமல் விபூதி ருத்திராக்ஷம் முதலிய சிவவேடமே பொருள எனக்கொ
 ண்டு, அவர்களை மனிதா எனக் கருதாது சிவன எனவே புத்திபண்ணி, இருக
 கைவிட்டு எழுந்த, அகமகிழ்ச்சியோடும் முகமலாச்சியோடும் குவித்தகைக
 ளை உடையராய வினாந்து எதிகொண்டு, அவர்களுடைய திருவடிகளிலே
 விழுந்து நமஸ்கரித்து, இன்சொற்களைச்சொல்லி, வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொ
 ண்டுவந்து, கரகரீராகொண்டு அவர்கள் திருவடிகளைவிளக்கி, அததீர்த்ததைச்
 சிரமேற்றெளித்து உள்ந்ரம்பருகி, அததிருவடிகளை மெல்லிய வஸ்திரத்தினால்
 ஒற்றி, அவர்களை ஆசனத்திலே இருத்தி, பத்திரபூஷபங்களாலே பூசித்து, தூப
 தீபமகாட்டி, பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து, கைப்பு புளிப்பு தித்திப்பு துவா
 ப்பு காப்பு உவாப்பு என்னும் அறுவகைச்சுவையை உடையனவாய உண
 ணப்படுவது தின்னப்படுவது நகசப்படுவது பருகப்படுவது என நால்வகைப்
 படும் உணவுகளை, அவரவா பிரிதிப்படி அமுதுசெய்வித்து, சரீரம் எடுத்தத
 னாலே பெறுமபயனை இன்றன்றே பெற்றேன என்று சற்காரவசனம் சொல்
 வி, அவர்கள் போம்பொழுது அவர்களுக்குப் பின் பதினானு அடிபோய்
 வழிவிடுக. சிவனடியார்களைச் சாதிருணம் குறியாது சிவன் எனவே புத்தி
 பண்ணலவேண்டும் என்பதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம் “புலையோ
 யேனு மீசன் பொலன்கழ லடியிற் புந்தி - நிலையோ லவாகுப் பூசை நிகழ்த
 துத னெறியே யென்று - தலையோ யெனினு மீசன் றுமகாத தாளி னேசு -
 மிலொளி வியற்றும் பூசைப் பலந்தரு வாரோயாரோ ” எ-ம் பிரமோத்தரகாண
 டம். “எள்ளற் படுகீழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத்தோ ராணலும் - வள்ளற
 பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினரை - யுள்ளத் துள்ளே யிருபோது
 முணாந்து தெருண்டு சிவனெனவே - கொள்ளத் தகைய வறிவினோ பிறவி
 கடவீற் குளியாதா ” எ-ம். சைவசமயநெறி “தேசிகா தம்மைச் சிவநேசா
 தம்மையு - மீசனென வேயுளத்து னெண்.” எ-ம். வரும்.

இம் மாகேசரபூசையிற் சிறந்த புண்ணியம் பிறிது இல்லை அது, “அதிக
 நல்லற நிற்பதென் றறிந்தனை யறத்து - எதிக மாஞ்சிவ புண்ணியஞ் சிவாச்
 சனை யவற்று - எதிக மாஞ்சிவ பூசையு ளடியவா பூசை - யதிக மென்றறிந்
 தன்பபா யருச்சனை செய்வாய ” என்னுந் திருவிளையாடற்புராணத்தினாலும்,
 “படமாடக் கோயிற் பரமற்கொன் றீயி - னடமாடுக கோயி னம்பறக்க கா
 கா - நடமாடுங் கோயி னம்பறக்கொன் றீயிற் - படமாடுக கோயிற் பரமற்க
 காமே.” எ-ம் “தண்டறு சிந்தைத் தபோதனா தாமகிழ் - துண்டது மூன்று
 புவனமு முண்டது - கொண்டது மூன்று புவனமுங் கொண்டதென-மெண்
 டிசை நந்தி யெடுத்திசைத் தானே.” எ-ம். “அகர மாயிர மந்தணர்க்கீயிலென-
 சிகர மாயிரஞ் செய்து முடிக்கிலென் - பரம யோகி பகலான் பலத்துக்கு-
 நிகரிலை யென்பது நிச்சயம் தானே.” எ-ம். “ஆறிடு வேள்வி யருமறை தா
 லவா - கூறிடு மாதனா கோடிபே ருணபதி - னீறிடுந் தொண்டர் நினைவின்

பயனிலே - பேறெனிலோபிடி பேறது வாகுமே." என்னுந் திருமந்திரததினாலும், "மட்டிட்ட புணையல் கானை மடமயிலை-கட்டிட்டல் கொண்டான கபாலிச் சுரமமந்தா-னெட்டிட்ட பண்பி னுருத்திர பலகணத்தாக்-கட்டிட்டல் காணுதே போதியோபூம்பாவாய்" என்னுந் திருஞானசம்பந்தராததிராயனாதேவாரத்தாலும், "சோனாசலத்தில் உயாநத கேதத்திரம் இலலை: பஞ்சாஷ்டத்தில் உயாநத மந்திரம் இலலை மாகேச்சுரதருமத்தில் உயாநத தருமம் இல்லை: சிவாகமத்தில் உயாநத சாஸ்திரம் இலலை" என்னும் அருணாசலமான்மியத்தினாலும், அறிக இவ்வாழ்க்கையின் பயன் இமமாகேசரபூசையே யாம். அது, "மறமலி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்தானின் னனபந்தம் பணியா-மறமது கிடைக்கின்." என்னும் தாயுமான சுவாமியாக்கால் அறிக.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய மாகேசரபூசையை, எந்நாளும் சிறிதாயினும் தவறாது சைவாசமலிதிப்படி மெய்யனபோடு செயதமையால், பெருஞ்சிறப்புறவா இவ்வினையான்குடிமாதநாயனா. இவா லிதிவருவாதே மாகேசரபூசை செயதனா எனபது, இங்கே "ஆர மெனபு புணைநத வையாத மன்பா" என்னுந் திருவிருத்தத்தினாலும், "கொண்டு வந்து மனைபு குடது" என்னுந் திருவிருத்தத்தினாலும், உணர்த்தப்பட்டது இமமாகேசரபூசையை இவா செல்வம் உள்ளபொழுது செய்ததெனினும், மிகவுறுமை வந்தபொழுதும் மனம் சிறிதும் சுருங்குதலினிற் முனபோலவே சிறிதும் தவறாது செய்தமை இவ்வளவு என்று சொல்லக்கூடாத பெரும் வியப்பைத் தருகின்றது! இவருக்கு வந்த வறுமையின் கொடுமையோ மிகப் பெரியது அது, இங்கே "இன்ன வாறு வளஞ்சு ருங்கவு மெம்பி ரானினை யான்குடி-மனைன் மாறன் மனஞ்சு ருங்குத் தலினிற் யுள்ளன மாறியுந்-தனனை மாறியிறுக்க வுள்ள கடன்கடக்கன் கொண்டுபின்-முனை மாறியிருப்ப னிக்கண் முதிர்ந்த கொள்கையராயினா" என்று உணர்த்தப்பட்டது மாகேசரபூசை செயதலினாலே தமது எல்லையிலலாத பெருஞ்செல்வம் குறைந்து இவ்வளவு மிகக் கொடிய வறுமை வந்து எய்திய பொழுதும், இவா, புண்ணியம் செய்த நமக்குக் கடவுள் இவ்வளவு இடா செய்தாரோ என்று சிவனைச் சிறிதும் நோவாமை எவ்வளவு ஆச்சரியம்! நோவாமைமாததிரத்தில் லலாது, நாம் சிவபுண்ணியத்தைச் செல்வம் உள்ளவழிச் செய்யாமையே குற்றம் வறுமை எய்தியவழி நாம் யாதுசெய்வோம்! இப்போது செய்யாமை குற்றம் அன்றே என்று, ஒழியாதுசெய்தமை அதினும் ஆச்சரியமன்றே! இன்னும், இவரும், இவர்களுக்கோடு சிறிதும் மாறுபாடினறி ஒழுகும் இவா மனைவியாரும், தாங்கள் பகலமுழுதும் போசனஞ்செய்யாமையாத பசியிருந்து வருத்தமுறும் நேரத்தினும், பேரிருளென்பதும் பெருமழை யெனபதும் பாராமல் செய்த செயற்கருந் செய்கை, அந்நினும் ஆச்சரியமன்றே! தாம் நல்லோர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தல் அவர்கள் நயத்தின்பொருட்டே என்பதையும், அந்நயம் இறுதியிலேயே பவிகளும் என்பதையும், அக்கருத்தறியாது அதற்குள் புண்ணியஞ்செய்த நமக்குக் கடவுள் இடாசெய்தாரோ என்று கோதல் பழுதாம் என்பதையும், சாவான்மாக்களும் உணராத உயயும்பொருட்டு, பரமசிவன் இவர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தது, இவர்கள் செயற்கருஞ்செய்கையை வெளிப்படுத்தி, இவர்களுக்குப் பேரின்ப வாழ்வைக் கொடுத்தருளிய பெருங்கருணையை யாவா அளக்கவல்லா! மெய்யுணர்வுடையோ தமக்கு எத்துனை இடாகிரினும், சிவமரிடத்து அன்பு குறையா எனபது இதனால் அறிக காணக்காலமையாரும் "இடாகனாயா ரேனு மெனக்கிரங்கா ரோனு-படரு நெறிபணியா ரேனு-சுடருருவி-லென்பற்குக் கோலத் தெரியாடு மெம்மாளாக - கணபநு தென்னெஞ் சவர்க்கு." என்று திருவாயமலாநதருளினா.

மெய்ப்பொருளையொர் புராணம்.

சேதிரன் னாட்டு நீடு திருக்கோவ லூரின் மன்னி
மாவதொரு பாக ரன்பின் வழிவரு மலாடர் கோமான்
வேதன் னெறியின் வாய்மை விளங்கிட மேனமை பூண்டு
காதலா லீசாக கனபர் கருத்தறிந் தேவல செய்வாரா. (க)

அரசிய னெறியின் வந்த வறநெறி வழாமற் காத்து
வனாகெடுந் தோளால் வென்று மாற்றலா முனைகண் மாற்றி
யுரைதிறம் பாத நீதி யோங்குநீர் மையினின் மிககார
திரைசெயநீர்ச சடையா னனபா வேடமே சிந்தை செய்வாரா. (உ)

மங்கையைப் பாக மாக வைத்தவா மன்னுங் கோயி
லென்கணும் பூசை நீடி யேழிசைப் பாட லாடல
பொங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றுதல புரிந்து வாழ்வாரா
தங்கணு யகருக கன்பா தாளலாற சார்பொன நிலலாரா. (ங)

தேடிய மாடு நீடு செல்வமுந் திலலை மன்று
ளாடிய பெருமா னனபாக காவன வாகு மென்று
நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மா ரணைநத போது
கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்தது வந்தாரா. (ச)

இன்னவா நெழுநு நாளி லிகற்றிறம் புரிந்தோர் மன்ன
ன்னவா தமமை வெல்லு மாயையா லமாமேற கொண்டு
பொன்னணி யோடை யானே பொருபரி காலாண மற்றும
பன்முறை யிழந்து தோற்றுப் பரிபவப் படடுப் போனான் (டு)

இப்படி யிழந்த மாற்ற னிகலினால் வெல்ல மாட்டான
மெய்ப்பொருள் பேதனை சில மறிந்துவெண்ணிற் சாதது
மப்பெரு வேடங் கொண்டே யற்றதில் வெல்வா னாகச்
செப்பரு கிலைமை யெண்ணித் திருக்கோவ லூரின் சோவானா. (சு)

மெய்யெலா நீறு பூசி வேணிகண் முடித்துக் கட்டிக்
கையினிற் படைக் கந்த புத்தகக் கவளி யேநதி
மைபொதி விளக்கே யெனன மனத்தினுட கற்பு வைத்துப்
பொய்தவ வேடங் கொண்டு புகுந்தன்ன முத்தி நாதன. (ஏ)

மாதவ வேடங் கொண்ட வன்கணு மாலந் தோறுங்
கோதைக்கு முளக் பாரக் குழைக்கொடி யாட மீது
சோதிவெண் கொடிக் காடுஞ் சுடாநெடு மறுகிற போகிச்
சேதியா பெருமான கோயிற் திருமணி வாயில் சோநதானா. (அ)

கடையுடைக் காவ லாளா கைதொழு தேற நின்று
யுடையவா தாமே வந்தா ருள்ளெழுந் தருளு மெனனத்
தடை பல புகக் பின்பு தனித்தடை நின்ற தத்த
னிடையெந் தருள வேண்கிட னுயில்கொளு மிறைவ மென்றான். (ஈ)

என்றவன் கூறக் கேட்டே யானவற் குறுதி கூற
நின்றிடு நீயு மென்றேயவனையு நீக்கிப் புகருப்
பொன்றிகழ் பள்ளிக கட்டிற் புரவலன றுயிலு மாடே
மன்றவக குழனமென சாயன் மந்தேவி யிருப்பக் கண்டான். (௮)

கண்டுசென் றனையும் போது கதுமென விழித்து தேவி
வண்டலா மாலை யானை யெழுப்பிட வுணர்நது மனன
ண்டாநா யகனா தொண்ட ராமெனக் குவித்த செங்நகை
கொண்டழிந் தெதினோ சென்று கொள்கையின் வணங்கி நின்றா. (௮௧)

மங்கலம் பெருக மற்றென் வாழ்வுவந் தனைந்த தென்ன
விவகெழுந்தருளப் பெற்ற தென்கொலோ வென்று கூற
வுங்கனா யகனா முன்ன முனாததவா கமநாந மனமே
லெங்குமில் லாத தொன்று கொடுவந்தே னியமப் வென்றான். (௮௨)

பேறெனக் கிதன்மே லுண்டோ பிரானருள செய்த விநத
மாறிலா கமத்தை வாசித் தருளசெய வேண்டு மெனன
நாறுபூங் கோதை மாதுத் தவிரவே நானு நீயும்
வேறிடத் திருக்க வேண்டு மென்றவன விளம்ப வேந்தன். (௮௩)

திரும்பக் கொன்ன நின்ற தேவியா தாமரை நோக்கிப்
புரிவுடன் விளைய வந்தப் புரத்திடைப் போக வேவித்
தருத்வ வேடத் தானைத் தவிசினமே விருத்தித் தாமு
மிருநிலத் திருநது போற்றி யினியருள செய்யு மென்றா. (௮௪)

கைத்தலக் திருநத வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல வைத்துப்
புத்தக் மலிழப்பான போன்று புரிந்தவா வணங்கும் போதிற்
பத்திரம் வாங்கித் தானமுன னினைநதவப் பரிசே செய்ய
மெய்ததவ வேட மேமெயப் பொருளெனத் தொழுது வென்றார். (௮௫)

மறைத்தவன புருநத போதே மனமங்கு வைத்த தத்த
னிறைப்பொழு தினகட கூடி வாளினு லெறிய லுற்றா
னிறைத்தசெங் குருநி சோர வீழ்கினரா நீண்ட கையாற்
றறைப்படு மனவிற நத்தா ஈமனைத் தடுகது வீழ்ந்தா. (௮௬)

வேதனை யெய்தி வீழ்ந்த வேந்தரால் விலக்கப் பட்ட
தாதரை தத்தன றுலுந் தலையினுல வணங்கித் தாங்கி
யாதுகான செய்கே னெனன வெம்பிரா னடியாந் போக
மீதிடை விலக்கா வண்ணங் கொண்டுபோய் விடுநீ யென்றா. (௮௭)

அதநிற மறிந்தா றெல்லா மரசனைத் தீங்கு செய்த
பொய்ததவன றனைக் கொலவோ மெனப்படை சூழ்ந்த போது
தத்தனு மவரை யெல்லாந் தடுத்துடன் கொண்டு போவா
னித்தவன போகப் பெற்ற திறைவன தானை யென்றான். (௮௮)

அவ்வழி யவாக னெல்லா மஞ்சியே யகன்று நீங்கச்
செவ்விய கெறியிற் நத்தன றிருநகா கடநது போநது
கைவடி கொடுவா னேநதி யாளுநாக் கானஞ் சேர
வெவ்வியைக் கொடியோன றன்னை விட்டபின் மீண்டு போந்தான். (௮௯)

மற்றவன் கொண்டு போன வஞ்சனை வேடத் தான்மேற்
செற்றவர்தடமை நீக்கித் தீதிலா நெறியில் விட்ட
சொற்றிறங்க கேட்க வேண்டிச் சோகின்ற வாவி தாகுநா
கொற்றவன் முனடி சென்றான கோமகன சூறிப்பி னினருன். (உய)

சென்றடி வணங்கி நின்று செய்தவ வேடங் கொண்டு
வீணறவற் கிடையூ நினறி விட்டன நென்று கூற
வினறெனக் கையன் செயத தியாசெய்ய வல்லா னொன்று
நின்றவன றன்னை நோக்கி நிறைபெருங் கருணை கூடந்தா. (உக)

அரசிய லாயத தார்க்கு மழிவுறுங் காத லாக்கும்
விரவிய செயகை யெல்லாம் விளம்புவா விதியி னாலே
பரவிய திருநீற நனடி பாதுகாத துயப்பி னொன்று
புரவலா மன்று ளாடும் பூங்கழல் சிந்தை செயதா. (உஉ)

தொண்டறாக கிமையப் பாவை துணைவன ரவாமுன நமமைக்
கண்டவா நெதிரோ நின்று காட்சிதந தருளி மிக்க
வண்டவா னவாகட் கெட்டா வருடகழ லீழல் சேரக
கொண்டவா விடைய ருமற கும்பிடுங் கொளகை யீந்தா (உக)

இன்னுயிர செருக்கக் கண்டு மெம்பிரா னனப ரென்றே
நன்னெறி காசக சேதி நாதனா பெருமை தன்னி
லென்னுனா செய்தே னாக விகலவிந் மிண்டா பொற்றான்
சென்னிவைத் தவாமுன செயத திருத்தொண்டு செப்ப ஹறேன (உச)

மெய்ப்பொருளையுணர்புராண முற்றிற்று

ஆகத் திருவிருத்தம் - சாகு

சுரு ச ன ட்.

க. சிவாலயங்களை விதிவழுவாது நடாத்தல்

சுவாலயங்களிலே நிதநியமாகிய பூசையும் கைமீதடுக்கமாகிய திருவி
ழாவும் தவறாது நடத்தற்கு வேண்டும் நடந்தவர்கள் அமைத்து, அவை
களைச் சைவாகம் விசிப்படி சிறிதாயினும் வழுவாது நடத்துவித்தல் அரசனா
கருக் கடனும் அவ்வாறு செய்யாது ஒழிவனாயின, அவனாகும் அவனா
ஆளப்படும் உலகத்துக்கும் பெருங்கேடு விளையும் இதற்குப்பிரமாணம் திரு
மந்திரம். “ஆற்றரு நோயமிகு மவனி மழைகுன்றும் - போற்றரு மன்னரும்
பொர்வலி குன்றுவா - கூற்றத்தைத் தானறிருக் கோயிலக் ளானவை - சாற்றி
ய பூசைக் டப்பிடிற் றானே.” எ-ம “முன்னவ ளுர்கோயிற் பூசைகண் மு
ட்டிடின - மன்னாகருத் தீங்குள வாரி வளங்குன்றங் - கன்னங் களவு மிரு
த்திடுங் காசினிக - கென்னரு ணந்தி யெடுத்துணாத் தானே” எ-ம. வரும்.
இச்சிவபுண்ணியத்தைச் சிறிதாயினும் தவறாது நடாத்தினவர் இமமெய்ப
பொருளையுனர் என்பது, இவகே “மங்கையைப் பாக மாச வைத்தவர் மன்
னுக் கோயி - வெங்கனும் பூசை நீடி யேழிசைப் பாட லாடல் - பொங்கிய
சிறப்பின மங்கப் போற்றத்தல புரிந்து வாழ்வா.” என்பதனால், உணர்த்தப்
பட்டது.

௨. சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக் கொள்ளல்.

ஓர் அரசன் கீழ் வாழும் குடிகள், அவ்வரசனுடைய புத்திரனைக் காணும் பொழுது, அவனிடத்தே குணம் குற்றம் பாராமல், மிக்க அசகததோடும் அவனை வணங்குவார்கள் அன்றோ? அதுபோலவே, சருவலோகைக நாயகராகிய சிவனுக்கு அடிமைகளாய் உள்ளா, அவருடைய விபூதி நுதநிராகும் முதலிய சிவவேடம் தரித்தவர்களைக் காணும்பொழுது, அவர்களிடத்தே குணம் குற்றம் பாராமல், அவர்களை வணங்குவான அது “மண்ணாரு மன்னவன தன் மகனருணந்தீவ கிரணமெ வையசத்தா பாராதே வணங்கிடுவ ரஞ்சி-யெண்ணாரு மிறையமலன றிருவேடந நிருநீ றிட்டாகன குணங்குணக் கே டெனுமிரணமெ மண்ணா - விண்ணாத தீவினையை விட்டியிட விழை நதா விரும்பியவ ரடிபணிவா விமலனுரை வலங்க - லொண்ணுதே யெனக்க ருதி யொருப்பட்டே யமல லொப்பரிய புரிவாழவு மதறையருக குண்டோ.” எனனும் சிவதருமோத்தரத்தால் உணாக.

இம்மெய்ப்பொருளையனா இச்சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் எனக்கொண்டா என்பதும், தாம் தேடிய செல்வம் எல்லாம் பொய்ப்பொருள் எனத் தெளிந்து அதனறி சிறிதும் பற்று வையாது மெய்ப்பொருளாகிய சிவவேடம் இட்டவார்களுக்கே கொடுத்த வந்தாரா என்பதும், இவர்க “தினசெய்நீர்ச் சடையா னனபா வேடமே சிந்தை செயவா” என்பதனாலும், “தேடிய மாடு நீடு செல்வமுந் தில்லை மன்று - ளாடிய பெருமா னனபாக காவன வாரு மென்று - நாடிய மனத்தி னோடு நாயன்மா ரணந்த போது - கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்த வந்தாரா” என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டன நெருசு விடுதலில் “வெண்ணீரம் - வேடமும் பூசையு மெய்யென றுள் பொய்யென றுள் - மடையும வாழ்க்கை மனையுமே.” என்றா உமாபதி சிவாசாரியா.

சிவன் தாம் படைத்த இசசரீரத்தைக் காகும்பொழுது அழிப்பவா ஒருவரும் இல்லை, படைத்துக்காக்கும் அவனே பின்னும் அழிக்கும் பொழுது அதனை இப்பூமியிலே வைத்துக் காப்பவா ஒருவரும் இல்லை. அதனால், ஆளாகக் கன தமக்கு உறவாகிய சிவனை மறந்து அசகதமும் அரித்தியமுந் துக்கமுமாகிய தமதுசரீரத்திலே பற்றுவைத்து, அதனோத்தாமே பாதுகாக்கவல்லனென முயல்தல் அறியாமையேயாம். இவ்வறியாமையை உடையோரா, தமது சரீரத்தை எவ்வாறானும் தாம் காததல் கூடாமையால், அசசரீரமும் நீங்கி, மறுமைக்கண்ணே இழிவுபொருளாகிய பிறப்பையும் அடைந்து, வருந்துவா அதனால், சிவனே பஞ்சகிருத்தியத்துக்கும் அதிகாரி என்றும், அவராலே எந்தப்படும முதலியே சகதமும் கித்தியமும் சுகமுமாய் உள்ளது என்றும், தெளிந்த மெய்யுணர்வுடையோரா, இசசரீரத்திலே சிறிதும் பற்றினறி, முதலியின்கண்ணே பேராசை உடையராய், இசசரீரத்தை அசகிவன வசமாக ஒப்பித்து, அவரைப்பற்றி நிற்பா. அது “தேனைக் காவல் கொண்டு விண்ட கொன்றை சேழுநதாராய் - வாளைக் காவல் கொண்டு ரின்று ரறியா நெறியானே - யானைக் காவல் லரனே பரனே யண்ண மலையானே - பூனைக் காவல் கைவிட மெனை யுகப்பா ருணாவாரோ.” எனனும் சுந்தரமூர்த்திகாயனார் தேவாரத்தால் அறிக.

இம்மெய்ப்பொருளையனா இம்மெய்யுணர்வு உடையராகி, தமது சரீரத்திலும் சிறிதும் பற்று இனறி, உயிர்க்கு உறவாகிய சிவனது திருவடிகளிலேயே இடையறாத பெரும்பற்று உடையராய், தம்வசம் இறந்து பரவசராய்கின்றவர். அது, இவர் தம்முடைய பகைவன் சிவவேடங்கொண்டு வந்து தமக்குச் சிவாகமம் போதிப்பான் போலக் காட்டி, தம்மை உடைவாளினாலே குத்தும்

போதும், சிவவேடமே மெய்ப்பொருள் என்று அவனை வணங்கினமையாலும்; அவனைக் கொல்லப் புகுந்த தத்தனைத் தடுத்தது, அவனுக்கு இடையூறு நிகழாவண்ணம் அவனை அழைத்தது கொண்டபோய் விடுமபடி செய்தமையாலும், துணியப்படும்.

௩. சரீரம் நீங்கும்போது சிவத்தியானம் வருவாமை.

*அவாவே பிறவிக்கு வித்தது. ஆதலால், சரீரம் நீங்கும்பொழுது யாதொரு பொருளையும் அவாவாமல், சிவனுடைய திருவடிகளையே, அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல் மனம் கசிந்து உருக, உரோமம் சிலிப்ப, ஆனந்த அருவ்சொரிய, இடையறாது தியானித்தல்வேண்டும் இதற்குப்பிரமாணம் சோமவாரவிரத கற்பம் “மரிக்கும்போது தன்னும் வடிவியை யாவி- பரிக்கு நினைவு பரித்தது.” “ஆதலிற்றை சுற்றத் தவனாரினை யாதமலன-பாத நினைக பரிந்து.” எனவரும்.

இவ்வாறே இம்மெய்ப்பொருளையனா, சரீரம் நீங்கும் பொழுது, தம்முடைய புத்திரா முதலியோராமேல் சிறிதும் மனம் அழுந்தாதவராகி, விபூதிமேல் அனபுசெய்தறப்பொருட்டு அவர்களுக்கு நல்லறிவுசு கூடா கொள்கதி, தாம் சிதம்பர சபாநாதருடைய திருவடிகளைத் தியானித்தார் மெய்யறிவுடையார்க்கு, தமது சரீர நீக்கத்திலே, சிவன தமக்கு முன்னின்று அருளல்வேண்டும் எனப்பதே, உள்ளக் கிடக்கை அது “அங்கத்தை மண்ணுக் காக்கி யார் வத்தை யுனக்கே தந்து - பங்கத்தைப் போக மாற்றிப் பாவித்தேன பரமாவண்ணைச் -சங்கொத்த மேனிச் செவ்வா சாதன னாயே னுன்னை-யெங்குற்ற யென்ற போதா லிங்குற்றே னென்கண்டாயே” எனனும் திருநாவுக்கரசு நாயனா தேவாரத்தால் அறிக வேண்டவொ வேண்டியதே* ஈவாராகிய சிவன் அவ்வள்ளக்கருத்தை முறுவலித்து அருளுவா எனப்பது, இம்மெய்ப்பொருளையனார் தியானித்தபடியே அவருக்கு எதிரி கின்று காட்சி கொடுத்த அருள் செய்தமையால், துணியப்படும் தம்வாளை முழுதும் உயிச்சாபினும் பொருட்சாபினும் சிறிதும் உள்ளே பற்று வையாமல், நிற்கும் போதும், இருக்கும் போதும், கிடக்கும் போதும், நடக்கும்போதும், இடையறாத மெய்யனபோடு சிவத்தியானம் செய்தவாக்கே, இறக்கும்போதும் அச்சிவத்தியானம் கைகூடும். ஆதலால், சிவனை எந்நாளும் இடையறாது தியானம் பண்ணுக. “நின்று மிருந்தும் கிடந்து நடந்து நினை-யென்றுஞ் சிவன்றாளினை” என்று வருத்தமறவியுமவழியிலே கூறப்படுதல் காண்க.

விறன்மிண்டநாயனாபுராணம்.

வினாசெய் நறும்பூந் தொடையிதழி வேணி யாதந கழல்பரவிப் பரசு பெறுமா தவமுனிவன பரசு ராமன பெறுநாடு திரைசெய் கடலின் பெருவளமுந் திருந்து நிலனின் செழுவளமும் வரையின் வளனு முடனபெருகி மலகு நாடு மலைநாடு.

(க)

வாரி சொரியுந் கதிராமுத்தம் வயன்மென் கரும்பிற் படுமுத்தம் வேரல் விளையுந் குளிரமுத்தம் வேழ மருப்பி னொளிரமுத்த மூரன் முறுவல் வெணமுத்த நகையா தெரிந்து முறைகோக்குந் சேரர் திருநாட் டோகளின்முன் சிறந்த முதூ செவகன்னூர்.

(உ)

என்னும் பெயரின் விளங்கியுல கேறும் பெருமை யுடையதுதா
 னன்னம் பயிலும் வயலுழவி னமைந்த வளத்தா லாயந்தமறை
 சொன்ன நெறியின் வழியொழுஞ் தூய குடிமைத் தலைநினார்
 மன்னும் குலத்தின் மாமறைநுண்மரபிற் பெரியோர் வாழ்பதியாம். (க)

அபபொற் பதியீ னிடைவேளாண் குலத்தை விளக்க வவதரித்தாரா
 செப்பற் கரிய பெருஞ் சோதநிச சிவனா செய்ய கழல்பற்றி
 யெப்பற் றினையு மறவெறிவா ரெலில தெரிய வொண்ணாதார்
 மெய்ப்பத தாகளபாற் பரிவுடையா ரெமபி ரானா விறன்மிண்டர். (ச)

நதியு மதியும் புனைந்தசடை நம்பர் விரும்பி நலஞ்சிறந்த
 பதிக னெங்குங் கும்பிட்டுப் படருங் காதல் வழிசெல்வார்
 முதிரு மன்பிற் பெருநதொண்டா முறைமை கீடு திருக்கூட்டத்
 தெகிாமுன பரவு மருனபெற்றே யிறைவா பாதந தொழப்பெற்றார். (இ)

பொன்றா முருவி மலைநாடு கடந்து கடல்கும் புலியெங்குஞ்
 சென்றா னுடையா ரடியவாதந திணமை யொழுக்க நடைசெலுத்தி
 வனராண் மேருச் சிலைவளைததுப் புரங்கள் செற்று வைதிகத்தோ
 நினாரு ரிருந்த திருவாளுா பணிநதார நிகரொன நிலலாதார். (ஈ)

திருவாா பெருமை திகழ்கின்ற தேவா சிரியீ னிடைப்பொலிந்து
 மருவா நின்ற சிவனடியார தமமைசு தொழுந வந்தனையா
 தொருவா ரெதுங்கும வன்றொண்டன புற்கென் றுணாப்பச் சிவனாருளார்
 பெருகா நின்ற பெருமபேறு பெற்றாா மறறும் பெற்றினார். (உ)

சேனார் மேருச சிலைவளைத சிவனா ரடியாரா திருக்கூட்டம்
 பேனா தேகு மூரணுகும் பிரானா தன்மைப் பிறைகுடிப்
 பூண ராவம் புனைநதாாகும் புற்கென் றுரைக்க மறவாபாற
 கோண வுருளைப் பெற்றாாமற் றினியாரா பெருமை கூறுவாா (ஐ)

ஞால முயய நாமுயய நம்பி சைவ நன்னெறியின்
 சீல முயயத திருத்தொண்டத தொகைமுன பாடச செழுமறைக
 னோல மிடவு முணாவரியா ரடியா ருடனா முளதெனா
 ரால மம்து செயதபிரா னடியாரா பெருமை யறிநதாரா. (ஊ)

ஒக்க லெடுநா ளிவவுலகி லுயாத சைவப் பெருந்தன்மை
 தொக்க நிலைமை நெறிபோற்றித் தொண்டு பெற்ற விறன்மிண்டா
 தக்க வகையாற் றம்பெருமா னாருளி னாலே தாணிழநீழ்
 மிகக் கணகா யகராருந தன்மை பெற்று விளங்கினா (ஐ)

வேறு பிரிதென் றிருத்தொண்டத தொகையா லுலகு விளங்கவரும்
 பேறு தனக்குக் காரணராம பிரானா விறன்மிண்ட ரின்பெருமை
 கூறு மளவென னளவீற்றே யவாதான செனனி மேற்கொண்டே
 யாறை வணிக ரமர்நீதி யன்பா திருத்தொண்ட டறைகுவாம். (ஐச)

விறன்மிண்டநாயனாபுராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-ஓங்க.

சூ ச ன ம்.

சங்கம பத்தி முதிர்ச்சி.

சிவனிடத்தே இடையறாத அன்பு செய்து, அவருடைய திருவடிகளை அணையவொட்டாது அயர்த்தலைச் செய்வீகரும் இயலவீனை உடைய மலசம பந்தவர்களைக் களைந்த மெய்யுணர்வு உடையோரா, தம்முடன் இணங்குவோர்களை உயிராக உயிராகிய சிவனை மறப்பித்துத் தீநெறிககட் செலுத்திப் பிற விசுழியில் வீழ்ச்சித் துயருறுத்தும் அஞ்ஞானிகளுடனே சிறிதும் இணங்காதொழிந்து, தம்முடன் இணங்குவோர்களைச் சிவனிடத்தே அனபை விளைவித்து நன்னெறிககட்செலுத்திப் பிறவிசுழியில் நின்றும் எடுத்த வாழ்விக்கும் மெயஞ்ஞானிகளாகிய சிவனடியார்களோடுங்கூடி, அவர்கள் திருவேடத்தையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவன் எனறே பாலித்து, வணங்குவார்கள். இதற்குப் பிரமாணம் சிவஞானபோதம் “செசுமலா கோனாளு சேர லொட்டா - வம்மலவ சுழீஇ யண்பரொடு மரீஇ- மாலற நேய மலிந்தவா வேடமு- மாலயந் தாறு மரனெனத் தொழுமே ” எ-ம் “மறப்பித்துத் தம்மை மலங்க ளின் வீழ்ச்சுரு-சிதப்பிலலா தநகித்ததுச சோவை-யறப்பித்துப்-பத்த ரின் ததாயப் பரணுணர்வி னுலுணரு-மெயத்தவரை மேவா விளை. ” எ-ம் வரும்.

இவ்விறன்மிண்ட நாயனா இவ்வாறே, சிவனுடைய திருவடிகளையே பற்றிந்ன்று, மலசமபந்தவர்களை ஒழித்து, சிவனடியார்களுடன் இணங்கி, அவர்களையும் சிவலிங்கத்தையும் சிவன் எனவோ வுரிப்பட்டனா எனபது, இங்கே “கெப்பற கரிய பெருஞ்சோதகிச சிவனா செய்ய கழலப்பறி - யெப்பற றிறையு மறவெறிவா லொலை தெரிய வொண்ணாதா - மெய்ப்பத் தாகளபாற பரிவுடையா ரெம்பி ராணா விறனரிண்டா ” எனபதனாலும், “நதியு மதியு மபுணந்தசடை நம்பர் வீருமபி நலஞ்சிறந்த-பதிக னெங்குங் கும்பிட்டுப் படருங் காதல வுதிச்செலவாரா - முதிரு மண்பிற பெருநதொண்டா முறை மைரீஇ திருக்கூட்டத் - தெனிராமுன பரவு மருள்பெற்றே யிறைவர் பாதந தொழப்பெற்றா ” எனபதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது.

சிவனடியாரிடத்துப் பத்தி இல்லாதவா சிவனிடத்தும் பத்தி இல்லாதவோ சிவனடியாரிடத்து அவமானம் பண்ணிச் சிவலிங்கத்திலே பூசைசெய்தலாற் பயன் இல்லை எனபது சிவாகமத்துணர்விவாதலானும், சிவபத்தரிடத்து அன்புடையாய் அவாவழி நிற்பினன்றி, உலகியலபு மாறிச் சிவானுபூதியுணர்வு மேலிடுதல் கூடாமையானும், இந்நாயனாது உள்ளமானது சங்கம பத்தியிலே மிகமுதிர்ச்சி உற்றது. அதனாலன்றோ, இவா, தேவாசிரியமண்ட பத்தில எழுந்தருளியிருந்த சிவனடியாரை வணங்காது செல்லும் சுநதரூபர் ததி நாயனாையும், அவரை வலிய ஆண்ட பரமசிவனையும், அடியார் திருக்கூட்டத்துக்குப் புறகு என்றும், அச்சுநதரூபாதநிராயனா திருத்தொண்டத்தொகை பாடியபின், அடியார்திருக்கூட்டத்துக்கு உளளென்றும், அருளிச்செய்தார். இவர், அடியார்கூட்டத்தைச் சுநதரூபாத்திராயனார் வணங்காது செல்லக்கண்டமையால், அவரை அத்திருக்கூட்டத்துக்குப் புறகு என்ற கூறியது ஓசும், சருவஞ்ஞானிப் சிவனை அவ்வாறு கூறியது குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது ‘இவா, தற்போதம் சிவித்து நின்றவழி, இவ்வாறுசொன்னாராயில், குற்றம் எறும், இவர், சிவன் பணித்தபடிசெய்து, பரம் அற்று, சிவானுபவம்மேலிட்டு, சிவாதீனமாய நிற்கையால், இவாகூறியது சிவன் கூறியதேயாம். அக்கருத்து, இங்கே “வன்றெண்டன புறகென் றுணர்ப்பச் சிவனரு

ளாம் - பெருகா சிற்ற பெரும்பேறு பெற்றோர்” என்பதினும், “பிறைகுடிப்-
பூணு ரரவம் புனைந்தாக்கும் புற்கென துணைக்க மறவாபாற் - கோணு
வருளைப் பெற்றோமற நிரியார பெருமை கூறுவார்.” எனபதினும், அமைந
து கிடந்தமை துணைணாவாவு உணாக. சாருண்ணிய சமுதந்திரமாகியசிவ
னே, தமது அடியாரினக்கம் இலவழிப் பிறவிப் பிணி தீர்த்து உயதல கூடா
மையைச் சருவானமாக்களும் உணர்ந்து உய்யும்பொருட்டும், சுந்தரமூர்த்தி
நாயனாகக்கொண்டு திருத்தொண்டத்தொகை செய்வித்து, சிவனடியாரின
தம்மிடத்துச் செய்த அன்பினிறத்தையும், அவ்வனபுகு எளிவந்த தமது திரு
வருடழிந்ததையும் யாவரும் உணர்ந்து தம்மிடத்து அன்பு செய்து உயதற
பொருட்டும், தமது திருவுள்ளத்து முகிழ்ச்சி பெருங்கருணையினாலே, இந்நாய
னாரிடத்து ஆவேசித்து நின்று கூறிய கூற்றும் இது என்பது தெளிக. சிவனடி
யாரிடத்துப் பததி இல்லாதவா சிவனிடத்தும் பததி இல்லாதவா என்பது,
“ ஈசனுக்கன பில்லா ரடியவாக்கன பில்லா ” எனலும் சிவஞான சித்தியா
ரால், உணரக் மெய்யுணர்வுடையார சிவனடியார இணக்கத்தையே பொ
ருளென வேண்டுவா என்பது “ தேவாகோ வறியாத தேவ தேவன செ
ழும்பொழிலகா பயந்துகாத சழிகு மறறை - மூவாகோ ஞாயநிறை முதல
வன் மூர்த்தி மூதாதை மாதாநம் பாகத் தெந்தை - யாவாகோ வெண்ணையும்
வந்தாண்டு கொண்டான் யாமாக்குங் குடியலலோம் யாது மருசோ - மேவி
னே மவனடியா ரடியா ரோடு மேனமேலும் குடைந்தாடியாங் கோமே.”
“ உடையா ஞான னடுகிருக்கு முடையா ண்டிவு ணீயிருத்தி - யடியே னடு
வு ளிருவீரு மிருப தானு லடியேனும் - னடியா ரடுவு ளிருக்கு மருளைப்
புரியாய பொன்னம் பலத்செம் - முடியா முதலே யெனசருத்து முடியும்
வண்ண முவனினே ” எனலும் திருவாசகத்தினாலும், “ நல்லா ரினக்கரு
நின்பூசை தேசமு ஞானமுமே - நல்லாது வேறு நலையுள் தோவக மும்பொரு
ளு - மில்லாநுநு சுற்றமு மைந்தரும் வாழவு மெழிலுடம்பு - மெல்லாம் வெ
ளிமயக கேயிறை வாசுசி யேகம்பனே ” எனலும் பட்டணத்துப்பிள்ளை
யார பாடலாலும, காண்க

அமர்நீதிநாயனார்புராணம்.

சீரி னீடிய செம்பியா பொன்னின னுட்டுக்
காரின மேவிய களியளி மலாப்பொழில் குழந்த
தேசின மேவிய செழுமணி வீதிகள சிறந்து
பாரி னீடிய பெருமைசோ பதிபழையாறை.

(ச)

மன்னு மப்பதி வணிகாதங் குலத்தினில வந்தார்
பொன்னு முததுநன் மணிகளும் பூந்துகின் முதலா
வெந்நி லத்தினு முள்ளன வருவனத் தியலபா
மநந் லைக்கணமிக் கவரமா நீதியா ரென்பார்.

(உ)

சிறதை செய்வது சிவனகழ லல்லதொன் நிலலா
ரந்தி வண்ணாதம் மடியவாக் கழுதுசெய் வித்துக்
கந்தை கீளுடை கோவணங் கருத்தறிந் துதவி
வந்த செலவத்தின வளத்தினால் வரும்பயன் கொள்வார்.

(ஈ)

மூக்க ணக்கரா முதல்வன ரவர்திரு நல்லூர்
மிகக் கோவனா திருவிழா விருப்புடன் வணங்கித்
தக்க வனபாக ளமுதுசெய திருமடஞ் சமைத்தார
தொக்க சுற்றமுந் தாமுமவந் தணைநனா துயோர் (ச)

மருவு மனபொடு வணங்கினா மணிகண்டா நல்லூராத
திருவிழாவணி சேவித்தது திருமடத் தடியார
பெருகு மினபமோ டமுதுசெய திடவருள பேணி
யுருகு சிந்தையின மகிழ்ந்துறை நாளிடை யொருநாள. (சு)

பிறைத்த ளரிசச்சடைப் பெருநகை பெருநதிரு நல்லூர்க்
கறைக்க ளத்திறை கோவணப் பெருமைமுன காட்டி
நிறைத்த வனபுடைத் தொண்டாகரு நீட்டுள கொடுப்பான
மறைக்கு லத்தொரு பிரமசா ரியினவடி வாகி (சு)

செய்ய புன்சடை கரந்ததோர் திருமுடிச் சிகையுஞ்
சைவ வெணடிரு நீற்றுமுண்ட டத்தொளித் தழைப்படி
மெய்யின வெண்புரி நூலுடன் விளங்குமான றேறுங்
கையின மன்னிய பவித்திர மரத்தக் கற்றும் (எ)

முஞ்சி நாணுற முடிந்தது சாத்திய வராயிற
றஞ்ச மாமறைக் கோவண வரடையி னசைவும்
வஞ்ச வலவினைக் கறுப்பறு மனத்தடி யாராக
னெஞ்சி னீங்கிடா வடிமலர் நீணிலம் பொலிய (அ)

கண்ட வாநருறு காத்தின மனங்கனாக் கருத்த
தொண்ட ரனபெண்க ளுடையி வெளிப்படுப பாராயத்
தண்டின மீதிரு கோவண நீற்றுப்பை தருப்பை
கொண்டு வந்தமா நீதியார் திருமடங் குதக (க)

வடிவு காண்டது மனசினு முகமிக் மலாந்து
கடிது வந்தெந்நா வணங்கியிம் மடத்தினிற காணும்
படியி லாதநீ ரணையமுன பயிறவ மெனடே
வடிய னேனசெயத் தெனறன் ரமரீந்திர யனபா (ய)

பேணு மன்பபா நோக்கிரி பெருகிய வடியார்க்
கடனு மேனமையி லுடட்டிந் தநகைக் குடைநீள
யாணா வெண்கிழிக் கோவண மீதலகேட் மெமைக்
காண வந்தன மெனறன்ன கணனுதற கரந்தோன் (யக)

என்று தம்பிரா னருளசெய வித்திரு மடத்தே
நன்று நானமறை நறவ ரமுதுசெய தருளத்
துன்று வேதியா தாயமையி னமைப்பது முனதா
லின்று நீருயிங் கமுதுசெய தருளுமென நிறைஞ்ச. (யஉ)

வணங்கு மனபா நோக்கியம் மறையவ ரிசைந்தே
யணங்கு நீர்ப்பொன்னி யாடிநான் வரமழை வரினு
முணங்கு கோவணம் வைத்துநீர் தாருமென றெருநவண்
குணங்கொள் கோவணத் தண்டினி லவிழ்த்தது கொடுப்பார. (யக)

ஓங்கு கோவணப் பெருமையை யுள்ளவா றும்ககே
யீங்கு ானசொல்ல வேண்டிவ திலலை நீதினை
வாங்கி நானவரு மளவுமும மிடத்திகழாதே
யாவரு வைத்துநீ தாருமென றவூகையிற் கொடுத்தார். (௨௪)

கொடுத்த கோவணங் கைக்கொண்டு கோதிலா வன்பா
கடுப்பி லிங்கெழுந் தருளுநீ குளித்தெனக் கங்கை
மடுத்த துமபிய வளாசடை மறைந்தவம் மறையோ
மடுத்த தெண்டிபாப் பொன்னி நீ ராடவென நகனரா. (௨௫)

தந்த கோவணம் வாங்கிய தனிப்பெருந் தொண்டர்
முந்தை யந்தனா மொழிகொண்டு முனபுதாங் கொடுக்குங்
கந்தை கீளுடை கோவண மளறியோ காப்புச
சிறதை செயதுவே றிடத்தொரு சேமத்தின வைத்தார். (௨௬)

போன வேதியா வைத்தகோ வணத்தினைப் போககிப்
பான லத்துறைப் பொன்னிநீர் படித்துவந் தாரோ
தூந் துஞ்சடைக் கங்கைநீர் தோயத்துவந் தாரோ
வான நீர்மழை பொழிந்திட நனைத்துவந் தனைத்தார். (௨௭)

கதிரி ளம்பினைக் கண்ணியா கண்ணிய பொழுதின
முதிரு மன்புடைந் தொண்டாதா முறைமையின முன்னே
யகிக் கணமையி னமுசுடைந் தருவமுதாங்கி
யெதிரு முத்துசென நின்றுசிட லினைந்தநான மாப்பா (௨௮)

தொண்ட ரன்பெனந் தாமரீ ராடுதல் வேண்டி
மண்டி தண்புனன் பழங்கிய வீரத்தை மாற்றிக்
தண்டின மெல்ல மீரநான றுத்தோ வணத்தென
கொண்டு வாருமென றுரைத்தனா கோவணக் களவா (௨௯)

ஐயா கைதவ மறி புற தவாகடி தண்கி
யெய்த முனசென்ற கோவண மிருந்தவே றிடத்தின
மையில் சிறகையா கண்டிலா வைத்தகோ வணமுன்
செய்த தென்னென்று திகைத்தனா தெடுவா ராடா. (௩௦)

பொங்கு வெண்கிழிந் கோவணம் போயின தெறிமேற்
சங்கையி னாறியை தப்பின தெனாநதந் தரகங்கி
லெங்கு நாடியவ சண்டில கொடுக்கயவார நின்று
ரவகண வேதியா பெருத்துடக் கிணிலகப் பட்டார். (௩௧)

மனைவி யாரொடு மன்னிய கிளைஞருந் தாழு
மினைய கொணந்துவந் தெய்திய தெனவிடா கூடாந்
நினைவ் தொணநிலா வருந்தினா நிறகவு மாட்டார்
புனைய வேறொரு கோவணங் கொடுபுறப் பட்டார். (௩௨)

ஆத்தா முனபுசென மடிகணீர் தந்தகோ வணத்தை
வைத்தி டத்துநான கண்டிலேன மறறுமோ றிடத்தி
லுயத்தொ ளித்தன ரிலலையா ளெனரித்தவா றறியே
னித்த கைத்தவே நுதிசயங் கண்டிலே னென்று. (௩௩)

வேறு நல்லதோர் கோவணம் விரும்பிமுன் கொணங்க்தேன
கீறு கோவண மன்றுநெய் தமைத்தது கிளாகொ
ணீறு சாததிய நெற்றியீர் மறந்து களைந்து
மாறு சாத்தியென பிழைபொறுப பீனென வணங்க.

(௨௪)

நின்ற வேதியர் வெகுண்டமர் நீதியா நிலைமை
நன்று சாலவு நாளிடை கழிந்தது மன்றா
வின்று நானவைத்த கோவணங் கொண்டதற கெதிராவே
ஞென்று கொள்கென வுரைப்பதே நீனென வுரையா

(௨௫)

நல்ல கோவணங் கொடுப்பென் றுலகினமே னுஞ்ஞ
சொல்லு வித்ததென கோவணங் கொளவது துணிந்தோ
வொலலை யீங்குறு வானிக மழகிய துமக்கென
றெலலை யிலலவ னெரிதுள்ளி னுடென வெகுண்டான்.

(௨௬)

மறிக் ரந்துதண டேநதிய மறையவா வெகுளப்
பொறிக் லங்கிய வுணர்வின ராயமுகம் புலங்கு
சிறிய வெனபெரும் பிழைபொறுத்த தருளசெயவீ ரடியே
னறிய வந்ததொன றனறென வடிபணிந் தயாவா

(௨௭)

செயத்த குமபணி செயவனிக கோவண மன்றி
நயத்த குந்தன நல்லபட டாடைகண மணிக
ஞயாதத் கோடிகொண்ட நுஞ்ஞமென் றுடம்பினி லடங்காப்
பயத்தொ டெங்குலை தடிமிசைப் பலமுறை பணிபதா

(௨௮)

பணியு மனப்பா கோககியப் பரம்பொரு ளாறா
தணியு முள்ளத்த ராயினா போனதுநீ தஞ்
மணியும் பொன்னுநல லாடையு மறந்மென செய்ய
வணியுங் கோவண நோதர வமையுமென றருள்.

(௨௯)

மலாந்த சிந்தைய ராகிய வணிகனோ றினையா
ரலாந்த வெண்ணிறக் கோவண மதற்குநே ராக
விலங்கு பூங்குலிகொளவதற கிசைந்தருள் செய்தா
நலங்கொள கோவணந் தரும்பரி சியாநென நம்பா

(௩௦)

உடுத்த கோவண மொழியநா முங்கையிற் றரநீ
கெடுத்த தாகமுன் சொல்லுமக கிழித்தகோ வுணநே
ரடுத்த கோவண மிதுவென்று தண்டினி லவிமா
வெடுத்தது மறித்த னெடையிடுங் கோவண மென்றா.

(௩௧)

நன்று சாலவென றனபரு மொருதுலை நாட்டங்
குன்ற விலவியா கோவண மொருத்தடி லிட்டார
நின்ற தொண்டருங் கையினி னெய்தகோ வுணந்தட்
டொன்றி லேயிட நிறைநிலா தொழிந்தமை கண்டார

(௩௨)

நாடு மன்பொடு நாயனமராக் களிககமுன் வைத்த
நீடு கோவண மடையநே ராகவொன றென்றாக்
கோடு தட்டினமீ திடவிடக் கொண்டெழுந் ததுகண
டாடு சேவடிக் கடியரு மற்புத மெய்தி.

(௩௩)

உலகி வில்லதோர் மாயையிக் கோவண மொன்றுக்
கலகில கோவண மொக்கில வென்றதி சயித்துப்
பலவு மென்றுகில் பட்டுட னிடவிட வுயர
விலகு பூநதுகிற பெர்திகளை யெடுத்துமே லிட்டார்.

(௧௪)

முட்டி லனபாத மனபிடுந தட்டுகரு முதல்வா
மட்டு னினறதட் டருளொடுந தாழ்வறம வழக்கீற்
பட்டொ டிந்துகி லகேககோ டிகனியம பததா
தட்டு மேறபடத தாழ்நது கோவணத தட்டு

(௧௫)

ஆன தனமைகண டடியவ ரஞ்சியந தணாமுன்
றாந றுநதுகில வாககநால வாககமே முதலா
மான மிலலன குவிக்கவுந தட்டினமட டிதுவா
லேனை யெனறன மிடப்பெற வேண்டுமென றிறைஞ்ச.

(௧௬)

மங்கை பாகரா மறையவா மறறதற கிசைநதே
யிளகு நாயினி வேடுனெறு சொல்லுவ தெனகொ
லங்கு மற்றுங்க டனங்களி னுகிலு மிடுவீ
கொங்கா கோவண கொற்றக வேண்டுவ தெனறா

(௧௭)

நல்ல பொன்னெடும வெளவியு நவமணிந திரளும்
பலவ கைகிறத துலோகமும் புணாசகிகா பலவு
மெல்லே தீசனந சுமநதவ ரிடவிடக கொண்டே
மலகு தட்டி டி தெழுநது வியநதனா மண்ணோ

(௧௮)

தவரி னைநதநான மறைப்பொரு ணாலகநாற சமைநத
சிவனவி ருமயிய கோவண மிடுருளொழுக கட்டிக
கவனி மேலமா நீதியா தனமெலா மன்றிப
புவனம யாவையு கோவிலா வெண்பது புகழோ.

(௧௯)

நீலம மறறது கோகிய கிரகிலா கோகி
றுலேயில பட்டுள மொவெருழி யாமையுயர தொழிந்தேன
றலேவ யாறுமென மனைவியுந சிறுவனுந தருமேற
றுலையி லேறிடப பெறுவதுன னருளொனத தொழுதார

(௨௦)

பொசச மிலலடி மைத்திறம புரிநதவ ரெதிராநின
றசச முனபுற வகாசதல மங்கண ருளா
னிசச யிச்சவா டு லையிதே துலையெ றுந சலதகா
லிசச முகவினி னேற்றுவா ரேறுதற கிசைநதார

(௨௧)

மனம சிழந்தவா மலா ககழல செனனியால வணங்கிப
புனம லாகருழன மனைவியார தமமொடு புதலவன
றனையு டனகொடு தனிததுல வலங்கொண்டு தகவா
லினைய செய்கையி லேறுவார கூறுவா ரெடுத்து.

(௨௨)

இழைத்த வனபினி லிறைதிரு கீற்றுமெய யடிமை
பிழைத்தி லோமெனிற பெருநதுலே நோநிறக வென்று
மழைத்த டமபொழிந் திருநலுள ரிறைவரை வணங்கித்
தழைத்த வஞ்செழுத தோதின ரேறினா தட்டில.

(௨௩)

மண்டு காதலின் மற்றவர் மகிழ்ந்தது நேற
வண்டா தம்பிரான நிருவகை கோவண மதுவுங்
கொண்ட வனபினிற் குறைபடா வடியவ ரடிமைத்
தொணடு மொத்தலா லொத்தநேர் நின்றதத் துலைதான். (௪௪)

மதிவி ளங்கிய தொண்டாதம் பெருமையை மண்ணோ
துஞ்செய தெங்கணு மதிசய சூறவெதிர சொழுதார
கதிர்வி சுமபிடை கரந்திட நிரந்தகற் பகத்கின்
புதிய பூமழை யிமையவா மகிழ்வுடன் பொழிந்தார (௪௫)

அண்டர் பூமழை பொழியமற் றதனிடை யொளித்த
முண்ட வேதிய ரொருவழி யானமுத னலலார்ப
பணடு தாமபயில கோலமே விசுமபினிற் பாகங்
கொண்ட பேதைபுந் தாமுமாவ காட்சிமுன கொடுத்தார (௪௬)

தொழுது போற்றியத் துலைமிசை நினறுநோ துதிக்கும்
வழுவி லன்பரு மைந்தரு மனைவியார தாமு
முழுது மினனருள பெற்றுத்தம் முன்னொழு திருக்கு
மழிவில வானபதங் கொடுத்தெழுந் தருளினு வாயா (௪௭)

நாதா தந்திரு வுருளினு ன்றபெருந் துலையே
மீது கொண்டெழு விமானம் தாங்கிமேற் செல்லக்
கோதி லன்பருங் குடுமபமுங் குறைவறக் கொடுத்த
வாதி முாததியா ருடனகில புரியினை யணைந்தார (௪௮)

வேறு
மலாயிசை யயனு மாலுங் காணுதற் கரிப வள்ளல்
பலாபுகழ் வெண்ணெய் நல்லு ராவலாப் பழமை காட்டி
யுலகூய வானடு கொள்ளப் பெற்றவா பாத முன்னித்
துலைமிசை வைத்து வாழந் தலைமைந் தலைமை யாகும் (௪௯)

அமர்ந்திராயனாபுராணமுற்றிற்று ஆகத் திருவிருத்தம்-௬௦௮

சு ச ன ட்.

சிவனடியாருக்கு அனனம் வஸ்திரம் கௌபீனம் கொடுத்தல்.

ஸ்ரீவஸ்தலத்திலே மடங்கடடுவித்து, புண்ணிய காலங்களிலே சிரத்தை
யோடும் சற்பாதநிரமாவிய சிவனடியாகலோ அமுதுசெயலித்தலும், அவர்
களுக்கு வஸ்திரம் கௌபீனம் முதலியன கொடுத்தலும், பெரும் புண்ணி
யமாம் அனனம் வஸ்திரம் கௌபீனம் முதலியன தானஞ்செய்தல் புண்ணி
யம் எனபதற்குப் பிரமாணம். சிவதருமோத்தரம் “நிருப்பதி வணங்க வெ
ன்று சென்றுரு சிவநே சாகு - மருத்தியாற் கங்கை யாதியாடிட நாடி னா
ககு - மருத்துக வன்ன பான மவரவாக் குபயோ கங்கை-பொருத்துக் ஸ்ரீ
ப் போககிச சிவபுரம் புகுவா தாமே ” எ-ம் “பிரம் சாரியைப் பேரற் மோ
ங்குகிங் - கிரக சாரியை யூட்டிய கேண்மையா - விரவி யேசிவ லோகம் விரு
மபிய - பரம் போக மனைத்தும் பயிலவோ ” எ-ம் “ஊட்டினாக ஞாதவிய
தேதேனுங் - காட்டி ளாடி கழறங் கருத்தினு - ணாட்டி னுணாத் தமையவிய யும்

வினை - யோட்டி யேசிவ லோக முறைவனா." எ-ம். "மாதவர்க்குற வற்
கலை யீந்தவர் - சீத வாரித வாடையுஞ் சோததினர் - கோதி லாவச னாதி
யுங் கோலவனை - மாதொர் பாகன புரத்தினுள் வாழ்ந்தபின்." எ-ம். சிவ
புண்ணியத் தெளிவு. "நாற்ற மரீமல ரோனெழி னாணன் - போற்று 'சங்
கர னனபாக்குப பொங்கிழை - யாற்று கோவண மீந்தவ ராயிரக - தேற்று
கோடி யுகளுசிவ லோகனா." எ-ம் வரும். இப்புண்ணியத்தைப் புண்ணிய
ஸ்தலத்திலே புண்ணிய காலத்திலே சிரத்தையோடும் செய்தல் உத்தமோத்த
மம் எனப்பற்றகுப பிரமாணம் சிவநருமோத்தமம் "சிறந்தநற நேசந தணனிற்
தேட்டுருங் காலங் கூட - மறந்திடா விதியி னாலே வாயத்தவா தரவுங் கூர - வ
றந்தனை யறிந்த வாயமைப் பாதிர மாவா னவகைச - செறிந்திடச் செய்த வ
றப் முலகிழை பெருகுந் திணைம்" எ-ம் "ஒங்கிய வத்தனைச செய்த வத்தமர்
சிவலோ கத்துட - டாங்கியே போக பேதம் பிரளய சமயந் தணனி - வீங்குந்
ம பொருளைக் கண்டு நிறையுற வொருமை நீடத் - தூங்குவ ரினபந் தோன்றத்
துகணமலஞ் சோரு மனறே" எ-ம் வரும்

இவ்வமரீதிநாயனா இரத்தசசிவபுண்ணியத்தின் மிகச் சிறந்தவராதி, சிவ
னிடத்தே இடையறாத் மெய்யனபுடையராயினா சிவனிடத்து அன்பில
லாமற் செய்யப்படும் புண்ணியம் உயிர இல்லாத உடல போலப் பயன்ப
டாதாம் இவ்வனபு பல பிறப்புகளிலே பயன் குறியாது செய்யப்பட்ட
தபோலத்தினாலே சிவன் னுள்ள செய்யக் கிடைக்கும். இவ்வனபு உள்ள
வழியே, சிவனது கிருவருள் உண்டாம் அது உண்டாய வழி, முத்தி உண்
டாம் இத்தகுப பிரமாணம் வாயுசங்கிதை "ஆங்கவ னுள்ளுற பத்திகன்
குண்டாம் பத்தியா லவனரு னுண்டாம் - வீங்கிய பத்தி பறபல பிறப்பில்
வேதநக் னுறாததிமே படியே - நீங்குந் தரும் மியுற்றிய பலத்தாற் சிவனருள்
செய்திட வருமா - லோகந் திய பத்தி யாறசிவ தரும் மொழிவறப் புரிந்திடப்
படுமால்" எ-ம் "புரிதலா லிறைவ னல்லருள் புரிவான புரிந்திடப் போக
கற டனற - விருலினை கழியுங் கழிந்திட முத்தி யெய்தலா மிறைவன்வா
கழலி - லொருவழி சிறிது பத்திசெய் வோரு மொருமுன்று பிறப்பினமேற்
பிறப்பின் - மருவிடா ரங்கத் தொடுமனுச செபித்தன மாசுறு பத்தியா மென
பா" எ-ம் வரும் இவ்வமரீதிநாயனா மெய்யனபிற் குறைபடாதவர்
என்பது, பிரமசாரி வடிவங் கொண்டு வந்த பரமசிவனது கௌபீனம் இட்ட
தட்டுக்கு இவா தம்மிடத்து உள்ள கௌபீனங்கள் வஸ்திரங்கள் பட்டுக்கள்
பொன் வெள்ளி முதலிய உலோகங்கள் நவரத்திரங்கள் முதலிய அனைத்தை
யும் இட்டதட்டு ஒவ்வாது மேலெழுந்த, பின்பு தாமும் தம்முடைய மனைவி
யும் புத்திரனும், நாம் அன்பினோடு சிவனது திருநீற்று மெய்யடிமை பிழைத்
தினோமாயின் இததட்டு மறந்தனோடு நோநிறக் என்று சொல்லி ஏறியவுடனே,
அதனோடு ஒத்த நினைமையாலே, தெளியப்படும் அன்பினத்திறம் கண்ணப்ப
நாயனா புராணத்துச் சூசனத்தில் விரித்து உரைக்கப்படும் ஆதலால், இங்கே
விரித்திலம்.

தில்லைவாழ்ந்தணர்சருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

மூன்றாவது

இவ்ஸம்ஸிந் தசருக் கம்.

எறிபத்தநாயனூர்புராணம்.

மல்லனார் ஞாலந் தன்னுண் மழவிடை யுடையா னன்பாக்
கொலலைவந் துறற் செய்கை யுற்றிடத் துதவு நீரா
ரெலலையில் புகழின மிக்க வெறிபத்தா பெருமை யெமமாந்
சொல்லலமா படித்தன றேனு மானையாற் சொல்ல லுற்றேன. (க)

பொனமலைப் புலிவென றேறுங்குப் புதுமலை யிடித்துப் போற்ற
மாநெறி வழியே யாக வயல்வழி யடைத்த சோழன்
மன்னிய வநபா யனசீர மரபினமா நகர மாருந்
தொன்னெடுங் கருவூ றொன்னுஞ் சுடாமணி வீறி மூதூர் (உ)

மாமதின் மஞ்சு சூழ மாளிகை நிரைவிண சூழந்
தாமணி வாயில் சூழரு சோலையில் வாசரு சூழந்
தேமல ரளகரு சூழரு சிலமதி தெருவிற சூழந்
தாமகிழ்ந் தமரா சூழரு சதமக னகரந் தாழ் (ங)

கடகரி துறையி லாடுங் களிமயில் புறவி லாடு
மடாமணி யரங்கி லாடு மரிவையா குழலவண டாடு
படரொளி மறுகி லாடும பயிலகொடி கதிர்மீ தாடுந்
தடநெடும புவிக்கொண டாடுந் தனிநகா வளமை யீதால. (ச)

மன்னிய சிறப்பின் மிக்க வளநக ரதனின் மல்கும
பொன்னியல் புரிசை சூழ்ந்து சுராகனும் போற்றும் பொற்பாற்
றுன்னிய வனபின் மிக்க தொண்டர்தரு சிறதை நீங்கா
வநநிலை யரனா வாழுவ தாநிலை யென்னுங் கோயில் (ஊ)

பொருட்டிரு மறைக டந்த புனிதரை யினிதக் கோயின்
மருட்டுறை மாற்று மாற்றல வழிபடுந் தொழில் ராகி
யிருட்கடு கொடுங்கு கண்டத் திறையவாக் குரிமை பூண்டாக்
கருட்பெருந் தொண்டு செய்வா ரவொறி பத்த ராவா. (க)

மழைவள ருலகி லெங்கு மன்னிய சைவ மோகக்
வழுவலிர் சடையா னன்பாக் கடாதன வடுதத் போது
முழையரி யென்னத் தோன்றி முரண்கெட வெறிந்து தீர்க்கும்
பழமறை பரசுந் தாய் பரசுமுன னெடுக்கப் பெற்றார். (எ)

அண்ணலார் நிகழு நாளி லாநிலை யடிக ளார்க்குத்
திண்ணிய வன்பு கூர்ந்த சிவகாமி யாண்டா றென்னும்
புண்ணிய முனிவ னாந்தாம் பூப்பறித் தலங்கல் சாததி
யுண்ணிறை காத லோடு மொழுகுவா ரொருநான் முன்போல். (அ)

வைகறை யுணர்ந்து போந்து புணன்முழி வாயுங் கட்டி
மொய்மலா நெருங்கு வாச நந்தன் வனத்து முன்னிக்
கையினிற் நெரிந்து நல்ல கமழ்முகை யலரும் வேலைத்
தெய்வநாயகாக்குச் சாத்துந் திருப்புள்ளித் தாமங் கொய்து. (௧)

கோல்பூங் கூடை தன்னை நிறைத்தனா கொண்டு நெருசில
வாலிய நேசங் கொண்டு மலர்க்கையிற் றண்டுங் கொண்டங்
காலய மதனை நோக்கி யங்கணாக கமைத்துச் சாத்துங்
காலேவந் துதவ வேண்டிக் கடிதினில் வாரா நினரூர் (௨)

மற்றவ ரணைய விப்பால வளநக ரதனின் மன்னுங்
கொற்றவா வளவா தங்கன் குலப்புகழ்ச் சோழ னாதம்
பற்றலா முனைகள் சாயக்கும் பட்டவாத் தனமாம பண்பு
பெற்றவெங் களிறு கோலம் பெருகுமா நவமி முன்னுள். (௩)

மங்கல விழவு கொண்டு வருந்தித் துறைநீ ராடிப்
பொங்கிய களிப்பி னோடும் பொழிமதஞ் சொரிய நின்ற
நொங்குந் திரியல போக வெகிபாபிக் கார ரோடத்
துங்கமால் வகாபோற் றேனறித் துணனென வணைநத் தன்றே. (௪)

வென்றிமால யானை தன்னை மேலகொண்ட பாக ரோடுரு
சென்றொரு தெருவின முட்டச் சிவகாமி யாரமுன செல்ல
வன்றனித் தண்டிற் றாங்கு மலாகொளபூங் கூடை தன்னைப்
பின்னொடாக் தோடிச் சென்று பிடித்துடன் பறித்துச் சிந்த (௫)

மேல்கொண்ட பாகா கண்டு விசைகொண்ட களிறு சண்டக்
காலகொண்டு போவாரா போலக் கடிதுகொண்ட கலப் போக
தூலகொண்ட மாபிற் றெனடா நோக்கினா பதைத்துப் பொங்கி
மால்கொண்ட களிற்றின் பின்பு தண்டுகொண்ட டிக்கி வந்தாரா (௬)

அப்பொழு தணைய் வொட்டா தடறகளி நகன்று போக
மெய்ப்பெருந் தொண்டா மூப்பால வினாநதுபின் செல்ல மாட்டா
தப்பினா விழுந்தது கையாற் றறையடித் தெழுந்தது நினறு
செப்பருந் துயர் நீடிச் செயித்ததுமுன சிவதா வெனபார். (௭)

வேறு

களியா னையினீ ருரியாய சிவதா, வெளியார் வலியா மிறைவா சிவதா
வளியா ரடியா ரறிவே சிவதா, தெளிவா ரமுதே சிவதா சிவதா. (௮)

ஆறும் மதியும் மணியுஞ் சடைமே, லேறும் மலரைக் கரிசந் துவதே
வேறுண ணினைவா புரமவெந் தவியச், சிறுஞ் சிலையாய சிவதா சிவதா (௯)

தஞ்சே சரணம் புகுதுந் தமியோர், நெஞ்சே துயரங் கெடநேர் தொடரு
மருசே யெனவீழ் மறவிக் கிறைநீன், செஞ்சே வடியாய் சிவதா சிவதா. (௧௦)

நெடியோ னறியா நெறியா ரறியும், படியா லடிமைப் பணிசெய் தொழுகு
மடியார் களிலயா னாரா வணைவாந், முடியா முதலா பெனவே மொழிய. (௧௧)

வேறு

என்றவ ருணாதத் மாற்ற மெறிபத்த ரெதிரோ வாரா
சின்றவா் கேளா முஞ் நெருப்புயிற் தழைந்து பொங்கி
மன்றவ ரடியாக் கென்றும் வழிப்பகை களிதே யன்றே
கொன்றது வீழ்ப்ப நென்று கொலைமுடி வெடுத்தது வந்தாரா. (௧௨)

யுங்

வந்தவ ரழைத்த தொண்டர் தமைக்கண்டு வண்ணங் கியும்மை
யிரதவல் லிடும்பை செய்த யானையென் குற்ற தென்ன
வெந்தையார் சாத்தும் பூவை யென்கையிற் பறித்து மண்மேற்
சிந்திமுன் பிழைத்துப் போகா நின்றதித் தெருவே யென்றார். (௨௧)

இங்குது பிழைப்ப தென்கே யினியென வெரிவாய் சிந்து
மங்கையின் மழுவுந் தாழு மனலும்வெங் காறு மென்னப்
பொங்கிய விசையிற் சென்று பொருகரி தொடர்ந்து செல்லுஞ்
செங்கண்வா ளரியிற் கூடிக் கிடைத்தனா சீற்ற மிககரா. (௨௨)

கண்டவ ரிதமுன் பண்ண லுரித்தவக் களிநே போலு
மண்டரு மண்ணு ளோருந் தடுக்கினு மடர்த்துச சிந்த
துண்டித்துக் கொல்வே னென்று சுடர்மழு வலத்தில வீசிக்
கொண்டெழுந் தார்த்துச சென்று காலினு குலங்கப் பாயந்தார். (௨௩)

பாய்தலும் விசைகொண் டிய்க்கும் பாகரைக் கொண்டு சேரிக்
காய்தழ லுமிழ்கண் வேழந் திரிந்துமேற் கதுவ வச்சுர
தாய்தலை யனபின முன்பு நிற்குமே தகைந்து பாய்ந்து
தோயதனித தடககை வீழ மழுவினா றுணித்தார தொண்டர். (௨௪)

கையினேத் துணித்த போது கடலெனக் கதறி வீழ்ந்து
மைவரை யினைய வேழம் புரண்டிட மருங்கு வந்த
வெயயகோற் பாகா மூவா மிசைகொண்டா ரிருவ ராக
வைவரைக் கொன்று நின்ற ரருவரை யினைய தோளரா. (௨௫)

வெட்டுண்டு படடு வீழ்ந்தா ரொழியவே றுள்ளா ரோடி
மட்டவிழ் தொங்கன முன்னன வாயிலகா வலரை நோக்கிப்
பட்டவாத தனமும் பட்டிப் பாகரும் பட்டா னொன்று
முட்டநீர் கடிது புக்கு முதலவனுக் குரையு மென்றார். (௨௬)

மறறவா மொழிந்த மாற்ற மணிககடை காப்போர கேளாக்
கொற்றவன் றன்பா லெயதிக் குரைகழல் பணிந்து போற்றிப்
பற்றல ரிலாதாய நிற்பொற் பட்டமால் யானை வீழ்ச
செற்றனா சிலரா மென்று செப்பினா பாக னொன்றா (௨௭)

வளவனுங் கேட்ட போதின் மாறின்றி மண்காக கின்ற
கிளர்மணித தோள லங்கந சுருமபினை கிளாந்து பொங்க
வளவிலசேற் றத்தி னாலே யாரசெய்தா னென்றுங் கேளா
னிளவரி யேறு போல வெழின்மணி வாயி னீங்க. (௨௮)

தந்திரத் தலைவா தாழந் தலைவனா னிலைமை கண்டு
வந்துறச் சேனே தன்னை வல்வினார் தெழுமுன சாற்ற
வந்தரத் தகல மெல்லா மணிதுகிற் பதாகை தூர்ப்
வெந்திரத் தேரு மாவு மிடையிடை களிறு மாகி. (௨௯)

வல்லொடு வேல்வா டண்டு பிண்டிபா லங்கண் மிக்க
வல்லெழு முசல கேமி மழுக்கமுக் கடைமுன் னுன
பலபடைக் கலன்கன் பற்றிப் பைங்கழல் வாரிந் வன்க
ணைலையில் படைஞர் கொட்டிற் றெழுந்தன னொரு மெங்கும், (௩௦)

சங்கொடு தானா கானத் தழங்கெலி முழங்கு பேரி
வெங்குரற் பம்பை கண்டை வியன்றுடி தியிலை தட்டி
பொங்கொலிச் சின்ன மெல்லாம் பொருபடை மிடைந்த பொற்பின்
மங்குல்வான் கிளாச்சி நாண மருங்கெழுந் தியம்பி மல்க. (௧௧)

தூரியத் துவைப்பு முட்டுஞ் சுடர்ப்படை யொலியு மாவின்
ரூர்மணி யிசைப்பும் வேழ முழக்கமுந் தடந்தேர்ச் சீரும்
வீர்த்தஞ் செருக்கி னூர்ப்பு மிக்கெழுந் தொன்றா யெலிலைக்
காருடன் கடைநாட் பொங்குங் கடலெனக் கலித்த வனதே. (௧௨)

பண்ணுறு முறுப்பு நான்கிற் பரந்தெழு சேனை யெல்லா
மணனிடை யிறுகான மேன்மேல வந்தெழுந் ததுபோற் றேன்றத்
தண்ணளிக் கவிகை மன்னன ருண்பின ரெடரத் தானே
ரண்ணலம் புரவி மேல்கொண்ட ரசமா வீதி சென்றான். (௧௩)

கடுவிசை முடுகிப் போகிக் களிற்றொடும பாகர் வீழ்நத
படுகளங் குறுக்க சென்றான் பகைப்புலத் தவகைக் காணன்
விசுடா மழுவொன் றேநதி வேறிரு தடககைத் தாய
வடுகளி றென்ன நின்ற வனபரை முன்பு கண்டான். (௧௪)

பொன்றவ முருவிக் குன்ற மெனப்புரள களிற்றின முன்பு
நின்றவா மன்று னென்று நிருத்தமே பயிலும் வெளளிக்
குன்றவ ரடியா ராளு கொன்றவ ரிவனொ னேரான்
வென்றவா யாவ னொன்றான் வெடிபட முழங்குஞ் சொல்லான். (௧௫)

அரசனாக் கருளிச் செய்ய வருகுசென் றணைந்து பாகர்
வினாசெயதா மாலே யோயநின் விறகளிற் றெதிரோ நிற்குந்
தினாசெயநீ ருலகின மன்னா யாருளா தீங்கு செயதா
பரசமுன் கொண்டு நின்ற விவனொன் பணிந்து சொன்னார். (௧௬)

குழையணி காதி னுணுக் கனபராங் குணத்தின மிககா
பிழைபடி னன்றிக் கொல்லா பிழைத்ததுண டென்றுட் கொண்டு
மழைமத யானே சேனை வரவினை மாற்றி மற்ற
வுழையயப் புரவி மேனின நிழித்தன னுலக மன்னன். (௧௭)

மைத்தடங் குன்று போலு மதக்களிற் றெதிரோ யிந்த
மெயத்தவா சென்ற போது வேறென்றும் புகுதா விட்ட
வத்தவ முடையே னானே னம்பல வாண ரனப்
ரித்தனை முனியக் கெட்டே னென்கொலோ பிழையென் றஞ்சி. (௧௮)

செறிந்தவா தம்மை நீத்தி யன்பர்முன் றொழுது சென்றி
தறிந்திலே னடியே னங்குக் கேட்டதொன றதுதா னிறக்
மறிந்தவிக் களிற்றின் குறறம் பாகரோ டித்தனை மாள
வெறித்ததே போது மோதா னருஞ்செயு மென்று நின்றார். (௧௯)

மன்னவன் நன்னை நோக்கி வானவ ரீசா நேசா
சென்னியித் துங்க வேழஞ் சிவகாமி யாண்டார் கொய்து
பன்னகா பரணர்ச் சாத்தக் கொடுவரும் பள்ளித் தாமந்
தன்னைமுன பறித்துச் சிந்தத் தடைப்படத் துணிதது வீழ்த்தேன். (௨௦)

எறிப்த்தகாயனூர்புராணம்.

மாதங்கந் திவகு செய்ய வருபரிக் காரர் தாழு
மீதவருக் கடாவு வாரும் விலக்கிடா தொழிந்து பட்டா
ரீதிவகு நிகழ்ந்த தென்ற ரொறிபத்த மென்ன வஞ்சிப்
பாதங்கண் முறையாற் றுழ்ந்து பருவகாத் தடந்தோண் மன்னன். (சக)

அங்கண் ரடியார் தம்மைச் செய்தவீவ் வபரா தத்துக்
கிரீகிது தன்னோர் போதா தெனையுங் கொல்ல வேண்டு
மங்கல மழுவாற் கொலகை வழக்குமன றிதுவா மென்று
செங்கையா லுடைவாள் வாங்கிக் கொடுத்தனா தீவு நோவார். (சஉ)

வெந்தழற் சுடாவா ணீட்டும் வேந்தனை நோக்கிக் கெட்டே
னாதயில புகழா னன்புக களவின்மை கண்டே னென்று
தந்தவான் வாங்க மாட்டா தனைத்தான றுறக்கு மென்று
சின்னையா லுணர்வுற மருசி வாங்கினா தீங்கு தீப்பா. (சக)

வாங்கிய தொண்டா முன்பு மன்னனா தொழுது நின்றே
யீங்கெனை வாளி னறகொன றென்பிழை தீரக்க வேண்டி
யோங்கிய வுதவி செய்யப் பெற்றன னிவாபா லென்றே
யாங்கவ ருவப்பக கண்ட வெறிபத்த ரதனாக கஞ்சி (சச)

வன்பெருங் களிறு பாகர் மடியவு முடைவா னேதந்
தென்பெரும் பிழையி னாலே யெனையுங் கொல்ல மென்னு
மனபனா தமக்குத் தீங்கு நினைத்தன னென்று கொண்டு
முனபென துயிர்செ குத்தது முடிப்பதே முடிவென மெண்ணி. (சடு)

புரிந்தவா கொடுத்த வாளை யன்பர்தங் கழுத்திற் பூட்டி
யரிந்திட லுற்ற போதி லரசனும பெரியோர் செயகை
யிருந்தவா றிதுவென கெட்டே னென்றெதிர் கடிதிற் சென்று
பெருந்தட ந்தோளாற் கூடிப் பிடித்தனன வாளுங் கையும். (சசு)

வளவனா விடாது பற்ற மாதவா வருந்து கின்ற
வளவிலாப் பரிவில வந்த விடுககனை யகற்ற வேண்டிக்
களமணி களத்துச் செய்ய கண்ணுத லருளால வாருக
கிளரொளி விசுமின மேலவந தெழுந்தது பலருங் கேட்ப (சஎ)

தொழுந்தகை யன்பின் மிககார் தொண்டினை மண்மேற் காட்டச்
செழுந்திரு மலரை யின்று சினக்கரி சிந்தத் திங்கட்
கொழுந்தணி வேணிக கூத்த ருளினற் கூடிற் மென்றங்
கெழுந்தது பாக ரோடு மியானையு மெழுந்த தன்றே. (சஅ)

ஈலே பூட்டும் வாள்விட் டெறிபத்தா தாம மந்த
கேரியா பெருமான் றுண்மேல் விழுந்தனா நிருபா கோனும்
போர்வடி வாளைப் போக வெறிந்தவா கழல்கள பற்றிப்
பார்மிசைப் பணிந்தா விண்ணோ பனிமலா மாரி தூத்தார். (சக)

இருவரு மெழுந்து வானி லெழுந்தபே ரொவியைப் போற்ற
வருமறைப் பொருளா யுள்ளா ரணிகொன்பூங் கூடை தன்னின்
மருவிய பள்ளித தாம நிறைந்திட வருள மற்றத்
திருவருள் கண்டு வாழ்ந்து சிவகாமி யாரு நின்றார். (இய)

மட்டவி மூலங்கல் வென்றி மன்னவர் பெருமான் முன்ன
ருட்டரு களிப்பினோடு முறங்கித் தெழுந்த தொத்து
முட்டவெங் கடங்கன் பூழ்ந்து முகிலென முழுவகிப் பொங்கும்
பட்டவாத் தனத்தைக் கொண்டு பூகரு மனைய வந்தார். (௯௩)

ஆனசோத தொண்டர் ரும்பிட் டடியனேன் களிப்ப விந்த
மானவெங் களிற்றை யேறி மகிழ்ந்தெழுந் தருளு மென்ன
மேன்மையப் பணிமேற் கொண்டு வணங்கிவெண் ருடைய னீழல்
யானேமேல கொண்டு செனறு ரிவுளிமேல கொண்டு வந்தார். (௯௪)

அந்நிலை யெழுந்த சேனை யாகவி யேழு மொன்றாய்
மன்னிய வொலியி னூப்ப மண்ணெலா மகிழ்ந்து வாழ்த்தப்
பொன்னெடும பொதுவி லாட னீடிய புனிதா பொற்றாள்
சென்னியிற் கொண்டு சென்னி திருவனா கோயில் புககான். (௯௫)

தம்பிரான் பணிமேற் கொண்டு சிவகாமி யாருஞ் சார
வெம்பிரா னனப ரான வெறிபத்தா தாமு மென்னே
யம்பல நிறைந்தார் தொண்ட ரறிவதற் கரியா ரென்று
செம்பியன் பெருமை யுன்னித திருப்பணி நோக்கிச் சென்றார். (௯௬)

மற்றவ ரினைய தான வனபெருந் தொண்டு மண்மே
லுற்றிடத் தடியாா முனசென றுதவியே நாளு நாளு
நற்றவக கொள்கை தாங்கி நலமிரு கயிலை வெற்பிற்
கொற்றவா கணத்தின முன்னா ழோமுதற் றலைமை பெற்றார். (௯௭)

ஆளுடைத் தொண்டர் செய்த வான்மையுந் தம்மைக் கொல்ல
வாளினைக் கொடுத்த நின்ற வளவனா பெருமைதானு
நாளுமற் றவாகரு நல்கு நம்பாதா மனக்கி லன்றி
நீளுமித் தொண்டி னீமை ினைக்கிலா ரளக்க வல்லார். (௯௮)

தேனருந் தண்பூவ் கொன்றைச் செஞ்சடை யவர்பொற் றாளி
லானுத் காத லனப ஞறிபத்த ரடிகள் சூடி
வானுளுந் தேவா போற்று மன்னுளா நீறு போற்று
மேனாதி நாதா செய்த திருத்தொழி லியம்ப லுற்றேன். (௯௯)

ஏறிபத்தநாயனாபுராணமுற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம்-௩௧௭.

சூ ச ன ம்.

சிவனடியாருக்கு இடா செய்தானாக் கொல்லல்.

சைவாசாரியாருக்கும் சிவனடியாருக்கும் இடா செய்தவனாக் கொல்லு
தல்சிவபுண்ணியமாம். இடர் செய்தவர் பிராமணராயேனும் தபோத
னராயேனும் இருப்பின; அவனாக் கொல்லாமல், பிறவழியால் வெல்லல் வே
ண்டும். இதற்குப்பிரமாணம். சுகதற்பநிகரகரணம். “தேசிகர்க்குந் திக்குசெ
யுந் திம்பனாவெல் லல்லதரீ - நாசமுறு சேர்வாய் நலம்.” எ-ம். “அந்தண
காமாதவனாக் கொல்லாதே வெல்லல்லார் - சிந்தவுஞ்செய் நீசெறியாய் திங்
கு.” எ-ம். வரும். களவு கொலை முதலியன சமயத்தாராலும் உலகத்தாராலும்

குற்றம் என்று விலக்கப்பட்டன அன்றோ; அவற்றுள் ஒன்றாகிய 'கொலை' இங்கே புண்ணியம் என்றது என்னை எனின்? அறியாது கூறியும் களவு என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் களவு தீது என்றலும், கொலை என்னுஞ் சொற்கேட்டுக் கொலை தீது என்றலும், கூடாவாம் : அவை நல்லனவாதலும் உண்டு. ஒருத்திதன் சுற்றத்தாரோடு கோபங்கொண்டு, நஞ்சுண்டு சாவேன் என்று துணிந்து, நஞ்சு கூட்டி வைத்து, விலக்குவார் இல்லாதபோது உண்ண நினைந்து நின்றவழி; இரக்கமுடையவன் ஒருவன் அதனைக் கண்டு, இவன் இதை உண்டு சாவாவண்ணம் கொண்டு போய் உகுப்பேன் என்று, அவன் காணாமே கொண்டபோய் உகுத்தானை : அவன் சனரீக்கத்தின்கண்ணே நஞ்சுண்டு சாம்படி சென்று, அதனைக் காணாமையால், மரணம் நீங்கினான். அவன் அக்களவினாலே அவளை உய்வித்தமையால், அது குற்றமாகாமல் அவனுக்கு நன்மை பயக்கும் அன்றோ. அதுபோலவே, இக்கொலையும் நன்மை பயக்கும். சிவனடியார்களுக்கு இடா செய்வோர் மறுமைக்கண் நரத்தில வீழ்ந்துவருந்துவார்; இவ்வாறு இடா செய்வார்களைக் கண்டு பிறரும் சிவனடியாருக்கு இடாசெய்து கொடுவார், சிவனுக்குத் திருத்தொண்டு செய்ய விரும்புவோர்களுள் தீவிர பத்தியுடையோரை யொழிந்த பிறா, தாம் செய்யும் திருத்தொண்டுகளுக்கு இப்படி இடையூறுகள் நிகழுமாயின், திருத்தொண்டுகள் செய்யாது தம் வாணனை வீணாகக் கழிப்பார். சிவனடியாருக்கு இடாசெய்தானாக கொல்லுதல் இத்தீங்குகள் எல்லாவற்றையும் ஒழிக்கும். ஆதலால், இக்கொலை பாவமாகாமல் அது செயதாருக்குச் சிவபதம் பயக்கும் என்று துணிக.

இச்சிவபுண்ணியத்திலே மிகச் சிறப்புற்றவா இவ்வெறிப்ததநாயனார்; இவர், சிவனடியார்களுக்கு இடையூறு வந்த காலத்தில் வெளிப்பட்டு, அவ்விடையூறு செய்தவர்களை மழுவினால் வெட்டித் தோழிலாகக் கொண்டமையாலும், சிவகாமியாண்டார சிவனுக்குச் சாததம்படி கொண்டு வந்த பூவைப்பறித்துச் சிறகிய யானை அரசனது பட்ட யானை யென்பது பாராமல், அதனையும், அது தீங்கு செயதபொழுது விலக்காத பாகாகளையும் கொன்றமையாலும், என்க. இன்னும், இவர் சிவனடியாரிடத்து மிகப் பத்தி உடையோர் என்பது, புகழ்ச்சோழநாயனரது பத்தி மிகுதியைக் கண்டவுடனே, மிக அருசி, தமது யானையும் பாகரும் இறந்து போகவும் அதைக் குறித்துச் சிறிதும் துக்கம் உறாமல் உடைவாளாத தந்து தமமையும் கொல்லும்படி வேண்டுகின்ற இவ்வன்பருக்குத் தீங்கு நினைத்தேனே என்று, அவ்வாளாத தமது கழுத்திலே பூட்டி அறுக்கத் தொடங்கினமையாலும், தெளியப்படும்.

ஏனாதிநாதநாயனார்புராணம்.

புண்டரிகம் பொன்வணாமே லேற்றிப் புலியளிக் குற
தண்டரள வெண்கலிகைத் தாவளவா சோனாட்டில
வண்டறையும் பூஞ்சோலை வயனமருத்த தண்பனைக் குழம்
தெண்டிசையு மேறியசீ ரொயினழுது ரொயினூர்.

(க)

வேழக் கரும்பினோடு மென்கரும்பு தண்வயலிற்
ருழக் கதிர்ச்சாலி தானோங்குந் தணமையதாய்
வாழக் குடித்தழைத்து மன்னியவப் பொற்பதியி
லீழக் குலசசான்ற ரோதி நாதனார்.

(உ)

தொன்மைத் திருநீற்றுத் தொண்டின் வழிபாட்டி
ன்னவழிக் கணினி நலமென்றுங் குணரூதா
மன்னர்க்கு வென்றி வடிவாட் படைபயிற்றுந்
தன்மைத் தொழில்விஞ்சை யிறநிலைமை சார்த்துன்னார்.

(௩)

வாளின் படைபயிற்றி வந்த வளமெல்லா
நாளும் பெருவிருப்பா னண்ணுங் கடப்பாட்டிற்
ரூளுந் தடமுடியுங் காணுதார் தம்மையுந்தொண
டாளும் பெருமா னடித்தொண்டர்க் காக்குவார்.

(௪)

நள்ளார் களும்போற்று நன்மைத் துறையின்க
ணெளளாத செய்கை யியல்பி னொழுநுநாட்
டனளாத தங்க டொழிலுரிமைத் தாயத்தி
னுள்ளா னதிருந் நென்பா னுள்ளுறான்.

(௫)

மற்றவனுங் கொற்ற வடிவாட் படைத்தொழில்கள்
கற்றவாக டனனிற் கடநதுளளா ரிலலையெனும
பெற்றிமையான மாநிலத்து மிகக் பெருமிதம்வந
துற்றுலகிற் றனனையே சால மதித்துளளான.

(௬)

தானுள் விருத்திகெடத் தங்களுக்குத் தாயத்தி
றதை செய்தொழிலா மாசிரியத் தன்மைவள
மேனாளுந் தானகுறைந்து மறறவாகநே மேம்படலா
லேனாதி நாதாதிநத் தேலா விசுலபுரிநதான்.

(௭)

கதிரோ நெழமுழுங்கிக் காலசாயுங் காலை
மதிபோ லழிந்துபொரு மறறவனுரு சுற்றப்
பதியோ ருடனகூடப் பண்ணியவா மேறசென்
றெகிப்போ விலைப்பதற்கே யெண்ணித் துணிந்தெழுந்தான்.

(௮)

தோள்கொண்ட வல்லாணமைசு சுற்றத் தொடுநுணையாங்
கோள்கொண்ட போாமளளா கூட்டத் தொடுஞ்சென்று
வாள்கொண்ட தாயம் வலியாரோ கொள்வதென
முள்கின்ற செற்றத்தான் முன்கடையி னினறழைத்தான்.

(௯)

வெங்கட் புலிகிடந்த வெம்முழையிற் சென்றழைக்கும்
பைங்கட் குறுநரியே போல்வான் படைகொண்டு
பொங்கிப் புறஞ்சூழ்ந்து போகாநித்து நோநினறே
யங்கட கடைந்நறழைத்தா னெலிகேளா.

(௧௦)

ஆகொல பொரவழைத்தா னொன்றரியேற் றிற்கினர்ந்து
சோவு பெறக்கசகிற் செறிந்தவுடை மேலவீக்கி
வாாகழலுங் கட்டி வடிவாட் பலகைகொடு
போமுனையி லேனாதி நாதர் புறப்பட்டார்.

(௧௧)

புறப்பட்ட போதின்கட் போர்த்தொழில்கள் கற்கும்
விற்பெருஞ்சோக் காளையர்கள் வேறிடத்தி னின்றார்
மறப்படவாட் சுற்றத்தா கேட்டோடி வந்து
செற்றகருமபோ விரர்க் கிருமருகஞ் சோநதார்.

(௧௨)

வந்தழைத்த மாற்றான் வயப்புலிப்போத தன்னார்முன்
 னந்தமது வாட்பயிற்று நற்றயங் கொள்ளுங்கா
 விந்தவெளி மேற்கை வகுத்திருவேம் பொருபடையுஞ்
 சநதித் தமர்விளைதாற் சாயாதார் கொள்வதென.

(108)

என்றபகைத் தோணுரைப்ப வேனாதி நாதரது
 நன்றுனக்கு வேண்டுமே னண்ணுவனென் றுண்மகிழ்ந்து
 சென்றவன்முன் சொன்ன செருக்களத்துப் போகுறிப்பக்
 கன்றி யிருபடையுங் கைவகுத்து நோமலவாரா.

(109)

வேறு.

மேக வொழுங்குகண் முன்கொடு மின்னினா தம்மிடை யேகொடு
 மாக மருங்கினு மண்ணினும் வல்லுரு மேறெகிர் செல்வன
 வாக நெடும்பல கைக்குல மாள்வினை வாளுடையாடவா
 காக மிடைந்த களத்திரு கைகளின் வநது சலந்தனா.

(110)

கால்கழல் கட்டிய மள்ளாகள கைகளின் மெய்க ளடக்கிய
 வானொளி வட்ட முனைத்திட வந்திரு கைகளின் முந்தினா
 வேலொடு வேலெதிர் நீளவன மேவிய பாதலம் விட்டியா
 ஞால முறுமபணி வீரர்க ணாநியா கினறன வெரத்தன

(111)

வெங்கண் விற்றசிலை வீரர்கள் வேறிரு கையினு நோபவா
 தங்கன் சிலைக்குல முந்தின தாவில சரங்க னெருங்குவ
 பொங்கு சினதெளி யிற்புகை போரு கொடிக்கள வளைத்தெகிர்
 செங்கண் விழிக்கனல் சிந்திய சீறு பொறிச்செல வெரத்தன.

(112)

வானொடு நீள்கை துடித்தன மாரபொடு வேல்கள குளித்தன
 தோளொடு வாளி நிலத்தன தோலொடு தோலக டகைந்தன
 தானொடு வாகழ லிறநன தாரொடு சூழ்சிர மறநன
 நானொடு சேரி மலைபவா நாடிய போசெய் களத்தினில்.

(113)

குருதியி னதிகள் பரந்தன குறையுட லொழுகி யலைந்தன
 பொருபடை யறுதுணி சிந்தின புடைசொரி குடருடல பம்பின
 வெருவர வெருவை நெருங்கின விசியறு துடிகள் புரண்டன
 விருபடை தனினு மெகிர்ந்தவ னொதிொதி ரமாசெய பறந்தலை

(114)

நீளிடை முடுகி நடந்தெகிர் நேரிரு வரிலொரு வன்றொடர்
 தாளிரு தொடையற முன்பெயா சாரிகை முறைமை தடிந்தனன்
 வானொடு விழுமுடல வென்றவன மாபிடை யறமு நெறிநதிட
 வாளியி னவனு மறிந்தன னாயினா பலருள னொங்கணம்.

(115)

கூமுனை யயில்கொடு முட்டினா கூடிமு னுருவிய தட்டுட
 னேருர முருவ வுரப்புட னோபட வெகிொகிர் குத்தின
 ராருயிர் கழியவு ரிற்பவ ராணமையி லிருவரு மொத்தமை
 போரடு படைகொ டளப்பவா போலபவ ரளவில் பட்டனர்.

(116)

பொற்சிலை வளைய வெதிர்ந்தவர் புற்றர வளைய சரம்பட
 விற்படை துணியவு நின்றிலர் வெற்றிகொள் சுரிகை வழங்கினா
 முற்றிய பெருவள னின்றியு முற்படு கொண்டநிலை நின்றிட
 வுற்றன வுதவிய பண்பின னொத்தன ருளாசில கண்டாகன.

(117)

அடன்முனை மறவர் மடிந்தவ ரவர்முக முயிருள வென்றுறு
படர்சிறை சுவவு கருவகொடி படர்வன சுழலவன துன்றலில்
விசெடர் விழிக ளிரும்புசெய் வினைஞர் த முலையின் முகம்பொதி
புடைமிடை கரியிடை தகைய புடைவிடு தழை நிகர்த்தன. (௨௩)

திண்படை வயவர் பிணம்படு செவகள மதனிடை முன்சிலர்
புண்படு வழிசொரி யுங்குடா பொங்கிய கழுரு பருந்தொடு
கொண்டெழு பொழுதினு முனசெயவ ருன்றுத விலர்தலை நின்றனர்
விண்படா கொடிவிடு பண்பயில விஞ்சையர் ருமாரை வென்றனர். (௨௪)

வேறு.

இம்முனைய வெம்போரி லிருபடையின் வாள்வீரர்
வெம்முனையின் வீடியபின் வீடாது மிககொழிந்த
தம்முடைய பலபடைஞா பிணஞகத தாமுன்பு
தெம்முனையி லேனாதி நாதா செயிராததெழுந்தார். (௨௫)

வெஞ்சினவாட் டியுமிழ வீரக கழலகலிபப
நஞ்சணிகண டாககன்பா தாமெதிராத ஞாட்பினக
னெஞ்சியெதிர நின்ற விகனமுனையில வேலுழவர்
தஞ்சிரமுந தோளுமுந் தாளும் விழுததுணித்தாரா. (௨௬)

தலைப்பட்டா ரெல்லாருந் தனிவீரா வாளிற்
கொலைப்பட்டா முட்டாதா கொலகளத்தை விட்டி
நிலைப்பட்ட மெய்யுணாவு கோபட்ட போதி
லலைப்பட்ட வாவமுதற குறறம்போ லாயினார். (௨௭)

இந்நிலைய வெவகளததி லேற்றழிந்த மானத்தாற்
றன்னுடைய பலபடைஞா மீண்டா தமைக்கெரண்டு
மின்னெளிவாள னீசி விறலவீரா வெம்புலியே
றன்னவாதம முன்சென றதிகுர னேரடாநதான். (௨௮)

மற்றவர்தஞ் செய்கை வடிவா ளொளிகாணச்
சுறறிவரும் வட்டணையிற் றேனஞ் வகைகலந்து
பறறியடாக் குமபொழுதிற் றுணும படை பிழைத்துப
பொற்றடந்தோன் வீராக் குடைந்து புறங்கிட்டான். (௨௯)

போன வதிகுரன் போரி லவாககழிந்த
மானமிக மீதுர மண்படுவான கண்படா
ஞானசெய லோரிரவுஞ் சிந்தித் தலமருவா
னீனமிகு வஞ்சனையால வெலவனென வெண்ணினான் (௩௦)

செட்டாருந் தங்குல் புலாகாலைத் தியோனு
நாட்டாரைக் கொல்லாதே நாயிருவேம் வேறிடத்து
வாட்டாயக கொள்போர் மலைக்க வருகவெனத்
தோட்டாபூந தாராககுச சொல்லிச் செலவிட்டான். (௩௧)

இவ்வாறு கேட்டலுமே யேனாதி நாதன
ரவவாறு செயத வழிகி தெனவமைந்து
கைவா ளமாவிலைக்கத் தான்கருது மக்களதில
வெவவா ஞாவோன் வருகவென மேற்கொள்வார். (௩௨)

சுற்றத்தார் யாரு மறியா வகைசுடர்வாள்
பொற்பலகை யுகதாமே கொண்டு புறம்போந்து
மற்றவன்முன் செரலலி வரகருதித வககளத்தே
பறறலனை முனவரவு பார்த்துத் தனிநிணரா. (௩௩)

திருகு குறித்தழைத்ததீயோன் றிருநீறு
தாங்கிய நெற்றியினர் தவகனையே யெவ்விடத்து
மாகவீருந் தீங்கிழையா ரென்ப தறிநதானுயப
பாகுகிற றிருநீறு பண்டு புழிலாதான். (௩௪)

வெண்ணீறு நெற்றி விரவப் புறம்பூசி
யுண்ணெஞ்சில வஞ்சக் கறுப்பு முடன்கொண்டு
வண்ணச் சுடர்வாண மணிபலகை கைக்கொண்டு
புண்ணியப்போர வீராக்குச் சொன்ன விடம்புகுந்தான் (௩௫)

வென்றி மடங்கல விடசுருவர முன்பார்த்து
நின்றாற்போ னின்றா நிலைகண்டு தன்னெற்றி
சென்று கிடைப்பளவுந் திண்பலகை யானமறைத்து
முனறனிவீ ராகக்கெதிரே மூண்டான் மறம்பூண்டான் (௩௬)

ஆடல்விடையே நென்ன வடர்த்தவனைக் கொல்லு
மிடைதெரிந்து தாளபெயர்க்கு மேனாதி நாதர்
புடைபெயர்ந்த மாறாண பலகைபுறம் போக்கக்
கடையவன்ற நெற்றியினமேல வெண்ணீறு தாங்கண்டார். (௩௭)

கண்டபொழு தேகெட்டேன் முன்பிவர்மேற் காணா
வெணமுருநீற் றின்பொலிவு மேற்கண்டேன வெறினியெ
ண்ணடர் பிரான் ஓரடியா ராயினு ரென்றுமனந்
கொண்டுவந்தவ கொளகைக் குறிவழிநிற பேனென்று (௩௮)

கைவா ஞ்டுடன்பலகை நீக்கக் கருதியது
செய்யார நிராயுதரைக் கொன்ற ரெனுகதீமை
யெய்தாமை வேண்டு மிவாக்கென றிரும்பலகை
நெய்வா ஞ்டுடனடத்து நோவாரபோ னோநினரா (௩௯)

அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ள மாரறிவார
முன்னின்ற பாதகனுந் தன்கருத்தே முற்றுவித்தா
னிநின்று தனமை யறிவா ரிவாக்கருள
மின்னின்ற செஞ்சுடையா தாமே வெளிகின்றார் (௪௦)

மதறினிகாம போற்றுவதென் வாறோர் பிரானருளைப்
பறறலாதவ கைவாளாற பாச மறுத்தருளி
யுற்றவரை யென்று முடன்பிரியா வன்பருளிப்
பொற்றொடியாள பாகஞா பொன்னம் பலமணைந்தார் (௪௧)

தம்பெருமான சாத்துந் திருநீற்றுச் சார்புடைய
வெம்பெருமா னேனாதி நாதா கழலிறைஞ்சி
யும்பர்பிரான் காளத்தி யுத்தமாக்குக் கண்ணப்ப
நம்பெருமான செயதபணி நான்தெரிந்த வாறுரைப்பாம (௪௨)

ஏனாதிநாயனார்புராணமுற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம் - ௬௦௪௬.

சூ ச ன ம்.

—*—

வியூகிழைப் பத்தி மிகுதி.

சிவசின்னமாகிய வியூகியை மெய்யன்போடு தரிப்பவர் சிவபதம் அடைவர். அது “கவகாளன பூசக கவசத் திருநீற்றை - மங்காமற பூசி மகிழ்ச்சையோடாமாகிற - நறகா வீணைகளுஞ் சாருஞ் சிவநெறி - சிவகார மான சிவனடி சேர்வீரே” எனனும் திருமுக்திரத்தால், உணாக இவவியூகியிலே மிருத்த பத்தியுடையோர், இவவியூகியைத் தரித்த அடியார்களைக் காணின், அவர்களுக்கும் சிவனுக்கும் பேதம் நோக்காமல் அவர்களை வழிபடுவர். அது “எவரேனும் தாமாக விலாடத் திட்ட திருநீற்றுஞ் சாதனமுங் கண்டா லுன்டி - யுவரா தே யவரவரைக் கண்ட போது முகந்தடிமைத் திற நினைந்திவ் குவந்து நோக்கி - யவர்தேவ ரிவர் தேவ ரென்று சொல்லி யிரண்டு டாட்டா தொழிற்தீசன நிறமே பேணிக் - கவராதே தொழும்டியாரா நெஞ்சி னுள்ளே கணுப்பூ நடுதிறையைக் காண லாமே” எனனும் திருநாவுக்கரசராயனா தேவாரத்தால் அறிக.

இவ்வியூகியில் எவ்வை இன்றி மிருத்த பத்தியார் சிறந்தவர் இவ்வேனாகித் தநாயனா என்பது, இவா, வாள்விததை பயிற்றலினாலே தமக்கு வரும் வளங்களை எல்லாம் வியூகி இட்ட அடியார்களுக்கே ஆக்கினமையாலும், தமது பகைவன் நீதி இன்றி ஆயுதம் பிடித்தது தமமைக் கொல்லப் புகுந்தபோது, தாம் அதனைத் தடுத்தது அவனைக் கொல்லுதற்கு வல்லராய இருந்தும், அவனது நெறியில் வியூகியை நோக்கி, அவன் கருத்தே முறையப்படி நின்ற பெருத்தகைமையாலும், தெளியப்படும்.

சிவதருமோத்தரத்திலே “படைபிடித்துத் தங்கையிற் பற்றாரச் சமரீற் பாழ்படுக்கப் போபுரியும் பாப்பாரைப் பற்றா - நுடலிற்றுத்தா ரோலவாக்குப் பிரமகத்தி பாவ மொன்றுவதன நெனவுணாக.” எனக் கூறுதலாலும், அகிருரன் வியூகி இட்டவனானும் ஆயுதம் பிடித்தது தமமைக் கொல்ல வந்தமையாலும், அவனைக் கொல்லுதல் பாவமாகாதே எனின், சத்தியம் நீசொல்லியது. ஆயின், இவா தமக்கு அவன் தீது செய்யினும் தாம் அவனைக் கொல்லல் தமக்கு மறுமைக் கண நாகத்தனபம் வருமெனனும் அச்சத்தால் ஒழித்தவரல்லா சிவனடியார் யாது செய்யினும் அதுவே தமக்கு இலரிமையாம் எனனும் ஆர்வமிகுகியால் ஒழித் தவா எனக் தன் உயிரை விடுத்தல் பாவம் என்றும், தன்னுயிரைக் காத்தலினும் வேறுகிய புண்ணியம் ஒன்றும் இல்லை என்றும், சிவசாதகர்களைக் கூறவும், இவா தமது பகைவன் தமமைக் கொல்லப் புகுந்தபோது அக்கொலையைத் தடுத்தது தமமுயிரைக் காக்க வல்லராய இருந்தும், அது செய்யாமை பாவமுன்றோ எனின், கருணாநிதியாகிய சிவன் பெறுதற்கரிய இம்மானுட சீர்த்ததை எமக்குத் தந்தது தம்மேலே பத்தியெய்து முதற்பெறுதற் பொருட்டாதலானும், இச்சீர்தம் இல்லவழி அது கூடாமையாலும், அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தற்பொருட்டு இச்சீர்த்ததைக் காத்தல் புண்ணியமும், அதனைச் சிறிதும் நோக்காது கோபம் கோய முதலிய எதுக்களாலே இத்தனைப் போக்குதல் பாவமும் ஆயின் இந்நாயனா தமது சீர்த்ததை இங்கே பேணுது நின்றமைக்கு ஏது, சிவனபாலுள்ள பத்தி யேயாதலால், அது இத்தனைத்தென்று கூறலாகாத் பெரும்புண்ணியமாதல் காண்க இக்கருத்தினோக்கி அன்றோ, குரு விவக சங்கமங்களுக்கு இடையூறு வரும் வழிப் பத்தி மிகுகியாலே தன்னுயிர் விடுத்தல் புண்ணியமாம் என்று சிவா கமவகளை கூறியது உமெனக்.

முத்திராதனும் அதிருந்நாயனும் யாண்டுப் புகார்கள் எனின்; மெய்யடியார்கள் வஞ்சித்துக்கொன்ற பெரும்பாதகத்தால் நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள் என்றே கொள்ளப்படும் அவர்கள் சிவவேடம் தரித்தமையால் பயன் இல்லையோ எனின்; அரசனிடத்துச் சிறிதும் பத்தியின்றி அவனுக்கு உரிய அடையாளங்களைத் தரித்துப் பிறரை வஞ்சித்து அவருக்குத் தீங்குசெய்தோர், அவ்வடையாளம் தரியாது தீங்கு செய்தோரினும் மிகப்பெருந்தண்டத்தை அவ்வரசனாலே பெற்று வருந்தவா அன்றோ; அதுபோலவே, சிவனிடத்தரச சிறிதும் பத்தியின்றி அவருக்கு உரிய சின்னங்களைத் தரித்துப் பிறரை வஞ்சித்து அவருக்குத் தீங்குசெய்தோர், அச்சின்னங்கள் தரியாது தீங்குசெய்தோரினும் மிகப் பெருந்தண்டத்தை அச்சிவனாலே பெற்று வருந்தவர் என்பது தெள்ளிதிற் றுணியப்படும். ஆதலால், பெரும்பாதகங்களாகிய அவலிருவரும் சிவவேடத்தாற் சிறிதும் பயன் பெறாது மிகக் கொடிய நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள எனபது, சத்தியம். சிவன் விதித்தவழி ஒழுகாதவாக்கு வேடத்தாற் பயன் இல்லை என்பது, “வேட நெறிநிலவார் வேடம்பூண் டென பயன் - வேட நெறிநிற்போர் வேடமெய வேடமே - வேட நெறிநிலவார்தம்மை விறல்வேந்தன - வேட நெறிசெய்தால் வீடது வாருமே,” எ-ம. “தவ மிக கவரே தலையான வேட - ரவமிக கவரே யதிகொலை வேட - ரவமிக கவர வேடத் தாகா தவாவேடந - தவமிக் கவாககன்றித் தாங்கவொண்ணதே” எ-ம. திருமந்திரத்திற் கூறுமாற்றிற் காண்க. எவ்வனமாயினும், அவர்கள் சிவவேடம் தரித்தவர்கள் அன்றோ. அது நோக்காது நீர் அவர்களைப் பாதகங்கள் என்று இகழ்ந்தது என்னை எனின், “மாதவ வேடங் கொடை வனகண்ண” என்றும், “முன்னின்ற பாதகனாக தன்கருத்தே முறுவலித்தான்” என்றும் ஆசிரியர் சேக்கிழார் நாயனார் இகழ்ந்தமையின், யாமும் இகழ்ந்தோம் என்க. அவர் இகழ்ந்தமை குற்றமாகாதோ எனின்; ஆகாது, மெய்ப்பொருளையுறும் ஏனாதிநாதநாயனாரும் பிற்தொன்றும் நோக்காது இவர சிவனடியார் எனபது நோக்கி அவர்கள் கருத்தின் வழி நின்றமைக்குச் சிவபத்தியே ஏதுவாயினமை போல, சேக்கிழார் நாயனார் அப்பாதகங்கள் இம்மெய்யடியார்களை வஞ்சித்துக் கொன்றார்களே எனபது நோக்கி இகழ்ந்தமைக்கும் சிவபத்தியே ஏதுவாயினமையால், என்க.

கண்ணப்பநாயனார் புராணம்.

.*

மேலவர் புரங்கள் செற்ற விடையவா வேத வாயமைக் காவலர் திருக்கா ளத்திக் கண்ணப்பா திருநா டெனப்பா நாவலர் புகழ்ந்து போற்று நலவளம் பெருகி நின்ற பூவலர் வாவி சொலை சூழாதபொத தப்பி நாடு.

(௧)

இத்திரு நாடு தன்னி லிவாதிருப் பதியா தென்னி னிததில வருவிச சார னீளவரை சூழ்ந்த பாங்கள் மததவென களிற்றுக் கோட்டு வன்றொடர வேலி கோலி யொததபே ராணஞ் சூழ்ந்த முதுபதி யுட்பூ ராகும்.

(௨)

குன்றவ ரதனில் வாழ்வார கொடுஞ்செவி ளுமலி யார்த்த வன்றிரள விளவின கோட்டு வராவலை மருங்கு தூங்கப் பன்றியும் புலியு மெண்குரு கடமையு மாணின பார்வை யன்றியும் பாறை முன்றி லைவன முணங்கு மெங்கும்.

(௩)

வன்புலிக் குருளை யோடும் வயக்கரிக் கன்றி னோடும்
புன்றலைச் சிறும கார்கள புரிந்துடனடவன்றி
யன்புறு காதல கூர வணையுமான் பிணைக னோடு
மின்புற மருவி யாடு மெயிறறியர் மகளி செவரும் (ச)

வெல்படைத தறுகண வெஞ்சொல் வேட்டுவர் கூட்டம் தோறுக
கொலலெறி குத்தென ரூததுக குழியிய வோசை யன்றிச்
சில்லரித துடியுங் கொம்புஞ் சிறுகண குளியுங் கூடிக்
கலலெனு மொலியின மேலும் கறககிசை யருவி யெங்கும். (ரு)

.ஆறலைத் துண்ணும வேட ரயற்புலங் கவர்ந்து கொண்ட
வேறுபல லுருவின் மிககு விரவுமா னிணைக ளன்றி
யேறுடை வானந தன்னி லிடிக்கூர லெழிலி யோடு
மாறுகொண முழக்கங் காட்டி மதக்கைமா கிரைக னெங்கும். (சு)

மைச்செறிந தணைய மேனி வன்றொழின் மறவர் தம்பா
லச்சமு மருளு மென்று மடைவிலா ருடைவன் றேலார்
பொச்சையி னறவு மூனினை புழக்கலு முணவு கொளரு
நச்சமுற் பகழி வேடாக் கதிபதி நாக னென்பான். (எ)

பெறறியாற நவமுன் செயதா னாயினும் பிறப்பின் சார்பாற்
குறமே குணமா வாழ்வான கொடுமையே தலையில் றுள்ளான்
விறறொழில் விறலின மிக்கான் வெஞ்சின மடங்கல போலவான்
மறறவன குறிச்சி வாழ்க்கை மனைவியுந் தததை யெனபாள். (அ)

அரும்பெறன மறவர் தாயத் தான்றதொல் குடியில் வந்தா
ளிருமபுலி யெயிறுதுத தாலி யிடையிடை மனவு கோத்துப்
பெரும்புற மலையப் பூண்டாள் பீலியுங் குழையுந் தட்டச்
சரும்புறு படலை முச்சிசு குரரிப் பிணவு போலவான். (ஆ)

பொருவருஞ் சிறப்பின் மிக்கா ரிவர்க்கினிப் புதல்வர்ப் பேறே
யரியதென றெவருங் கூற வதற்படு காத லாலே
முருகல ரலங்கற் செவ்வேன் முருகவேன முன்றிற் சென்று
பரவுதல செயது நாளும் பராயக்கட னெறியி னிற்பா. (இ)

வாரணச சேவ லோடும் வரிமயிற் குலங்கள் விட்டுத்
தோரண மணிக கேகிச சுருமபணி கதமப நூற்றிப்
போரணி நெடுவே லோற்குப் புகழ்புரி குரவை தூங்கப்
போரணங் காடல செய்து பெருவழிா வெடுத்த பிணை (ஐக)

பயிலவடுப பொலிந்த யாககை வேடர்தம பதியா நாகற
கெயிலுடைப் புரங்கள் செற்ற வெந்தையா மைந்த ரான
மயிலுடைக கொற்ற ஐர்தி வளையுரங் கிழித்த திணமை
யயிலுடைத தடககை வென்றி யண்ணலா ருளரி னாலே (ஐஉ)

கானவர் குலமலி ளைகத தத்தைபாற் கருப்ப நீட
ஆனமில் பலிகள் போகுகி யுறுகடன் வெறியாட் டோடு
மானவத திவகன செல்ல வளவிலசெய தவத்தி னாலே
பான்மதி யுவுந் தீயின்றாலெனமகப் பயந்த போது. (ஐக)

கரிப்பரு மருப்பின் முத்துச் சண்டவிரைச் செழுநீர் முத்தும்
பொருப்பினின் மணியும் வேடர் பொழிதரு மழையே யன்றி
வரிசசுரும் பிலை வானின் மலர்மழை பொழிந்த தெங்கு
மரிசகுமர் துடியே யலல வமர்த்து துயிபு மார்த்து. (யச)

அருவனாக் குறவர் தங்க ளகன்றழிச் சீனா ராமம்
பெருவிழா வெடுத்தது மிகக் பெருங்கனி கூருங் காலைக்
கருவரை காள் மேக மெந்திய தென்னத தானை
பொருவனாத தோள்களார்ப புதல்வனை யெடுத்ததுக் கொண்டான் . (யடு)

கருங்கதிர விரிக்கு மேனிக் காமரு குழவி தானு
மிரும்புலிப் பறழி னோங்கி யிறவுள ரளவே யன்றி
யரும்பெற லுலக மெலலா மளப்பரும் பெருமை காட்டித்
தருங்குறி பலவுரு கூற்றுந் தன்மையிற் பொலிந்து தோன்ற. (யசு)

அண்ணலைக் கையி லேந்தற கருமையா லுரிமைப் பெருந்
திண்ணனென றியமபு மென்னத திண்ணை வேட ராரத்தார்
புண்ணியப் பொருளா யுள்ள பொருவிலச் சூருவி னானை
கண்ணினுக் கணியாத தவகள் கலன்பல வணிந்தா ரனறே. (யள)

வனாபுறை கடவுள் காப்பு மறக்குடி மரபிற் றங்கள்
புளையொரு முறைமைக் கேறப் பொருந் துவ போற்றிச் செய்து
விரையினர் தளிருரு சூட்டி வேம்பிழைத் திடையே கோத்த
வரைமணிக் கவழிகட்டி யழகுற வளாகரு நாளில. (யஅ)

வருமுறைப் பருவந் தோற்ற மளமிகு சிறப்பிற் றெய்வப்
பெருமடை கொடுத்தது தொக்க பெருவிறல வேடாக செலவாந்
திருமலி துழனி பொங்கச் செழுங்கழி மகிழ்ச்சி செயதே
யருமையிற் புதலவாப் பெற்ற வாரவமுந் தோன்ற வுயத்தார. (யசு)

ஆண்டெதி ரீணத்து செல்வ விடுமடித் தளாவு நீங்கிப்
பூண்டிகழ சிறுபுன குஞ்சிப் புலியுகிச சுட்டி சாத்தி
மூண்டெழு சினத்துச் செங்கண் மூளவுமுள் ளரிந் துகோத்த
நாண்டரு மெயிறுத்த தாலி நலங்கிளா மார்பிற் றாவக (20)

பாசொளி மணியோ டார்த்த பனமணிக் சதவகை யேகைக்
காசொடு தொடுத்தகாப்புக் கலனபுனை யரைஞாண் சோத்தித்
தேசடை மருப்பிற் றணடை செறிமணிக் சூதமபை யினை
மாசறு கோலங் காட்டி மறுகிடை யாடு ஊளில். (20)

தனமல ரலங்கற ழுதை தாய்மணம் களிப்ப வந்து
புண்ணிய கங்கை நீரிற் புனிதமாக திருவாய் நீரி
ஓண்ணனை தமுத முறி யொழுங்கிய மழைத் திருசொல்
வண்ணமென் பவளச் செவ்வாய் சூதட்டியே வணை நின்றார், (22)

பொருபுலிப் பார்வைப் பேழ்வாய் முழையெனப் பொத்தகை நீட்டப்
பரிவுடைத் தந்தை கண்டு பைந்தழை கைக்கொண் டென
விரகடர்க் குறுகண் டிற்கு மெழிலவனார் கண்ணீர் மலர்
வருதுளி முத்த மத்தாய் வாய்முத்தங் கொள்ள மாற்றி. (23)

துடிக்குற மீருட்டி யோடித் தொடக்குநாய்ப் பாசஞ் சுற்றிப்
பிடித்ததுத தெயினப் பின்னிப் பேதைய ரிழைத்த வண்ட
வடிச்சிறு தளிராற் கிடுதி யருகுது சிறுவ ரோடுங்
குடிச்சிறு குரம்பை பெங்குங் குறுகடைக் குறுகபு செய்து. (உச)

அனையன பலவுஞ் செயதே யைநதின்மே ளான வாண்டின்
வீணதரு வடிவார் கண்ணி மறச்சிறு மைந்த ரோடுஞ்
கிணமலர்க் காவு ளாடிச செறிசுடிச குறிச்சி குழந்த
புணமருப் புழுவேவிப் புறச்சிறு காணிற் போகி (உரு)

கடுமுயற் பறழிஞேடுக காணவே னத்தின் சூட்டி
கொடுவரிக் குருளை செநராய கொடுஞ்செவிச் சாபமான
முடுகிய விசையி லோடித் தொடர்ந்தமுன் பறறி முறறத்
திடுமரத திரளிற் கட்டி வளர்ப்பன வெண்ணி லாத. (உ௯)

அலாபகல கழிந்த வந்தி யையலிப் புணையு மாட்டிக்
குலமுது குறத்தி யூட்டிக் கொண்டுகண் டியற்றிக் கறகுல்
புலாவு னுணவு நலகிப் புரிவினை யாட்டின் விட்டிச்
கிலமுறை யாண்டு செலவச சிலைபயில பருவஞ் சேர்த்தார் (உ௭)

நாதையு மைந்த னாரை நோக்கித்தன் றடித்த தோளாற
கிந்தையுண மகிழப் புலவிச் சிலைதொழில பயிற்ற வேண்டி
முநதையத் துறையின மிக்க முகியரை யழைத்துக் கூட்டி
வந்தநாட் குறித்த தெல்லா மறவர்க்குச் சொல்லி விட்டான். (உ௮)

வேடாதங் கோமானுகன் வென்றிவே ளுளாளர் பெற்ற
சேடரின மிக்க செயகைத் திணன்னவிற பிடுககிண றுனென்
றுடியற் றடியுஞ்சாற்றி யறைந்தபே ரோசை கேட்டு
மாயெர் மலை ளாளு மறக்குலத் தலைவ ரெல்லாம். (உ௯)

மலைபடு மணியும் பொன்னுந் தரளமும வரியின் றேலுந்
கொலைபுரி களிற்றின் கோடும் பீலியின் குவையுந் தேனுந்
தொலைவிலபன னறவு மூனும் பலக்களுங் கிழங்குந் துணறச்
சிலையுடை வேடா கொண்டு திணைதொறு நெருங்க வந்தார் (௬௦)

மலகிய வளங்க் கெல்லா நிறைந்திட மாறில் றோ
ரெல்லையி லடங்கா வண்ண மீண்டினர் கொண்டாந்த ரெங்குங்
பலபெருங் கிளைஞர் போற்றப் பராய்க்கடன் பலவு நேர்ந்து
விலவிழா வெடுக்க வென்று விளம்பினன் வேடர் கோமான. (௬௧)

பானமையிற் சமைத்துக் கொண்டு படைக்கலம் வீணொ ரேந்தத்
தேனலா கொன்றை யார்தந் திருச்சிலைச் செம்பொன் மேரு
வானது கடலி னஞ்ச மாக்கிட வ்வர்க்கே பின்னுங்
கானவு னமுத மாககுஞ் சிலையினக் காப்புச் சேர்த்தார். (௬௨)

சிலையினக் காப்புக் கட்டித் திண்புலிச் சமீபிற் செய்த
நலமிரு காப்பு கன்னு னுந் படிந்த நகர்
குலமவிளக கரியு கன்றிற் தோலுந் கையிற் சேர்த்தி
மலையுறை மாக்க ளெல்லாம் வாழ்த்தெடுத்த தியமபி னுந் தன. (௬௩)

ஐவன வடிசில் வெவ்வேற நமைத்தன புற்பாற் சேற்று
மொய்வரைத் திணமென் சொன்றி மூங்கிலவன் பதங்கன் மற்றுங்
கைவினை யெயின ராக்கிக் கலந்தவுன் கிழங்கு துன்றச்
செய்வரை யுயர்ப்ப வெங்குந் கலத்தனர் சினவில வேடர். (௧௪)

செத்தினை யிடியுந் தேனு மருந்துவார தேனிற் றேய்த்து
வெந்தவு னயில்வார் வேரி விளக்கனிக் கவளம் கொள்வார்
நத்திய வீய லுண்டி நசையொழி மிசைவார வெவ்வே
நதமிழ லுணவின் மேலோ ராயினு ரளவி லார்கன் (௧௫)

அயல்வரைப் புறத்தின் வந்தா ரருகருடி யிருப்பி னுள்ளா
ரியல்வகை யுணவி லார்தந வெயிறறிய ரெயின ரெல்லா
முயாகதி ருசசி நீகக வொழிவிலபன் னறவு மாநதி
மயலுறு களிப்பி னீடி வரிசிலை விழவு கொள்வார் (௧௬)

பாசிலைப் படலை சுற்றிப் பன்மலர்த் தொடையல குழிக்
காசடை வடததோல் கட்டிக் கவடிமெயக கலன்கள பூண்டார
மாசிலசீர் வெட்சி முன்னு வருநறைக கண்ணி குடி
யாசிலா சிரிய னேந்து மடறசிலை மருகரு குழநதார. (௧௭)

தொண்டக முரசுங் கொம்புந் துடிகளுந் துளைகொள வேயு
மெண்டிசை நிறைந்து விமம வெழுந்தபே ரொலியினோடு
திண்டிற் றன் மறவ ரார்ப்புச் சேணவீசும் பிடித்துச் செலலக்
கொண்டசீர் விழவு பொங்கக் குறிச்சியை வலங்கொண டார்கன். (௧௮)

குன்றவர் களிகொண டாடக் கொடிசசியா துணங்கை யாடத
துன்றிய மகிழ்ச்சி யோடுரு சூரர மகளீ ராட
வென்றிவில விழவி னோடு விருப்புடை யேழா நாளா
மன்றிரு மடங்கு செய்கை யழகுற வமைத்த பின்னர். (௧௯)

வெங்கதிரா விசுமபி னுசசி மேவிய பொழுதி லெங்கு
மங்கல வாழ்த்து மல்க மருங்குபல லியங்க ளார்ப்பத்
தகைடொன் மரபின் விஞ்சைத் தனுத்தொழில வலவா தம்பாற்
பொங்கொளிக் கருமபோ ரேற்றைப பொருசிலை பிடிப்பிதநாகள (௨௦)

பொற்றட வரையின் பாங்கர்ப் புரிவுறு கடன்முன் செய்த
விறறொழிற களத்தி னண்ணி விதிமுறை வணங்கி மேவு
மறறைநாட் டொடங்கி நாளு மடறசிலை யாணமை முறறக
கற்றன ரென்னை யானுங் காணவர்க் கரிய சிங்கம். (௨௧)

வண்ணவெஞ் சிலையு மறறப் படைகளு மலரக் கற்றுக்
கண்ணகன சாயல பொங்கக் கலைவளா திகக னேபோ
லெண்ணிரண டாண்டின் செவ்வி யெய்தினு ரெலலை யில்லாப்
புண்ணியக தோன்றி மேன்மேல் வளர்வதன் பொலிவு போல்வார். (௨௨)

வேறு.

இவ்வண்ணந் திண்ணனார் நிரம்பு நாளி லிருங்குறவர் பெருங்குறிச்சிக கிறைவ
னாய், மைவண்ண வரைநெடுந்தோ னாகன் றுனு மலைபெங்கும் வனமெங்கும் வர
ம்பில் காலக, கைவண்ணச் சிலைவேட்டை யாழித் தெவ்வுன் கணநிரைகள பலகவ
ாந்து காணக் காத்து, மெய்வண்ணந் தளர்மூப்பின் பருவ மெய்தி வில்லுமுலின்
பெருமுயற்சி மெலிவா னானன். (௨௩)

அங்கண்மலைத் தடஞ்சாரற் புனங்க னெங்கு மடலேனம் புலிகாடி கட
மையாமா, வெங்கண்மனை கலையொடுமான் முதலா யுள்ள மிருகங்கண் மிச
நெருங்கி மீது காலைத், திங்கண்முறை வேட்டைவினை தாழ்த்த தென்று சி
லைவேடர் தாமெல்லாந் திரண்டு சென்று, தங்கன்குல முதற்றலை னாகி யுள்
ள தண்டெரிய னாகன்பாற் சாநாது சொனஞா. (௪௪)

சொன்னவுரை கேட்டலுமே நாகன் றுனுஞ் சூழ்நதுவருந் தன்மூப்பின்
நெடாவு நோக்கி, முன்னவாகட் குறையெய்வான மூப்பி னாலே முனப்புபா
ல வேட்டையினின் முயல கிலவே, னெனமகளை யுங்களுக்கு நாத னாக வெ
ல்லீருங் கைக்கொணமி னென்ற போதி, னன்னவற் பிரங்கிப்பின் மகிழ்ந்
துதங்கோ னடிவணங்கி யிம்மாற்ற மறைகின் றாகன் (௪௫)

இத்தனைகா லமுநினது சிலைகீழ்த் தங்கி யினிதுண்டு தீங்கின்றி யிருந்தோ
மினனு, மசதவுன தருளவழியே நிற்ப தல்லா லடுத்தநெறி வேறுளதோ வது
வே யன்றி, மெய்ததவிறற் றிண்ணையுள் மரபிற் சால மேம்படவே பெற்ற
ளித்தாய விளங்கு மேனமை, வைத்தசிலை மைந்தனையின் டழைத்து துங்கு
வரையாட்சி யருளெனஞா மகிழ்ந்து வேடா. (௪௬)

சிலைமறவ ருறையெய நாகன் றுனுந் திண்ணைமுன கொண்டுவரச செ
ப்பி விட்டு, மலைமருவு நெடுங்காளிற் கன்னி வேட்டை மகனபோகக் காடு
பலி மகிழ் ஶூட்டத், தலைமரபின் வழிவந்த தேவராட்டி தனையழைமி னெனவ
ங்குச் சாநத்தோ சென்று, நிலைமையவ டனக்குறப்ப நரைமு தாட்டி நெ
டிதுவந்து விருப்பினெடுங் கடிது வந்தான் (௪௭)

காளில்வரித் தளரிதுறைந் கண்ணி ருடிக் கலைமருப்பி னரிந்தகுழை காதி
ற் பெய்து, மானினவயிற் றரிதாரத் திலக மீட்டு மயிற்கழுத்து மனவுமணி வ
டமும் பூண்டு, தானிழிந்து திரங்கிமுலை சரிந்து தாழ்த் தழைப்பிலி மரவுரிமே
ற் சார வெய்திப், பூகெருங்கு தோனாமலி சேடை நல்கிப் போரவேடா கோ
மானைப் போற்றி நினஞா. (௪௮)

நின்றமுது குறக்கோலப் படிமத் தானே நோநோக்கி யன்னைநீ கிரப்புநீங்கி,
நனறினிதி னிருந்தனையோ வென்று கூறு நாகனெநிர் நலம்பெருக வாழ்த்தி
நல, மென்றசையு மிப்பொடு நறவும் வெற்பில விளைவுளனும பிறவனனும
வேண்டிற் றெல்லா, மனறுநீ வைத்தபடி பெற்று வாழ்வே னழைத்தபணி
யெனனென்று ன்ணங்கு சாநதான். (௪௯)

கோட்டமிலென் குலமைநதன் றிண்ண னெங்குள குலத்தலைமை யான்
கொடுப்பக் கொண்டு பூண்டு, பூட்டுறுவெரு சிலைவேடா தம்மைக் காக்கும்
பொருப்புரிமை புருகின்ற னவனுக் கென்றும், வேட்டைவினை யெனக்கு
மேலாக வாய்தது வேறுபுலங் கவாவெனறி மேவு மாறு, காட்டிதுறை தெய்வ
ங்குள் விரும்பி யுண்ணக் காடுபலி பூட்டென்றான கலை யில்லான். (௫௦)

மற்றவன்றன மொழிகேட்ட வரைசு ராட்டி மனமகிழ்நதிங் கனபோடு
வருகின் றேனுக், செற்றையினுங் குறிகண்மிச நல்ல வான விதனாலே யுள்
மைநதன் றிண்ண னான, வெற்றிவரிச் சிலையோனின் னனவி லன்றி மேம்படு
கின் றுனென்று விருமபி வாழ்த்திச், கொற்றவனத் தெய்வங்கண் மகிழ் ஶூட்
ட வேண்டிவன குறைவின்றிக் கொண்டு போனான் (௫௧)

தெய்வநிகழ் குறமுதியான் சென்ற பின்பு திண்ணனார் சிலைத்தாளை யழைப்பச் சீர்கொண்ட, மைவிரவு நறுங்குஞ்சி வாசக் கண்ணி மணிரீல மலையொன்று வந்த தென்னக், கைவிரவு சிலைவேடர் போற்ற வந்து காதல்புரி தானைக் கழல் வண்ணம் போதிற, செய்வகைபோற் புயமிரண்டுஞ் செறியப் புல்லிச் செழும்புலிதோ விருக்கையினமுன சேர வைத்தான். (௧௨)

முன்னிருந்த மைந்தன்முக நோக்கி நாகன் மூப்பெனைவர் தடைதலினான் முன்பு போல, வென்னுடைய முயற்சியினால் வேட்டையாட வினியெனக் குக் கருத்திலே யெனக்கு மேலாய, மன்னுசிலை மலையர்குலக் காவல் பூண்டி மாறெறிந்து மாவேட்டை யாடி யென்று, முன்னுடைய மரபுரிமை தாங்கு வாயென றுடைதோலுஞ் சுரிகையுடனாகக் கொடுத்தா னன்றே. (௧௩)

தந்தைசிலை யுட்கொண்டு தளர்வு கொண்டு தங்கன்குலத் தலைமைக்குச் சாய்வு தோன்ற, வந்தகுறை பாடதனை நிரப்பு மாறு மனங்கொண்ட குறிப்பினான் மறுமை கொண்டு, முந்தையவன் கழல்வண்ணக் குறைமைதந்த முதற்சுரிகை யுடைதோலும் வாங்கிக் கொண்டு, சிந்தைபரங் கொளநின்ற திண்ணனார்க்குத் திருத்தாளை முகமலர்ந்து செப்பு கின்றான். (௧௪)

நம்முடைய குலமறவா சுற்றத் தானா நான்கொண்டு பரிததன்மே னைமே செயது, தெமமுனையி லயற்புலவகன் கவாந்து கொண்ட திண்சிலையின் வளமொழியாச் சிறப்பின் வாழ்வாய, வெம்முனையின் வேட்டைகளு முனக்கு வாய்க்கும் விரைந்துநீ தாழாதே வேட்டை யாட, விமமுரணவெஞ் சிலைவேடா தங்கனோடு மெழுகுவென விடைகொடுத்தா னியலப் பினின்றான். (௧௫)

செங்கண்வயக் கோளரியே நன்ன திணமைத் திண்ணனார் செயதவத்தின் பெருமை பெற்ற, வெங்கண்விறற் றுதைகழல் வண்ணக் கின்று விடைகொண்டு புறம்போந்து வேட ரோடு, மங்கலநீச சனைபடிந்து மனையின் வைகி வைகிருளின புலாகால வரிவிற் சாலைய, பொங்குசிலை யடல் வேட்டைக் கோலங் கொள்ளப் புனைதொழிறகை வினைஞருடனபொலிந்து புககா (௧௬)

வேறு

நெறிகொண்ட குஞ்சிச் சுருஞ்சி நிமிர்ந்து பொங்க முறிகொண்ட கண்ணிக் கிடைமொய்யொளிப் பீலி சேர்த்தி வெறிகொண்ட முல்லைய பிணைமீது குறிஞ்சி வெட்சி செறிகொண்ட வண்டின குலஞ்சோகொளப் பின்பு செயது. (௧௭)

முன்னெற்றியின் மீது முருந்திடை வைத்த குன்றி தன்னிற்புரி கொண்ட மயக்கயி ருரச சாத்தி மின்னிற்புகழ் சங்கு விளங்குவெண்டோடு காதின மன்னிப்புடை நின்றன மாமதி போல வைக. (௧௮)

கண்டத்திடை வெண்கவ டிக்கதிர் மாலே' சேரக் கொண்டக்கொடு பன்மணி கோத்திடை யேனக் கொடு துண்டப்பிறை போல்வன தூங்கிட வேங்கை வன்றோற் றண்டைச்செயல் பொங்கிய சன்னவீ ரந்த யங்க. (௧௯)

மார்பிற்சிறு தந்த மணித்திரண் மாலே தாழத் தாரிற்பொலி தோள்வல யங்க டழைத்து மின்னச் சேர்விற்பொலி கங்கண மீது நிகழ்ந்த முன்கைக் கார்விற்சிறு நானெறி கைச்செறி கட்டி கட்டி. (௨௦)

அனாயிற்சரணத்தரி யாடையின் மீது பெளவத
தினாயிற்படு வெள்ளல் கார்த்து விளிம்பு சேர்த்தி
நினாயிற்பொலி நீளுடை தோல்சரி கைப்பு நற்குழ்
வினாயிற்றுவர் வாவிசி போக்கி யழைத்து வீக்கி. (௯௧)

வீரக்கழல் காலின் விளங்க வணிகநு பாதந்
சேரத்தொடு நீடு செருப்பு விருப்பு வாய்ப்பப்
பாரப்பெரு விலவலங் கொண்டு பணிநது திண்ணன்
சாரத்திருத் தாணமடித தேற்றி வியநது தானகி. (௯௨)

அங்கப்பொழு திற்புவ னத்திடர் வாங்க வோங்கித்
துங்கப்பெரு மாமழை போன்று தண்ணென றெலிப்ப
வெங்கட்சின நீடு விலங்கு விலங்கி நீங்கச
செங்கைத்தலத் தாற்றட விசிறு நானெ றிந்தார. (௯௩)

பல்வேறு வாளி புதைபாத துடன்போத வேவி
விலவேட ராயத துடிமேவி யொலிகு முனற்ற
சொல்வேறு வாழ்த்துத் திசைதோறுந் துதைநது விம்ம
வல்லேறு போலவா ரடலவாளி தெரிநது நினரா. (௯௪)

மானச்சில வேடர் மருங்கு நெருங்கு போகிற
பானற்குல மாமல ரிறபடா சேஷி யாரமுன
நேனறகைச தேறல் சருப்பொரி மற்று முள்ள
கானப்பலி நோகட வுட்பொறை யாட்டி வந்தாள. (௯௫)

நின்றெங்கு மொய்ககுஞ் சினவேடரை நீக்கிப் புகருச
செனறங்கு வளந் திருநெற் றியிறசேடை சாததி
யுன்றதைத் தருதைக்கு மிரநனமைக ளுள்ள வல்ல
நனறுமபெரி துனவிந் னமமள வனறி தென்றாள. (௯௬)

அபபெற்றியில் வாழ்த்து மணங்குடை யாட்டி தனனைச
செப்பறகரி தாய சிறப்பெகி செயது போக்கிக்
கைப்பற்றிய திணசிலை காராமழை மேக மெனன
மெயப்பொற புடைவேட டையினமேற்கொண டெழுந்து போந்தார். (௯௭)
வேறு.

தாளில்வாழ்செருப்பாதோ றழைத்தநீடு தானையா
வாளியோடு சாபமேவு கையாவெயய வன்கலை
ராளியேறு போலவேகு மண்ணலாரமு னெண்ணிலார
மீளவேடா நீடுகட்ட மிக்குமேலெ ழுந்ததே. (௯௮)

வன்றொடாப்பி ணிததபாசம் வன்கைமள்ளர் கொள்ளவே
வென்றிமங்கை வேடாவில்லின மீதுமேவு பாதமுன
செனறுமீன மாறுபோல்வ செய்யநாவின வாயவா
யொன்றொடொன்று நோபடாம லோடுநாய்கண் மாடெலாம், (௯௯)

போர்வலைச சிலைதொழிற் புறத்திலே விளைப்பவச
சார்வலைத் தொடக்கறுகக் வேகுமையர் தம்முனே
காவலைப் படுததருன்று கானமா வளைக்கநீள
வாவலைத் திறஞ்சுமநது வந்தவெறபா முநிநிரா. (௧௦௦)

நண்ணிமா மறைக்குலங்க ண்டவென்று நீடுமத
தண்ணிலா வரும்புகொன்றை தங்குவேணி யார்தமைக்
கண்ணினிடு பாராவையொன்று கொண்டுகாணு மன்பாமுன்
னெண்ணிலபாணை கொண்டிவேட டொடிமருங்கு மேகினார். (௭௧)

கோடுமுன் பொலிக்கவுங் குறுங்கணு குளிக்குல
மோடுசென நிசைப்பவும் மருங்குபம்பை கொட்டவுஞ்
சேடுகொண்ட கைவிளிச சிறந்தவோசை செல்லவுங்
காடுகொண் டெழுந்தவேடு கைவளைந்து சென்றதே. (௭௨)

நெருங்குபைந் தருக்குலங்க ண்டிகாடு கூடநேர்
வருங்கருஞ் சிலைத்தடகைக மானவேடா சேனைதான்
பொருந்தடந் திகைக்கடற் பரப்பிடைப் புகும்பெருங்
கருந்தரங்க நீளபுறை கலித்தகனனி யொத்ததே (௭௩)

தெனநிசைப பொருப்புடன செந்நகரானின மானினம
பனநிலைம் மனாககணங்க ளாதியான பல்குலந்
துன்றிநிற வென்றடிச சுவட்டினெற்றர் சொல்லவே
வனறடகைக வாகொடெம மருங்குமவேட ரோடினா. (௭௪)

ஒடியெறிந்து வாரொழுகி யோசனைப் பரப்பெலா
நெடியதிண் வலைத்தொட்கு நீளிடைப பிண்துநேர்
கடிகொளப பரந்தகாடு காவல்செய் தமைத்தபின்
செடிதலைச சிலைக்கைவேடா திண்ணனா மு னண்ணினா (௭௫)

வெஞ்சிலைகைக வீரனாரும் வேடரோடு கூடிமுன்
மருசலைக்கு மாமலைச சரிப்புறத்து வந்தமா
வஞ்சலித் தடர்க்குநாய்க் ளட்டமாக வீட்டுநீள
செஞ்சரத்தி னேடுகுழுவ செய்தகாணு ளெய்கினார் (௭௬)

வெய்யமா வெழுப்பவேவீ வெற்பராய மோடிநே
ரொய்யும்வாளி முன்றெறிந்து கொண்டிசெல்ல வெங்கணு
மொய்குறற் றுடிகுலங்க ள பம்பைமுன சிலைத்தெழுக
கைவிளித் ததிராத்தமா வெழுப்பினாகள கானெலாம (௭௭)

எனமோடு மானினங்க ளெண்குதிண் கலைக்குலங்
கானமேறி யானைவெம புலிக்கணங்க ள கானமறை
யானமா வனேகமா மருண்டெழுந்து பாயமுன
சேனைவேடா மேலடாந்து சீறியம்பி னூறினா. (௭௮)

வேறு

தாளறுவன விடைதுணிவன தலைதுமிவன கலைமாணு
வாளிகளொடு குடல்சொரிதர மறிவனசில மனாமா
நீளுடல்விடு சரமுருவிட ரிமாவனமிடை கடமா
மீளிகொளகணை படுமுடலெழ விழுவனபல வுழையே. (௭௯)

வெங்கணைபடு பிடர்கிழிபட விசையுருவிய கயவாய
செங்கனலவிட வதனெடுகணை செறியமுனிந் குருமா
வங்கெழுநீர் முருவியபொழு தடலெயிறு வதனைப்
பொங்கியசின மொடுகவாவன புணாவனசில புல்கன. (௮௦)

பின்மறவர்கள் விடுபகழிகள் பிறகுறவயி நிடையோய்
முன்னடுமுகம் விசையுருவிட முடுகியவிசையுடனக்
கொன்முனையடு சரமினமெதிர் குறுகியமுக முருவத
தன்னெதிரெதிரா பொருவனநிகா தலையனபல கலைகள்.

(அக)

கருவனையொரு தனுவொடுவிசை கடுகியதென முனைநேர்
குரிசினமுன்விடு மடுசரமெதிரா கொலையிலபொழு தவையே
பொருகரியொடு சினவரியிடை புளையறவுடல் புகலால்
வருமிரவொடு பகலனைவன வெனமிடையுமல் வனமே.

(அஉ)

நீளிடையிசை மிசைகுதிக்கொள நெடுமுகிறொட வெழுமான
ருளுதகமுன மறவாகன்விடு சரநிரைதொடா வனதாம்
வாளவிடுகதிரா மதிபிரிவற வருமெனவிழு முழையைய
கோளொடுபயில பணிதொடாநிலை கொளவுளவெதிரா பலவே

(அக)

கடல்விரிபுனல் கொளவிழுவன கருமுகிலென நிராயே
படாவொடுசெறி தழைபொதுளிய பயிலபுதலவன மதனமே
லடலுறுசர முடலுறவரை யடியிடமல் மரலான
மிடை கருமரை கரடிகளொடு விழுவனவன மேதி.

(அச)

பலதுறைகளின் வெருவரலொடு பயில்வலையற துழைமா
வுலமொடுபடா வனதனை ஷுறுசினமொடு கவாநாய
நிலவியவிறு வினைவலையடை நிலைசுழலபவர் நெறிசோ
புலனுறுமனை னிடைதடைசெயத பொறிகளினள வுளவே

(அடு)

துடியடியன மடிசெவியன துறுகயமுனி தொடரா
வெடிபடவிரி சிறுகருளைகண மிசைபடுகொலை விரவா
ரடிதளாவுறு கருவுடையன வனைவுறுபிணை யலையா
கொடியனவெதிரா முடுகியுமுறு கொலைபுரிசிலை மறவோர்.

(அசு)

இவவகைவரு கொலைமறவினை யெதிராநிசுழ்வுழி யதிரை
கைவகைகளும் வெருவறமிடை காணெழுவதொ ரேனம
பெயகருமுகி லெனவிடியொடு பிதிராகனலவிழி சிதறி
மொயவலைகளை யறநிமிர்வுற முடுகியகடு விசையில்.

(அஎ)

போமதுதனை யடுதிநலொடு பொருமறவாக ளரியே
ருமவாடுதொடா வுறுமவிசையுட னடிவழிசெலு மளவிற
ருமொருவரு மறிகிலரவா தனிதொடாவுழி யதனமே
லெழுனையடு சிலைவிடலைக் ளிருவாகளடி பிரியா

(அஅ)

நாடியசுழல் வயவாகளவா காணனுநெடு வரிவிற
காடனுமெனு மிசைவருமலை காவலரொடு கடிநிற
கூடினாலிடு பகழிகளொடு கொலைருமலிகள் வழுவி
நீடியசரி படாவதுதரு நீழலினவிரை கேழல.

(அக)

குன்றியைநிக ரமுன்செறவெரி கொடுவிழியிடி குரனீள
பனறியுமடல் வனறிறலொடு படர்நெறிநெடி தோடித
துன்றியதொரு குன்றடிவகை சுவலியநெறி குழற்
செனறதனிடைய நினறதுவல் தெருமரமர நிரையல்.

(அஃ)

அத்தருவனர் சுழலிடையடை யதனிலையறி பவர்முன்
கைத்தெரிகணை யினிலடுவது கருதலர்விசை கடுகி
மொய்ததெழுசுடா வீடுசுரிகையை முனைபெறவெதி ருருவிக்
குத்தினருடன முறிபடவெறி குலமறவாக டலைவா. (௬௧)

வேறு

வேடர்தங் கரிய செங்கண் வில்லியாா விசையிற் குத்த
மாடிரு துணியாய் வீழ்ந்த வராகத்தைக் கண்டு நாணன
காடனே யிதன்பி னின்று காதங்கள பலவந தெய்ததோ
மாடவன் கொன்றா னச்சோ வென்றவ ரடியிற ருழந்தார். (௬௨)

மற்றவா திண்ண னார்க்கு மொழிகின்றார் வழிவந தாற்ற
வற்றது பசிவந தெமமை யுதவிய விதனைக காயசசிச
சறமுநீ யருநதி யாமுந தின்றுதண னீராகு டித்தது
வெற்றிகொள வேட்டைக காடு குறுகுவோ மெல்ல வென்றார். (௬௩)

என்றவர் கூற நோக்கித் திண்ணனா தண்ணீ ரெங்கே
நன்றுமிய வனத்தி லுள்ள தெனறுணா செயய நாண
னினைவிப் பெரிய தேககி னப்புறஞ் சென்றா னீண்ட
குன்றினுந் கயலே யோடுகு குளிராதபொன முகலி யென்றான் (௬௪)

பொங்கிய சினவில் வேடன் சொனனபின் போலோ மங்கே
யிங்கிது தனனைக கொண்டு போதுமி னென்று தாழ்
மங்கது நோக்கிச சென்றா காவத மலாயிற கண்டார்
செங்கணை றுடையா வைகுந் திருமலைச சாரற் சோலை (௬௫)

நாணனே தோன்றுங் குன்றி னண்ணுவே மெனன நாணன
காணநீ போதி நல்ல காட்சியே காணு மிந்தச
சேணுயா திருக்கா ளத்தி மலைமிசை யெழுந்து சேவ்வே
கோணமில் குடுமித் தேவ ரிருப்பாகும பிடலா மென்றான். (௬௬)

ஆவதெ ஸிதனைக கண்டிங் கணைதொறு மெனமேற பாரம
போவதொன றுளது போலு ாசையும் பொங்கி மேனமேன
மேவிய நெஞ்சும வேறோ விருப்புற வினாயா நிறகுந்
தேவரங் கிருபப தெங்கே போகென்றா திண்ண னாதாம. (௬௭)

உரைசெய்து விரைந்து செல்ல வவர்களு முடனே போந்தது
கரைவளா கழையின முத்துங் காரகிற் குறெஞ் சந்தம
வரைதரு மணியும் பொன்னும் வழிமும புளினந் தோழந்
திரைகண்முன றிரட்டி வைத்த திருமுக வியினைச சாரந்தார். (௬௮)

ஆங்கதன் கரையின் பாங்கோ ரணிநிழற் கேழ் விட்டு
வாங்குவிற் காடன றனனை மரக்கடை தீக்கோல பண்ணி
யிங்குநீ நெருப்புக் காண்பா யிமமலை யேறிக் கண்டு
நாங்கன்வந தணைவோ மென்று நாணனுந் தாமும் போந்தார். (௬௯)

அவரிமிடை ககாசுழ் சோலை யலாகனகொண டணைந்த வாற்றின்
நெளிபுன லிழிநது சிந்தை தெளிவுந் திண்ண னாதாம
களியரு மகிழ்ச்சி பொங்கக் காளத்தி கண்டு கொண்டு
குளிரவரு நதியூ டேகிக் குவவரைச சாரல சோந்தார். (௭௦)

கதிரவ னுச்சி நண்ணக் கடவுண்மால் வரைய னுச்சி
யதிர்தரு மோசை யைநது மார்கலி முழக்கங் காட்ட
விதுவென்கொ ணுண வென்றாக் கிம்மலைப் பெருந்தேன் சூழ்ந்து
மதுமல ரீக்கண் மொய்தது மழுங்கெழு மொலிகொ வென்றான். (நக)

முன்புசெய் தவந்தி னீட்ட முடிவிலா வினப மாண
வன்பிண யெதெதுக் காட்ட வளவிலா வாராவம பொங்கி
மன்பெருங் காதல் கூர வளவலா மலையை நோக்கி
யென்புநெக் குருகி யுள்ளத தெழுபெரு வேடகை யோடும். (நஉ)

நாணனு மன்பு முன்பு நளிர்வரை யேறத் தாமும்
பேணுதத துவகக ளென்னும் பெருஞ்சோ பான மேறி
யானையாரு சிவததைச சார வண்பவா போல வையா
நீணிலை மலையை யேறி நேர்ப்படச் செவலும் போதிலு. (நக)

திவகன்சோ சடையார் தம்மைச் சென்றவர் காணு முன்றே
யங்கணா கருணை கூடாத வருட்டிரு நோக்க மெய்தித
தங்கிய பவததின் முனைச சராபுவிட்ட கல நீங்கிப
பொங்கிய வெளியி னீழற பொருவினன புருவ மாறா (நச)

மாகமா திருக்கா எததி மலையெழு கொழுநதா யுள்ள
வேகநா யககாக கண்டொழுந்தபே ருவகை யனபின்
வேகமா னதுமேற செல்ல மிக்கதோ விராவி னேடு
மோகமா யோடிச் சென்றா தழவினா மோநது நின்றார். (நடு)

நெமதுபோ துயிர்த்து நின்று நிறைந்தெழு மயிர்க்கா நேறும்
வடிவெலாம் புளகம் பொங்க மலாககணி ரருவி பாய
வடியனேற கிவாதா மிககே யகப்பட்டாரச்சோ வென்று
படியிலாப் பரிவு தானோ படிவமாம் பரிசு தோன்ற (நசு)

வெம்மறக் குலதது வந்த வேட்டுவச சாகி யார்போற
கைம்மலை கரடி வேங்கை யரிதிரி கானந் தன்னி
லும்முடன் றுணையா யுள்ளா னொருவரு மினறிக கெட்டே
னிமமலேத தனியே நீரிவ கிருப்பதே யென்று நைந்தா (நஎ)

கைச்சிலை விழுந்த தோரா காணையார் மீள விர்தப்
பசிலை யோடு பூவும் பறித்திட்டு நீரும வாரதது
மசகிது செயதா யாரோ வென்றனு மருங்கு நின்ற
வச்சிலை நாணன் ருனு காணிது வறிந்தே நென்பான். (நஅ)

வன்றிற லுநதை யோடு மாவேட்டை யாடிப் பண்டிக
குன்றிடை வந்தோ மாகக் குளிர்தநீ ரிவகா யாட்டி
யொன்றிய விலைப்பூச் சூட்டி யூட்டிமுன் பறைந்தோர் பார்ப்பா
னன்றிது செய்தா னின்று மவன்செய்த தாகுமென்றான். (நக)

உண்ணிறைந் தெழுந்த தேனு மொழிவின்றி யாரா வன்பிற்
றின்னனா திருக்கா எத்தி நாயனாக் கினிய செய்கை
யெண்ணிய விவைகொ லாமென் றிதுகடைப் பிடிததுக் கொண்டவ்
வண்ணலைப் பிரிய மாட்டா தனவிலா தரவு நீட. (நய)

இவர்தமைக் கண்டே னுக்குத் தனியரா யிருந்தா னெனே..
யிவர்தமக கழுது செய்ய விறைச்சியு மிடுகா ரில்லை
யிவர்தமைப் பிரிய வெண்ணு தென்செய்கே னினியான் சால
விவர்தமக் கிறைச்சி கொண்டிடு கெய்தவும் வேண்டு மென்று. (148)

போதுவர் மீண்டு செல்வா புல்லுவா மீளப் போவர்
காதலி னோக்கி நிற்பா கனறகல் புனிற்றப் போல்வா
நாதனே யழுது செய்ய நலமெல் விறைச்சி நானே
கோதறத் தெரிந்து வேறு கொண்டிடு வுருவே நென்பா. (149)

ஆர்தம ராக நீரிங் கிருப்பதென் றகல மாட்டே
னோபசித் திருக்க விடுகு நிறகவுந கிலவே நென்று
சோர்தரு கண்ணீர் வாரப் போய்வரத் துணிந்தா ராகி
வாரசிலை யெடுத்துக் கொண்டு மலர்க்கையாற றொழுது போந்தார். (150)

முன்புநின் றரிதி னீங்கி மொயவரை யிழிந்து நாண
பின்புவந் தணைய முனைப் பிறதுறை வேட்கை நீங்கி
யன்புகொண டியப்பச செலலு மவாதரு முகலி யாற்றின
பொன்புனை கரையி லேறிப் புதுமலாக காவீற் புககா (151)

காடனு மெதிரே சென்று தொழுதுநீக கடைந்து வைத்தேன்
கோடுடை யேன முங்கள் குறிப்படி யுறுப்பை யுழல்வா
மாடுற நோக்கிக் கொளளு மறித்துநாம போகைக் கினறு
நீடநீர் தாழ்த்த தெனனோ வென்றலு நின்ற நாணன. (152)

அங்கிவன் மலையிற் றேவர்தமமைக்கண்ட னேததுக் கொண்டு
வங்கினைப் பறறிப் போகா வல்லும பெனை நீங்கா
னிரகுமத தேவா தினன் விறைச்சிகொண்டே கப் போந்தா
னங்குலத் தலைமை விட்டா னலப்பபட்டான றேவாக் கென்றான். (153)

என்செய்தாய தினனா நீதா நென்னமால் கொண்டா யெங்கன
முன்பெரு முதலி யல்ல யோவென முகத்தை நோக்கா
வன்பெரும் பன்றி தன்னை யெரியினில வதகசி மிக்க
வின்புறு தசைகன வெவவே மம்பினு லீரந்து கொண்டிடு. (154)

கோலினிற் கோத்துக் காய்ச்சிக் கொழுந்தசை பதத்தில வேவ
வாலிய சுவைமுன் காண்பான் வாயினி லதுககிப் பாதத்துச
சாலவு மினிய வெல்லாரு சருகில யினைத்த கலலை
யேவவே கோலிக் கூட வதனமிசை யிடுகா ரானா. (155)

மருங்குநின் றவாகன் பின்னு மயன்மிக முதிர்ந்தா நென்னே
யருமபெற விறைச்சி காய்ச்சி யதுககிவே ழுமிழா நினருன
பெரும்பசி யுடைய னேனும் பேசசில னெமக்குப் பேறு
தரும்பரி சணரான் மற்றைத் தசைபுறத் தெறியா நினருன். (156)

தேவுமால் கொண்டா னிர்த்த தினணன்மற் றிதனைத் தீர்க்க
லாவதொன் றறியோந் தேவ ராட்டியை நாக னோடு
மேவிகாங் கொண்டாந் தீர்க்க வேண்டுமவ வேட்டைக் கானி
லேவலாட் களையுந் கொண்டு போதுமென் றெண்ணிப் போனார். (157)

கரணவர் போன தோறார் கழிவினிற் கல்லை யின்ச
ஹனுமு தமைத்துக் கொண்டு மறுசன மாட்ட வுன்னி
மாநதி கன்னிர் தாய வாயினிற் கொண்டு கொய்த
தூத்துப் புன்னித் தாமங் குஞ்சிமேற் றுதையக் கொண்டார், (௩௩௩)

தனுவொரு கையில் வெய்ய சரத்துடன் றுங்கிக் கல்லைப்
புனிதமெல் லிறைச்சி நல்ல போனக மொருகை யேநதி
யினியவெம் பிராணர் சாலப் பசிப்புடன் றிரங்கி யேங்கி
நனிவினாந் திறைவா வெற்பை நண்ணினார் திண்ண னுர்தாம். (௩௩௪)

இளைத்தனர் நாய னுடன் நீண்டச்சென் றெய்தி வெற்பின்
முளைத்தெழு முதலைக கண்டு முடிமிசை மலனாக் காவில
வளைத்தபொற் செருப்பான் மாற்றி வாயின்மஞ் சனநீர் தன்னை
விளைத்தவன் புமிழ்வார் போல விமலனா முடிமேல் விட்டார். (௩௩௫)

தலையிசைச் சமந்த பன்னித் தாமத்தைத் தடங்கா ளத்தி
மலையிசைத் தம்பி ராணா முடியிசை வணங்கிச் சாத்திச்
சிலையிசைப் பொலிந்த செவகைத் திண்ணனார் சேர்த்த கல்லை
யிலையிசைப் படைத்த ஆனின் றிருவரு தெதினோ வைத்து. (௩௩௬)

கொழுவிய தசைக ளெல்லாங் கோலினிற் றெறிந்து கோத்தங்
கழலுறு பதத்திற் காய்ச்சிப் புல்லின லதுக்கி நாவின்
பழகிய வினிமை பார்த்துப் படைத்தவில விறைச்சி சால
வழகிது நாய னீனோ யமுதுசெய் தருளு மென்றா. (௩௩௭)

அன்னலிம் மொழிகள் சொல்லி யமுதுசெய் வித்த வேடர்
மன்னனார் திருக்கா ளத்தி மலையினாக் கினிய நல்லா
னின்னமும் வேண்டு மெனனு மெழுபெருந காத்தல் கண்டு
பன்னெடுந கரங்கன் கூப்பிப் பகலவன் மலையிற் றுழந்தான். (௩௩௮)

அவ்வழி யந்தி மலை யணைத்து மிரவு சேரும்
வெவ்விவந குளவென் றஞ்சி மெய்மையின் வேறு கொள்ளாச்
செவ்விய வன்பு தாங்கித் திருக்கையிற் சிலையுந் தாங்கி
மைவனா யென்ன வையா மருங்குநின் றகலா நின்றார். (௩௩௯)

சார்வருந் தவங்கன் செய்து முனிவரு மமரர் தாமுங்
கார்வனா யடவி சேர்ந்தங் காணுதற் கரியார் தம்மை
யாவமுன் பெருக வாரா வன்பினிற் கண்டு கொண்டே
கேர்பெற நோக்கி நின்றார் நீரிரு ணீங்க நின்றார். (௩௪௦)

கழைசொரி தரனக் குன்றிற் கதிர்நில வொருபாற் பொங்க
முழையா வழிந்ந் செய்ய மணிவெயி லொருபான் மொய்ப்பத்
தழைகதிர்ப் பரிதி யோடுஞ் சந்திரன் றிலையு வாவின்
குழையணி காதர் வெற்புக கும்பிடச் சென்றா லொக்கும். (௩௪௧)

விரவுபன் மணிகள் கான்ற விரிகடர்ப் படலை பொங்க
மரகத மொளிகொணீல மணிகளு மிமைக்குஞ் சோதி
பொரவிரு சுடருக் கஞ்சிப் போயின புடைக் டோற
மிதழ்கு ளொதுங்கி னாலே போன்றன தெங்கு மெங்கும். (௩௪௨)

செந்தழ லொளியிற் பொங்குந் தீபமா மரங்க னாறு
மந்திகண் முழையில் வைத்த மணிவிளக் கொளிக னாறு
மைத்துமா நடக்கி யுள்ளா ரரும்பெருஞ் சோதி யாறு
மெந்தையார் திருக்கா எத்தி மலையினி லிரடுவாரன் நிலலை.

(நாகச)

வருங்கறைப் பொழுது நீங்கி மல்கிய யாமஞ் சென்று
சுருங்கிட வறிந்த புள்ளின் குழ்சிலம் போசை கேட்டுக்
கருங்கட லென்ன சின்று கண்டெயி லாத வீர
ரரும்பெற்றற் றம்பி ராளுகா கழுதுகொண் டணைய வேண்டி.

(நாகஉ)

ஏறுகாற் பன்றி யோடு மிருங்கலை புனமான் மற்றும்
வேறுவே றினங்கள் வேட்டை வினைத்தொழில் விரகி னாலே
பூறுசெய் காலஞ் சிந்தித் துருமிகத் தெரியாப் போதின
மாறடு சிலையுங் கொண்டு வள்ளலைத் தொழுது போந்தார்.
வேறு.

(நாகந)

மொய்காட்டு மிருள்வாங்கி முகங்காட்டுந் தேரிரவி
மெய்காட்டு மன்புடைய வில்லியா தனிவேட்டை
யெய்காட்டின் மாவனாக்க விட்டகருந் திரையெடுத்துக்
கைகாட்டு வான்போலக் கதிரகாட்டி யெழும்பொழுதில்.

(நாகசு)

எய்தியசீ ராகமத்தி லியம்பியபூ சனைக்கேற்பக்
கொய்தமல ரும்புனலு முதலான கொண்டணைந்தார்
மைதழையுங் கண்டத்து மலைமருநதை வழிபாடு
செய்துவருந் தவமுடைய முனிவர்சிவ கோசரியார்.

(நாகநு)

வந்துதிரு மலையின்கண் வானவர்நா யகர்மருங்கு
சிறதைநீய மததோடுஞ் செலகின்றா திருமுனபு
வெந்தவிறைச சியுமெலும்புங் கண்டகல மிதித்தோடி
வந்தவனு சிதங்கெட்டே னியார்செய்தா னொன்றழிவார்.

(நாகசு)

மேவநோ வாவஞ்சா வேடுவனோ யிதுசெய்தார்
தேவதே வேசனே திருமுனபே யிதுசெய்து
போவதே யிவ்வண்ணம புருதநீர் திருவுள்ள
மாவதே யெனப்பதறி யழுதுவிழுந் தலமந்தார்.

(நாகன)

பொருப்பிலெழுஞ் சுடாக்கொழுந்தின் பூசனையுந் தாழ்க்கநா
னிருப்பதினி யென்னெனறவ் விறைச்சியெலும் புடனிலையுந்
செருப்படியு நாயடியுந் திருவலகான மாறியயின்
விருப்பினெடுந் திருமுகலிப் புனன்முழ்கி வினாநதணைந்தார்.

(நாகசு)

பழுதுபுருந் ததுதீரப் பவித்திரமாஞ் செயலபுரிந்து
தொழுதுபெறு வனகொண்டு துயபூ சனைதொடங்கி
வழுவிற்ற மஞ்சனமே முதலாக வருமபூசை
முழுதுமுறை மையின்முடித்து முதல்வனார் கழல்பணிந்தார்.

(நாகசு)

பணிந்தெழுந்து தனிமுதலாம் பரனென்று புன்முறையாற்
துணிந்தமறை மொழியாலே துதிசெய்து சுடர்த்திங்க
ளணிந்தசடை முடிக்கற்றை யங்கணரை விடைகொண்டு
தணிந்தமனைத் திருமுனி வாகுதபோவனதனி விடைச்சாரந்தார்.

(நாகசு)

இவ்வண்ணம் பெருமுனிவ ழோகிணு ரினியிப்பான்
மைவண்ணக் கருங்குஞ்சிவனவேடர் பெருமாணர்
கைவண்ணச் சிலைவளைத்துக் கான்வேட்டை தனியாடிச்
கெய்வண்ணத் திறமொழிவேன் தீவினையின் நிறமொழிவேன், (௩௪௬)

திரும்பலையின் புறம்போன திண்ணனா செறிதுறுகற்
பெருமலை வரிடைச்சரியிற் பெருமபன்றி புனமேய்ந்து
வருவனவுந் துணிபடுத்து மானினங்கள் காரிடைநின்
தெருவழிச்சென நேறுதுறை யொளரிநின்று கொன்றாளி, (௩௪௭)

பயில்வீரியாற் கலையழைத்துப் பாடுபெற லுருகு
மயின்முகவெங் கணைபோகசி யடியொற்றி மரையினங்க
மயிலிடையிற் கிடையெய்து தொடர்துகட மைகளெய்து
வெயில்படுவெங் கதிர்முதிர்ந் தனிவேட்டை வினைமுடித்தார், (௩௪௮)

பட்டவன விலங்கெல்லாம் படர்வனத்தி லொருகுமு
லிட்டருகு தீக்கடைகோ விருஞ்சுரிகை தனையுருவி
வெட்டிநறுக கோற்றேனு மிகமுறித்தது தேக்கிலையால்
வட்டமுறு பெருங்கல்லை மருங்குபுடை படவமைத்தார், (௩௪௯)

இந்தனமு முறித்தெக்கி யெரிகடையு மரணியினில்
வெந்தழலைப் பிறப்பித்து மிகவளர்த்து மிருகங்கள்
கொந்தியயி லலகம்பாற ருட்டமிட்டுக் கொழுப்பரிந்து
வந்தனகொண் டெழுந்தழலில் வகருவன வகருவித்து, (௩௫௦)

வாயம்பா லழிப்பதவும் வகுப்பதுவுஞ் செய்தவற்றி
லாயவறுப் பிறைச்சியெலா மரிநொருகல் லையிலீட்டுக்
காயநெடுங் கோல்கோத்துக் கனலின்க ணுறக்காய்ச்சித்
தூயதிரு வழுதமைக்கச் சுவைகாண லுறுகின்றார், (௩௫௧)

எண்ணிறநத கடவுளருக் கிடுமுணவு கொண்டுட்டும்
வண்ணவெரி வாயின்கண் வைத்ததெனக் காளத்தி
யண்ணலாக் காம்பரிசு தாளுசோதித் தமைப்பார்போற்
நிண்ணனா திருவாயி லமைத்தாருன நிருவமுது, (௩௫௨)

நல்ல்பத முறவெந்த நாவின் கணிடுமிறைச்சி
கல்லையினிற் படைததுத்தேன் பிழிந்துகலந ததுகொண்டு
வல்லிரைந்து திருப்பளளித் தாமமுநதூய மஞ்சனமு
மொல்லையினின் முன்புபோ லுடன்கொண்டு வந்தணைந்தார், (௩௫௩)

வந்துதிருக் காளத்தி மலையேறி வனசார்க்
டநதலைவ னுரிமையோர தலைவனார் தமையெய்தி
யந்தணனார் பூசையினை முன்புபோ லகற்றியபின
முந்தைமுறை தம்முடைய பூசனையின் செயன்முடிப்பார், (௩௫௪)

ஊனமுது கல்லையுட ன் வைத்திதமுன் னையினன்ற
லேனமொடு மான்கலைகண் மனாகடமை யிவைவயிற்றி
லானவறுப் பிறைச்சியமு தடியேனுஞ் சுவைகண்டேன்
நேனுமுடன் கலந்திதி நித்திக்கு மெனமொழிந்தார், (௩௫௫)

இப்பரிசு திருவமுது செய்வித்துத் தம்முடைய
வொப்பரிய பூசனைசெய் தந்தெறிவி. லொழுருவா
ொப்பொழுது மேன்மேல்வந் தெழுமன்பாற் காளத்தி
யப்பறெதி ரல்லறங்கார் பகல்வேட்டை யாடுவார்.

(1106)

மாமுனிவர் நாடோறும் வந்தணைந்து வனவேந்தர்
தாமுயலும் பூசனைக்குச் சாலமிசத் தனர்வெய்தித்
திமையென வதுநீக்கிச் செப்பியவா கமவிதியா
லாமுறையி லருச்சனைசெய தந்தெறிவி லொழுருவரால்.

(1107)

நாணனொடு காடனும்போய் நாகனுக்குச் சொல்லியபி
ணாணமுறக் கமுமின்றி யணவருறைவா னாயுங்கொண்டி
பேணுமக னாதம்பால் வந்தெல்லாம் பேதித்துக்
காணுநெறி தங்கன்குறி வாராமற் கைவிட்டார்.

(1108)

முன்புதிருக் காளத்தி முதல்வனா ரருணைக்கி
னின்றியுவே தந்ததிருமபு பொன்னாறா போல்யாக்கைத்
தன்பரிசும் வினையிரண்டுஞ் சாரமல மூன்றுமற
வன்புபிழம பாய்த்தகிரிவா ரவர்கருத்தி னளவினரோ.

(1109)

அந்நிலையி லன்பனா ரறிந்தநெறி பூசிப்ப
மன்னியவா கமப்படியான மாமுனிவ ரருச்சித்திங்
கென்னுடைய நாயகனே யிதுசெயதாா தமைக்கானே
ணுன்னுடைய திருவருளா லொழித்தருள வேண்டிமென.

(1110)

அன்றிரவு கனவின்ன ணருமுனிவர் தம்பாலே
மின்றிகழுஞ் சடைமவுலி வேதியர்தா மெழுந்தருளி
வன்றிறலவே டெவனென்று மற்றவனை நீநீனையே
னன்றவன்றன் செயறன்றை நாமுரைப்பக கேளென்று.

(1111)

அவனுடைய வடிவெல்லா நம்பக்க லன்பென்று
மவனுடைய வறிவெல்லா நமையறியு மறிவென்று
மவனுடைய செயலெல்லா நமக்கினிய வாமென்று
மவனுடைய நிலையிவ்வா ரறிநீயென் றருளசெய்வார்.

(1112)

பொருப்பினில்வந் தவன்செய்யும் பூசனைக்கு முன்பென்மே
லருப்புறுமென் மலர்முனை யவைநீக்கு மாதரவால்
விரூப்புறுமன் பெனுமவெள்ளக கால்பெருகிற் றெனவீழ்ந்த
செருப்படியல் விளம்பருவச் சேயடியிற் சிறப்புடைத்தால்.

(1113)

உருகியவன் பொழிவின்றி கிறைந்தவவ ணுருவென்னும்
பெருகியகொள் கல்முதத்திற் பிறங்கியினி தொழுதலா
லொருமுனிவன் செவியுமிழு முயர்கங்கை முதற்றீர்த்தப்
பொருபுனலி னெனக்கவன்றன் வாயுமிழும் புனல்புனிதம்.

(1114)

இம்மலைவர் தெனையடைந்த கானவன்ற னியல்பாலே
மெய்மலரு மன்புமேல் விரிந்தனபோல் விழுதலாற்
செம்மலர்மே லயனொடுமான் முதற்றேவர் வந்துபுனை
பெய்மலரு மவன்றையா லிடுமலர்போ னெனக்கொவ்வா.

(1115)

வெய்யகனற் பதங்கொன்ன வெந்துனதோ வெணுமன்பா
னைபுமனத் தினிமையினி னைங்கிக் மென்றிடலாற்
செய்யுமறை வேன்வியோர் முண்புதருந் திருநதவியி
வெய்யும்வரிச சிலையவன்ற னிட்டலு நெனககினிய.

(௩௩௧)

மன்பெருமா மறைமொழிகண் மாமுனிவர் மகிழ்ந்துகாக்கு
மின்பமொழித் தோத்திரங்கண் மந்திரங்க வியாவையினு
முன்பிருநது மற்றவனான் முகமலர வகநெகிழ்நத
வன்பினினை நெனையவலா லறிவுறு மொழிநலவ.

(௩௩௨)

உனக்கவன்றன் செயல்காட்ட னானீரீ யொளித்திருந்தா
லெனக்கவனறன பரிவிருககும் பரிசெல்லாங் காண்கின்றாய்
மனககவலை யொழிகென்று மறைமுனிவர்க் களுனசெய்து
புனற்சடிவத் திருமுடியா ரெழுந்தருளிப் போயினா.

(௩௩௩)

கனவுநிலை நீங்கியபின் விழித்துணர்ந்து கங்குலிடைப்
புனைதவத்து மாமுனிவா புலாவனவுங் கண்டியிலார்
மனமுறமற் புதமாகி வரும்பயமு முடனுகித்
துண்புரவித தனிததோமேற் றேன்றுவான் கதிர்ந்தோன்ற.

(௩௩௪)

முனைநான் போல்வநது திருமுகலிப் புனன்முழங்கிப்
பனமுறையுந் தம்பிரா னருள்செய்த படிநினைந்து
மன்னுதிருக காளத்தி மலையேறி முன்புபோற்
பிஞ்ஞகளைப் பூசித்துப் பின்பாக வொளித்திருந்தார்.

(௩௩௫)

வேறு.

கருமுகி லென்ன நின்ற கண்படா வில்லி யார்தாம்
வருமுறை யாறு நாளில் வருமீர வொழிந்த காலே
யருமறை முனிவ னார்வந் தனைவதன் முன்பு போகித்
தருமுறை முன்புபோலத் தனிப்பெரு வேட்டை யாடி.

(௩௩௬)

மாறிலா னமுது நல்ல மஞ்சனப் புனலுஞ் சென்னி
யேறுநாண் மலரும் வெவ்வே ரியல்பினி லமைத்துக் கொண்டு
தேறுவார்க் கமுத மான செல்வனார் திருக்கா ளத்தி
யாறுசோ சடையா தமமையனுக்வந் தனையா நின்றார்.

(௩௩௭)

இத்தனை பொழுதுந் தாழ்த்தே நெனவிரைந் தேரு வாமுன்
மொய்த்தபல் சகுண மெல்லா முறைமுறை தீங்கு செய்ய
வித்தரு தீய புட்க ளீண்டமுன னுகிரந காட்டு
மத்தனுக் கென்கொல் கெட்டே னடுததென் றினையும் போதில்.

(௩௩௮)

அண்ணலார் திருக்கா ளத்தி யடிகளார் முனிவ னார்க்குந்
திண்ணனா பரிவு காட்டத் திருநய னத்தி லொன்று
துண்ணென வுதிரம் பாய வீருந்தனா தூரத் தேயவ்
வண்ணவெஞ் சிலையார் கண்டு வல்வினாந் தோடி வந்தார்.

(௩௩௯)

வந்தவர் குருதி கண்டார் மயங்கினார் வாயி னன்னீர்
சிந்திடக் கையி லுன்னுஞ் சிலையுடன் சிதறி வீழ்க்
கொந்தவர் பள்ளித் தாமங் குஞ்சிரின் றலைநது சோரப்
புழத்தழை யலங்கண் மார்பா நிலத்திடைப் பதைத்து வீழ்ந்தார்.

(௩௪௦)

வீழுந்தவ ஞெழுந்து சென்று துடைத்தனர் குருதி வீழ்வ
தொழிந்திடக் காணா செயலு தறிந்தில ருயிர்த்து மீள
வழிந்துபேரய வீழ்ந்தா தேறி யாரிது செய்தா னென்ன
வெழுந்தனா திசைக னெவரும் பார்த்தன றொத்தா வில்லும். (௮௭௧)

வானியுந் தெரிந்து கொண்டிம் மலையிடை யெனக்கு மாறு
மீளினெம் மறவா செய்தா ருளர்கொலோ விலங்கின சாதி
யாளிமுன னாகி யுள்ள வீளைத்தவோ வறியே னென்று
நீளிருங் குன்றச சார னெடிதிடை நேடிச சென்றா. (௮௭௨)

வேடரைக் காணார் தீய விலங்குகண் மருங்கு மெங்கு
நாடியுங் காணா மீள நாயனா தம்பால் வந்து
நீடிய சோகத தோடு நிறைமலரூப பாதம் பற்றி
மாடுறக கட்டிக் கொண்டு கதறினா கண்ணீர் வார. (௮௭௩)

பாவியேன் கண்ட வண்ணம் பரமனாக் கடுத்த தென்னோ
வாவியி லினிய வெங்க ளத்தனாக் கடுத்த தென்னோ
மேவினா பிரிய மாட்டா விமலனாக் கடுத்த தென்னோ
வாவதொன றறிகி லேனயா னெனசெய்கே னென்று பின்னும். (௮௭௪)

என்செய்தாற் றீருமோதா னெம்பிரான றிறத்தத் தீவரு
முன்செய்தா தம்மைக் காணேன் மொய்கழல் வேட னென்று
மினசெய்வா பகழிப் புண்க டாககுமெய் மருந்து தேடிப்
பொனசெய்தாழ் வனாயிற் கொண்டு வருவனா னென்று போனார். (௮௭௫)

நினைத்தனா வேறு வேறு நெருங்கிய உனங்க னெங்கு
மினத்திடைப் பிரிந்த செங்க ணேறென வெருக்கொண் டெய்திப்
புடைபிடைப் பறித்துக் கொண்டு பூதநா யகனபால் வைத்த
மனத்தினுங் கடிது வந்து மருந்துகள் பிழிந்து வாரத்தா. (௮௭௬)

மற்றவா பிழிந்து வார்த்த மருந்தினா றிருக்கா ளத்திக்
கொற்றவா கண்ணிற் புண்ணீர் குறைபடா திழியக் கண்டு
மிற்றையி னிலைமைக் கென்னோ வினிசசெய் லென்று பாப்பா
ருற்றநோய் தீர்ப்ப துணுக கூடென்னு முணாமுன கண்டா. (௮௭௭)

இதற்கினி யென்க ணம்பா லிடந்தப்பி னெந்தை யாாக
ணத்தகிது மருந்தாயப் புண்ணீர் நிற்கவு மடுக்கு மென்று
மதாததெழு முள்ளத தோடு மகிழ்ந்துமுன னிருந்து தங்கண்
முதற்சர மடுத்த வான்கி முதல்வாதங் கண்ணி லப்ப. (௮௭௮)

நின்றசெங் குருதி கண்டா ந்லத்தினின் றேறப் பாய்ந்தா
குன்றென வளாந்த தோள்கள கொட்டினா கூத்து மாடி
நன்றுநான் செயத் விந்த மதியென நகையுந் தோன்ற
வொன்றிய களிப்பி னாலே யுன்மதா போல மிக்கா. (௮௭௯)

வலத்திருக் கண்ணிற் றங்க ணப்பிய வள்ள லார்த்
ந்லத்தினைப் பின்னுங் காட்ட நாயனார் மற்றைக் கண்ணி
துலப்பில்செங் குருதி பாயக் கண்டன ருலகில் வேடர்
குலப்பெருந் தவத்தால் வந்து கொள்கையி னும்பா மேலார் (௮௮௦)

கண்டபின் செட்டே னெங்கள் காளத்தி யார்கண் னென்று
புண்டரு குருதி நிற்க மற்றைக்கண் குருதி பொங்கி
மண்டுமற் றிதனுக் கஞ்சேன மருநதுகை கண்டே னின்னு
முண்டொரு கண்ணிக் கண்ணை யிடநதப்பி யொழிப்பே னென்று. (௩௮௧)

கண்ணுதல் கண்ணிற் றங்க ணிடந்தப்பிற் காணு நேர்பா
டெண்ணுவார் தமபி ரானறன் றிருக்கணணி விடக்கா லூன்றி
யுண்ணிறை விருப்பி னேடு மொருதனிப் பகழி கொண்டு
கிண்ணனா கணணி லூனறத தரிததிலா தேவ தேவா. (௩௮௨)

செங்கண்வெள விடையின் பாகர் திண்ணனார் தமமையாண்ட
வங்கணர் திருக்கா ளத்தி யறபுகா திருக்கை யன்பா
தங்கண்முன னிடக்குங் கையைத் தடுக்கமுன் றடுக்கு நாக
கங்கண ரமுத வாகுக் கண்ணப்ப நிற்க வென்ற. (௩௮௩)

கானவர் பெருமா னார்தங் கணணிந் தப்பும் போது
முழுமு துகநத வைய ருறமுன பிடிக்கும் போது
ருானமா முனிவா கண்டாா நானமுகன் முதலா யுள்ள
வானவா வளாபு மாரி பொழிந்தனா மறைக் ளாபப. (௩௮௪)

பேறினி யிதன்மே லுண்டோ பிரானறிருக் கணணில் வநத
ஜறுகண் டஞ்சித் தங்க ணிடநதபப வுசவுங் கையை
யேறுயாத தவாதங் கையாற பிடிததுக்கொண் டெனவ லததின்
மாறிலாய் நிற்க வென்று மனனுபே ரருளபு ரிந்தாா (௩௮௫)

மங்குல்வாழ் திருக்கா ளத்தி மனனனார் கண்ணிற புண்ணீர்
தங்கணுன் மாறறப பெறற தலவாதா டிலமேற கொண்டே
கங்கைவாழ் சடையா வாழுங் கடவுறிற கலய னாராம
பொங்கிய புகழின மிக்காா திருத்தொண்டி புகல லுற்றேன். (௩௮௬)

கண்ணப்பநாயனார்புராண முற்றிறு.

ஆததிருவிருத்தம்-௮௩௩.

சு ச ன ப்.

அன்புடைமை

எமக்கு இனியொன்று எம்மாலே தெளியப்பட்டவர் யாவரோ அவர்
ரிடத்தே எமக்கு விருப்பம் நிகழும். எமக்கு யாவரிடத்து விருப்ப
ம் நிகழுமோ அவரிடத்தே எமக்கு அன்பு நிகழும். அன்பாவது தன்னால் வி
ரும்பப்பட்டவரிடத்தே தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆதலால், நாம் நமக்கு
இனியவா யாவரென்று ஆராய்ந்து, நிகசயிப்பேம். தந்தை தாய் மனைவி மைந்
தா முதலிய உறவினரோ எமக்கு இனியனாகக் கொளவமெனின், இவருக்
கும் எமக்கும் உளதாகிய தொடாசசி நீர்க்குமிழிபோல நிலையில்லாததாகிய
இவ்வுடம்பினால் ஆயதாதலானும், இவ்வுடம்பு ஒழியவே இதனாலாகிய தொ
டர்ச்சியும் ஒழிதலானும்; உடம்பினாலே தொடாசசி உள்ளபோதும், நாம் தீ
வினைப்பயனை அனுபவிக்கும்வழி இவ்வுறவினரோ பகைவராகவும், நல்வினை
ப்பயனை அனுபவிக்கும்வழி இவரல்லாத பகைவரும் உறவராகவும், காண்

டலானும்; இவர் உறவராய் கின்றவழியும், எமக்கு இதம் செய்தல் தம்பயன் கருதியன்றி எம்பயன் கருதியின்மையானும்; இவர் எமக்கு இனியவொன்று கொள்ளுதல் ஒருவாற்றினும் கூடாது. நாமோ நம்மை ஒருகாலும் பகைத்தலின்மையானும், எங்காளும் துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தை அனுபவித்தல் வேண்டுமெனலும் கருததே நமக்கு உண்மையானும், நமக்கு நாமே இனியமெனக் கொள்வமெனின்; கேவலாவத்தையிலே ஆணவமலமறைப்பினாலே அறிவும் தொழிலும் சிறிதும் விளங்காமையானும், சக்லாவத்தையிலே அறிவும் தொழிலும் உளவழியும், அவை சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுமன்றி முற்றறிவும் முற்றுத்தொழிலும் அண்மையானும், அதனால் எமக்கு இன்பம் இது துன்பம் இது துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பம் பெறும் நெறி இது என உள்பாடி அறிந்து துன்பத்தினின்றும் நீங்கி இன்பத்தைப் பெறுதல் கூடாமையானும், எமக்கு நாமே இனியமெனக்கொள்ளுதலும் கூடாது. முற்றறிவு முற்றுத்தொழில் உடையராசி, தம்பயன் குறியாது மலபெத்தராகிய ஆன்மாத்கள் மேல் வைத்த பெருங்கருணையினாலே, அவர்களுக்கருத தனுக்காணங்களைக் கொடுத்து, ஆணவமல சத்தியைச் சிறிது நீக்கி, அறிவை விளக்கிப் போகங்களைப் புசிப்பித்து, மலபரிபாகமும் இருவினையொப்பும் சத்தி ரிபாதமும் வருவித்து, பாசநீகமும் சிவத்துவவிளக்கமும் செய்யும் பரமபதி ஒருவா உண்மையானும், அவா சிவனே ஆதலானும், அவரோ எமக்கு இனியவொனக்கொள்ளல்வேண்டுமென இக்கருத்தினேதும் நோக்கி அனரே, “என்னிலியாருமெனக்கினி யாரிலே-யென்னி லும்மினி யானொரு வன்னுள-என்னு ளேயுயிர் பாயப்புறம் போந்துபுக் - கென்னு ளேநிற்கு மின்னம்ப ரீசனே.” என்று திருவாயமலாந்தருளிநா திருநாவுக்கரசநாயனா என்க. ஆதலால், அச்சிவனையே நாமெல்லாம் விரும்பி, அவரிடத்து இடையருத மெய்யன்பு செய்தல் வேண்டும். அன்பு பத்தி என்பன ஒருபொருட்சொற்கள்.

அன்பானது, குடத்துள் விளக்கும் உறையுள் வாளும் போல, ஒருவர் காட்டக் காணற்பாலதன்று; அவ்வன்புடைமையால் வெளிப்படும் செயல்களைக் கண்டவழி, இவை உண்மையால், இங்கே அன்பு உண்டென்று அது மிதித்துக்கொள்ளற்பாலதாம். அது “அன்பிற்கு முண்டோ வடைகருந்தாழாவலா - புன்கணீர் பூசறநம்” என்னும் திருக்குறளானும், “சுரந்த திருமுலைக்கே துயயதிறு ஞானஞ் - சுரந்துண்டார் பின்னையெனச் சொல்லச் - சுரந்த - தனமுடையா டென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த - மனமுடையா என்யிருந்த வாறு” என்னும் திருக்களிறுப்படியாரானும், உணாக். சிவனிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளம், அச்சிவனுடைய உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்தபொழுதே தன்வசம் அழிதலும், மயிர்க்காலதோறும் திவலை உண்டாகப் புளகம் கொள்ளலும், ஆனந்தஅருவி பொழிதலும், விம்மலும், நாத்தமுதமுததலும், உடை தமொறலும், ஆடலும், பாடலும், அவா உவப்பன செய்தலும், வெறுப்பன ஒழிதலும், பிறவுமாம்.

இவ்வன்பு இவ்வழிச் சிவனை அடைதல் ஒருவாற்றினும் கூடாது. அது “உள்ள முன்கலந் தேத்தவல் லாகக்கலாற் - களள முள்ளவ ருக்கருள் வானலன் - வெள்ள மும்மா வும்வீர வஞ்சுடை - வள்ள லாகிய வான்மியு ரீசனே.” “நெக்கு நெக்கு நினைப்பவா நெஞ்சனே - புக்கு நிற்கும்பொன் னாசடைப் புண்ணியன் - பொக்க மிக்கவா பூவுரீ ருங்கண்டு - நக்கு நிற்பனவர்தம்மை நானியே.” எனவரும் திருநாவுக்கரசநாயனார்தேவாரத்தானும், “தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் நென்பெ ருந்துறை நாயகன் - மூவ ராண மறியொ ன்முதலாய வானந்த மூர்த்தியான்-யாவ ராயினு மன்ப ரன்றி ஷறி யொ ண்மலர்ச் சோதியான் - நாய மாமலர்ச் சேவ டிக்கணஞ் சென்னி ம்

ன்னிச் சுடருமே.” என்னும் திருவாசகத்தாலும், “என்பே விறகா விறைச்சியறுத்திட்டுப் - பொன்போ லெரியிற் பொரிய வறுப்பினு - மன்போடுந் திகையகவுழைத் தார்க்கன்றி - யென்போன் மணியினை யெய்தவொண் ளுதே.” என்னும் திருமந்திரத்தாலும், “அன்பெயென் னன்பெயென் நன்பாலழைத்தழைத்திட் - டன்பேயன் பாக வறிவழியு - மன்பன்றித்-தோதத தியானஞ் சிவாசகனைக் செய்புமது - சாததும் பழமன்றே தான்” என்னும் திருக்களிற்றுப்படியாரானும், “கருமமா தவஞ்செ பஞ்சொல காசறு சமாதி ஞானம் - புரிபவர் வசம் தாகிப் பொருத்திடேம் புரையொன றினறித் - திரிவறு மன்பு செயவோர் வசமதாய்ச் சேர்ந்து நிற்போ - முரைசெய்வோ மவாழு செயுதி யவருளத் துறைவோ மெனறும்.” என்னும் வாயுசங்கிதையானும், அறிக இவ்வன்பு பல பிறப்புக்களிலே பயன் குறியாது செயத் புண்ணிய மிகுதியினாலே சிவன் அருளிச்செய்ய, வரும். சிவன் அருளினறி இவ்வன்பு ஒருவாற்றினும் நிகழாது. அது “ஆகவ னருளாற் பத்தினன் குண்டாம் பத்தியா லவனரு ஞுண்டாம்-வீங்கிய பத்தி பற்பல பிறப்பில வேதக ஞுரைத்திடும் படியே - தீங்கறு கரும் மியுற்றிய பலத்தாற் சிவனருள செய்கிட வருமா - லோங்கிய பத்தி யாறசிவ தரும் மொழிவறப் புரிந்திடப் படுமா.” எ-ம “அறுமன் றறியச சுருகையா னுரைப்ப னுயிழை பாகன்வார் கழலிற-நெறநென வறிவாற பத்திமை பெய்தல வேண்மொற் சிறுதபத் திமையான-மற்றினை யில்லா முத்தியெய் திடுமான மாசிலா தாயபத் திமையு-முற்றிழை பாக னருளினு லெய்தல வேண்மொன் மொழிந்திடுங் காலே.” எ - ம். வாயுசங்கிதையிற் கூறுமாற்றால் உணராக.

இடையறாது முறுகி வளரும் அன்பின் முதிர்ச்சியிலே சிவம் விளங்கும். ஆதலால் அன்பும் சிவமும் இரண்டற அபேதமாய் நிற்கும் அன்பு முதிர்ச்சியிலே சிவம் விளங்கும் எனப்பற்றிப் பிரமாணம் திருவாசம் “பத்தி வலையிற் படுவோன் காண்க” எ - ம “அம்மையே யப்பா வொப்பிலா மணியே யனபினில வினாக் தவா ரமுதே - பொயம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுத்தலைப் புலையனென நன்கருச் - செம்மையே யாய்சிவபத் தமரித்த செவ்வமே சிவபெருமானே - யம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே நெககெழுந் தருளுவ தினியே” எ-ம திருக்களிற்றுப் படியாரா. “ஆரேனு மன்புசெயி னங்கே தலைப்ப வெகா-ஞாரேனுங் காணு வரன்” எ-ம வரும் அன்பும் சிவமும் அபேதமாம் எனப் பற்றிப் பிரமாணம் திருமந்திரம் “அன்பு சிவமிரண் டெனப் ரறிவிலா - ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில-ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி-னன்பே சிவமா யமர்ந்திருப் பாரே.” எ-ம திருவாசகம் “மாறிகின நெனனை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந் தின வழியடைத் தருதே - யுறிகின நென்னு ளெழுபாருசோதி யுளளவா காண வந் தருளாய் - தேறலின் நெளிவே சிவபெரு மானே திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே-யீதிலரப் பதக ளியாவையுங் கடந்தவினபமே யென்னுடை யன்பே” எ - ம் வரும்.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பினதாகிய இவ்வன்புடைமையிலே தமக்கு உயர்வொப்பின்றி விளங்கிய பெருந்தகைமையினா இக்கண்ணப்பநாயனூர். இவர் வேதாகமங்களைக் கற்றல் கேட்டல் சிறிதும் இல்லா வேட்டுவச்சாகியிற் பிறந்தும், சிவனிடத்து மெய்யன்புடையாராயினதற்குக் காரணம் என்னை எனின்; முற்பிறப்பிலே வேதாகமங்களை ஓதி உணர்ந்து, சிவனைத் தமது மனம் வாகருக் காய்க்க ளினாலே சிரத்தையுடன் உபாசித்தமையேயாம். இவர்முற்பிறப்பிற் செயத் தவமே இப்பிறப்பில் எல்லையின்றி முறுகி வளர்ந்த இவ்வன்புக்குக் காரணமாயிற் நென்

பத இங்கே “முன்புசெய்தவத்தி னீட்ட முடிவிலா விற்ப மான - வன்பினை யெடுத்தக் காட்ட” என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. இவர் முற்பிறப்பிலே பஞ்ச பாண்டவரூள் ஒருவராகிய அருச்சுனர் என்றுணர்க பாசுபதாஸ்திரம் பெற வேணடிப் பெருந்தவஞ்செய்த அருச்சுனரோடு கருணாநிதியாகிய பரமசிவன் வேட்டுவ வடிவங்கொண்டிவந்து, வீறபோா செய்து, அவரது விலலினால் அடிப ட்டி, பின்பு அவரைத்தீண்டி மறபோர் செய்து, பின்னாத் தமது வடிவத்தைக் காட்ட, அதகண்ட அருச்சுனா சிவனை வணங்கி, தமக்கு முத்தி தந்தருளும்பொ ருட்ரி விண்ணப்பம் பண்ணினா அது கேட்ட பரமசிவன், நீபகைவரைக கொல லுதறப்பொருட்டுப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற நினைந்து, தவம் செய்தாய்; ஆதலால், இப்பொழுது பாசுபதாஸ்திரமே தருவோம் என்று கொடுத்தருளி, நீ என்னை வேடன் என்று இகழ்ந்தமையால் வேட்டுவராசனாய் பிறந்து, தக்பிண கைலாச மாகிய காளத்திமலையை அடைந்து, அனபுருககொண்டி, நம்மைப் பூசித்து, பன்றி முதலிய விலங்குகளைக் கொன்று, அவற்றினமாமிசத்தை எமக்கு நிவேதிப்பாய், அந்நாளிலே உனக்கு மோக்ஷம் தந்தருளுவோம் என்று திருவாய்மலாநதருளினார். இச்சரித்திரம் திருகாளத்திப் புராணத்திற் கூறப்பட்டது.

நாயகி நாயகனது பெயா கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவனைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையனபும், அவனைக் கூழ்நவுடன் வசமழிதல் கடையனபுமாம் அவ்வாறே பக்குவான்மா சிவனது பெயாகேட்டவுடன் வசம ழிதல் தலையனபும், அவரைக் கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவரைக் கூழ்நவுடன் வசமழிதல் கடையனபுமாம் நாயகனது பெயா கேட்டவுடன் வசம ழியும் தலையன்பையுடைய நாயகிக்கு, அக்கேட்டலோடு காண்டல கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகி வளரும் அன்பின் பெருக்கம் இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாதன்றோ! அதுபோலவே, “இந்தச் - சேனாயா திருக்கா எத்தி மலேமிசை யெழுந்த செவ்வே - கோணமில் குடுமித் தேவ ரிருப்பாகும் பிடலாம்” என்று நாணன் கூறினமை கேட்டவுடன் வசமழிந்த தலையன்பையுடைய இந்நாயனாரு க்கு, அக்கேட்டலோடு சிவலிங்கப்பெருமானைக் காண்டல கூடல்களும் நிகழ்ந்த வழி, முறுகி வளர்ந்த அதிதீவிரமாகிய அன்பின் பெருக்கத்தை இத்துணைத்தெ ன்று கூறுதல் கூடாது

இவர் சிவனது சட்ச்திநைடியினுலே பசுத்தவம் நீங்கி, சிவத்தவம் பெற்றா அது இங்கே “திங்களசோ சடையா தமமைச சென்றவா காண முன்னே-யங் கணர் கருணை கூந்த வருட்டிரு நோக்க மெய்தித்-தங்கிய பலத்தின் முன்னேச சாபுலிட்டகல நீங்கிப்-பொங்கிய வொளியி னீழ்ந பொருவிலன் புருவ மானா” எனபதனாலும், “முன்புதிருக் காளத்தி முதலவனு ரருணைக்கி-னினபுறுவே தக் த்திருமடி பூதூண்னாற் போல யாக்கைத் - தன்பரிசும வினையிரண்டு சாருமல மூன்றாம-வன்புழிழம் பாயத்திரிவா ரவாகருத்தி னளவின்ரோ” எனபதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது

பத்தியானது மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நால்வகைப்படும். அரக்கானது வெயயிலின்முன இருந்த வெதும்புதலபோலவது மந்ததரபத்தி. மெழுகானது வெயயிலுக்கு எதிர்ப்படிண் உருகுதல்போலவது மந்தபத்தி. வெய்யானது குட்டுக்கு இளகுதலபோலவது தீவிரபத்தி தைலதாரையானது சிறி தும் இடையருது ஒழுருதலபோலவது தீவிரதரபத்தி இந்நாயனாது பத்தி தீவிர தரமேயாம் என்பது சிவலிங்கப்பெருமானைக்கண்டவுடனே நிகழ்ந்த இவர் செய லகளாலே தெரியப்படும் அச்செயல்கள் “மாகமார திருக்கா எத்தி மலேயெழு

கொழுந்தா யுள்ள - வேகநா யகரைக்கண்டா ரொழுத்தபே ருவகை யன்பின் - வேகமா னதுமேற செல்ல மிக்கதோ விரைவி னேறி-மோகமா யோடிச் சென்றா தழுவின்ர மோதது நின்றா.” “நெடிதுபோ துயிர்த்து நின்று நிறைந்தெழு மயிரக்கா ரேறும் - வடிவெலாம் புளகம் பொருக மலாககணி ரருவி பாய - வடியனேற கிவாதாமிவகே யகப்பட்டா ரச்சோ வென்று-படியிலாப பரிவு தானோ படிவமாம் பரிசு தோன்ற” என்னும் திருவிருத்தங்களால் உணாக.

இந்நாயனா சுவாமியைக் கண்டவழி வணங்குதல் பயின்றறியாதவராதலானும், தாய தந்தையா தகளுக்கு இனிய பிள்ளையைக் கண்டவுடன் பேராசையினால் மிக விரைந்து ஓடிப் போய், தழுவி மோததல் உலகியறனை ஆதலானும், தமக்கு இனியராகிய சுவாமியைக் கண்டவுடனே அதிமோகமாய் விரைந்து ஓடிச் சென்று தழுவி மோததாரா என்க. இவா தமமின்னும் சிவனே தமக்கு இனியராக அது பற்றியெழுந்த முறுகி வளராத அன்பே வடிவமாயினா. அது, இவா திருக்காளத்திமீலையை அணுகுமுன் பெருமப்சியால் வருத்தமுற்றும், சிவலிங்கப் பெருமானைக் கண்டபின் இவருக்கு அவருத்தமென்பது சிறிதாயினும் தோன்றாமையானும், சிவபெருமான துட்ட மிருகங்கள் திரியும் காட்டிலே தனித்திருத்தலால் அவரைத் தாம் பிரியமாட்டாமையையும், அவருக்கு அமுதசெய்ய இறைச்சி இனமையால் அதன்பொருட்டுத் தாம் பிரிதல்வேண்டினமையையும், குறித்து இவருக்கு எழுந்த பதைப்புமிருகியினாலும், தெளிக அப்பதைப்பும் அதனால் நிகழாத செயல்களும் இங்கே “வெம்மறக் குலத்து வந்த” என்பதுமுதல் “முன்பு நின்றிறிவீங்கி” என்பது இறுதிபாய் உள்ள எட்டுத் திருவிருத்தங்களாலும் உணர்த்தப்பட்டன. இன்னும், இவர் சிவபெருமானைக் கண்டநாள் முதல் ஆறு நாளும் பசி நித்தினாயென்பன இவருக்குச் சிறிதும் தோன்றாமையானும், காடன் தமமோடு பேசினமையும், அவனும் நாணனும் தம்மை விட்டுப் போயினமையும், தாழையாகிய நாகன் முதலியோர் வந்து தமமோடு பேசினமையும், தம்மைப் பிரிந்தமையும் பிறவும் இவருக்குச் சிறிதும் விளங்காமையானும், இவா இடையறாது ஒருகும் தைலநாணாபோல ஆவியோடாககை ஆனந்தமாய்க் கசுர்திருக்கும் அன்புருவமே ஆயினா என்பது ஐயம் திரிபு அற உணரப்படும

சிவன் உவப்பன் செய்தலும் வெறுப்பன் ஒழித்தலும் அவரிடத்து அன்புடைமைக்கு அடையாளம் என்றா சுவாமிகு யாகத்திலுன்றிப் பிறவழியில் மாபிசம் நிவெதித்தலும், வாயிற்கொண்டிவரும் நீரால் அபிஷேகம்செய்தலும், காற்செருப்பினாலே திருமுடியில் திருமாலியம் கழித்தலும், கலையிறுட்டிய பூக்களைச் சாத்தலும், ஆகிய இவைகள் நினைப்பினும் எண்ணிந்தகாலம் மிக்க கொடிய நரகத்துன்பம் பயக்குமன்றோ அங்ஙனமாக, இவா இவற்றைச் செய்தமை என்னையெனின், இவா இப்பிறப்பில் ஓர் ஆசாரியனா அடைந்து, இது புண்ணியம் இது பாவம் இது செயற்பாலது இது ஒழித்தபாலது என்று ஒருகாலும் கேட்டும் அறிந்தவா அல்லா முறப்பிறப்பிற் செய்த சிவபுண்ணிய மிகுதியினாலே தாம் சிவலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்த பொழுது திருமுடியிலே நீர் வார்த்து மலா இட்டி இருந்தல் கண்டமையானும், ஒருபாப்பான் யாதையோ கொண்டிவந்து ஊட்டிவருண் என்று கேட்டமையானும், அவரமாட்டி முறுகி வளராத அன்பிலுலே இவையே சுவாமிகு உவப்பாவன் என்று துணந்து, அவ்வாறு செய்ய நினைந்து, தமக்கு முன் இனியதாய் உள்ளது மாபிசமே ஆதலால் அதுவே சுவாமிக்கும் இனியதாம் என்று மாபிசத்தை வாயில் அதுகசிசு சுவை பார்த்து இனியனவற்றைப் படைத்தலும், பாதகிரம் இனமையால் அபிஷேகத்திற்கு ஐலம் வாயில் எறித்துக்கொள்

ஞாந்தும், ஒருகையில் தேனெடுகலந்த மாயிசம்பொருத்திய கல்யையும் மற்றக்கையில் அம்புலியிலும் இருத்தலால் புஷ்பங்களைத் தலையில் வைத்தலும், திருமுடியில் நிருமாலியத்தைக் காற்செருப்பினால் கழித்தலும் செய்தனர். இன்னும், தாம் மாயிசம் உண்டலபோலச் சுவாமியும் உண்பரென்றுகினைந்து, “கொழுவிய தசைகளெல்லாம் கோலினிற் றெறிநது கோததம் - கழலுறு பதத்திற் காய்ச்சிப் பலலினுலதுகடி நாவிற் - பழகிய வினிமை பார்த்துப் படைத்தலில் விறைச்சி சால் - வழகிது நாய னீரே யமுதுசெய தருளும்” என்று வேண்டிக்கோடலும், சிவன் முடிவிலலாத ஆற்றலுடையவனொப்பது நோக்காமல், கீதாணியின்றித் தனித்த இருக்கின்றீரே என்று நிதகிதா இன்றி இராமுமுதும் எதிரின்று காத்தலும் செய்தனர் இவையெல்லாம் முறப்பிற் செய்த சிவபுண்ணியமிகுதியால் சிவன்மாட்டு எழுந்த இடையறாது மேனமேலும் முறுகி வளநாத அன்பின்பெருக்கத்தினாலே செய்யப்பட்டமையால், அவருக்கு மிக உவப்பாயின. இது சிவகோசரியாருக்குச் சிவன் திருவாயமலாதருளிய பொருளையுடைய “அவனுடைய வடிவெல்லாம்” என்பதுமுதல் “உனக்கவன்றன செயல்காட்ட” என்பது இறுதியாய் உள்ள எழுதிருவிருத்தவர்களாலும் உணராக. “பொருட்பற்றிச் செய்கிறையுசனைகள் போல விளங்கச் - செருப்புற சீரடி வாய்க்கலச் சூனமுதம் - விருப்புற வேடனா சேடரிய மெய்குளிராதவ-கருட்பெற்று நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.” என்னும் திருவாசகத்தாலும் காண்க. பேயபிடியுண்டாரது செயலெல்லாம் பேயின் செயலாதலபோல, பசுபோதம் அறுபுச் சிவபோதம் உற்ற இந்நாயனாரது செயலெல்லாம் சிவன்செயலேயாம் என்பது தெளிக

சிவவிக்ஷப்பெருமானது திருக்கண்ணில் உதிரகீர் பாயக் கண்டபொழுது இந்நாயனாருக்கு உண்டாகிய பதைப்பு மிகுதியும், தமது கண்ணைத் தாமே இடக்குமபோதும் இவருக்குச் சிறிதாயினும் வருத்தம் தோன்றாமையும், அக்கண்ணைச் சிவனுடைய கண்ணில் அப்பினைவுடனே உதிரகீர் நித்தக் கண்டமையால் எழுந்த ஆனந்த மிகுதியும், சிவனது மற்றக் கண்ணிலும் உதிரகீர் பாயக் கண்டு தமது மற்றக் கண்ணை இடக்கும்போதும் சுவாமி கண்ணில் உதிரகீர் நிற்கும் என்னும் துணிவின்றிப் பிறந்த விருப்பமும், இவருக்குச் சிவனமாட்டுள்ள அன்பே இன்பமாம் என்பதைத் தெளிவுற விளக்குகின்றன. அன்பே இன்பம் என்பது “அன்பினுலடியே னாவியோ டாககை யானந்த மாயக்கிந் துருக” என்று திருவாசகத்தினும், “முடிவிலா வின்பமான வனபினைபெடுத்ததுக காட்ட” என்று இப்புராணத்தினும், “இறவாத வின்ப வன்பு வேணடி” என்று காரைக்காலமையார் புராணத்தினும், கூறுமாற்றானும், அனுபவத்தானும் உணராக

இந்நாயனாரது உயர்வொப்பில்லாத பேரன்பை, எம்போலிகளும் உணர்ந்து தமமாட்டன்பு செய்து உயதற் பொருட்டு, சிவகோசரியாருக்கு வெளிப்படுத்தப் புகுந்த பரம கருணாசிகியாகிய சிவன், இவா தமது மற்றக் கண்ணையும் இடக்கும் பொருட்டு அம்பை ஊன்றும்போது, தரிக்கலாற்றாதவராகி, தமது வியத்திவதான மாகிய இலிகைத்திறேன்றிய திருக்கையினாலே இவாகையை அம்போடும் பிடித்துக்கொண்டு, “நிலலு கண்ணப்ப நிலலு கண்ணப்பவென னன்புடைத் தோன்ற நிலலு கண்ணப்ப” என்று திருவாயமலாதருளினா. இதனால் இந்நாயனாரது அன்பிற்கும், சிவனது திருவருட்கும் உயாவொப்பின்பைத் தெளிக இவ்வாறு மும்முறை அருளிச்செய்தார என்பது நக்கீரதேவா அருளிச்செய்த கண்ணப்பதேவர் திருமறத்தில “மற்றைக் கண்ணிலும் வடிக்கணை மடித்தனன் மடித்தலு நிலலுகண்ணப்ப நிலலுகண்ணப்பவென னன்புடைத் தோன்ற நிலலுகண்ணப்பவென

நின்னுரை யதனாடு மெழிற்சிவ லிங்கத் தன்னிடைப் பிறந்த தடமலர்க் கையா லன்னவன் ரன்கை யம்பொடு மகப்படப் பிடித்தருளினன்.” எனபதனாலும், இங்கே “மூன்றிகுரு - நாக கங்கண ரமுத வாகருக கண்ணப்ப நிறக வென்ற.” எனக கூறியவாற்றாலும், உணர்கு.

இதுகாறங் கூறியவாற்றால், சிவன்மாட்டுள்ள அன்பே பேரீன்பம் என்பதும், அவ்வனபுடைமையிலே தமக்கு உயர்வொப்பிலலாதவர் இக்கண்ணப்ப நாயனாரே என்பதும், செவ்விதிற முனியப்படும. அது “கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபி - நென்னப்ப நென்னெப்பி லென்னையுமாட் கொண்டருளி - வண்ணப் பணிததென்னை வாவென்ற வான்கருணைச் - சுண்ணப்பொன லீற்றற்கே செனறுதாய கோத்துமபி.” என்று திருவாசகத்தும, “கண்ணப்ப னெப்பதோ ரன்பின்மை யெனறமையாற-கண்ணப்ப னெப்பதோ ரனபதனைக-கண்ணப்பர்-தாமறிதல் காளத்தி யாரறித லலலதுமற - ஞாநியு மனபனறது.” என்று திருக்களிற்றுப்படியாரினும், கூறுமாற்றானும், தெனிக.

குங்குலியக்கலயநாயனார்புராணம்.

— * —

வாயந்தநீர் வளத்தா லோனகி மன்னிய பொன்னி நாட்டி
னேயநதசீா மறையோ வாழு மெயிறபதி யெறிநீர்க் கககை
தோயநதநீள சடையா பணி தொண்டாமேல வந்த கூற்றைக்
காயநதசே வடியாா நீடி யிருப்பது கடவு ராகும். (க)

வயலெலாம் வினசென சாலி வரம்பெலாம் வனையின் முதத
மயலெலாம் வேளவிச சாலை யணையெலாங் கழுநீர்க் கறறை
புயலெலாங் கமுகின காடப் புறமெலா மதனசீா போற்றல
செயலெலாங் தொழிலக ளாறே செழுந்திருக கடவு ரெனறும். (உ)

குடங்கையி னகன்ற வுங்கட் கடைசியா குழியி யாடி
மிடம்படு பண்ணை தோறு மெழுவன மருதம பாடல
வடம்புரி முநதான் மார்பின் வைகிக மறையோா செயகைச்
சடங்குடை யிடங்க டோறு மெழுவன சாமம பாடல். (ங)

துவகநீண மருப்பின மேதி படிநதுபால் சொரிந்த வாவிச
செவகயல பாயந்து வாசக கமலமுந தீம்பா னுறு
மங்குரேய் மாடச சாலை மருங்கிறை யொதுங்கு மஞ்ச
மங்கவை பொழிந்த நீரு மாகுதிப புகைப்பானும. (ச)

மருவிய திருவின் மிகக வளம்பதி யதனில வாழலா
ரருமறை முநதான் மார்பி னந்தணர் கலய ரெனபா
பெருநதி யணியும வேணிப பிரானகமல பேணி நாளு
முருகிய வனபு கூந்த சிந்தையா ரொருக்க மிககா (ரு)

பாலனா மறையோன் பறறப் பயங்கெடுத தருளு மாற்றான்
மாலான முகனாக காண வடிவுகொண டெதிரே வந்து
காலனா ருயிர்செற ஞாகருக கமழத்தரு குலியத் துபரு
சாலவே நிறைந்து விம்ம விமெபணி தலைநினை றுள்ளா (சு)

கங்கைக் கலிக்ருந்த சென்னிக கண்ணுத லெம்பி ராற்குப்
பொகருகு குலியத் தூபம் பொலிவுதப் பேரறிச செலவு
வகவ ருளி னாலே வறுமைவந் தடைந்த பின்னுந்
தகனா யகாக்குத் தாமுன செய்பணி தவாமை யுயததார். (எ)

இந்நெறி யொழுகு நாளி லிலம்பாடி நீடு செல்ல
நன்னில முறழம் விறழ் நாடிய வடிமை விறழம்
பன்னெடு தனங்கண் மாளப் பயின்மனை வாழ்க்கை தன்னின்
மணிய சிறந்த தோடி மககனும் வருந்தி னாகுள், (அ)

யாதொன்று மிலலை யாகி யிருபக லுணவு மாநிப்
பெறுறு மைந்த ரோடும் பெருஞ்சுற நத்தை நெருக்கித்
காதலசெய மனைவி யார்தங் கணவனார் கலய னாகைக்
கோதின்தவ கலநூற் றுலி கொடுத்ததென கொளளு மென்றார். (க)

அப்பொழு த்தனைக் கொண்டு நெருகொளவா னவரும் போக
வொப்பிலகு குலியங் கொண்டோ வணிகனு மெதிர்வருதற
னிப்பொதி யென்கொ லெனறு ருள்ளவா றியம்பக கேட்டி
முப்புரி முநதான மாபா முகமலந் தினைச சொனனா. (ங)

ஆறுசெஞ் சடைமேல வைத்த வங்கனா பூசைக் கான
நாறுகு குலிய மீதே னுனின்று பெற்றே னைவ
பேறுமற் றிதனமே லுண்டோ பெறுப்பேறு பெற்று வைத்து
வேறினிக் கொளவ தென்னென் னுரைத்தெழு ம் விருப்பின மிககார். (ப)

பொன்றாத தாரு மென்று புகன்றிட வணிகன் றுனு
மென்ற விரைந்த தென்னத் தாலையக் கலய நீந்தா
ரனறவ னத்தனை வாங்கி யப்பொதி கொடுப்பக் கொண்டு
நின்றிலா விரைந்து செனரா நிறைந்தெழு களிப்பி னோடும். (ப)

விடையவா வீரட டானம் விரைந்தசென நெய்தி யென்னை
யுடையவ ரெமமை யாளு மொருவாதம் பண்டா ரத்தி
லடைவற வொடுக்கி யெல்லா மயாததெழு மண்பு பொங்கச
சடையவா மலாததாள போற்றி யிருந்தனா தமக்கொப் பிலலா. (ப)

அன்பரங் கிருப்ப நம்ப ருளினு லளகை வேந்தன்
றன்பெரு நிதியந் தூரத்துத் தரணிமே னெருங்க வெங்கும்
பொன்பயில குவையு நெல்லும் பொருவிலபல வளனும் பொங்க
மன்பெருஞ் செலவ மாக்கி வைத்தனன மனையி னீட (ப)

மற்றவர் மனைவி யாரு மககனும் பசியால வாடி
யறறைநா ளிரவு தன்னி லயாவுறத் துயிலும் போதி
னறறவக் கொடிய னாகருக் கனவிடை நாந் தைக்க
தெற்றென வுணாநது செலவங் கண்டபின் சிவந்த செய்வா (ப)

கொம்பு லில மெங்குங் குறைவிலா நிறைவிற காணு
மம்பொனின குவையு நெல்லு மரிசியு முதலா யுள்ள
வெம்பிரா னருளா மென்றே யிருகரங் குவித்துப் போற்றித்
தம்பெருங் கணவ னாகருத் திருவழு தமைக்கச் சார்தார. (ப)

காலனைக் காய்ந்த செய்ய காலனார் கலய னாரா
மாலுமன் புடைய சிந்தை யடியவ ரறியு மாற்றாந்
சாலநீ பசுததா யுன்றன் றடநெடு மணியி னணணிப்
பாலினின் னடிசி லுண்டு பருவநு லொழிக வென்றார். (௭௭)

கலையனா ரதனைக் கேளாக் கைதொழு திறைஞ்சிக கங்கை
யலைபுனற் சென்னி யார்த மருணமறுத திருக்க வஞ்சித்
தலையிசைப் பணிமேற் கொண்டு சங்கரன் கோயி னின்று
மலைநிகர் மாட வீதி மருங்குதம் மணையைச் சார்ந்தாரா. (௭௮)

இலலததிற சென்று புககா ரிருநிதித் குவைக ளார்ந்த
செலவததைக கண்டு நின்று திருமனை யானா நோககி
விலலொத்த நுதலா யிருத வினாவெலா மென்கொ வென்ன
வலலொத்த கண்ட னெமமா னருடா வந்த தென்றாரா. (௭௯)

மின்னிடை மடவாரா கூற மிக்கசோக கலய னார்தா
மன்னிய பெருஞ்செல் வதது வளமலி சிறப்பை நோககி
யென்னையு மாளுந் தனமைத் தெருதையெம் பெருமா னீசன்
றன்னரு ளிருந்த வண்ண மென்றுகை தலைமேற கொண்டாரா. (௮௦)

பதுமநற நிருவின் மிக்கார் பரிகலந் திருத்திக கொண்டு
கதமெனக கணவ னுரைக கண்ணுதற் கணப் ரோமம்
விதிமுறை தீப மேந்தி மேவுமின னடிசி லுட்ட
வதுதுகாந் தின்ப மாரநதா ரருமறைக் கலய னார்தாம் (௮௧)

ஊாதொறும் பலிகொண மியகரு மொருவன தருளி னாலே
பாரினி லாராத செலவ முடையாராம் பண்பி னீடிச
சேருடையடி னல்ல செழுவகறி தயிரெய் பாலா
லாதரு காதுல கூடா வடியவாக குதவு நாளில் (௮௨)

செங்கணவெள ளேற்றின் பாகன் நிருப்பனந தாளின்மேவு
மங்கணன் செமமை கண்டு குமபிட வரச னார்வம்
பொங்கித்தன வேழ மெல்லாம பூட்டவு நேர்நில லாமைக
கங்குலும் பகலுந் தீராக கவையுற றழுங்கிச செல்ல (௮௩)

மன்னவன் வருத்தங் கேட்டு மாசறு புகழின் மிக்க
நன்னெறிக கலய னார்தா நாதனை நேரோ காணு
மநெறி தலைநின் றுனென றரசனை விரும்பித் தாழு
மின்னெறித தனைய வேணி விகாதினை வணங்க வந்தார் (௮௪)

மழுவுடைச செய்ய கையா கோயிலகன் மருங்கு சென்று
தொழுதுதோந் தன்பி னோடுந் தொன்மறை நெறிவ ழாமை
முழுதுல கிணையும் போற்ற மூன்றெரி புரப்போ வாழுஞ்
செழுமலாச சோலை வேலித் திருப்பனநாளிற் சோந்தாரா (௮௫)

காதலா வரச னுற்ற வருத்தமுங் களிற்றி னோடு
தீதில்வன சேனை செய்யுந் திருப்பணி நேர்ப் டாமை
மேதினி மிசையே யெயதது வீழ்ந்தினைப் பதுவு நோககி
மாதவக கலயா தாழு மனத்தினில் வருத்த மெய்தி (௮௬)

சேனையு மாண பூண்டதிரளுமெய்த் தெழாமை நோக்கி
பாணியில் வினைப்புற் றெய்க்கு மிதுபெற வேண்டு மென்று
தேனலர் கொன்றை யார்தந் திருமேணிப் பூங்கச் சேயநத
மானவன் கயிறு பூண்டு கழுத்தினுல் வருந்த லுந்றா. (௨௪)

நண்ணிய வொருமை யன்பி னொறு பாசத் தாலே
திண்ணிய தொண்டர் பூட்டி யினைததின் றிறம்பி நிறக
வொண்ணுமோ கலய னுர்த மொருப்பாடு கண்டபோதே
யண்ணலார நேரே கின்ற ரமரகும் விசம்பி லராததார. (௨௫)

பார்மிசை நெருங்க வெங்கும் பரப்பினர் பயிப்பூ மாரி
தோமலி தானை மன்னன் சேனையுக் களிறு மெல்லாரை
கார்பெறு கானம் போலக களித்தன கைகள் கூப்பி
வார்கழல் வேந்தன் றொண்டர் மலரடி தலைமேல் வைத்த. (௨௬)

விண்பயில புரங்கள் வேவ வைதிகத் தேரின மேருத்
திண்சிலை குளிய கின்றார் செந்நிலை காணச செயதீர
மண்பகிர்ந தவனுங் காணு மலரடி யிரண்டும் யாரே
பண்புடை யடியா ரல்லாற் பரிந்துகேர் காண வல்லார் (௩௦)

என்றுமெய்த் தொண்டர் தமமை யேத்தியங் கெம்பி ராணுக்
கொன்றிய பணிகண மற்று முள்ளன பலவுளு செயது
நின்றவெண கவிகை மனை னீங்கவு நிகரி லனபர்
மன்றிடை யாடல செய்யு மலர்க்கழல் வாழத்தி வைகி (௩௧)

சிலபகல கழிந்த பின்பு திருக்கட வூரி னண்ணி
நிலவுதம பணியிற றககி நிகழுநா ணிகரில காழித
தலைவராமு பிள்ளை யாருந் தாண்டகச சதுர ராகு
மலாபுக முரசுக கூட வங்கெழுந் தருளக கண்டு (௩௨)

மாநிலா மகிழ்ச்சி பொங்க வெகிரகொண்டு மனைபி லெய்தி
யீறிலா வனபின் மிககாக்க கின்னமு தேற்கு மாற்ற
லாறுநற சுவைக ளோங்க வமைத்தவ ரருளே யன்றி
நாறுபூவ கொணற வேணி நம்பர்தம் மருளும் பெற்றார் (௩௩)

கருப்புலில் லோணைக் கூற்றைக் காய்ந்தவா கடவுர் மன்னி
விருப்புறு மன்பு மேன்மேன் மிககெழும் வேட்கை கூர
வொருப்பி முள்ளத தன்மை யுண்மையாற் றமக்கு கோநத
திருப்பணி பலவுளு செயது சிவபத நிழலிற் சோந்தார. (௩௪)

தேனக்க கோதை மாதர் திருநெடுந் தாலி மாறிக
கூணற்றண் பிறையி னுர்க்குக் குங்குலி யங்கொண் டிய்த்த
பான்மைததின் கலய னுரைப் பணிந்தவ ரருளி னாலே
மானக்கஞ் சாறர் மிக்க வண்புகழ் வருத்த லுற்றேன். (௩௫)

குங்குலியக்கலயநாயனாற்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-அரளய.

சூ ச ன ம்.

சிவசந்நிதானத்திலே தூபம் இடுதல்.

திருக்கோயில்களிலே சிவசந்நிதானத்தில் மெய்யன்போடு சுசந்தூபம் இடுதல் சிவபுண்ணியமாம். அது “பெருமபுலர் காலே மூழ்கிப் பித் தரீர்குப் பத்த ராகி - யரும்பொடு மலாகள் கொண்டாங் காவததையுள்ளே வைத்தது - விரும்பிகல் வீளக்குத தூபம் விதியினு லிடவல் லார்க்குக்-கருமபி னிற் கட்டி போலவா கடலூவீ ஈட்ட னாஹே.” என்னும் திருநாவுக்கரசுநாய னா தேவாரத்தான் அறிக. தூபம் ஐவகைப்படும், அவற்றை “ஐவகைய தூபங்க ளாவனதாங் குநதுருகா - தூபயபெருங் கருப்பூரந் துன்னியகா ரகிலவெண் மை- மெய்தியசந் தனமினிய குக்குலுவு மெனவறிக- நெய்யதனற் றிருவீளக கைக் காபிலத்தா னிகழ்த்துகவே.” என்னும் சிவதருமோத்தரசர் செய்யுளிற் காண்க

இச்சிவபுண்ணியத்தினால் மிகச் சிறப்புற்றவா இக்குங்குலியக்கலயநாய னா எனபது இவா தமக்குச் செல்வம் உள்ள பொழுததறி மிகுத்த வறமை எய்திய பொழுதும் இத்திருத்தொண்டைத் தவறாது செயதமையாலே தெளி யப்படும் இவா தமது மனைவியார் இரண்டுநாள போசனம் இன்றி வருநதும் புதல்வனாயும் சுற்றத்தாராயும் பார்த்து இரங்கி, கெல்லுக்கொள்ளும் பொ ருட்டுத் தம்மிடத்திலே தாந் தாலியைக் கொண்டு போம் பொழுது, குங்குலி யப் பொதியைக் கண்டு, தம்மையும் தமது மனைவி முதலியோனாயும் வருத் தும் பெருமபசியைச் சிறிதும் நோக்காமல், அததாலியைக் கொடுத்துக் குங் குலியப் பொதியை வாங்கி, பெருமகிழ்ச்சி உற்றமையே இவா இப்புண்ணி யத்தை இடையறாத மெய்யன்போடு செயதனா என்பதற்குச் சான்றும். அக் குங்குலியப் பொதி சிவபெருமானது பண்டாரத்திற் சேரந்தவுடன், அதனால இவருக்கு உளதாகிய ஆனந்தம் முனை நிகழ்ச்சிகளை மறப்பித்தது மேனமே லும் வளராத பெரும் வியப்பை “ஒருவாதம் பண்டா ரத்தி-லடைவுற வொடுக் கி யெல்லா மயாததெழு மன்பு பொங்கச் - சடையவா மலாததான போற்றி யிருந்தனா தமக்கொப் பிலலா ” என்பதனா காண்க இன்னும், இவரது மெய்யன்பின் முதிர்ச்சி, திருப்பன்னநாளிலே இராஜா யானைகள் எல்லாவற் றையும் பூட்டி இழுப்பித்தும் நிமிராத சிவலிங்கம் இவரால் நிமிராதமையா னும், தெளியப்படும் இத்துணைச் சிறப்பினதாகிய மெய்யன்பினு லன்றோ, சமயகுரவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தமுாதநாயனா திருநாவுக்கரசுநாயனார் என்பவாக்குத் திருவமுதசெயவித்த பெரும்பேறும் பெற்றனா.

மானக்கஞ்சாறநாயனார்புராணம்.

மேலாறு செஞ்சடைமேல் வைத்தவாதாம் விருமபியது
நூலாறு நன்குணாவா தாமபாடு நோனமையது
கோலாறு தேனபொழியக் கொழுங்கனரியின சாறெழுநுங்
காலாறு வயற்கும்பின் கமழ்சாறு காஞ்சாறு.

(௧)

கண்ணீவக் கடைசியாகக் கடுங்கனையிற் பிழைத்தொதுங்கி
யுண்ணீர்மைப் புணர்ச்சிக்கண் ணுறைத்ததுமலாக் கண்சிவக்குந்
தண்ணீர்மென கழுநீர்க்குத் தடஞ்சாலி தலைவணங்கு
மண்ணீர்மை நலஞ்சிறந்த வளவயல்க ளுளவயல்கள.

(௨)

புயல்காட்டுங் கூந்தல்கிற புறங்காட்டப் புனமயிலி
னியலகாட்டி யிடையொதுங்க வினங்காட்டு முழத்தியாகண்
முயல்காட்டு மதிதோற்கு முகங்காட்டக் கண்மூரிக
சயல்காட்டுந் தடங்கன்பல கதிர்காட்டுந் தடம்பணைகள்.

(௧)

சேறணிதண் பழனவயற் செழுநெல்லின் கொழுங்கதிர்போய்
சேறருகு மிடையேலிப் பைங்கமுகின் மிடறுரிஞ்சி
மாறெழுதிண் குலைவிளைப்ப வண்டலைதண் டலையுழவர்
தாறரியு நெடுங்கொடுவா ளனையவுள் தனியிடங்கள்.

(௨)

பாங்குமணிப் பல்வெயிலுஞ் சுவெயிலு முளமாட
ஞாங்கரணி துகிற்கொடியு நகிற்கொடியு முளவாங்க
மோங்குநிலை தோரணமும் பூரணமும் பழுமுளவாற்
பூங்கனைவீ தியிலணைவோர் புலமறுகுஞ் சிலமறுகு.

(௩)

மனைசாறு நிலையறத்தின் வழிவந்து வளம்பெருகும்
வினைசாறு முழவுதொழின் மிக்கபெருங் குடிதுவன்றிப்
புனைசாயன் மயிலனையார் நடம்புரியப் புனைமுழவங்
கனைசாறு மிடைவீதிக் கஞ்சாறு விளங்கியதால்.

(௪)

அப்பதியிற் குலப்பதியா யரசாசே னுபதியாஞ்
செப்பவருங் குடிவிளங்கத் திருவவதா ரஞ்செய்தார்
மெயப்பொருளே யறிநதுணாந்தா விழுமியவே ளாணகுடிமை
வைப்பனைய மேனமையினா மானக்கஞ் சாறனா

(௫)

பணிவுடைய வடிவுடையார் பணியினோடும் பணிமதியி
னணிவுடைய சடைமுடியாக காளாகும் பதம்பெற்ற
தணிவில்பெரும் பேறுடையார தம்பெருமான கழலசார்த்
துணிவுடைய தொண்டாக்கே யேவலசெயுந் தொழிலபூண்டார்.

(௬)

மாறில்பெருஞ் செல்வத்தின் வளம்பெருக மற்றதெலா
மாறுலவுஞ் சடைக்கற்றை யங்கணாதம மடியாரா
மீறில்பெருந் திருவுடையா ருடையானெ றியாவையுநோ
கூறுவதன் முனனவாதவ் குறிப்பறிந்து கொடுத்தாளா.

(௭)

விரிகடல்கூழ் மண்ணுலகை விளக்கியவித் தன்மையராம்
பெரியவாக்கு முனசிலநாட் பிள்ளைப்பே றின்மையினு
லரியறியா மலாகசழல்க் ளறியாமை யறியாதா
வருமகவு பெறற்பொருட்டு மனத்தருளால் வழுத்தினா.

(௮)

ருழைக்கலையும் வடிகாதிற் கூத்தனா ருளாலே
மழைக்குதவும் பெருங்கற்பின் மனைக்கிடத்தி யார்தம்பா
லிழைக்கும்வினைப் பயன்கூழ்த் தலிப்பிறவிக கொடுஞ்கூழற்
பிழைக்குநெறி தமக்குதவப் பெண்கொடியைப் பெற்றெடுத்தார்

(௯)

பிறந்தபெரு மகிழ்ச்சியினற் பெருமுதூர் களிசிறப்பச
சிறந்தகிறை மங்கலது ரியமுழங்கத் தேவர்பிரா
னநதலைதின் றவாக்கெல்லா மளவில்வளத் தருன்பெருக்கிப்
புறந்தருவா போற்றிசைப்பப் பொற்கொடியை வளக்கின்றா.

(௧௦)

காப்பணியு மினங்குழவிப் பதநீங்கிக் கமழ்சூரும்பின்
பூப்பயிலுஞ் சூருடகுழலும் பொலங்குழையு முடனறமு
யாப்புறமென் சிறுமணிமே கலையணிசிற றுடையுடன்
கோபபமைகிங் கினியசையக குறுந்தளிர்மெல் லடியொதுங்கி. (106)

புனைமலாமென் கரங்களினுற் போற்றியதா தியாநடுவென
மனையசத்து மணிமுன்றின மணற்சிற்பி லிழைத்துமணிக்
கனைகுரணா புறமலையக் கழன்முதலாப் பயின்றுமுலை
நனைமுகஞ்செய முதற்பருவ நண்ணினப பெண்ணமுதம. (107)

உறுகவினமெயப புறம்பொலிய வொளிதுசுபபை முலைவருத்த
முறுவல்புற மலராத முகிணமுதத நகையெனனு
நறுமுகைமென கொடிமருங்கு னளிர்சசுருளந் தளிர்ச்செங்ஙை
மறுவில்குலக கொழுநதினுக்கு மணப்பருவம வந்தனைய. (108)

திருமகட்டு மேல்விளங்குஞ் செம்மணியின் நீபமெனு
மொருமகளை மண்ணுலகி லோங்குகுல மரபினராயக
சுருமிடறறு மறையவனா தமராய கழலேயா
பெருமகற்கு மகடபேச வந்தனைநதார பெருமுதியோர் (109)

வந்தமு தறிவோரை மாணக்கஞ் சாறனா
முந்தைமுறை மையினவிரும்பி மொழிந்தமணத திறங்கேட்டே
யெந்தமது மரபினுக்குத தகுமபரிசா லேயுமெனச
சிந்தைமகிழ வுறவுதாது மணநோநது செலவிட்டார. (110)

செனறவருங் கஞ்சாறா மணமிசைந்த படிசெப்பக
குன்றனைய புயத்தேயா கோளுரு மிகவிரும்பி
நின்ற லை மையினிரண்டு திறத்தார்க்கு நோவாய
மனறலவினை மங்கலநாண் மதிதூலவல வவரவகுத்தார். (111)

மங்கலமாஞ் செயல்விரும்பி மகடபயந்த வள்ளலார
தங்குலநீள் சுற்றமெலாந் தயங்குபெருங் களிசிறப்பப்
பொங்கியவென முளைப்பெயது பொலங்கலங்க ளிடைநெருங்கக்
கொங்கலாதன பொழினமுதூர் வதுவைமுகங் கோடித்தார (112)

கஞ்சாறா மகட்கொடுப்பக கைப்பிழக்க வருகினற
வெருசாத புகழ்ப்பெருமை யேயாகுலப் பெருமானுந்
தஞ்சாலபு லிறைசுற்றந் தலைநிறைய முரசியமப்
மஞ்சாலு மலாச்சோலைக கஞ்சாற்றின மருங்கனைய. (113)

வள்ளலார மணமவனா மருங்கனையா முன்மலாக்க
னொள்ளிழையைப் பயந்தாதந் திருமனையி லொருவழியே
தென்னுதிரை நீருலக முயவதற்கு மற்றவாத
முள்ளநிலைப் பொருளாய வுமபாபிரான றுண்ணைவான். (114)

முண்டநிறை நெறியின்மேன் முண்டித்த திருமுடியிற்
கொண்டசிகை முச்சியின்கட் கோத்தணிந் தெறபுமணி
பண்டொருவ னுடலங்கம் பரித்தநா னதுகடைந்த
வெண்டரள மெனக்காதின மிசையசையுங் குண்டலமும. (115)

அவ்வென்பி னொளிமணிகோத் தணிந்ததிருத் தாழ்வடமும்
பைவனபே ரரவொழியத் தோளிவிடும் பட்டிகையு
மைவந்த நிறக்கேச வடபூணு னாலுமணச
செவ்வன்பர் பவமாற்றுத் திருநீற்றுப் பொக்கணமும்.

(௨௧)

ஒருமுன்கைத் தனிமணிகோத் தணிந்தவொளிர் ருத்திரமு
மருமறைதூற் கோவணத்தின மிசையசைந்த திருவுடையு
மிருநிலத்தின் மிசைதோய்ந்த வெழுதரிய திருவடியுந்
திருவடியிற் றிருப்பஞ்ச முத்தினாயுந திகழ்ந்திலங்க.

(௨௨)

பொடிமுடி தழலென்னத் திருமேனி தனிற்பொலிந்த
படிநீடு திருநீற்றின் பரப்பணிந்த பான்மையராய்க்
கொடிநீடு மறுகணைநது தமமுடைய குளிர்கமலத்
தடிநீடு மனத்தன்பா தமமனையி னகமபுகுந்தார்.

(௨௩)

வந்தணைந்த மாவிரத் முனிவகாககண டெதிரெழுந்து
சிறுதைகளி கூடாநதுமகிழ் சிறந்தபெருந தொண்டன
ரெந்தைபிரான புரிதவத்தோ ரிவ்வீடத்தே யெழுந்தருள
வுய்ந்தொழிந்தே னடியேனென் னுருகியவன் பொடுபணிந்தார்

(௨௪)

நற்றவராம பெருமாறா நலமிகுமன பகாநோக்கி
யுற்றசெயன மங்கலமிங் கொழுருவதென் னெனவடியேன்
பெற்றதொரு பெண்கொடிதன வதுவையெனப் பெருந்தவரு
மற்றுமக்குச சோபனமா சுவதெனறு வாயமொழிந்தார்.

(௨௫)

ஞானச்செய் தவரடிமேற் பணிந்துமனை யகநண்ணி
மாணக்கஞ் சாறனா மணக்கோலம் புனைந்திருந்த
தேனக்க மலாக்கூந்தற் றிருமகளைக் கொண்டணைநது
பானற்கந தரமறைத்து வருமவரைப் பணிவித்தார்.

(௨௬)

தஞ்சரணத் திடைப்பணிநது தாழ்ந்தெழுந்த மடக்கொடிதன்
மஞ்சுதைழத் தெனவளாந்த மலாக்கூந்தற் புறநோக்கி
யஞ்சலிமெய்த் தொண்டனாப்பாத தணங்கிவடன் மயிரமக்குப்
பஞ்சவடிக் காமென்றா பரவவடித் தலங்கொடுப்பார்.

(௨௭)

அருள்செய்த மொழிகேளா வடற்சுரிகை தனையுருவிப்
பொருள்செய்தா மெனப்பெற்றே னெனக்கொண்டு பூங்கொடித்
னிருள்செய்த கருங்கூந்த லடியிலரிந் தெதிரினை
மருள்செய்த பிறப்பறுப்பார் மலாக்கரத்தி னிடைநீட்ட.

(௨௮)

வாங்குவாரா போனின்ற மறைப்பொருளா மவர்மறைநது
பாங்கின்மலை வல்வியுடன் பழையமழ விடையேறி
யோங்கியவின் மிசைவந்தா டொளிவிசுமபி னிலநெருங்கத்
தூங்கியபொன் மலாமாரி தொழும்பர்தொழு தெதிர்விழுந்தார்.

(௨௯)

வீழுந்தெழுந்து மெய்ம்மறந்த மெய்யன்பர் தமக்குமகிக்
கொழுந்தலைய வீழுங்ககைக் குதித்தசடைக் கூத்தன
ொழும்பரிவு நம்பக்க லுணக்கிருந்த பரிசின்த்
செழும்புலனங் களிலேறச் செய்தோமென் றருள்செய்தார்.

(௩௦)

மருங்குபெருங் கணநாதர் போற்றிசைப்ப வானவர்க
 நெருகவடிவ மேலகொண்டு கின்றவர்முன் னின்றவந்தா
 மொருங்கியநெஞ் சொடுகரங்க னுச்சியின்மேற் சுவிதையர்
 பெருங்கருணை திறம்போற்றும் பெருமபேறு நோப்பெற்றா.

(௩௯)

தொண்டனார் தமக்கருளிச் சூழ்நதிமையோ துதிசெய்ய
 விண்டைவார் சடைமுடியா ரெழுந்தருளிப் போயினா
 வண்டுவார குழற்கொடியைக் கைப்பிடிக்க மணக்கோலங்
 கண்டவாகன கண்களிப்பக் கலிக்காம னாபுகுந்தார.

(௪௦)

வந்தணைநத வேயர்குல மன்னவனா மற்றந்தச்
 சிந்தைநினை வரியசெயல் செறிந்தவாபாற கேட்டருளிப்
 புந்தியினுள் மிகவுவந்து புனிதனா ருள்போற்றிச்
 சிந்தைதளந தருள்செய்த திருவாக்கின றிறங்கேட்டு.

(௪௧)

மனநதளரு மிடாநீங்கி வானவநா யகருளாற்
 புனைநதமலாக குழலபெற்ற பூங்கொடியை மணம்புணர்ந்து
 தனம்பொழிந்து பெருவதுவை யுலகெலாந தலைசிறப்ப
 வினம்பெருகத் தமமுடைய வெயின்மூதூர் சென்றணைநதார்.

(௪௨)

வேறு.

ஒருமுகன கூந்தறனை வதுவைநா ளொருவாக கீந்த
 பெருமையார் தனமை போற்றும் பெருமையென் னளவிற றுமே
 மருவிய சுமறிற் புக்க மாவடு விடேலென னேசை
 யுரிமையாக கேட்க வல்லார திறமினி யுரைக்க ஹறேன.

(௪௩)

மானக்கஞ்சாறநாயனூர்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - கூரள.

சூ ச ன ட்.

சிவனடியாகன விரும்பியதைக் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல்.

சிவனடியாகன விரும்பியது யாதாயினும், அதனை அவர் கேட்டு முன்
 அவர் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல் மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமாம். இச்
 சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவா இம்மானக்கஞ்சாறநாயனூர் இவர்
 மாவிரதி வடிவங் கொண்டு வந்த பரமசிவன் தமமுடைய புதலவியினது கூந்
 தலை நோக்கி, இவனது தலையார் நமக்குப் பஞ்சவடிக்காம என்று அருளிச்
 செய்தவுடனே, அப்பெண்ணோதாம் அருந்தவம் செய்து பெற்ற எஃபுத்திரி
 எனபதும், அதனினமோ அவனக்கு விவாகம் நிகழும் தினம் எனபதும், நோக்
 காமல பெருமகிழ்ச்சியோடும் அவனது கூந்தலை அடியில் அரிந்து நீட்டிய பெ
 ருந்தைமையே இவரது சங்கமபத்திக்குச் சான்றும். குடும்பத்தோடு கூடி
 யிருந்தும் வாசனோமண்டு நின்ற இந்நாயனூரது மெய்யன்பை எம்போலிக
 ளும் உணர்ந்து தமமிடத்தது அனுபுசெய்து உய்தற் பொருட்டு அன்றோ, கரு
 னைநிதியாகிய சிவன் இவரது செயற்கருஞ்செயலை யாவர்க்கும் வெளிப்ப
 டுத்தியருளினா மாவிரதம் உட்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. இச்சமயிகள் சிவ
 னை எனபுமாலேதரித்த மூர்த்தியாகத் தியானிப்பா; தமது சாஸ்திரத்திற கூறி
 ய முறையே திணைபெற்று, எலும்பணிதல்முதலிய சரியைகளை அனுட்டி
 ப்பர். பஞ்சவடியாவது மயிரினாலே அகலமாகச் செய்யப்பட்டு மார்பிலே
 பூணூலாகத்தரிக்கப்படும் வடமாம். வடம் எனினும் வடி எனினும் ஒக்கும்.
 பஞ்சம் எனபது விரிவு.

அரிவாட்டாயநாயனாற்புராணம்.

வரும்புனற் பொன்னி நாட்டொரு வாழ்பதி
சுரும்பு வண்டொடு சூழ்ந்து முரன்றிட
வீருமடி மெனக ணுடையவாய் விடநீன
சுரும்பு தேனசொரி யுங்கண மங்கலம்.

(க)

செந்நெ லாவயற் கட்டசெந தாமரை
முன்னா நந்துமிழ் முத்தஞ் சொரிந்திடத்
துன்னு மள்ளாகைம மேற்கொண்டு தோனறுவார்
மன்னு பங்கய மாந்தி போனறுனார்.

(உ)

வளத்தி னீடும் பதியதன் கணவரி
யுளாதது மைமடா லுடையோர் முசத்தினுங்
களத்தின் மீதுங் கயல்பாய வயலயற்
குளத்து நீடுங் குழையுடை நீலங்கள்.

(ஈ)

அககு லப்பதி தன்னி லறநெறித்
தசக மாமனை வாழ்க்கையிற் றங்கினார்
தொகசு மா சித்தித் தொனமையி லோங்கிய
மிகக செல்வத்து வேளாண டலைமையார்.

(ச)

தாய னொணு நாமந் தரித்துளார்
சேய காலந் தொடரந்துந் தெளிவிலா
மாய னொமண கிளைத்தறி யாதவத
தூய நரண்மலாப் பாதந் தொடரந்துளார்

(ரு)

மின்னு செஞ்சடை வேதியாக காமென்று
செந்நெ லின்னமு தோடுசெங் கீனாயு
மன்னு பைநதுணா மாவடு வுங்கொணாந்
தன்ன வென்று மழுதுசெய விப்பரால்.

(சு)

இநத நன்னிலை யின்னல்வந் தெய்தினுஞ்
சிறதை நீங்காச செயலி னுவந்திட
முநதை வேத முதல்வ ரவாவழி
வநத செல்வ மறியாமை மாற்றினார்.

(ஏ)

மேவு செல்வங் களிறுண் விளங்கனி
யாவ தாகி யழியவு மன்பிணை
பாவை பங்காக்கு முனடி பயின்றவித்
தாவில் செய்கை தவிராநதிலா தாயனார்.

(அ)

அல்ல னன்குர வாயிடக் கூலிக்கு
நெல்ல றுத்துமெய்க நீடிய வன்பிணை
னல்ல செந்நெலிற பெற்றன நாயனார்
கொல்ல யின்னமு தாக்கொண் டொழுருவார்.

(ஆ)

சாலி தேடி யறுத்தவை தாம்பெறுங்
கூலி யெல்லாந் திருவமு தாககொண்டு
நில நெல்லரி கூலிகொண் டெண்ணுநாண்
மால யறகரி யாரது மாற்றுவாரா.

(வ)

வேறு.

நண்ணிய வயல்க ளெல்லா நாடொறு முன்னங் காண்
வுண்ணவார கதிராசெஞ் சாலி யாககிட மகிழ்ந்து சிந்தை
யண்ணலா ரறுத்த கூலி கொண்டுத் தடியேன செயத
புண்ணிய மென்று போத வழுதுசெய விப்பா ராளு.

(வக)

வைகலு முணவி லாமை மனைப்படப் பதன்றி புக்கு
நைகர மிலலா வனபி னங்கையா ரடகு கொயது
பெயகலத தமைத்து வைக்கப் பெருந்தகை யருந்தித் தங்கள்
செய்கடன முட்டா வண்ணந் திருப்பணி செலுத்து நாளில்.

(வஉ)

மனைமருந் சுடகு மாள வடநெடு வான் மீனே
யனையவா தண்ணீர் வாராக வழுதுசெய தனபனாறும்
வினையென முடித்துச் செல்ல மேவுநா னொருநாண் மிக்க
முனைவனா தொண்டாக கங்கு சிகழ்த்து மொழியப் பெற்றேன்.

(வக)

முனபுபோன் முதல்வ னாய முதுசெய விக்க முளு
மனபுபோற றாய செநநெ லரிசிமா வடுமென கீனா
துனபுபோ மனத்துதொண்டா கூடையிற் சுமந்து போகப்
பினபுபோ மனைவி யாரான பெற்றவரு சேந்திச் சென்றா.

(வச)

போதரா நின்ற போது புலாந்துகாறளாந்து தப்பி
மாதரா வருந்தி வீழ்வார மடகல முடு கையாற
காதலா லணைத்து மெல்லாந் கமரிடைச் சிந்தக் கண்டு
பூதநர் யகாதந் தொண்டா போவதங் கினியென னென்று.

(வடு)

நல்லசெங் கீனா தூய மாவடு வரிசி சிந்த
வல்லநீர்த தாள வல்லா ரழுதுசெய தருளு மப்பே
நெல்லையி நீமை யேனிக் கெய்திடப் பெற்றி லேனென்
நெல்லையி லரிவாட் பூட்டி பூட்டியை யரிய லுற்றா.

(வக)

ஆட்கொள்ளு மையா தாமிந் கழுதுசெய திலாகொ லென்னுப்
பூட்டிய வரிவாட் பற்றிப் புனையற் விரவு மனபு
காட்டிய நெறியி னுள்ளந் தண்டறக் கழுத்தி னோடே
பூட்டியு மரியா நின்ற ருறுபிறப் பரிவா ரொத்தா.

(வெ)

மாசுறு சிந்தையன்பா கழுத்தரி யரிவாட் பற்று
மாசிலவண் கையை மாற்ற வம்பலத் தாடு மையா
வீசிய செயய கையு மாவடு விடேலவி டே லென்
னோசையுந் கமரி னினறு மொக்கவே யெழுந்த வனநே.

(வஅ)

திருக்கைசென் றரிவாட் பற்றுந் திண்கையைப் பிடித்த போது
வெருக்கொடங் கூறு நீங்க வெவ்வினே விட்டு நீங்கிப்
பெருக்கவே மகிழ்ச்சி நீடத் தம்பிரான் பேணித் தந்த
வருட்பெருந் கருணை நோக்கி யஞ்சலி கூப்பி னினறு.

(வக)

அடியனே னறிவி லாமை கண்டுமென் னடிமை வேண்டிப்
படியிசைக் கமரில் வந்திங் கமுதுசெய புரணே போற்றி
தடியிடை பாக மான தூயநற சோதி போற்றி
பொடியணி பவன மேனிப் புரிசடைப் புராண போற்றி. (உ௮)

என்றவர் போற்றி செய்ய விடபவா கணராயத் தோன்றி
நன்றுநீ புரிந்த செய்கை நன்னுத லுடனே கூட
வொன்றிரம் முலகில் வாழ்வா யெனறவ ருடனே நண்ண
மன்றுளே யாடு மையர் மழவிடை யுசைத்துச் சென்றா. (உச)

பரிவுறு சிந்தை யன்பர் பரம்பொ ருளாகி யுள்ள
பெரியவ ரமுது செயயப பெற்றிலே னென்று மாவின்
வரிவடு விடேலெ னாமுன் வனகமுத தரிவான பூட்டி
யரிதலா லரிவாட் டாய ராயினா தூய நாமம். (உ௨)

முன்னிலை கமலோ யாக முதலவன ரமுது செயயச
செந்நெலி னரிசி சிந்தை செயியுற வடுவி னேசை
யநகிலே கேட்ட தொண்ட ரடியினை தொழுது வாழ்த்தி
மன்னுமா னாயா செய்கை யறிந்தவா வமுதக லுற்றேன. (உ௩)

அரிவாட்டாயநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத திருவிருத்தம் - கூாநுட.

சு ச ன ம்.

சிவனுக்கு அனனம் கறி முதலியன அமுது செயவித்தல்.

சிவனுக்கு அனனம் கறி முதலியன அமுதுசெயவித்தல் மிக மேலாகிய
சிவபுண்ணியமாம் அது, “அருத்திய வலிழி னேக மமலனை முத
லோர்க் கணபா- விருத்திடுரு சிவலோ கத்தில வருடமா யிரமு மேயப- பொ
ருத்திய வன்பா தமமைப பொருத்திடிற் பருப்பு நெய்யு - முறைத்தவவ வரு
டந தன்னிற் றசகுண மோங்கு மாககே ” “பொரித்தநற கறியும் புல்கிற் றச
தச குணிதம் போனா - தரித்தசாட டியமே யெனன்றி சததச குணமுரு சா
ரும் - பரித்தநற் கந்த பந்தரு சதத குணமும பற்று - மிரத்தநற சாலி யனன
மயுதமே யெண்ணி லெனறும் ” “சாலியின விசிட்ட ராச சாலியாற சமைத்த
வனன - மேலைய பலத்தின மிகக தசகுணம் வினைக்கு மீண்டிங் - கோலிய ப
லகக னேறுங் கொழுவிய நெய்யுங் கூடி- லேலவே கறியுங் கூடி லேற்றமுன
னிசைத்த வாரும்.” என்று சிவதருமோத்தரத்திற் கூறுமாற்றலு, அறிக.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச சிறப்புற்றவா இவ்வரிவாட்டாயநாயனார்.
இவர் தமது பெருரு செலவ மெல்லாம் இழந்தது, மிகக கொடிய வறுமை எய
தியும், கூலிகரு நெல் அறுப்பவா ஆகி, தாம் கூலியாகப்பெற்ற செந்நெலெல
லாம் சிவனுக்கு அமுதுசெய்வித்தது, கார்நெலலைக்கொண்டு தாம் சீவனம் செ
ய்துவரும் நாளிலே, அச்சிவனது திருவருளினாலே காரநெற்கிடையாது செந்
நெல்லே கிடைப்ப, இது அடியேன் செயத புண்ணியம் என்று, அவை எல
லாம் சிவனுக்கே அமுதுசெய்விப்பாராகி, தாம் இலைக்கறி உண்டுகொண்டு
இருந்த பெருந்தகைமை, கிணையுந்தோறும் எவ்வளவு ஆச்சரியத்தைத் தருகின்
றது! இவ்விலைக்கறியும் அற்றுப்போக, ஜலபா னமாத்திரம் செய்துகொண்டு

இச்சிவபுண்ணியத்தை விடாது செய்தமை அதிலும் மிக ஆச்சரியம் அன்றே! இவர் தாம் சிவனுக்கு அமுதுசெயவிக்கும் பொருட்டே சமநத செல்லம் செந்நெலரிசி முதலியன தாம் பசியினாலே கால் தள்ளாடித் தவறி விழுந்த பொழுது கமரிலே சிந்தக் கண்டு, இவற்றை எம்பெருமான் அமுதுசெய்தருளும் பேற்றைப் பெற்றிலேனே என்று அரிவாளினாலே தமது ஊட்டியை அரிதலுற ஆச்சரியம் யாவராலே சொல்லற்பாலது! இவர் தாம் இன்பதுன்பம் அடைதல், தமக்கு இச்சிவபுண்ணியம் செய்யக் கிடைத்தல் கிடையாமையினாலன்றி, செல்வ வறுமைகளால் அன்று என்பது ஈண்டிக் கூறியவாற்றாற் கான்க.

இந்நாயனா குடும்பத்தோடு கூடி இருந்தும், தமக்கு உறவு சிவனே என்னும் மெய்யுணர்வு உடையராதி, அவரது திருவடிக்கணனறித் தமது சரீரத்தினும் உயிர்ச்சார்பு பொருட்சார்புகளினும் சிறிதும் பற்றின்றி வாசனை மாண்டு நின்ற பெருநதன்மையினா என்பது, ஈண்டிக் கூறிய இவரது செயற்கருஞ் செய்கையினாலே பொள்ளெனப் புலப்படுகின்றது. இப்பெருந்தன்மை, “செய்யி லுருத்த திருப்படி மாற்றதனை - யைய விதுவமுது செய்யெனவே - பையவிருந் - தூட்டி யறுபத்தகே யூட்டி யறுத்தவரை - நாட்டியுரை செயவதே நாம்.” எ-ம் “கல்லிற கமரிற் கதிராவாளிற் சாணையினில் - வல்லுப் பலகையினில் வாநையையச-சொல்லி - லகமாகக்கத் தாலவாகண் மாற்றினர் காணையா - சகமாகக்கத் தாலன்றே தான்.” எ-ம் திருக்களிறுப்படியாரிற் கூறுமாற்றாறும், உணாக இவரது இடையறாத இம்மெய்யன்பினால் அன்றே, பிரம் விட்டுணுகளும் காண்டறகரிய பரமசிவன் கமரினினறும் இவரது அரிவாள பிடித்த கையைத் தடுத்த பொருட்டு உயர்வீசிய தமது திருக்கரத்தையும் இவரது வியாகுலத்தை ஒழித்தபொருட்டுத் தாம் அமுதுசெய்தலால் ஆகும் ஓசையையும் தோற்றுவித்து, பின்னா இடபாருடராய் வெளிப்பட்டு, இவருக்கும், எத்துனை வறுமை எய்திய வழியும் சிறிதும் மாறுபடாது இவர் கருத்தினவழி நின்ற மனைவியாருக்கும், முததி கொடுத்தருளினா. ஆதலால், சிவனது வியத்திஸ்தானங்களாகிய குரு விங்க சங்கமங்களுக்கு வறுமையினும் தம்மால் இயன்றது சிறிதேனும் அனபோடு கொடுத்தல் புண்ணியமும், கொடாமை பாவமுமாம் என்பது துணிக ஒன்றும் கிடையாதாயினும்; பசிலையாயினும் கிடையாததா! அதுவும் கிடையாதாயின, அவா சந்நிதியிற் கிடக்கும் செற்றையை ஒருமையுடனே திருவலகினில் போகருத்தலும், அரிதோ! அரிது அன்றே! இது, “பரமன் நிருமுனை னுழனமுனனும் பரம குரவன் நிருமுனனு - மொருமை யுறவே வறுமையினு முதவா தவருஞ் சிறிதேது-மரிது பொருடான பசிலையு மரிதோ வஃது மரிதாயிற் - நிருண மதனைத் திருமுன்னே மாற்ற லரிதோ செயலாலே.” எனச் சிவதருமோத்தரத்தில் கூறுமாற்றல், உணாக

ஆளுநாயுர்புரணம்.

மாடு விளைப்பொலி சோலையின் வான்மதி வந்தேறச்
குடி பரப்பிய பண்ணை வரம்பு சரும்பேற
வீடு பெருக்கிய போர்களின் மேக மினைத்தேற
நீடு வளத்தது மேன்முடி நாடெனு கீரநாடு.

(௧)

நீவி நிறம்ப வழத்தியர் நெய்க்குழன் மைக்குழன்
மேலி யுறங்குவ மென்சிறை வண்டு வினைக்கஞ்சப்
பூவி லுறங்குவ நீளகயல் பூமலி தேமாவின்
காவி னறுவகுளிர் நீழ லுறங்குவ காமேதி.

(௨)

வன்னிலை மள்ள ருகைப்ப வெழுந்த மரக்கோவைப்
பனமுறை வந்தெழு மோசை பயின்ற முழக்கதா
லன்ன மருங்குறை தண்டிறை வாவி யதனபாலை
கன்ன லடும்புகை யான்முகில செய்வ கருப்பாலே.

(க)

பொங்கிய மாநதி நீடலை யுந்து புனைசங்கந
துங்க விலைக்கத் விப்புதன் மீது தொடக்கிப்போய்த்
தங்கிய பாசடை சூழ்கொடி யூடு தவழ்ந்தேறிப்
பைங்கழு கின்றலை முதத முதிர்க்குவ பானையென.

(ச)

அல்லி மலர்ப்பழ னததய னுகிள வானினு
மொல்லை முழுப்பை யுகைப்பி னுழக்கு சூழக்கன்ற
கொல்லை மடக்குல மான்மறி யோடு சூதிததோடு
மலகு வளததது முல்லை யுடிதத மருங்கோபால

(டு)

சுணமலா சாலிகள பாய விருப்பன காமுலலைத்
தண்ணை வெணமுகை மேவு சுருமபு தடஞ்சாலிப்
பண்ணை யெழுங்கயல் பாய விருப்பன காயாவின்
வண்ண நறுஞ்சினை மேவிய வஞ்சிறை வண்டானம்.

(சு)

பொங்கரில் வண்டு புறம்பலை சோலைகண் மேலோடும்
வெங்கதிர் தங்க விளங்கிய மேனமுந் நன்னாடா
மங்கது மண்ணி னருங்கல மாக வதற்கேயோ
மங்கல மானது மங்கல மாகிய வாழ்முதூர்.

(எ)

ஒப்பில் பெருங்குடி நீடிய தன்மைவி லோவாமே
தப்பில் வளங்கள் பெருக்கி யறம்புரி சாலபோடுஞ்
செப்ப வுயாதத சிறப்பின் மலிந்தது சோமேவு
மப்பதி மன்னிய வாயா குலத்தவ ரானாயா

(அ)

ஆயா குலத்தை விளக்கிட வந்துத யஞ்செய்தாரா
தூய சுடாத்திரு நீறு வீருமபு தொழும்புள்ளாரா
வாயினின் மெய்யின் வழுதது மனத்தின் வினைப்பாலிற்
பேயுட னாடு பிரானடி யவலது பேனாதாரா

(ஈ)

ஆனிரை கூட வகன்புற விற்கொடு சென்றேறிக்
காணுறை தீய விலங்குறு நோய்கள கடிந்தெங்குந
தூநது மெனபு லருநி விருமபிய தூநீருண்
னோமி லாய முலப்பில பலக வளித்துள்ளாரா.

(இ)

சுன்றொடு பான்மறை நாகு கறப்பன பாலாவும்
புன்றலை மெனசினை யாடுநாடு நீடு புனிற்றுவும்
வென்றி விடைக்குல மோடு மினநதொறும் வெவ்வேறே
துன்றி நிறைந்துள சூழ ஓடனபல தோழங்கள்

(ஐ)

ஆவி னினாகுல மப்படி பல்க வளித்தென்றும்
கோவல கோவல புரிந்திட வாயா குலம்பேணுங்
காவலா தம்பெரு மானடி யன்பறு கானத்தின்
மேவு துளைக்கரு விக்குழல் வாசனை மேலகொண்டாரா.

(ஐஉ)

வேறு.

முருகைமறை நான்மரபின் மொழிந்தமுறை யெழுந்தவே
யந்தமுத னொவிரண்டி லரிந்துநரம் புறுதானம்
வந்ததுளே சினாயாக்கி வாயுமுதல் வந்தவகுதுளே
யந்தயிலசி ரிடை யீட்டி னவகுவினென களினமைத்து.

(௧௬)

எடுத்தமுதற் கருவியினி லெம்பிரா னெழுத்தஞ்சந்
தொடுத்தமுறை யேழிசையின சுருகிபெற வரசித்தத
தடுத்தசரா சரங்கவெலாத தங்கவருந் தங்கருளே
யடுத்தவிசை யமுதளித்துச் செல்கின்ற ரங்கொருநாவ.

(௧௭)

வாசமலாப் பிணைபொங்க மயிராறுமுதி மருங்குயாத
தேசுடைய சிகழிசையிற் செறிக்கண்ணித் தொடைசெருகிப்
பாசிலமென கொடியினவடம் பயிலநா விவிபுனைந்து
காசுடைநா ணதற்கயிலே கருஞ்சுருளின புறங்கட்டி.

(௧௮)

வெண்கோட விலைசுருளிற் பைந்தோட்டு விளைத்தோன்றித்
தண்கோல மலாபுனைந்த வடிகாதி னொளி தயங்கத்
திண்கோல நெற்றியினமேற் றிருத்தி னொளிகண்டோர்
கண்கோட னிறைந்தாராக் கவினவ்வங்க மிசையணிந்து.

(௧௯)

நிறைந்தீ றணிமாபி னினைமுல்லை முகைசுருகிச்
செறிந்தபுனை வடநதாழ்த திரடோளின புடையலங்க
லறைந்தசுரும பிசையருமப வரையுரித்த மரவுரியின
புறந்தறையின மலிந்தானைப் பூம்பட்டுப் பொலிந்தசைய

(௨௦)

சேவடியிற் றெடுத்தோலுஞ் செங்கையினில் வெண்கோலு
மேவுமிசை வேயங்குழலு மிகவிளங்க வினைசெய்யுந்
காவலபுரி வல்லாயா கண்டையா னினாகுழப்
பூவலாதாக் கோவலனா சினாகாக்கப் பறம்பேபாந்தா.

(௨௧)

வேறு

நீலமா மருகை யேங்க நிகைகொடிப் புறவம் பாடக்
கோலவெண முகையோ முல்லை கோபமவாய முறுவல் தாட்ட
வாலுமின னிடைசூழ மாலேப் பயோதர மசைய வந்தான
ஞாலநீ டரங்கி லாடக் காலொனும் பருவ நல்லாள்.

(௨௨)

வேறு

எம்மருங்கு நிரைபரப்ப வெடுத்தகோ லுடைப்பொதுவா
தம்மருங்கு தொழுதணையத் தண்புறவில் வருந்தலைவ
ரம்மருங்கு தாழ்ந்தசினே யலாமருங்கு மதுவுண்டு
செம்மருந்தண சுருமபுகழல் செழுங்கொன்றை மருங்கணைந்தார்

(௨௩)

சென்றனைந்த வாஞயா செயதவினைத் தாமமென
மனநன்மலாத துணாதுக்கி மருங்குதாழ் சடையாபோ
னினைநறுங் கொன்றையினை கோநோக்கி டீன்றுருகி
யொன்றியசிக் கையிலனைப் புடையவாபான மட்டித்தந்தாள்.

(௨௪)

அன்புறி மிசைபொங்கு முழுவிசைச் சூடுலொலியால்
வன்பூதப் படையாளி யெழுத்ததந்தும் வருத்தித்தா
முன்புகி வருமளவின் முறைமையே யெவையுரு
மென்புகி சனாநதுருசுரு மின்னிசைவேயங் கருவிகளில்.

(௨௫)

வழுவிர லீடையிட்ட வின்னிசைங் கியமெடுத்துத்
தாழமலா வரிவண்டு தாதுபிடிப் பண்போலச
குழுமுரன நெழின்று தூயபெருந் தனித்துளையிற்
வாழியநந் தோன்றலா மணிபதரம் வைத்தாத.

(௨௬)

முத்தினாயே முதலனைத்து முறைத்தானஞ் சோதித்து
வைத்ததுளே யாராயச்சி வக்கரனை வழிபோக்கி
யொத்தநிலை யுணர்ந்ததற்பி னென்றுமுதல படிமுறையா
மத்தகைமை யாரோசை யமரோசை களினைமைத்தார்.

(௨௭)

மாறுமுதற் பண்ணினபின் வளர்முல்லைப் பண்ணாக்கி
யேறியதா ரமுமுழையுங் கிழமைகொள விநெதான
மாறுலவுஞ் சடைமுடியா ரஞ்செழுத்தி னிசைபெருக்க
கூறியபட்ட டடைக்குரலாங் கொடிப்பாலை யிளிணிந்துதி.

(௨௮)

ஆயவீசைப் புகளுன்கி னமைந்தபுகல வகையெடுத்து
மேயதுளே பறறுவன விடுப்பனவாம விரனினாயிற்
சேயவொளி யிடையிலையத் திருவாள நெழுத்தஞ்சந்
தூயவீசைக் கிளைகொளஞந் துறையஞ்சின முறைவிளைத்தார்.

(௨௯)

மந்தரத்து மத்திமத்தந் தாரத்தும் வரனமுறையாற்
றந்திரிகண் மெலிவித்துஞ் சமங்கொண்டும் வலிவித்து
மந்தரத்து விரறநெழிலக ளளவுபெற வசைத்தியக்கிச
சுந்தரசசெங் கனிவாயுந் துளேவாயுந் தொடக்குணை.

(௩௦)

எண்ணியதாற் பெருவண்ண மிடைவண்ணம் வனப்பென்னும்
வண்ணவீசை வகையெல்லா மாதூரிய நாதத்தி
னண்ணியபா ணியுமியலுந் தூக்குநடை முத்தகதியிற்
பண்ணமைய வெழுமோசை யெமமருங்கும பரப்பினோ

(௩௧)

வள்ளலா வாசிக்கு மணித்துளேவாய வேய்ங்குழலி
ஹுள்ளுறையஞ் செழுத்தாக வொழுக்கியெழு மதரவொலி
வெள்ளநிறைந் தெவ்வுயிர்க்கு மேலமரர் தருவினாதேன
நெள்ளமுதி னுடன்கலந்து செவிவாப்ப தெனத்தேக்க

(௩௨)

ஆனிகாக ளறுகருந்தி யசைவிடா தணைந்தயரப்
பாணுவாய்த தாய்முலையிற் பற்றுமிளங் கனரினமுந்
தானுண்வு மறந்தொழியத் தடமருப்பின் விடைக்குலமு
மான்முதலாங் காண்விலங்கு மயிராழுகிழ்த்து வந்தனைய.

(௩௩)

ஆடுமயி லினங்களுமங் கசைவயர்ந்து மருங்கணுக
ஆடுசெவி யிசைநிறைநத வுள்ளமொடு புள்ளினமு
மாடுபடிந் துணர்வொழிய மருங்குதொழில் புரிந்தொழுகுங்
கூடியவண் கோவலருங் குறைவினையின் றுறைநின்றார்.

(௩௪)

பணிபுவனங் களிலுள்ளார் பயில்பிலங்கள் வழியணைந்தார்
மணிவரைவா ழரமகளிர் மருங்குமயங் கினர்மலிந்தார்
தணிவிலொளி விஞ்சையாகன் சாரணாகின் னரரமர
ரணிவிசமபி னயாவெய்தி விமானங்கண் மிசையணைந்தார்.

(௩௫)

சுரமகளிர் கற்பகப்பூஞ் சோலைகளின் மருங்கிருந்து
சுரமலரி னமுதுட்டுந் கனிவாயமென் கிளையுடன்
விரவுநறுங் குழலையை விமானங்கள் வினாநதேறிப்
பரவியவே ழிசையமுதஞ் செவ்விடுத்துப் பருகினார்.

(௩௩)

நலிவாரு மெலிவாரு முணாவொன்றா நயத்தலினான்
மலிவாயவென் னெயிறற்றவ மயின்மீது மருண்டெவிழுஞ்
சலியாத நிலையரிபுந் தடங்கரியு முடன்சாரும்
புலிவாயின் மருங்கணையும் புல்வாய புலவாயும்.

(௩௪)

மருவியகால் விசைத்தசையா மரங்கண்மலாச் சினைசலியா
கருவனாவீ முருவிகளுங் கான்யாறுங் கலித்தோடா
பெருமுகிவின குலங்கள்புடை பெயாவொழியப் புனல்சோரா
விருவிசம்பி னிடைமுழங்கா வெழுக்கலு மிடைதுளுமபா.

(௩௫)

இவ்வாறு நிற்பனவுஞ் சரிப்பனவு மிசைமயமாய்
மெய்வாமும புலன்கரண மேவியவொன றாயினவான
மொய்வாச நறுங்கொன்றை முடிச்சடையா ரடித்தொண்டர்
செவ்வாயின் மிசைவைத்த திருக்குழல்வா சீனையுருக்க.

(௩௬)

மெய்யனபர் மனத்தனபின் வினாததவிசைக் குழலோசை
வையநதன னையுநிறைத்து வானநதன வயமாககிப்
பொய்யனபுக கெட்டாத பொற்பொதுவி னடம்புரியு
மையனநன் றிருச்செவியி னருகணையப் பெருகியதால்.

(௩௭)

ஆளுநா குழலோசை கேட்டருளி யருட்கருணை
தானா திருவுள்ள முடையதவ வல்லியுடன்
காளுதி காரணராவ கணனுதலா விடையுதைத்து
வாளுறு வநதணைநதா மதிநாறுஞ் சடைதாழ.

(௩௮)

திசைமுழுதுங் கணநாதர் தேவாகட்கு முன்னெ றங்கி
மிசைமிடைநது வருமபொழுது வேற்றெலிகள் விரவாமே
யசையவெழுந் குழைத்த தஞ்செழுத்தாற் றமைப்பரவு
மிசைவிருமபுங் கூத்தஞ் ரெழுநதருளி யெதிரினினார்.

(௩௯)

முன்னின்ற மழவிடைமேன முதல்வனு டொப்பொழுதுஞ்
செநநின்ற மனப்பெரியோர் திருக்குழல்வா சனைகேட்க
விரிநின்ற நிலையேநம் பாலணைவா யெனவவரு
மநநின்ற நிலபெயாப்பா னாயாதிரு மருங்கணைநதார்.

(௪௦)

விண்ணவர்கண் மலர்மாரி மிடைநதுலக மிசைவிளங்க
வெண்ணிலரு முனிவர்குழா மிருக்குமொழி யெதெதேத்த
வண்ணலா குழற்கருவி யருகிசைத்தங் குடனசெல்லப்
புண்ணியனா டொழுநதருளிப் பொற்பொதுவி னிடைப்புக்கார்.

(௪௧)

வேறு.

திதுகொள் வினைக்கு வாரோஞ் செஞ்சடைக் கூத்தர் தம்மைக்
காதுகொள் குழைகள் வீசங் கதிரில விருங்கால் சீப்ப
மாதுகொள் புலவி நீக்க மனையிடை யிருகாற் செல்லத்
துதுகொள் பலரா நம்மைத் தொழும்புகொண் டிரிமைக் கொள்வார்.

(௪௨)

ஆளுநாயனாபுரண முற்றிற்று.

ஆசத் திருவிருத்தம்-காஎஉ.

சூ ச ன ம்.

ஸ்ரீபஞ்சாங்குரத்தை வேயங்குழலினால் வாசித்தல்.

அநாதி தொடங்கித் தமமை வருத்தம் பிறவியோயினின்றும் நீங்கி உய
ய விரும்புவோகரு, அநநோயை நீக்க வல்ல பரம வைத்தியராகிய
சிவனே, உணர்த்தும் மந்திரம் ஸ்ரீபஞ்சாங்குரமேயாம் ஆதலால், இப்பஞ்சா
ங்குரத்தை, சிவனமாட்டு இடையறாது வளரும் மெய்யனபினால் மனம் கசிக்ந்து,
ஒதுவோர் முதறி பெறுவா “காத லாகிக் கசிக்ந்துகண் ணீராமல்கி - யோது
வார்தம்மை நன்னெறிக் குயப்பது - வேத நான்கினு மெயப்பொரு ளாவது-
நாத னும் நமச்சி வாயவே ” எனறா திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

சிவநாமத்தை வாளா ஒதலினும், இசைநூற்பயிற்சியின் மிக வல்லவாகி, ஏழி
சைகளின் முறை வழுவாது முப்பத்திரண்டு இராகங்களுள் அவ்வககாலத்
துக்கு ஏற்ற இராகத்தினாலேயும் வேயங்குழலால் வாசித்தல், தமக்கு அத்தனை
கேட்கும் பிறாக்கும் சிவனமாட்டு அணைப வளரச் செய்யும் இத்தனானறே,
சிவநாமம் கீத்ததோடு கூடாமாயின, சிவன மிகப் பிரியுற்று எல்லையல்லாத
திருவருளைச் சுரப்பா என்க. அது “விளக்கினுற பெற்ற வின்ப மெழுகினுற்
பதிற்றி யாகுந்-துளக்கினன் மலாதொ டுத்தாற றாயவின னேற லாகும்-விளக்
கிட்டா பேறு சொல்லின் மெய்நெறி ஞான மாது - மொப்பிலை கீதஞ் சொ
னனாக் கடிக்கா மஞ்ஞ மாறே ” “இறவாமே வரம்பெற்றே நென்று மிக்க
விராவனை யிருபத்தோ ணெரிய ஓனறி - யறவாகி யினனிகைகேட் டுர
ங்கி மீண்டே யுற்றபிணி தவிரத்தருள் வல்லான தனனை - மறவாதாமனத்
தென்று மனனி னானை மாமதிய மலாக்கொன்றை வன்னி மதத- நறவாசெஞ்
சடையானை நளாற ருனை நானடியே னினைக்கப்பெற றாயநத் வாறே.” என
னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரங்களானும் உணர்க

சிவநாமங்கள் எல்லாவற்றினும் சிறந்த ஸ்ரீபஞ்சாங்குரத்தை வேயங்குழ
லினால் வாசித்துப் பெருமபயன் பெற்றமையாற சிறப்புறவா இவ்வாறாய
நாயனார். சிவனது திருவடிகளையே யன்றிப் பிறிதொன்றையும் சிறிதும் பற
றாத இந்நாயனார், அத்திருவடிகளில் எல்லை இல்லாத அணைப வளர்த்தற்குக்
கருவி கீத்ததின் மிக்கது பிறிது இன்று எனனுங் கருத்தால் அன்றே, ஸ்ரீபஞ
சாங்குரத்தை வேயங்குழலால் வாசித்தலே தொழிலாகக் கொண்டனா அது
இங்கே “தம்பெரு மானடி யனபுறு காணத்தின் - மேவு துளைக்கரு விக்குழல்
வாசனை மேல்கொண்டா ” என்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது இவா “உருகி-
யொனறியசிக் தையிலண்பை யுடையவா” ஆகி, வாசித்த இவ்வேயங்குழல்
வாசனையானது எவ்வுயிர்களையும் இசைமயமாகிக், கசிக்ந்து உருக்கச் செய்த
பெருவியப்பை இங்கே ஆசிரியா சேக்கிழாரநாயனார் விரித்துரைத்த அருமை
த்திருவாக்குக்களே மெயோலிகளுடைய கன்னெஞ்சையும் கசியச் செய்யுமா
யின், அவ்வாசனையின் பெருமையை யாமா கூறவல்லம் ! இந்நாயனார் தமக்
குமாததிரமணி எவ்வுயிர்க்கும் பயன்படுவதாய், நினைப்பினும் கேட்பினும்
இனிமை பயக்கும் இத்கிருத்தொண்டைச் சிவனமாட்டு இடையறாது முறுகி
வளரும் மெய்யனபோகி செயதமையால் அன்றே, “பொய்யனபுக் கெட்டாத
பொற்பொதுவி ன்டம்புரியும்” சிவன இவருக்கு வெளிப்பட்டு, “எப்பொழு
துஞ் - செந்நிற மனப்பெரியோர் திருக்குழல்வா சனைகேட்க - விந்நிற
கிலையேநம் பாலனைவாய” என்று திருவாயமலர்ந்தருளிளார்.

இலை மலிந்தசருக்கம்

முற்றுப்பெற்றது.

நா ன் கா வ து
மு ம் மை யா லு ல கா ண் ட
சு ரு க் க ம்.

மூர்த்திநாயனார்புராணம்.

சீமன்னு செல்வக குடிமல்கு சிறப்பி னோங்குந்
காமன்னு சென்னிக கதிர்மாமணி மாட வைப்பு
நாமன்னு சிந்தைப பலநிறுறை மாநதர போற்றும்
பாரமன்னு தொன்மைப புகழ்பூண்டது பாண்டி நாடு (௧)

சாயுந் தளிர்வல்லி மருங்கு னெடுத்த டங்கண்
வேயும் படுதோளியா பண்படு மினசொற் செய்ய
வாயும் படுநீள்கரை மண்பொருந் தண்பொ ருந்தம்
பாயுங் கடலும் படுநீர்மை பனித்த முத்தம். (௨)

மொய்வைத்த வணடின் செறிசூழ்ந முரன்ற சந்தின
மைவைத்த சோலை மலையநதர் வந்த மந்த
மெய்வைத்த காலை தருஞ்ரால் மளந்த மேன்மைத்
தெய்வத் தமிழுந் தருஞ்செவ்வி மணஞ்செ யீரம். (௩)

சூழு மிதழ்ப்பங்கய மாகவத தோட்டின் மேலா
டாழ்வினறி யென்றுந் தனிவாழுவதத தைய லொப்பார
யாழின் மொழியிற சூழ்வினனிசையுஞ்ச ருமபும
வாழுந் நகர மதுரபுரி யென்ப தாகும் (௪)

சால்பாய முமமைத் தமிழ்தங்கிய வங்கன் மூதூர்
நூல்பா யீடததும் முளனோன்றலை மேதி பாய்ப
பாலபாய முலைதோய மதுப்பங்கயம் பாய வெங்குரு
சேலபாய தடததும் முளசெய்யுணயிக கேறு சங்கம் (௫)

மந்தா னிலம்வந் தசைபந்தரின மாட முன்றிற்
பந்தா டியமங் கையாபங்கயச செங்கை தாங்குரு
சந்தார முலைமே லனதாழ்குறை வானமு சுப்பொற்
சொந்தா மரைமே லனநித்திலஞ் சொந்த கோவை. (௬)

முமமைப் புனைங்களின் மிக்கதன நேயம் மூதூர்
மெய்மைப பொருளாந் தமிழ்நூலின் விளங்கு வாயமைச
செய்மைப பொருளுந் தருவாராதிரு வால வாயி
லெய்மைப பவந்தீர்ப் பவாசங்க் மிருந்த தெனறல் (௭)

அப்பொற் பதிவாழ வணிகக்குலத் தானற் தொன்மைச்
செப்பத் தருசோக குடிசெய்தவஞ் செய்ய வந்தா
ரெப்பற் றினையு மறுத்தேறுகைத் தேறு வாரதான்
மெய்ப்பற் றென்பபற் றி விடாத விருப்பின மிக்கார். (௮)

நாளும் பெருங்காத னயப்புறும் வேட்கை யாலே
சேனந் துணையும் முதற்கேழல் பதங்க ளெல்லா
மானும் பெருமா னடிததாமமாய் லல்ல தில்லார்
மூளும் பெருகன் பெனுமூர்த்தியார் மூர்த்தி பார்தாம்.

(௧)

அந்திப் பிறைசெஞ் சடைமேலணி யால வாயி
லெஃதைக் கணிசந் தனக்காப்பிடை யென்று முட்டா
வந்தச செயலி னிலேநின்றடி யாரு வப்பச
சிறதைக் கினிதாய திருப்பணி செய்யு நாளில்.

(௨)

கானக் கடிஞழ் வடுக்கரு நாடர் காவன்
மானப் படைமன்னன் வலிநது நிலங்கொள் வாளு
யானைக் குதிரைக கருவிப்படை வீரா தினடோ
சேனைக் கடலுங் கொடுதென்றிசை நோக்கி வந்தான்.

(௩)

வந்துற்ற பெரும்படை மணபுதை யப்ப ரப்பிச
சந்தப் பொதியிற் றமிழ்நாடுடை மன்னன் வீரஞ்
சிறதச் செருவென்று தன்னுணை செலுத்து மாற்றற்
கந்தப் பொழிலுமு மதுராபுரி காவல கொண்டான்

(௪)

வல்லாண்மையின் வண்டமிழ் நாடு வளம்ப டித்தி
நில்லா நிலையொன் றியவினமையி னீண்ட மேரு
வல்லா னடிமைத திறமேவிய நிறின சார்பு
செல்லா தருகநதா திறத்தினிற் சிறதை தாழ்ந்தான்.

(௫)

தாமுஞ் சமண்கையா தவததைமெய் யென்று சாநது
வீழுங் கொடியோ னதுவனறியும வெய்ய முன்னைச்
சூழும் வினையா லரவஞ்சடாத திங்க ளோமெ
வாமுஞ் சடையா னடியாரையும் வனமை செயவான்

(௬)

அந்தம் மிலவா மிறைய்யவ மன்ப ஞர்தாம்
முந்தைம் முறைமைப் பணிமுட்டலா செயது வந்தா
தந்தம் பெருமைக களவாகிய சாாபி னிறகு
மெந்தம் பெருமக களையாவா தடுக்க வல்லார்

(௭)

செக்கர்ச் சடையார் விடையார்திரு வால வாயுன்
முககட் பரனா திருத்தொண்டரை மூத்தி யானா
மைகந் புணர்நெஞ் சடைவஞ்சகன் வெஞ்ச மண்பே
ரெக்காக குடஞக விக்கந்தன் செய்ய வெண்ணி.

(௮)

எள்ளுஞ் செயல்வன்மைக ளெல்லையில் லாத செய்யத்
தள்ளுஞ் செயலில் லவாசநதனக் காப்புத தேடிக
கொள்ளுந் துறையு மடைத்தான்கொடுங் கோன்மை செய்வான்
மெள்ளும் புனல்வே னியாக்கன்பருஞ் சிந்தை நொந்து.

(௯)

புன்மைச் செயல்வல் லமண்குண்டரிற் போது போக்கும்
வன்மைக் கொடும்பா தகனமாய்நதிட வாய்மை வேத
கன்மைத திருநீற் றுயாநனனெறி தாங்கு மேன்மை
தன்மைப் புவிமன் னனாசசாவதென் மென்று சார்வார்.

(௧௦)

காய்வுற்ற செற்றங்கொடு கண்டகன் காப்ப வுஞ்சென்
ரூய்வுற்ற கொட்பிற் பகலெல்லையடங்க நாடி
யேய்வுற்ற நற்சந் தனமெங்கும் பெருது சிந்தை
சாய்வுற்றிட வந்தனர் தம்பிரான் கோயி நன்னில.

(௧௧)

நட்டம் புரிவா ரணிநற்றிரு மெய்ப்பூச் சின்று
முட்டும் பரிசா யினுந்தேயக்குங்கை முட்டா தென்று
வட்டந திகழ்பா றையினவைத்து முழங்கை தேய்த்தார்
கட்டும் புறந்தோ னரம்பென்பு கணாநது தேய.

(௧௨)

கல்லின் புறந்தேய்த்த முழங்கை கலுழ்ந்து சோரி
செல்லும் பரப்பெங் கணுமென்பு திறநது மூளை
புல்லும் படிக்கண்டு பொறுத்திலா தம்பிரானு
ரல்லின்க ணெழுந்தது வந்தருள் செயத வாக்கு.

(௧௩)

அன்பின் றுணிவா லிதுசெய்திட லைய வுன்பால்
வன்புன்கண் விளைத்தவன் கொண்டமண் ணெல்லாங் கொண்டு
முன்பின்னல் புகுந்தன முற்றவு நீத்துக் காத்துப்
பின்புன பணிசெய்து நம்பேருல கெயது கெணன்.

(௧௪)

இவ்வண்ண மெழுந்தது கேட்டெழுந் தஞ்சி முன்பு
செய்வண்ண மொழிந்திடத் தேயந்தபுண் ணூறு தீரநது
கைவண்ண நிரம்பின் வாசமெல லாங்க லநது
மொய்வண்ண விளங்கொளி யெயதினா மூர்த்தி யார்தாம்.

(௧௫)

அந்நா ளிரவின் கணமண்புகல் சாரந்து வாழு
மன்னு கியபோா வடுக்ககரு ண்டா மன்னன்
றன்னுளு முடிந்தது சங்கரன் சாரபி லோர்க்கு
மின்னு மெனநீ டியமெயநிலை யாமை வெல்லல்.

(௧௬)

இவ்வா றுலகத்தி னிறப்ப வுயர்ந்த நல்லோர்
மெய்வா முலகத்து வினாந்தனை வார்க ளேபோ
லவ்வா றரனு ரடியாரா யலைத்த தீயோன்
வெவ்வாய நிரயத் திடைவீழ வினாநது வீந்தான்.

(௧௭)

முழுதும் பழுதே புரிமூர்க்க னுலந்த போதி
னெழுதுங் கொடிபோல் பவருட்பட வேங்கு சுற்ற
முழுதும் புலாவுற நதுமற்றவ னன்ன மாலைப்
பொழுதும் புலர்வுற நதுசெங்கதிர் மீது போத.

(௧௮)

அவ்வேலையி லங்க ணமைச்சர்கள் கூடித் தங்கள்
கைவேறுகொ ளீம வருங்கடன் காலே முற்றி
வைவே லவன்றன் குலமைந்தரு மின்மையாலே
செய்வேறு வினைத்திறஞ் சிந்தனை செய்து தேர்வார்.

(௧௯)

தாமுஞ் செயலின் றெருமன்னவன் ருங்க வேண்டிங்
கூழுக குடியு முதலாயின கொள்கைத் தேனுஞ்
சூழும் படைமன் னவன்றோளினைக் காவ வின்றி
வாமுந்தகைத் தன்றிந்த வையக மென்று சொன்னார்.

(௨௦)

வேறு.

பன்முறை யுயிர்க ளெல்லாம் பாலித்து ஞாலங் காப்பான்
றன்னெடுங் குடைக்கீழ்த் தத்த நெற்களிற் சரித்து வாழு
மன்னரை யினறி வைகு மண்ணுல கெண்ணுங் காலை
யின்னுயி ரின்றி வாழும் யாககையை யொக்கு மென்பார்.

(௨௧)

இவ்வகை பலவு மெண்ணி யிங்கினி யரச ரில்லை
செய்வகை யிதுவே யென்று தெளிபவர் சிறப்பின் மிக்க
மைவனா யனைய வேழங் கணகட்டி விட்டான மற்றக
கைவனா கைக்கொண டார்மண் காவல்கைக் கொளவா ரென்று.

(௨௨)

வேறு.

செம்மாண்வினை யர்ச்சனை நூன்முறை செய்து தோளா
லிம்மானில மோதவொ ரோதலை யேநது கென்று
பெய்மாறாகில் போன்மதம் பாய்பெரு கோடை நெற்றிக்
கைம்மாவை நறுநதுகில் கொண்கென கட்டி விட்டா.

(௨௩)

கண்கட்டி விடுகளி யானையக் காவன் மூதூ
மண்கொட்டி வீதி மருங்கு திரிநது போகித்
திண்பொற்றட மாமதில சூழ்திரு வால வாயின்
விண்பிற்பட வோங்கிய கோபுர முனடி மேவ.

(௨௪)

நீங்கும் மிரவின் கணிகழ்நதது கண்ட தொண்ட
நீங்கெம பெருமா னருளாமெனி லிந்த வையந
தாங்குரு செயல்பூண்பெனன் றுள்ளந தளாவு நீங்கிப்
பூங்கொன்றை மிலைநதவா கோயிற புறத்தி னிற்ப

(௨௫)

வேழத் தரசங்கண் வினாந்து நடநது சென்று
வாழ்வற் றுலகஞ்செய் தவத்தினின் வள்ள லாரைச்
சூழ்பொற் சுடாமா மணிமாளிலந தோய முனடி
தாழ்வற் றெதெதுப் பிடாமீது தரித்த தனறே.

(௨௬)

மாதங்க மெருத்தினில் வைத்தவர் தம்மைக் காண
வேதங்கெட வெண்ணிய திணமை யமைச்ச ளெல்லாம்
பாதங்களின மீது பணிந்தெழுந தாசு எப்போ
தோதங்கினா வேலையை யொத்தொலி மிக்க தவ்வூ.

(௨௭)

சங்கங்கண் முரன்றன தானாகள் பேரி யோடு
மெங்கெனகு மியம்பின பல்லிய மெலலை யில்ல
வங்கங்கு மலிந்தன வாழ்த்தொலி யம்பொற் கொம்பின்
பங்கன் னருளா லுலகான்பவா பாங்க னொங்கும்.

(௨௮)

வெங்கட் களிற்றின் மிசைநின்று மிழிச்சி வேரித்
தொங்கற் சுடாமா லைகனசூழ்முடி குடு சாலை
யங்கட்டி கொடிபுக் கரியாசனத் தேற்றி யொற்றைத்
திங்கட் குடைக்கீ முரிமைச்செயல் சூழ்ந்து செயவார்.

(௨௯)

மன்னுந் திசைவேதியின் மங்கல வாரு திக்கட்
டுன்னுஞ் சுடர்வன்னி வளத்துத் துதைந்த தூல்கும்
பொன்னின் கலசங்கள் குடங்கள் பூரித்த தூநீ
ருன்னுஞ் செயன்மத் திரியோகர் நிறுத்தி ஞாகள்.

(௩௦)

வந்துற்றெழு மங்கல மாந்தர்க டம்மை கோக்கிச்
சிறதைச் சிவமே தெளியுநதிரு மூர்த்தி யார்தா
முநதைச் செயலா மயண்போய்முத்தற் சைவ மோங்கி
லிரதப்புவி தாங்கியிவ் வின்னர சூன்வ னென்றார்.

(௧௧)

அவ்வாறு மொழிந்தது கேட்ட வமைச்ச ரோடு
மெய்வாழ்தரு தூலறி வினயிரு மாந்தர் தாமு
மெவ்வாறருள செயதனை மற்றவை யனறி யாவர்
செய்வாரா பெரியோ யெனச்சேவடி தாழ்ந்து செப்ப.

(௧௨)

வையம் முறைசெய் குவனாகில் வயங்கு நீறே
செய்யும் மயிடே கமுகாக செழுங்க லனக
ளையன் னடையா ளமுகாக வணிந்து தாங்கு
மொய்புன் சடைமா முடியேமுடி யாவ தென்றார்.

(௧௩)

என்றிவ்வுரை கேட்டது மெல்லையில் கல்வி யோரும்
வனறினமதி தூலவளா வாயமை யமைச்சா தாமு
நனறிங்கரு டானென நற்றவ வேந்தன சிறதை
யொன்றும் மரசா னுரிமைச்செய லான வுயத்தார.

(௧௪)

மாடெங்கு நெருங்கிய மங்கல வோசை மல்கச்
சூடுஞ்சடை மௌலி யணிந்தவர் தொல்லை யேனந்
தேடுங்கழ லாரதிரு வாலவாய சென்று தாழ்ந்து
நீடுங்களிற் நின்மிசை நீணமுறு கூடு போந்தார.

(௧௫)

மின்னுமமணி மாளிகை வாயிலின வேழ மீது
தன்னின்று மிழிந்து தயங்கொளி மண்ட பததிற்
பொன்னின்னரி மெல்லனைச் சாமனாக காமா பூங்கான்
மனனுங்குடை நீழ் விருந்தனா வையந் தாங்கி.

(௧௬)

குலவுந்துறை நீதி யமைச்சர் குறிப்பின வைகக்
கலக்குசெ யமன்செய லாயின கட்டு நீக்கி
நிலவுநதிரு நீற்று நெறித்துறை நீடு வாழ
வுலகெங்கு நிரம்பிய சைவ முயாநது மனன.

(௧௭)

துதலிண்கண் விழித்தவா வாயமை துணங்கு தூலின்
பதமெங்கு நிறைந்து விளங்கப் பவங்கண் மாற.
வுதவுநதிரு நீறுயா கண்டுகை கொண்ட வேணி
முதன்மும்மையி னுலுவ காண்டனா மூர்த்தி யாராதாம்.

(௧௮)

ஏலங் கமழ்கோதையா தநதிரு மென்று நீங்குஞ்
சிலங் கொடுமெம்புலன நெவவுடன் வென்று நீக்கி
ஞாலந் தனிரேமி நடாத்தி நலங்கொ னூழி
காலம் முயிர்கட் கிடரான கடிந்து காத்து.

(௧௯)

பாதம் பரமன்னவர் சூழ்ந்து பணிந்து போற்ற
வேதம் பிணியா வகையிவவுல காண்டு தொண்டின்
பேதம் புரியா வருட்பேரர சானப் பெற்று
நாதன கழற்செ வடிநண்ணின ரண்ண லாரே.

(௨௦)

அகல்பா றையின்வைத்து முழங்கையை யன்று தேய்த்த
விகலார் களிற்றன் பனாயேததி முருக னாரா
முகில்கும் றுஞ்சோலையின் மொய்யொளி மாட வீதிப்
புகலூர்வரு மந்தணர் தந்திரம் போற்ற லுற்றும்.

(சக)

மூர்த்திநாயனார்புராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - தஉக.

சு ச ன ம்.

க. சிவனுக்குச் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்தல்.

இவபெருமானுக்குச் சாத்தும்பொருட்டுச் சந்தனக்காப்புக் கொடுத்தல் உத்தம சிவபுண்ணியமாம். சந்தனக்குழம்போடு பணிநீர் குங்குமப்பூ கோரோசனை கஸ்தூரி பசுசைக்காப்பூரம் எனபன கலந்து சாத்தல் உத்தமோத தமம். சிவனுக்குச் செயற்பாலனவாகிய உபசாரங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் கந்தம் சாத்தலே சிறந்தது என்று சிவாகமம் செப்பும். “சாத்துக் சாந்துபணி நீர் பளிதவ குங்குமமுஞ் - சோததியுளத தாதரவு செய்து.” எ-ம் “கூட்டுவித் தா ரும்பளிதவ குங்குமஞ்சார் தம்பணிநீர் - தீட்டி விதிதனைத தோந்து ” எ-ம். சோமவார விரத கற்பத்தினும், “சுகந்த கந்தஞ் சுவவிய லேபன-முகந்த லிங்கத தொருதினஞ் சாததினே-ரிகந்த பாவ மிமையவா கோடியாண-டகந்த எரிந்தவ கரன்பதி நண்ணுவார்.” எனச் சிவபுண்ணியத்தெளிவினும், கூறு தல் காண்க.

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இம்மூர்த்திநாயனார் என்பது, இவாதாம் நாடோறும் தவறாது செய்யச் சுகந்தபித்த இததிறத்தொண்ணடை, அது பற்றி அரசன் தமக்குச் செய்த இடுக்கண் மிகுதி கண்டும், தவறாது செய்தமையானும், சந்தனக்கட்டைக்கு முட்டுவந்தபொழுது தமது முழங்கையைச் சந்தனக்கல்லிலே தேய்த்த பெருந்தனமையானும், தாம் உலகாளும் அரசராய் வாயியும் செருக்கு உறுது இப்பணியைத் தாமே செய்தமையானும், தெளியப்படும். இவர் தமது சார்த்திற் சிறிதும் பற்றினிற், சிவனே தமக்கு இனியர் என்று துணிந்து, அவரையே இடைவிடாது பற்றி நிறை மெய்யன்பா என்பது இச்செயற்கருஞ்செயலால் உணர்க.

உ. சிவனடியாருக்குத் தீங்கு செய்தலால் பெறப்படும் பயன்.

சிவனடியார்களுக்குத் தீங்கு செய்தோர் நரகத்து வீழ்ந்து வருந்துவர். அது “காட்டுமுள னொளியைக் கண்ட கண்ணைக் கயந்து சொல்லக் கேட்டவர் கேட்பித் தாகன் கெழுமின ருடன்பட் டாமுன் - மூட்டின ரென்ற வைந்து மூட்டுவ கூடிமுழ்கி-மீட்டிடுவாரு மின்றி யெரிநிர யத்தன் வேவார்.” “மனத்தினல் வடிவு தன்னால் வழக்கிய சமக்கா தாமு - மினதொடு மினங்கி வேவ ரெரிநிர யத்தை யெய்தி - யெனைததுள காலந தானு மெனறுளத தேங்கி யெய்ப்பர் - தனக்கய லுறவி லானைத் தவறுவ ரென்னே தாமே.” “மற்றைய நரக பேத மனைத்தினு மயங்கி மூவேழ் - சுற்றமுஞ் சுழலத் தாமுங் கூடியே துயங்கி வீழ்வ - ரெற்றுவ ரியம் துத ரெமக்குற வாரு மில்ல - யுற்றவீத் துய ரர் தன்னை யொழிக்கவென றழிவ ருனனம்.” எனச் சிவதருமோதரத்திற் கூறு மாற்றால், உணர்க. சிவனடியாருக்கு இடுக்கண் செய்த இக்கருணைடராசனும், இவ்வாறே நரகத்து வீழ்ந்தமை தெளிக. ஆதலால், சிவனடியார்களுக்கு மறநதும், தீங்கு நினையற்க.

க. சைவம் தழைக்க அரசியற்றல்.

அரசன் வேதாகமங்களால் உணர்த்தப்படும் சந்தமயமாகிய சைவத்தின் வழி வருவது ஒழுக்குவனையின் ; அவன் தீழ் வாழும் குடிகளும் இவ்வரசன் தான் ஒழுக்கியவாறே ஒழுகாதாணத் தண்டிப்பன் என்னும் அச்சத்தாலும், பத்தியாலும், இயல்பாலும் சைவசமயத்தின் வழி தவருது ஒழுக்கி, போகம் மோகம் என்னும் இருபயனையும் பெறுவார்கள். இதுபற்றியனறே ; அரசனைச் சைவமார்க்கத்தில் நிறுத்திய ஆசாரியர் உலகத்துக்கெல்லாம் ஆசாரியர் என்று சிவாகமம் கூறியது உம் என்க. “ஐயமற விபரீத மதுவு மீசு னருண்மொழியை யாராய்ந்த வநக ஞசான் - வையகமு முய்யவுனிச் சைவ தன்ம மன்னவ னுக் களிக்கவவன் மருவு நீதி-மெய்தியிடு முலகச்ச மெய்த லானு மெல்லோ ரு மிருபயனு மெய்த லாலே - சைவநெறி தனையரசற களித்த வாசான சகத்தி னுக்குந் தேசிகனே சாற்றுவ காலை.” என்று சிவதருமோதரத்தில் கூறுமாற் றானும், உணர்க. அரசன் ஆருகத் சமயி ஆகி, சிவனடியார்களுக்கு இடுக்கண செய்தலால் ; அவன் தீழ் வாழும் குடிகள அப்பரமதப் படுகுழியில் வீழ்ந்து எரிவாய் நரகத்துக்கு இரையாதலையும், சைவத்து நிறபாரும் அரசனால் வரும இடுக்கண் மிகுதி பற்றி அச்சத்தினாலே சிவபுண்ணியங்கள் செய்யாது வானா கெடுதலையும், கண்டு இராவகி யன்றே ; அநிபாதகனாகிய இவ்வரசன் இறப்ப, இப்பாண்டி நாடு சைவமன்னாச சராவது எககாலம் என்று இம் மூர்த்திகாய னா வருநதுவாராயினா. இதனால், இவரது இரக்கமுடைமை, தெளிக. மெய் யுணர்வு உடையார்க்குத் தாம் பெற்ற பேறு உலகம் பெறுதல வேண்டும் என் பதே உள்ளகிடககை என்க. “நான்பெற்ற வினபம் பெறுக்கிவ் வைய கம்.” என்றா திருமூலநாயனரும்.

இம்மூர்த்திகாயனார் தாம் அரசர்வாழ்வைச் சிறிதாயினும் நன்கு மதித்து விரும்பினவா அல்லா பிறா பயன் நோக்கினாராயினும் ; தாமே அரசாள நினைந்தவரும் அல்லர். உயிர்கள மாட்டு எழுந்த பெருங்கருணையினாலே பாண்டி நாடு சைவமன்னாச சராதல் வேண்டும் என்னும் கருத்தொன்றே உடை யாராயினா “அடியவர் குறைவு தீர்த்தாண்ட டருள்வதே விரதம்பூண்ட” கரு ணை நிதியாகிய சிவன் தம்மாட்டு உள்ளவாறு எழுந்த பேரண்பினாலாகிய இக்கருத்தை முடித்தருளத் திருவுளங் கொண்டு, பரசமயங்கள் பாறச் சை வ சமயம் தழைக்க அரசியற்ற வல்லார் இவர் அனறிப் பிறர் இவர் ஆத லால், இவரையே அந்நாட்டிற்கு அரசராக்கினார். இதனால், சிவன் தமது அடியார கருத்தை முறையித்தருளும் பெருங்கருணையினா என்று துணிந்து, யாவருக்கும் அஞ்சாது, அவரையே நம்பி வழிபடுக. “தூண்டு சுடரனை ய சோதி கண்டாய் தொல்லமரர் ஞா மணிதான் கண்டாய் - காண்டற் கரிய கடவுள் கண்டாய் கருதுவார்க் காற்ற வெளியான கண்டாய் - வே ண்டினார். வேண்டியதே யீவான் கண்டாய் மெய்நெறி கண்டாய் விரத மெல்லா - மாண்ட மனத்தார் மனத்தான கண்டாய் மறைக்காட் கிறையு மண னன் றானே.” என்றார் திருநாவுக்கரசநாயனா. “இறைவனே யெவ்வயி ருந் தோற்றுவிப்பான் ரோற்றி - யிறைவனே யிண்டுகககு - செய்வா - னிறை வனே - யெந்தா யெனவிரங்கு மெங்கண்மேல் வெந்துயரம் - வந்தா லதுமாற் று வான்.” என்றார் காணாக்காலமமையார்.

இம்மூர்த்திகாயனார் அரசர்வாழ்வீர் சிறிதும் பற்றிலர் ஆயினும் ; சிவ னை ஆளுகை உண்மையானும், அவரது திருவருள் வழிப்பட்டு நிற்கும் தீயது ஆளுகையால் உலகம் உய்யும் என்னும் கருத்தானுமே, அதற்கு இசைந்தருளினார். அது, இவா மந்திரிகளை நோக்கி, சமண சமயம் நீங்கச் சைவ சமயம் ஒங்குமாயின் அரசாங்கவேன் என்றமையானும், விபூதியே அயிவே

கத்திரவியமும் உருத்திராஷ்டமே ஆபரணமும் சடாமுடி யு கிரீடமும் ஆகக் கொண்டே அரசாண்டமையானும், பெண்ணாகச் சிறிதும் இன்றி ஐம்புலன்களை அடக்கி நின்ற பெருந்திறவுடைமையானும், துணியப்படும். இதனால், மெய்யுணர்வு உடையோர் அண்டமனைத்தும் ஒருங்கு ஆளப்பெறினும், அதனை ஒருபொருளெனக் கருதாது, சிவனது திருவருளவழி நினறே அவருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் தவறார் என்பது துணிக. “கண்டெகதை யென்றிறைஞ்சிக் கைப்பணியான் செய்யேனே - லண்டம் பெறினு மது வேண்டேன - றுண்டருசோ - விண்ணாளுந் திங்களாய் மிககுலக் மேழினுக்குங்-கண்ணாளா வீதெனக் கருத்து.” என்றார் காரைக்காலம்மையார். “அருடரு சோத்திலலை யம்பலத் தாண் னருளினைநிப் - பொருடரு வானத் தரசா தலிற்புழு வாதனைஞ்ஞ - சுருடரு செஞ்சடை யோனரு னேற்றுற விக்குகனரு - மிருடரு கீழேழ் நரகத்து வீழு மிருஞ்சிறையே ” என்றார் நம்பியாண்டார் நம்பி மெய்யுணர்வு உடையார்க்கு விபூதியே சாந்தமும், உருத்திராஷ்டமே ஆபரணமுமாம் என்பது “ஊடொலா மட்ட சோறு நமமதே யுவரி சூழ்நத - பாலொலா மாய றுணைந கோவணம் பரிக்கு மாடை - சீடொலாஞ் சிறந்த சாந்தந தெய்வநீ றணிபூண கண்டி - நீடொலாஞ் சுமந்த வேணி நிருத்தாட் கொண்ட வனறே ” என்னும் திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுளால் உணராக. சடைமுடி தரித்தல் புண்ணியம் என்பது, “பத்தா நூனமுறை வேணி பரித்திடி - லொத்த வற்றுறு வேணியொவ் வொன்றிற்கு - மெத்தது மச்சுவ மேத பலத்தினைச - சத்தி யம்மவர் நாடொறுஞ் சாத்தலே,” என்னும் சிவபுண்ணியத் தெளிவினால, காண்க. கூடாவொழுக்கம் உளவழி இவ்வேடம் தமக்கும் பிறாக்கும் தீமையே பயக்கும் என்பது ஏனாதிநாதநாயனர்புராணத்துச் சூசனத்திற் கூறினம்.

முருகநாயனர்புராணம்.

தாது சூழங் குழன்மலையா டளர்க்கை சூழந்திருமேனி
மீது சூழும் புனற்கற்றை வேணி நம்பர் விரும்புபதி
சோதி சூழு மணிமௌலிச சோழா பொன்னித திருநாட்டுப்
போது சூழந் தடஞ்சோலைப் பொயகை சூழும் பூம்புகலூர்.

(க)

நாமமூதூர் மற்றதனு ணல்லோர் மனம்போ லவரணிந்த
சேம நிலவு திருநீற்றின சிறந்த வெண்மைத் திருநதொளியால்
யாம் விருளும் வெளியாக்கு மிரவே யல்ல விரைமலாமேற்
காமர் மதுவுண் சிறைவண்டுங் களங்க மின்றி விளங்குமால்.

(உ)

நண்ணு மிசைதேர் மதுகரங்க ணனைமென சினையின் மருங்கலைய
வண்ண மதூத் தேன்பொழிவ வாச மலர்வா யேயல்ல
தண்ணென சோலை யெம்மருவகுஞ் சாரு மடமென் சாரிகையின்
பண்ணின கிளவி மணிவாயும் பதிகச் செழுந்தேன் பொழியுமால்.

(ஈ)

வண்டு பாடப் புனற்றடத்து மலர்ந்து கண்ணீ ரரும்புவன
கொண்ட வாச முகையவிழ்ந்த சூளிர் பங் கயங்க ளேயல்ல
வண்டர் பெருமான நிருப்பாட்டி னமுதம் பெருகச் செவியுட்குந்
தொண்டர் வதன பங்கயமுந் துளித்த கண்ணீ ரரும்புமால்.

(ச)

ஆன பெருமை வளஞ்சிறந்த வந்தண் புகலா நுதனன்னின்
மான மறையோர் குலமரபின் வந்தா முநதை மறைமுதல்வர்
ஞான வரம்பின் றிலைநின்றார் நாகம் புனைவா சேவடிக்கி
முன மின்றி நிறையன்பா லுருகு மனத்தார் முருகனார்.

(௮)

அடைமே லவவன் றுயிலுணர் வலர்செங் கமல வயந்சயல்கண்
மடைமே லுகளுந் திருப்புகலார் மன்னி வாழந் தன்மையராய்
விடைமேல் வருவாக கானான மெய்மைத் தவத்தா லவர்கற்றைச்
சடைமே லணியத் திருப்பள்ளித் தாமம் பறித்துச் சாத்துவார்.

(௯)

புலரும் பொழுதின் முன்னெழுந்து புனித நீரின் மூழ்கிப்போய்
மலருளு செவ்வித தம்பெருமான முடிமேல வானீ ராழமுகி
யுலவு மருங்கு முருகுயாக்க நகைக்கும் பதத்தி னுடனபறித்த
வலகின் மலாகன வெவவேறு திருப்பூங் கூடை களிவமைப்பார்

(௧௦)

கோட்டு மலரு நிலமலருங் குளிரகீர் மலருங் கொழுங்கொடியின்
ரோட்டு மலரு மாமலருஞ் சூநிதி மலருந் திருவாயிற
காட்டு முறுவ னிலவலரக் கனக் வரையிற் பன்னகரீரண்
பூட்டு மொருவர் திருமுடிமேற் புனைய லாகு மலாதேரிநது.

(௧௧)

கொண்டு வந்து தனியிடத்தி னிருந்து கோக்குங் கோவைகளு
மிண்டைச் சருக்குந தாமமுட னிணைக்கும் வாச மாலைகளுந்
தண்டிற் கட்டுவ கண்ணிகளுந் தாளிற பிணைக்கும் பிணையல்களு
நுண்டா திறைக்குந் தொங்கல்களுஞ் சமைத்து துடங்கு ஞானமார்பர்.

(௧௨)

ஆங்கப் பணிக ளானவற்றுக் கமைத்த காலங் களினமைத்துத்
தாங்கிக் கொடுசென றன்பிடுவெடுஞ் சாத்தி வாயநத வாசசனைகள்
பாங்கிற் புரிந்து பரிந்துள்ளார் பரமா பதிகப் பறருன
வோங்கிசு சிறந்த வஞ்செழுத்து மோவா நாலி னுணர்விலார்.

(௧௩)

அன்ன வடிவு மேன்முமா யறிவா னிருவ ரறியாமன்
மன்னும் புகலா ருறைவாரா வாத்த மான வீச்சுரத்து
நன்னர் மகிழ்ச்சி மனங்கொள்ள நாளும் பூசை வழுவாமே
பன்னும் பெருமை யஞ்செழுத்தும் பயின்றே பணிந்து பரவிலார்.

(௧௪)

தள்ளு முறைமை யொழிந்திடலித் தருதி யொழுது மறையவாதாந்
தெள்ளு முறைகண் முதலான ஞானஞ் செம்பொன வள எத்தி
லளளி யகில் மீன்றளித்த வுமை முலைப்பா லுடனுண்ட
பிள்ளை யாகாகு நண்பருமாம பெருமை யுடைவா ராயினா.

(௧௫)

அங்க் ணமருந் திருமுருக ரழகார் புகலிப் பிள்ளையார்
பொங்கு மணத்தின் முன்செய்த பூசை யதனற் புக்கருளிச்
செங்க ணடலே றுடையவாதாந் சிறந்த வருளின் பொருளளிக்கத்
தங்கன் பெருமா னடிநீழ்ந் றிலையா நிலைமை சார்வுற்றார்.

(௧௬)

அரவ மணிநத வரையா யருச்சித் தவர்தங் கழனிழற்கீழ்
விரவு புகலா முருகனா மெய்மைத் தொண்டின் றிறம்போற்றிக்
கரவி லவாபால வருவானாக் கருத்தி லுருத்தி ரங்கொண்டு
பரவு மன்பா பசுபதியார் பணிந்த பெருமை பரவுற்றேன்.

(௧௭)

முருக நாயனார் புராணமுற்றிற் று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௬௫.

சூ ச ன ம்.

பூக் கொய்து மாலை தொடுத்துச் சிவனுக்குச் சாத்தல்.

சிவனுக்கு உரியனவெனச் சிவாகமங்களில் விதிக்கப்பட்ட பூக்களை, மெய்யன்போடு விதிப்படி கொய்து, பலவகைப்பட்ட மாலைகள் செய்து, சிவனுக்குச் சாத்தி அருச்சினை செய்தலும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரம் செபித்தலும், மிகச் சிறந்த சிவபுண்ணியமாம். “நிலபெறுமா நெண்ணுதியே நெருசே நீவா நித்தலுமெம் பிரானுடைய கோயில் புகருப் - புலர்வதன்மு னலகிட்டு மெழுக்கு மிட்டுப் பூமாலை புனைந்தேத்திப் புகழ்நது பாடித் - தலையார்க்கு மபிட்டுக் கூத்து மாடிச் சங்கரா சயபோற்றி போற்றி யெனறு” மலைபுனல் சேர் செருசுடையெம் மாதி யெனறு மாருரா வெனறேன்றே யலறு நிலலே.” “பூக்கைக் கொண்டான் பொன்னடி போற்றிலார்-நாககைக் கொண்டா னும நவில்லிவா - ராககைக் கேயினா தேடி யலமநது - காககைக் கேயினா யாகிக் கழிவரோ.” என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரங்களானும், “முத்தனே முதல்வா முக்கனா முனிவா மொட்டா மலர்பறித் திறைஞ்சிப் - பத்தியாய் நினைந்து பரவுவா தமக்குப் பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுந் - சித்தனே செலவத் திருப்பெருந துறையிற் செழுமலாக குருநதமே வியசி - ரத்தனே யடியே னுதறித் தழைத்தா லதெந்துவே யென்றரு ளாயே.” என்னும் திருவாசகத்தானும், “நிலத்திற் நிகழ்ந்த நறுமலரு நீரும் பவித்த போதெவையும் - புலத்தி னழுந்தா வண்பினெடும் போதா னநதன கழற்கணிந்தோ - மலத்தி னநாதி முத்தன்மல வயிரி யுறையுந் சிவலோகத்-தலத்திற் புருநது நலத்தகைய தலைவ ராகி நிலவுவரால்.” என்னும் சிவபுண்ணியத்தெளிவானும், உணர்க.

இத்திருப்பணி செய்ய விரும்புவோர், நாடோறும் சூரியன் உதிக்கு முன் எழுந்து, ஸநானம் செய்து, தோய்த்து உலர்ந்த வஸ்திரம் தரித்து, சந்திரா வந்தனம் முடித்துக்கொண்டு, சுத்திசெய்யப்பட்டு நாபியின் கீழ்ச் செல்லாது மேலே உயர்த்த கைகளை உடையராய், திருப்பூங்கூடையை எடுத்துக்கொண்டு, சிவனது திருவடிக்கணன்றிப் பிறிதொன்றினும் சிறிதும் இறங்காத சிந்தையோடு மௌனம் பொருந்தி, சென்று, பத்திர புஷ்பங்கள் கொய்து, திருப்பூங்கூடையில் இட்டுக்கொண்டு வந்து, சுத்திசெய்யப்பட்ட காலினையுடையராய், புஷ்பமண்டபத்திற் புகுந்து, விதிப்படி சுத்திசெய்யப்பட்ட பூக்குறட்டில் வைத்து, இண்டை முதலிய திருமாலைகளைச் செய்ய்க. சிவலிங்கத்தைத் தீண்டற்கு உரியார் தாமே சாத்தாக. அல்லாதார் அத்தற்கு உரியானாகக்கொண்டு சாத்துவிக்க. திருப்பூங்கூடை நாபிக்குக் கீழே பிடியாது ஒரு தண்டின் துளியிலேயே கட்டி உயரப் பிடித்துக்கொண்டு வருக; அன்றேல், நாபிக்கு மேலே உயர்த்த கையினுற் பிடித்துக்கொண்டு வருக. பத்திர புஷ்பம் கொய்யும்போது மௌனம் வேண்டும் என்பது, “வைகறை யெழுந்து போந்து புண்ணாழி வாயுங்கட்டி - மொய்ம்மலா நெருநகு வாச நந்தன வனத்து முன்னி” என எறிபத்தநாயனார் புராணத்தில் கூறியவாற்றால், உணர்க. மனம் வேறுபடலாகாது என்பது திருமலைச்சிறப்புச் சூசனத்திற் காண்க. திணைபுல்லாதான், இழிகுலத்தான், மிகுநோயானன், தூர்த்தன், ஆசாரியில்லாதான், ஆசனசமுடையான் என்னும் இவர்கள் கொண்டுவரும்பூ, எடுத்து வைத்து அலர்ந்தபூ, பழம்பூ, உதிர்ந்தபூ, காற்றில் அடிபட்டபூ, கையிலேனும் உடுத்த புடைவையிலேனும் எருக்கிலை ஆமணக்கிலைகளிலேனும் வைத்தபூ, அரையின் கீழே பிடித்தபூ, புழுக்கடி எச்சம் சிலந்தினால் மயிர் என்னும் இவற்றோடு கூடியபூ, ஸநானம் பண்ணாமல் எடுத்தபூ, பொல்லா நிலம் மயான

சமீபம் சண்டாளர் வசிக்கும் இடம் முதலிய அசுத்த ஸ்தானங்களில் உண்டா கியபூ, இரவில் எடுத்தபூ, இவை முதலாயின சிவனுக்குச் சாத்தலாகாது. “எடு ததுவைத்தே யலாநதமலா பழம்பூக்கண மற்ற வெருககிலையா மணசகிலையி னிற்பொதிந்த பூக்க - ஞுடுத்தபுடை வையிறகர்த்தி னமைத்தநதம் பூக்க ஞுதி ர்த்திபூ வகையினகீ முறமவினரீப் பூக்க - எடுத்தபுழுக்கடி யெச்சஞ் சிலநதி மயி ருறத லாகையிலவைத் தவரைகுவித் திதெல்கவரு தறிலே - யெடுத்த மலா நீரமிழ்த்தல் புறங்காட்டி லெய்த லெச்சிலருளி யாதெடுத்த விழிபெனு மா கமமே ” என ஞானப்பிரகாசத்தேசிகர் புஷ்பவிகியினும், “மடியினிற் பறி த்தி மெபூ மலாநதுகீழ் விழும்பு முன்னு- னெடுபடு மலரி னமபூ விரவினி லெ ட்த்தி மெபூ - தொடாநோயன நீக்கை யிலலான றாாததன சார மற்றேன்- கொடுவரும் பூவ னைத்துவ குழகனுக் காகா வனறே. ” எனப்பிறிது புஷ்ப விகியினும் கூறுமாறறால், உணாக

இச்சிவபுண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புறவா இம்முருகநாயனார் இவர் விதி வழுவாது, சிவனிடத்து இடையறாத மெய்யனபோமெ இப்புண்ணியத் தைச் செய்தமையால் அனரே, பரசமய கோளரினாகிய திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாயனாருக்குத் தோழராகிய பெரும்பேற்றைப் பெற்றதம், அவராலே “தொண்டா தணகய மூழ்கித்துணையலுஞ் சாந்தமும் புகையுங்-கொண்கொ ண்டாடி பரவிக் குறிப்பறி முருகனசெய கோலங்- கண்டு கண்டுகண குளிரக் களிபரந தொளிமலரு களளா- வண்டு பணசெயும் புகலூர் வரத்தமா னீச்சரத் தாரோ ” எ-ம “நச னேறமா கடவ ளின்னமீர் தெருதையெய் பெருமான-பூச மாசிலவெண் னீற்றா பொலிவுடைப் பூம்புக லூரின - மூச வண்டறை கொ னறை முருகனமுப் போதுஞ்செய முடிமேல் - வாச மாமல ருடையார் வாத் தமர் னீச்சரத் தாரோ ” எ-ம் புகழப்பட்டும், அவருடைய திருமணத்திலே சிவ னது திருவடிநிழல் அடைந்தார். “ எந்துமலகுறு லீமாழி லீலநக கற்கு மின்பப் - பூந்ண புகலூர் முருகற்குந் தோழனப் போகமாப்பைக் - காந் துங் களலிற் குளிர்ப்படுத துக்கடற் கூடலினவாய - வேந்தின றுயர்தவிர்த் தானையெப் போதும் விரும்புமினே ” என்று திருஞானசம்பந்தநாததிகரய னார் திருவந்தாதிவிற கூறினா நம்பியாண்டார் நம்பி என்க

உருத்திரபசுபதிநாயனாபுராணம்.

நிலத்தி னேங்கிய சிவந்தெழும பெரும்புன னீசத் தமலாத டம்பணை வயலபுகு பொன்னினன னாடிக் குலத்தி னேங்கிய குறைவிலா நிறைகுடி குழுமித் தலத்தின் மேம்படு கலத்தது பெருநதிருத் தலையூ.

(க)

வான ளிப்பன மறையவர் வேளவியின் வளாதி
தேன ளிப்பன நறுமலர் செறிசெழுஞ் சோலை
யான ளிப்பன வருசகந் தாடுவாராக் கவ்வூ
தான ளிப்பன தருமமு நீதியுஞ் சாலபும

(உ)

அங்கண் மாநக ரதனிடையருமறை வாய்மைத்
துங்க வேதியர் குலத்தினிற் றேனன்றிய துயோர்
செங்கண் மாலவிடை யார்செழும பொன்மலை வலவி
பங்க ஞாடி மைத்திறம் புரிபசு பதியார்

(ங)

ஆய வந்தண ரருமறை யுருத்திரங் கொணுங்
மாய னாறி யாமலாச சேவடி வழுததுந்
தாய வன்பொடு தொடாபினி லீடையாச சுருதி
நேய நெஞ்சின ராகியத் தொழிறலை நினரா. (ச)

கனாயில் கம்பலை புனனொலி கறங்கிட மருங்கு
பிரத மென்கரும் பறைநுதிடக கருவரால் பிறழ்
நினாநெ டங்கய னீரிடை நெருப்பெழுந் தனைய
வினாநெ கிழ்ந்தசெங் கமலமென பொயகையின மேவி. (இ)

தெள்ளு தண்புனல் கழுத்தள வாயிடைச செறிய
வுள்ளு றப்புக்கு நினறுகை யுச்சிமேற் குவித்துத்
தள்ளு வெண்டினாக் கங்கைநீர் ததும்பிய சடையார்
கொனளு மன்பினி லுருத்திரங் குறிப்பொடு பயின்றா. (ஈ)

அரும றைப்பய னாகிய வுருத்திர மதனை
வருமு றைப்பெரும் பகலுமெல வியும்வழு வாமே
திரும் லர்ப்பொகுட டிருந்தவ னனையவா சிலநா
ளொருமை யுயத்திட வுமையிட மகிழ்ந்தவ ருவநாரா. (எ)

காத லன்பர்த் மருந்தவப் பெருமையுங் கலந்த
வேத மந்திர நியதியின மிகுதியும் விரும்பி
யாதி நாயக ரமானதருள் செயயமற் றவாதாந்
திதி லாரிலைச் சிவபுரி யெல்லையிற் சென்றா. (அ)

நீடு மன்பினி லுருத்திர மோதிய நிலையா
லாடு சேவடி யருகுற வணைநதன ரவாக்குப்
பாடு பெற்றசீ ருருத்திர பசுபதி யாராங்
கூடு நாமமு நிகழ்ந்தது குவலயம் போற்ற. (ஊ)

அயில்கொண் முக்குடு மிப்படை யாமருங் கருளாற்
பயிலு ருத்திர பசுபதி யாதிநம் பரசி
யெயிலு டைத்திலலை யெலலையி னுளைப்போ வாராரு
செயலு டைப்புறந் திருத்தொண்டா திறத்தினை மொழிவாம். (ஐ)

உருத்திரபசுபதிராயனாபுராண முற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருகதம் - ஐசங்கு.

சூ ச ன ம்.

ஸ்ரீருத்திரம ஓதல்.

வேதம் நான்கும் வேதாங்கம ஆறும் நியாயம் மீமாஞ்சை மிகுதிபுராணம்
என்னும் உபாங்கம் நான்கும் ஆகிய பதினான்கு விதகைகளுள்ளும்
வேதமே மேலானது, வேதத்துள்ளும் உருத்திராகாதசினி மேலானது, அதி
னுள்ளும் ஐந்தெழுத்து மேலானது; அதினுள்ளும் சிவ என்னும் இரண்டெழு
த்தே மேலானது. இவ்வாறு சிவத்ததுவ விவேக விருத்தியிற் கூறப்பட்டது.
வேதபுருஷனுக்கு இந்த உருத்திரம கண்ணும், இதனுள் இருக்கும் பஞ்சாண்
கம் கணமணியுமாம். இது சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகத்திற காண்க. இவ்

வீருத்திரத்தில் பகுப்பின்றி உயிர்ப் பொருள் உயிரில் பொருள் எல்லாவற்றையும் தனித்தனி எடுத்தோகி வழிபாடு கூறுதல் ஏற்றுக்கொள்ளு; எப்பொருள் களினும் சிவன கலந்திருப்பர் என்பது தெளிந்து கொள்ளுதற் பொருட் டென்க. தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத்தின் நின்ற திருத்தாண்டகம் முதலிய வற்றினும் “இருநிலையுத தியாகி நீரு மாகி யியமான னுயெறியுங் காற்று மா கி - யருநிலைய திங்களாய ஞாயி ருகி யாகாச மாயட்ட மூர்த்தி யாகிப்-பெரு நலமுங் குற்றமும பெண்ணு மாணும் பிறருருவுந ஸம்முருவுந தாமே யாகி- நெருநிலையா யினருகி நாளை யாகி நிமிர்புண சடையடிக ணினற வாறே.” என்பது முதலாக இவ்வாறு பகுப்பின்றிக் கூறுதல் காண்க. சிவனிடத்து இடையருத மெய்யனபோடி இந்த ஸ்ரீருத்திரத்தை நியமமாக ஒதுவோர் முத்கி பெறுவா இவ்வுருத்திரத்தை, தடாகத்திலே ஓரவு பகல கழுததனவினதாகிய ஜலத்திலே நின்றகொண்டு, ஐம்புலன்களை ஆட்க்கி, சிவனே மறவாத சிந்தை யோடும ஒதினமையால், முத்கி பெற்றவா இவ்வுருத்திரபுகிநாயனா ஆத லால், இவ்வுருத்திரத்துக்கு உரியவா, தமது வாணனை விண்ணாகப் போகுகாது, சிவனே மறவாத சிந்தையோடும, இதனை நியமமாக ஒதுக.

திருநாவிப்போவார்நாயனார்புராணம்.

பகர்ந்துலகு சோபோற்றும் பழையவனம் பதியாகுந்
திசுழ்நதபுனற கொள்ளிடம்பொன செழுமணிக டிணைக்கரத்தான்
முக்கந்துதர விரும்ருங்கு முளரிமலாக கையேற்கு
மகன்பணைநீர் நன்னுட்டு மேற்காநாட் டாதனூர்.

(௧)

நீற்றலப்பே ரொளிநெருங்கு மப்பதியி னிறைகளும்பின்
சாற்றிலவன் குலையவிற் றகட்டுவரா வெழப்பகட்டே
ராற்றலவன் கொழுக்கிழித்த சால்வழிபோ யசைந்தேறிச்
சேறலவன் கருவுயிர்க்க முருகுயிர்க்குஞ் செழுநகமலம்.

(௨)

நனைமருவுஞ் சினைபொதுளி நறுவிகாசுழ் செறிதளிர்ந்
றினகரமண டலம்வருடுகு செழுநதருவின் குலம்பெருகிக்
கணமருவி யசைந்தலையக களிவண்டு புடைகுழப
புன்னமழையோ மதுமழையோ பொழிவொழியா பூஞ்சோலை.

(௩)

பாளேவிரி மணங்கமழும் பைங்காயவன் குலைதெங்கின்
ருளதிர மிசைமுட்டித் தடங்கிடங்கி நெழப்பாயநத
வானேபுதை யசொரிந்த பழமிதப்ப வண்பலவி
னீளமுதிர் கனிகிழிதே னீத்தத்தி லெழுநதுகளும்.

(௪)

வயல்வளமுஞ் செயல்படுபைந துடவையிடை வருவளமும
வியலிடமெவ கணுநிறைய மிக்கபெருந திருவினவாம்
புயலடையு மாடங்கன பொலிவெய்த மலிவுடைத்தா
யயலிடையே றடிநெருங்கக் குடிநெருங்கி யுளதவளூர்.

(௫)

மற்றவ்வூப் புறம்பணையின் வயன்மருங்கு பெருங்குலையிற்
கூற்றம்விரும் பியகீழ்மைத் தொழிலுழவா கிளைதுவன்றிப்
பற்றியபைப் கொடிச்சுணாமேற படாநதபழங் கூனாயுடைப்
புற்றூழம்பைச் சிற்றில்பல நிறைந்துளதோர் புலப்பாடி.

(௬)

கூருகாமெல் லடியனதின் குறும்பார்ப்புக் குழச்சுழலும்
வார்பயின்முன் நிலினின்ற வள்ளுகாநாய்த் துள்ளுபிறழ்
காரிரும்பின் சரிசெறிகைக் கருஞ்சிறார் கவர்ந்தோட
வார்ப்புமென் குறைப்படகரு மறைக்கைசத்த விருப்பமுணி. (௭)

வன்சிறுதோன் மிசையுமுத்தி மகவுறகரு நிழனமருதாந்
தன்சினைமென பெடையொடுவருந் தடவகுழிசிபு புதைநீழன்
மென்சினைய வஞ்சிகளும் விசிப்பறைதூவ கினமாவும்
புன்றலையப புன்றறுமுழைப புடைத்தெவரு முடைத்தெவரும். (௮)

செறிவலித்தின் கடைஞர் வினைச செயல்புரிவை கறையாமக
குறியனக வுளைகருஞ்செவ குடுமிவா ரணசசேககை
வெறிமலாத்தண சினைககாஞ்சி விரிநீழன் மருங்கெல்லா
நெற்குழற்புன புலைமகளிர் நெற்குறுபாட டொலிபரகும் (௯)

புள்ளாதண புனறகலிகும் பொயகையுடைப புடையெவருந்
தள்ளுநதா ணடையசையத் தளையவிழ்ப்புந் குவலாமத
வினனமபைந் குழறகதிராநென மிலைசசியபுன புலைசசியாகள்
கள்ளுண்டு களிதூங்கக் கறங்குபறை யுங்கலிகும். (௧௦)

இப்படித்தா கியகடைஞ் சிறப்பின்வரைப் பினின்வாழ்வார்
மெய்ப்பரிவு சிவனகதற்கே விளைதவண்ணா வொடுமவநதா
ரப்பதியி லூர்ப்புலைமை யானறதொழிற் றுயத்தா
நெர்ப்பிலவர் நந்தஞ் செனவொருவ ருளராரூ. (௧௧)

பிறந்துணாவு தொடங்கியபின் பிறைக்கண்ணிப் பெருநதகைபாந்
சிறந்தபெருங் காதலினுந் செம்மைபுரி சிந்தையராய்
மறந்துமய னினைவின்றி வருபிறப்பின் வழிவந்த
வறம்புரிகொள் கையராயே யடித்தொண்டி. னெறிநின்றார். (௧௨)

ஊரில்விடும் பறைத்துடவை யுணவுரிமை யாக்கொண்டு
சார்பில்வருந் தொழில்செய்வார தலைநின்றா தொண்டினுந்
கூடிலைய முககுடுமிப் படையண்ணல கோயினொறும்
பேரிகையே முதலாய முகக்கருவி பிறவினுக்கும். (௧௩)

போர்வைத்தோல விசிவாரென் றினையனவும் புகலுமிசை
நோவைத்த வீணைக்கும் யாழுகரு நிலைவகையிற்
சேர்வுற்ற தந்திரியுந் தேவாபிரா னாசசனைகட்
கார்வத்தி னுடனகோரோ சனையுமிவை யளித்துள்ளார். (௧௪)

இவ்வகையாந் தந்தொழிவி னியன்றவெலா மெவவிடத்துஞ்
செய்வனவுந் கோயில்களிற றிருவாயிற புறந்நறு
மெய்விரவு பேரன்பு மிகுதியினு லாடுதலு
மகவியல்பிற் பாடுதலு மாயநிகழ்வா ரநகாளில் (௧௫)

திருப்புன்கூர்ச் சிவலோகன் சேவடிகண் மிகநினைந்து
விரும்பினெடுந் தம்பணிகள் வேண்டுவன செய்வதற்கே
யருத்தியினு லொருப்பட்டந் காதலார் தனிவினதும்
கருத்தமுறங் காதலினுல் வந்தவ்வுா மருங்கணைந்தார். (௧௬)

சீரோ மிசைபாடித் திருத்தொண்டர் திருவாயி
னோகும் பிடவேண்டு மெனநினைந்தாக கதுநேர்வார்
காரோ மெயிற்புண்கட்க கண்ணுதலந் திருமுன்பு
போதேற்றை விலங்கவருள புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார்.

(௧௧)

சிவலோக முடையவாதந திருவாயின் முன்னின்று
பவலோகங் கடப்பவாதம் புணியிட்பு பணிந்தெழுநது
சுவலோக வாரலையப் போவாரபின் பொருஞ்ஞ
வலலோக மடுத்ததுகண் டாதரித்துக் குளந்தொட்டார்.

(௧௨)

வடங்கொண்ட பொன்னிதழி மணிமுடியா திருவருளார்
றடங்கொண்ட குளத்தளவு சமைத்ததறின றம்பெருமா
னிடங்கொண்ட கோயிலுபுறம் வலங்கொண்டு பணிந்தெழுநது
நடங்கொண்டு விடைகொண்டு தம்பதியி னண்ணினார்.

(௧௩)

இதன்மை யீசாமகிழ் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சி
மெய்த்திருத் தொண்டசெய்து வீரவுவார் மிககெழுந்த
சித்தமொடுந் திருத்திலலை திருமன்று சென்றிறைஞ்ச
வுய்த்தபெருங் காதலுணா வொழியாது வந்துதிப்ப

(௧௪)

அன்றிரவு கண்டியிலா புலர்ந்ததற்பி னங்கெய்த
வொன்றியனை தருதன்மை யுறுகுலத்தோ டிசைவிலலை
யென்றிதுவு மெம்பெருமா னேவலெனப் போககொழிவார்
நன்றுமெழுங் காதன்மிக நாளைப்போ வேனென்பார்.

(௧௫)

நாளையோ வேனென்று நாள்களசெலத் தரியாது
பூளைப்பூ வாமபிறவிப் பிணிப்பொழியப் போவாராய்ப்
பாளைப்பூங் கமுருத்த பழம்பதியி னின்றும்போய்
வாளைப்போத் தெழுமபழனஞ் சூழ்திலலை மருங்கனைவார்.

(௧௬)

செல்கின்ற போழ்தநதத் திருவெல்லை பணிந்தெழுந்து
பல்குஞ்செந் தீவளாதத் பயில்வேன்வி யெழும்புகையு
மலகுபெருங் கிடையோது மடங்கணெருங் கினவுகண்
டல்குநதந் குலநினைந்தே யஞ்சியனைந் திலாபினரா.

(௧௭)

நின்றவரங் கெய்தரிய பெருமையினை நினைப்பார்முன்
சென்றிவையுங் கடந்தாராஞ் செயிறநிருவா யிலப்புககார்
குன்றனைய மாளிகைக் கொறுங்குலவும வேதிகைக்
கொன்றியழ வாயிரமங் குளவென்பா ராகுதிகள்.

(௧௮)

இப்பரிசா யிருக்கவெனக் கெய்தலரி தெனறஞ்சி
யப்பதியின் மதிப்புறத்தி னாராத பெருங்காத்
லொப்பரிதாய் வளாததோங்க வுளஞ்ருகிக் கைதொழுதே
செப்பரிய திருவெல்லை வலங்கொண்டு செலகின்றார்.

(௧௯)

இவ்வண்ண மிரவுபகல் வலஞ்செய்தந் கெய்தரிய
வவ்வண்ண நினைந்தழிந்த வடித்தொண்ட ரயர்வெய்தி
மைவண்ணத் திருமிடற்றார் மன்றினடங் கும்பிடுவ
இவ்வண்ண மெனநினைந்தே யேசறவி னொடுநதுயில்வார்.

(௨௦)

இன்னதரு மிழிபிறவி யிதுதடையெண்ணித் துயில்வா
ரநிலைமை யம்பலத்து ளாவோ ரறிந்தருளி
மன்னுதிருத் தொண்டரவா வருத்தமெனந் தீர்ப்பதற்கு
முன்னணைந்து கணவினகண் முறுவலொடு மருள்செயவார்.

(௨௭)

இப்பிறவி போயநீங்க வெரியினிடை நீழ்முகி
மூப்பரிதான் மாபருடன் முன்னணைவா யென்னமொழிந்
தப்பரிசே தில்லைவா முந்தணாகரு மெரியமைக்க
மெய்ப்பொருளா னாரருளி யம்பலத்தே மேவினா.

(௨௮)

தம்பெருமான் பணிகேட்ட தவமறையோ ரெல்லாரு
மம்பலவா திருவாயின முன்பச்ச முடனீண்டி.
யெம்பெருமா னருளசெய்த பணிசெயவோ மென்றேகித
தம்பரிவு பெருகவருந் திருத்தொண்டா பறசாரந்தார்.

(௨௯)

ஐயரே யம்பலவ ருளாலிப் பொழுதணைந்தோம்
வெய்யவழ லமைத்துமக்குத் தரவேண்டி. யெனவிளம்ப
கையுமனத் திருத்தொண்டா நானுய்ந்தே னெனத்தொழுதாரா
தெய்வமறை முனிவாகருந் தியமைத்த படிமொழிந்தார்.

(௩௦)

மறையவர்கண் மொழிந்ததற்பின் நென்றிசையின் மதிப்புறத்துப்
பிறையுரிஞ்சுந் திருவாயின முன்னாகப் பிஞ்ஞகாத
நிறையருளான் மறையவாக னெருப்பமைத்த குழியெயறி
விறையவர்தான் மனங்கொண்டே யெரிசூழ வலங்கொண்டார்.

(௩௧)

கைதொழுது நடமாடுவ கழலுன்னி யழல்புககா
செய்தியவப் பொழுதின்கண் ணெரியின்க ணிமமாயப்
பொய்தகையு முருவொழித்துப் புண்ணியமா முனிவடிவாய்
மெய்திகழ்வெண் ணூலவிளங்க வேணிமுடி. கொண்டெழுந்தார்.

(௩௨)

செந்தீமே லெழும்பொழுது செம்மலர்மேல் வந்தெழுந்த
வந்தணன்போற் றேன்றின ரந்தரதுந் துயிநாதம்
வந்தெழுந்த திருவிசும்பில் வானவாகண் மகிழ்ந்ததாத்துப்
பைந்துணாமற் தாரத்தின பனிமலாமா ரிகனபொழிந்தார்.

(௩௩)

திருவுடைய தில்லைவா முந்தணர்கள் கைதொழுதார
பரவரிய தொண்டர்களும பணிநதுமனங் களிப்பயின்ற
ரருமறைசூழ் திருமனறி லாடுகின்ற கழல்வணங்க
வருகின்றார் திருநாளைப் போவாரா மறைமுனிவர்.

(௩௪)

தில்லைவா முந்தணரு முடன்செல்லச் சென்றெய்திக்
கொல்லைமான் மறிக்கரத்தார் கோபுரத்தைத் தொழுதிறைஞ்சி
யொல்லைபோ யுன்புகுந்தா ருலகய்ய நடமாடு
மெல்லையினத் தலைப்பட்டார் யாவாகருந் கண்டிலரால்.

(௩௫)

அந்தணர்க ளிசையித்தா ரருமுனிவா துதிசெயதார்
வந்தணந்த திருத்தொண்டா தம்மைவினை மாசறுத்துச்
சுந்தரத்தா மரைபுறையுந் துணையடிக் டொழுதிருக்க
சுந்தமில்லா வானந்தப் பெருங்கடத்த ருன்புரிந்தார்.

(௩௬)

மாகடம்பு விடத்தீயின் மஞ்சனஞ்செய்தருளியெழுந்
தாசினமறை முனியாகி யம்பலவர் தானடைநதார
தேசுடைய கழல்வழத்தித் திருக்குறிப்புத் தொண்டர்வினைப்
பாசமுற முயன்றவர்செய்திருத்தொண்டின பரிசுரைப்பாம்.

(௧௭)

திருநாளைப்போவார்நாயனாராபுராண முற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ௩௮௨

குசனம்.

௧. தத்தம் சாதிநெறி கடவாது சிவனை வழிபடுதல்.

யாவராயினும், தன்கன தன்கள் சாதிகரு விதித்த விதி கடவாது நின்று
சிவனை வழிபடின, முத்தி பெறுவா. அவ்விதி கடந்தோ பயன்
பெறார் இதத்திருநாளைப்போவார்நாயனார் தாம் முற்பிறப்பில் செய்த புண்
ணிய மிகுதியினாலே சிவனிடத்து மெய்யனபு உடையராகி, தாம் இழிவா
கிய புலையாகுலத்திற பிறந்தமையால் அதற்கு ஏற்பச சிவனுக்குத் தொண்டு
செய்தலே முறைமையாம் என்று, சிவாலயங்கள் தோறும் பேரிகை முதலிய
ஒருமுகக் கருவிகளுக்கும் மிருதங்கம் முதலிய இருமுகக் கருவிகளுக்கும் தோ
லும் வாரும், வீணைக்கும் யாழ்க்கும் நரம்பும், அருச்சுனைக்குக் கோரோசனே
யும் கொடுத்தலும், ஆலயங்களின் திருவாயிற் புறத்தில் நின்றுகொண்டு ஆனந்த
மிகுதியினாலே கூத்தாடிப் பாடுதலும், செயதனா. வாததியங்கள் கொடுத்தல்
புண்ணியம் எனபது “பொங்கு பேரி பொருமுர சமயிரு-தங்க மோடு திமில
பட காதியுஞ்சங்கு தாளந்தகுமிசைக் காகளம் - விவகு சீரோலி வேணுவும்
வீணையும்.” “சொன்ன வினையை சோதி நிலாவணி - மன்ன வற்கு வழங்
கிய மாதவ- ரன்ன வனற்றை யொத்தயு தந்தருந்- துன்னு கற்ப மவன்பதி தோ
யவரால்.” எனச் சிவபுண்ணியத்தெளிவிலே கூறுமாற்றால் உணாக். ஆனந்தத்
தினல் ஆடல் பாடல்கள் புண்ணியம் என்பது “நிருத்த மெந்தைமுன் யாவர்
கிசுத்தினும் - விரித்த பானு வபுதம் விரிகதி - பொருத்தது தேரிற புலவ ரரம்
பையா - கருத்தி னுடகவ காண்பா சிவபுரி” “துதியுல கீதமுஞ் சோதிமுன
பத்தியாற் - கெதியி னுதிடக கேட்டவா தாவர- மதியில கீடந் கிருமி வரன்
பதி - வதியு மோதினாக கென்கொல் வகுப்பதே” எனச் சிவபுண்ணியத் தெ
ளிவிலே கூறுமாற்றால் உணாக இவை எல்லாம் தம்மிடத்து இடையருத்
மெய்யனபோடு செய்தமையால் அன்றோ, சிவன திருப்புகூரிலே இவர்
விரும்பியபடியே தமக்குமுன உள்ள இடபதேவனா விலகச்செபது, இவருக்
குக் காட்சி கொடுத்தருளினார்

௨. சிதம்பர தரிசனம்.

சிவந்தலங்கள் எல்லாவற்றும் சிதம்பரமே மேலானது. அது தில்லை
வாழ்ந்தனாராபுராணத்துச் குசனத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டது. இந்தத்தலத்
திற கணகசபையின் கண்ணே கருணாநிதியாகிய சபாநாயகர் செயதருளும்
ஆனந்த நிருத்தத்தை மெய்யனபோடு தரிசித்தவா முத்தி பெறுவா. அது, “மெ
ய்மைநற் சரியை பத்தி விளங்கிய ஞான மேவா - வெம்மையொப் பவர்க்கு
முத்தி யிறையிலி யாக விட்ட - மும்மைநற் பதிக டம்மின முளைத்தவர் முடி.
நதோர மூவாச-செமமலாக கழலகண டோகன சிவத்தினைச் சோவ ரனறே.
பிறத்தில மாநா தன்னிற பேசிய காசி மேவி - யிறத்தில மிரண்டு முத்தி யின்
பமும் பின்ப தாநா - முறைநதிடுந் தில்லை ஞான யோகமார் தான் மாமாந்-
செறிந்தடி காணச் சீவன் முத்தராயத் திரிய லாமே தேசமார் மன்ற கன்று
சிவத்தி தேடி யுறறா - காசியி லில்லை தில்லை கதிருந்-மென்ற னைநதாற்-வாசு

மதகல முத்தி பணித்திடு மென்ற ரென்றா - வீசன தருளி ரக்கத் தெல்லையார் சொல்ல வாரோ. கன்றம ரன்பா' லான்பால் கவாத்தும் கால மேனும் - வென்றிகொ ளம்பு வீழும் வேலையா யினுமி மைப்பிற - சென்றறு மமைய மேனார் திருவடி தெளிய - கோககி - நின்றவா காண நின்றா நீன்பவ நீநகி னாரோ. ஆரண வருவா தில்லை யம்பல மெய்தப் பெற்றே - ரோருணா வாவ னொன்று மொன்றல ரொன்ற ரல்லா - காரண ராகா ரொத்த கருத்திலா நிருத்த வினப்ப - பூரண ரவாகன் வாரும் புவனமும் பொதுவா மனதே ” என்னும் கோயிற் புராணத்து வியாக்கிரபாதமகாமுனிவா இரணியவனமசக்கிரவர்த்திகு உப தேசித்த பொருளையுடைய திருவிருத்தங்களானும், “பனாயிடமா நின்றமிகு பஞ்சாக் கரத்தா - ஹையுணர்வுக் கெட்டா பொருவன - வனாமகடான - காணும் படியே தருணையுருக் கொண்டாடல்-பேணும்வாக் குண்டோ பிறப்பு.” என்னும் உண்மைவிளக்கத் திருவெண்பாவானும், உணாக.

பல சிவஸ்தலங்களுக்கும் போய வணங்கித் திருப்பணி செய்தலே தொழிலாகக் கொண்ட இந்நாயனாருக்குச் சிதம்பர தரிசனத்திலே வேடகை மிக் குற்றது. இவ்வேட்கையின் மிகுதி, அது விளைந்த அனநிரவு இவருக்கு நிதநினை இன்மையானும்; மற்றநான் இவாதாம் தில்லைக்குச் செல்லில் கோயிலினுள்ளே புகுதல் தமது சாதிக்கு இயையாது என்பதை நினைந்து, போகாதொழிந்தாராயினும், அவ்வாசை குன்றாது மேனமேலும் வளாதல் பற்றி நாளைப்போவேன நாளைப்போவேன என்று பலநாள்கழித்து, ஆசையை அடக்கல் கூடாமையால் பின் தில்லையின் எல்லையை அடைந்தமையானும்; தெளியப்படும். இவ்வாறு மிகக் ஆசையுடன் சென்றும், தில்லையினுள்ளே வேதவிதிப்படி ஓடும் மெய்யப்படுதலைக் கண்டு, உட்புகாதொழிந்து, இரவுபகல் திருவெல்லையை வலம்செய்து வணங்கினமையால், வேதாசம் விதிக்கு அஞ்சி, சாதிரெறி கடவாது நின்ற இவரது பெருந்தன்மை துணியப்படும். பின்னும் இவருக்குச் சிதம்பர தரிசனத்தில் ஆசை குன்றாது மேனமேலும் வளாத் தன்மை பெருவியப்பாடே! இவ்வாறே சிவனிடத்து இடையறாது மேன்மேலும் பெருகும் மெய்யனபினால் வளாததோங்கிய ஆசையினுன்னரே; கருணைநிதியாகிய நடேசா இவா கருத்தை முற்றுவிக்ந்தருளத் திருவுளங்கொண்டு, தில்லைமாவாயிராக்கொண்டு திருமதிற் புறத்திலே திருவாயிலுக்கு முன் அக்கினி வளாப்பித்து, இந்நாயனாரை அதிலே புகுவித்து, இவா புல உடம்பை ஒழித்துப் பிராமண முனிவடிவங்கொண்டு எழுந்து, கண்கசையிற் புகுந்து தமது திருவடிகளை வணங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொருட்டு, அருள் செயதார். இதனால், சிவன் தம்மை வழிபடும் அடியாக்கள் கருத்தை முடித்தருளுவா என்பது, துணியப்படும் “வாயானை மனக்கானை மனத்துணியைத் தருத்தானைக் கருத்தறிந்து முடிப்பான் நனைத்த - தூயானைத் துவெள்ளையேற்றான் நன்னைச் சுடாததிங்கட் சடையானைத் தொடர்ந்து நின்றென்றாயானைத் தவமாய தன்மை யானைத் தலையாய தேவாதி தேவாக் கென்றுஞ்சேயானைத் தென்கூடற் திருவாலவாயச் சிவனடியே சிந்திக்கப் பெற்றே னானே.” என்றா திருநாவுக்கரசநாயனா ஆதலால், சிவ புண்ணியங்களை நாம்செய்வது அருமை என்று விரும்பாதொழிதல் குற்றம் என்பதும், இடைவிடாது விரும்பின், சிவனது திருவருளினால் அது முற்றும் என்பதும், இப்பிறப்பின் முற்றநாயினும் மறுபிறப்பின் முற்றதல் ஒருதலை என்பதும், தெளிக. “நொத்தபங் கயனை நோக்கி நுடங்குட் லனவே யனரே - வந்தமில்லாஞ் செய்த்தன் ததுவுமென் நயரக் கண்டு-மிருதநீ யிறந்தாற் பேறிந் தென்னென னுனந்த னின்றென்-சிறையின கிதுவாச் செத்தந் திருநடங் காண்டே னென்றான்.” எனக் கோயிற்புராணத்திற் கூறியவாற்றானும், உணாக.

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனார்புராணம்.

ஏயு மாறுபல் ஓயிகளுக கெல்லையில் கருணைத்
தாய னுடனி யாயின தலைவரைத் தழுவ
வாயு நானமறை போற்றநின் றருந்தவம் புரியத்
தூய மாதவரு செயதது தொண்டைநன் னாடு (௪)

நன்மை நீடிய நடுகிலை யொழுக்கத்து நயந்த
தன்மை மேவிய தலைமைசால் பெருங்குடி தழைப்ப
வன்மை யோங்கெயில் வளம்பதி பயின்றது வரம்பின்
றென்மை மேன்மையி னிகழ்பெருந தொண்டைநன னாடு. (௨)

நற்றி தம்புரி பழையனூர்ச் சிறுதொண்டா நவவந
துறற போதுநம் முயிரையும் வணிகனுக கொருகாற்
சொற்ற மெய்மையுந தூக்கியச் சொல்லையே காக்கப்
பெற்ற மேன்மையி னிகழ்ந்தது பெருநதொண்டை நாடு. (௧)

ஆணை யாமென நீறுநண் டடிச்சேர நென்னுரு
சேனு லாவுசீர்ச் சேரனார் திருமலை நாட்டு
வாணி லாவுபூண் வயவாகண் மைத்துனக் கேண்மை
பேண நீடிய முறையது பெருநதொண்டை நாடு. (௪)

கறைவி ளங்கிய கண்டர்பாற் காதல்செய் முறைமை
நிறைபு ரிருதிட நேரிழை யறம்புரிந ததனாற்
பிறையு ரிருசெயிற் பதிபயில் பெருநதொண்டை நாட்டு
முறைமை யாமென வுலகினின் மிகுமொழி யுடைத்தால். (௩)

தாவில் செம்மணி யருவியா றிழிவன சாரல்
பூவில் வண்டினம் புதுநற வருநதுவ புறவம்
வாவி நீங்கயல் வரம்பிற வுடைப்பன மருத
நீவி நித்திலம் பரததிய ருணகருவ நெய்தல். (௧)

குறவர் பன்மணி யரிததிதை விதைப்பன குறிஞ்சி
கறவை மானினா மானுடன பயிலவன கானம்
பறவை தாமரை யிருந்திற வருநதுவ பழனஞ்
சுறவ முண்மருப் பணங்கயா வனகழிச் சூழல். (௪)

கொண்டல் வானத்தின் மணிசொரி வனகுல வரைப்பாற்
றண்டு ணாககொன்றை பொன்சொரி வனதன் வயற்பாற்
வண்டன் முத்தநீர் மண்டிகால் சொரிவன வயற்பாற்
கண்டன் முன்றுறைக் கரிசொரி வனகலங் கடற்பால். (௨)

தேனி றைந்தசெந தினையிடி தருமலைச் சீறார்
பானி றைந்தபுற் பதத்தன் முல்லைநீள பாடி
துநெ லன்னநெய் கன்னலின் கனியதண் கிறையூர்
மீனி றைந்தபே ருணவின வேலைவைப் பிடங்கன. (௧)

குழல்செய வண்டினங் குறிஞ்சியாழ் முரலவன குறிஞ்சி
முரவு காகொள முல்லைகண முகைப்பன முல்லை
மழலை மென்கிளி மருதமா சேககைய மருத
நீழல்செய கைதைகுழ நெய்தலங் கழியன நெய்தல். (௮)

மலகு மப்பெரு நிலங்களில் வண்புணா குறிஞ்சி
யெல்லு யெங்கணு மிறவுள ரேனனமுன விளைகும்
பலபெ ருமபுனம் பயிலவன படாசிறைத் தோகை
சொல்லு மப்புனங் காப்பவரு சுரிகுழற றேகை (௮௪)

அங்கண வானமிசை யரமபையா கருங்குழற சுரும்பு
பொங்கு பூணமுலைக் கொடிச்சியா குரனமுழிப்ப போகாசு
செங்கண மாலவிடை யார்திருக் காளத்தி யென்னு
மங்குல சூழ்வரை நிலவிய வாழ்வினா மல்கும். (௮௨)

பேறு வேறுகு ழிமையவ ரரமபையா பிறநது
மாறில் வேடரு மாதரு மாகவே வணங்கு
மாறு சூழ்சடை யண்ணலா திருவிடைச் சரமுங்
கூறு மேனமையின மிக்கதந நாட்டுவண குறிஞ்சி. (௮௩)

அம்பொன் வார்குழற் கொடிச்சிய ருடனா மகளிர்
வம்பு லாமலாச சுணைபடிந் தாடுநீள வண்பபி
னுமபா நாயகா திருக்கழக குன்றமு முடைத்தாற
கொம்பா வண்டுக்கும் குறிஞ்சிசெய் தவங்குறை யுளதோ. (௮௪)

கோல முல்லையுங் குறிஞ்சியு மடுத்தில் விடங்க
ணில் வாட்படை நீலிகோட் டங்களு நிரநது
கால வேனிலிற் கடுமபகற் பொழுதினைப் பற்றிப்
பாலு யுஞ்சொல லாவன வுளபரன முரமபு. (௮௫)

சொல்லு மெல்லையின் புறத்தன துணாச்சுரும் பலைக்கும்
பலபெ ருமபுனா கானியா றிடையிடை பரநது
கொல்லு மெல்லினாக குருந்தினமேற படாநதபூம் பநதா
முல்லை மெனப்புன முயல்கைத் தடங்குண்ண முல்லை (௮௬)

பிளவு கொண்டதன மதிநுதற பேதைய ரெயிறைக்
களவு கொண்டது தனவெனக் களவலா தூற்ற
மளவு கண்டவா குழனிநற களியுமக் களவைத்
தளவு கண்டெதிர சிரிப்பன தமக்குமுண டென்று. (௮௭)

மங்கை யாக்குவாள விழியினை தோற்றமான குலங்க
ளெங்கு மறறவ ரிடைக்கிடை மலாக்கொடி யெங்கு
மங்கண முல்லையின் றெயவமென றருந்தமி முறைக்குஞ்
செங்கண மாறெழுஞ் சிவனமகிழ் திருமுல்லை வாயில. (௮௮)

நீறு சேர்திரு மேனியா நிலாத்திகழ் முடிமேன
மாறில் கங்கைதான வாசுக்குமரு சனநதா வுணைந்தே
பூறு நீர்தரு மொளிமலாக் கலிகைமா நகரை
வேறு தனபெரு வைப்பென விளங்குமா முல்லை. (௮௯)

வாச மென்மலர் மல்கிய மூல்லைக்கும் மருதம்
விசு தெண்டிணை நதிபல மிகஞயாக தோடிப
பாசு டைத்தடந தாமரைப் பழனங்கண் மருங்கும
பூசல வன்ககை குளங்களு மேழியும் புகுவ.

(உய)

துங்க மாதவன சுரபியின் றிருமூலை சொரிபால்
பொங்கு திரத்தமாய நநதிமால் வனாமிசைப் போரடே
யங்க ணித்திலரு சந்தன மனிலொடு மணிகள்
பங்க யத்தட நிறைப்பவந திழிவது பாலி

(உக)

பிள்ளை தைவரப் பெருகுபால் சொரிமூலை தாயபோன
மாளா வேனிவின் மணறநிடா பிசைநதுகை வருட
வெள்ள நீரிரு மருங்குகால் வழிமிதந தேறிப்
பள்ள நீளவயற பருமடை யுடைப்பது பாலி.

(உஉ)

அனைய வாகிய நதிபரந தகனபனை மருங்கிற
கனைநெ டுமபுன னிறைநதுதிணை கரைப்பெருங் குளங்கள்
புனையிருங்கடி மசுஞவாய திறநதிடப் புறம்போய
வினைஞ ராப்பொலி யெடுப்பநீர் வழங்குவ வியன்கால்.

(உக)

மாநில வன்பகட் டோபல நெருங்கிட வயலகள்
சேறு செய்பவா செநநெலின் வெண்முனை சிதறி
நாறு வாரப்பவா பறிப்பவா நடுபவ ரான
வேறு பலவினை யுடைப்பெருங் கம்பலை யிசுமால்.

(உச)

வரும்பு னைபெருங் காலகளை மறித்திட வானை
பெருங்கு லைப்பட விலங்குவ பிறங்குநீர்ப் பழன
நெருங்கு சேற்குல முயர்ந்துவ நீர்க்கரைப் படுத்துச்
சுருங்கை நீவழிக் கறுப்பன பருவராத நெருங்கி

(உரு)

தளைத்த டம்பனை யெழுந்தசெந தாமரைத் தவிசி
னிளைத்த குலவளை கணபடுப் பனவிடை யெங்கும
விளைத்த பாசொளி விளங்குநீள் விசுமபிடை யூர்கோள
வளைத்த மாமதி போனறுள் மருதநீள் வைப்பு

(உச)

ஒங்கு செநநெலின் புடையன வுயாகழைக் கருமபு
பூங்க ருமபயன் மிடைவன பூகமப் பூகப்
பாங்கு நீள்கூலை தெங்குபைங் கதலீவண பலவு
துங்கு திங்கனிச சூதநீள் வேலிய சோலை.

(உ௪)

நீடு தண்பனை யுடுத்தநீண மருங்கின நெலவின்
கூடு துன்றிய விருககைய விருநதெதிர கொள்ளும்
பீடு தங்கிய பெருங்குடி மனையறம் பிறங்கு
மாட மோங்கிய மறுகின மலலணமு தூர்கள்.

(உ௫)

தொலலை நானமறை முதறபெருங் கலையொலி துவன்றி
யில்ல நம்புநிந தாகுதி வேள்வியி லெழுந்த
மலகு தண்புகை மறைதரு முகிறகுலம் பாபபுஞ்
செலவ மோங்கிய திருமறை யவாசெழும பதிகள்.

(உ௬)

திது நீங்கிடத் திகிலாலி யாமவு ணற்கு
நாதா தாமருன் புரிந்தது நல்வினைப் பயன்செய்
மாதர் தோன்றிய மரபுடை மறையவா வல்லம
பூகி சாதனம போற்றிய பொற்பினுல வினைவரும்.

(௬௦)

அருவி தந்தசெம் மணிகளும் புறவிலாய் மலரும்
பருலி யோடைக ணிறைநதிழி பாலியின் கரையின்
மருவு கங்கைவாழ் சடையவா மகிழ்ந்தமாத் பேரூம்
பொருவில கோயிலுஞ் சூழ்ந்ததப் பூமபனை மருதம்.

(௬௧)

விரும்பு மேன்மையென் பகாவது விரிதிரை நதிக
ளருங்க ணாப்பயில் சிவாலய மனைசுழ மனைநது
பருங்கை யானையை யுரித்தவ ரிருந்தவப் பாசூர்
மருங்கு சூழ்தவம் புரிந்ததன் றேறமற்ற மருதம்.

(௬௨)

பூம ரும்புணல் வயற்களம் பாடிய பொருநர்
தாம ருங்கினை யுடன்றட மென்மலர் மலைந்து
மாம ருங்குதண் ணீழலின் மருதயாழ் முரலுங்
காமா தண்பனைப் புறத்தது கருங்கழி நெய்தல்.

(௬௩)

தாய வெண்ணறைப் பரதவர் தொடுப்பன வலைகள்
சேய நீள்விழிப் பரத்தியா தொடுப்பன செருநதி
யாய பேரளத தளவாக ளளப்பன வுப்பு
சாயன் மெல்லிடை யளத்திய ரளப்பன தரளம்.

(௬௪)

கொடுவி னைத்தொழி னுளையாகன் கொடுப்பன கொழமீன்
பமெ ணற்கை துளைச்சியா கொடுப்பன பவளந்
தொடுக டற்சங்கு துறையவர் குளிப்பன வவர்தம்
வடுவ கிர்க்கணமவ கையாகுளிப் பனமணற கேணி.

(௬௫)

சுழிப்பு னற்கட லோதமுன் சூழ்ந்துகொண் டணிய
வழிக்க ணாப்பொதி பொன்னவிழ்ப் பனமலாப் புண்ணை
விழிககு நெய்தலின் விமைமலாக கட்சுரும் புண்ணக
கழிகக ரைப்பொதி சோறவிழ்ப பனமடற் கைதை.

(௬௬)

காயல் வன்களைப் புரைநெறி யடைப்பன கனிமுட்
சேய தண்ணறுஞ் செழுமுனை செறியுமுண்டகங்க
ளாய துண்மணல வெண்மையை மறைப்பன வன்னந்
தாய முன்றுறைச் சூழ்க்கூழ் ஞாழலின் றுது.

(௬௭)

வாம்பெ ருந்திரை வளாகமுன் குடிப்பயில் வளைப்பிற்
றும்ப ரப்பிய கயல்களின் விழிக்கய நவிரக
காம்பி னேர்வருந் தோளியர் கழிக்கயல் விலைசெய்
தேம்பொ திருதசின் மழலைமென் மொழியசெய் வழியாழ்.

(௬௮)

மருட்கொ டுந்தொழின் மன்னவ னிறக்கிய வரியை
நெருக்கி முன்றிரு வொற்றியூர் நீங்கலென் நெழுது
மொருத்தா தம்பெருங் கோயிலி னொருபுறஞ் சூழ்ந்த
திருப்ப ரப்பையு முடையதத் திரைக்கடல் வரைப்பு.

(௬௯)

மெய்த ரும்புகழ்த் திருமலி லாபுரி வினாரும்
மொயத யக்குதண் பொழிற்றிரு வான்யிழை முத
பைத ருமபணி யணிந்தவா பதியெனைப் பல்வா
வெய்த லெயதமுன செயதவந நினைதவஞ் சிறிதோ.

(௪௨)

கோடு கொண்டெழுந் தினாககடற் பவளமென் கொழுந்து
மாடு மொயவரைச சந்தனச் சினைமிசை வளரு
நீடு நெயதலுந குறிஞ்சியும் புணர்நிலம் பல்வா
லாடு நீள்கொடி மாடமா மலையேயேயனைய.

(௪௩)

மலைவி ழிப்பன வெனவயற் சேல்வரைப் பாதை
தலையு கைப்பவுந தளைச்செறு விடைநெடுங் கருமான்
கலைகு திப்பன கரும்பகட் டோநிகாப் பவுமா
யலைபு னற்பனை குறிஞ்சியோ டனைவன வனேகம்.

(௪௪)

புணர்ந்த வானிபாப புறவிடைக குறுமுயல் பொருப்பி
னனைநத வான்மதி முயலினை யினமென வனைந்து
மணங்கொள் கொல்லையில் வரகுபோர மஞ்சென வணாககா
ரினைநது முல்லையு குறிஞ்சியுங் கலப்பன வெவரும.

(௪௫)

கவரு மீன்குவை கழியவர் கானவர்க் களித்துச்
சிவலுஞ் சேவலு மாறியுஞ் சிறுகழிச் சியாக
ளவனா யேனலுக் கெயிறறியா பவளமுத் தளந்து
முவரி நெய்தலுங் கானமுங் கலந்துள வொழுக்கம்.

(௪௬)

அயன றும்புற வினிலிடைச் சியரணி நடையும
வியனெ டும்பனை யுழத்தியர் சாயலும் விரும்பி
யியலு மன்னமுந் தோகையு மெதினொகிா பயில
வயலு முல்லையு மியைவன பலவுள மருங்கு.

(௪௭)

மீனீ மோதமுன் கொழித்தவெண் டரளமுங் கமுகின்
பானை யுக்கவும் விரவலிற் பரத்தியர் பனைமென
றொளு முதனியா மகளிரமா ராடிமுன் றொருக்கு
நீளு நெய்தலு மருதமுங் கலந்துள நிலங்கன.

(௪௮)

ஆய நானிலத் தமைதியிற் றத்தமக கடுத்த
மேய செயதொழில் வேறுபல ருலங்களின விளங்கித்
திய வென்பன கனவிலு நினைவிலாச சிந்தைத்
தூய மாந்தர்வாழ் தொண்டைநாட் டியல்புசொல் வரைத்தோ.

(௪௯)

இவ்வ ளந்தரு பெருந்திரு நாட்டிடை யெனறு
மெய்வ ளந்தரு சிறப்பினு லுலகெலாம் வியப்ப
வெவ்வு கங்குரு முள்ளதென் றியாவரு மேத்துங்
கைவி ளங்கிய நிலையது காஞ்சிமா நகரம்.

(௫௦)

ஆன தொன்னக ரம்பிகை தம்பெரு மானை
மான வர்ச்சனை யாலொரு காலத்து வழிபட்
ன மில்லற மனைகமு முலருயய வைத்த
மேன்மை பூண்டவப் பெருமையை யறிந்தவா விளம்பில்.

(௫௧)

வெள்ளி மால்வகை கயிலையில் வீற்றிருந் தருளித்
துள்ள வாபுனல வேணியா ரருளசெய்த தொழுது
தெள்ள வாயமையி னாகமத் திறனெலாந தெரிய
வுள்ள வாறகேட் டருளிஞ னுலகையா னுடையான்.

(கிடு)

எண்ணி லாகம மியம்பிய விறைவாதாம வீருமபு
முணமை யாவது பூசனை யெனவுரைத் தருள
வண்ண வாதமை யாச்சனை புரியவா தரித்தாள
பெண்ணி னல்லவ ளாயின பெருந்தவக கொழுந்து

(கிசு)

வேறு

நங்கை யுண்ணிறை காலை நோக்கி நாய கன்றிரு வுள்ளத்து மகிழ்ந்தே, யங்
க ணெய்திய முறுவலுந் தோன்ற வந்தத் தென்கொளின் பாலென வினவ, வி
ங்கு நாதர் மொழிந்தவா கமத்தி னியலப் பி னுலுனை யாச்சனை புரியப், பொங்கு
கின்றதென னுசையென றிறைஞ்சிப் போக மாரத்தபூண முலையினுள் போற்ற

தேவ தேவனு மதுதிரு வுள்ளஞ் செயது தென்கிசை மிக்கசெய தவத்தால,
யாவ ருந்தனை யடைவது மனமே லெனது முள்ளது காஞ்சிறு நதனுன, மாவ
மாரதநம் மிருகையி லணைந்து மன்னு மகிழ்ந்துசெய வாயென, நேவ
வெம்பெரு மாட்டியும் பிரியா விசைவு கொண்டெழுந் தருளுதற் கிசைந்தாள

ஏத மிலப்ப யோனியென பதது நான்கு தூறு யிரந்தனுள் வைத்த, பேத மு
மபுரந் தருளுமக கருணைப் பிரானமொ ழிந்தவா கமவழி பேணிப், போது நீர்
மையிற் றெழுதனள் போதப் பொருப்பி ல வேந்தனும் வீருப்பிலவந் தெய்தி,
மாத் வம்புரிந் தருளுதற் கமைந்த வளத்தொ டிம்பரி சனங்களை வீடுததான். (கிசு)

துன்னுபலனுயிராவானவாழ்தலாச சூழ்ந்துடனசெலககாஞ்சியிலணையத், த
னனை நோவரும் பதமமா நாகந் தம்பிராட்டிதா டலைமிசை வைத்தே, யனனை
யாயுல் கனைதையு மீன்ற யடிய னேனுறை பிலமத் தனிடையே, மன்னு கோ
யிலகொண்ட ருளுவா யெனன மலைம டந்தைமற் றகற்கருள் புரிந்து (கிசு)

அங்கு மண்ணுல கததுயிர் தழைப்ப வளவி லின்பத்தி னருட்கரு வீருத்தித்,
திங்க டங்கிய புரிசடை யார்க்குத் திருந்து பூசனை வீருமபிள்ள செயல், வெங்
கு நாடவுந் திருவினை யாட்டா லேக மாமுக லெழிப்படா தொழியப், பொங்
கு மாதவரு செயதுகாண் பதற்கே புரிவு செய்தனள் பொன்மலை வலவி (கிசு)

நெஞ்ச மீசனைக் காண்பதே வீரும்பி ரிரந்த ரந்திரு வாக்கினி னிகழவ, தரு
செழுத்துமே யாகவா னுடைய வம்மை செம்மலாக் கைகுவித் தருளித், தருச
மாகிய வருந்தவம் புரியத் தரிப்ப யோவ டனிப்பெருந் கணவா, வருச நீக்கி
ய மாலினமு லத்தில் வந்து தோன்றினா மலைமகள் காண் (கிசு)

கண்ட போதிலப் பெருந்தவப் பயனுங் கம்பமேவிய தம்பெரு மானை, வண
டு லாங்குமுற் கற்றைமுன் குழ வணங்கி வந்தெழு மானைமுன் பொங்கக், கொ
ண்ட காதலின் வீருப்பள் வினநிக் குறித்த பூசனைக் கொள்கைமேற் கொண்டு,
தொண்டை யங்கனி வாயுமை நங்கை தூய வாச்சனை தொடங்குதல் புரிவான்

உம்பர் நாயகர் பூசனைக் கவாதா முரைத்த வாக்கமத் துண்மையேதலைநின், நெ
ம்பி ராட் டியர்ச் சனைபுரி வதனுக் கியல்பில் வாழ்திருச சேடியரான, கொம்ப
னாகளபூம் பிடகைகொண் டணையக் குலவு மென்றளி ரடியினை யொதுங்கி,
யம்பி காவன மாந்திரு வனத்தி லான தூதரும் புதுமலா கொய்தான் (கிசு)

கொய்த பன்மலா கம்பைமா நதியீற குலவு மஞ்சன நிலவுமெயப் பூச்சு, செ
ய்த ருங்கொழுநீர்துபுங்கு ணிறைந்த சிந்தையி னீடிய வனபின், மெயத ரும்
படி வேண்டின் வெல்லாம வேண்டும் போதினி லுதவமெயப் பூச்சு, கொய்த
வாகம விதியெலாடு செயதா ஞாயீகன் யாவையு மீன்றவெம பிராட்டி. (௬௦)

கரந்த ரும்பய னிதுவென வுணர்நது கம்ப மேவிய வும்பாநா யகாபா, னிரந
த காதலசெ யுளவத்த ளாகி நீடு நண்மைக ளியாவையும் பெருக, வரந்த ரும்
பொரு ளாமலை வல்லி மாறி லாவகை மலாந்தபே ரணபாற், சிரமப ணிகதெழு
பூச்சுநா டோறுந திருவு ளங்கொளப பெருகிய தனதே. (௬௧)

நாத ரும்பெரு விருப்பொடு நயநது நங்கை யாச்சனை செய்யுமப் பொழுதிற்,
காதன மிகத்தோ திருவீரே யாட்டிற் சண்முகு மைக்கருள புரிந்திட வேண்டி,
யோத மாகட லேழுமொன ருகி யோங்கி வானமு முடபடப பரநது, மீதுசெ
வவது போல்வரக கம்பை வெள்ள மாநதிரு வுள்ளமுஞ் செய்தா (௬௨)

அண்ணலாராள்வெள்ளத்தைநோக்கி யங்குறகண்ணிதம்பெருமான்மேல்,
விண்ணெலாங் கொளவரும்பெரு வெள்ள மீதுவந்துமுமெனவெருக கொண்
டே, யுண்ணிலாவிப்பதைப்புகாத லுடனறிருக்கையாற்றடுக்கநிலாமை, த
ண்ணிலாமலா வேணியினொத தழுவிக்கொண்டன டனனையே யொப்பாள்.

மலைக்குலகொழுபிரிவுறுபயத்தான மாவின்மேவியதேவநாயகரை, முலைக
ருவடடொடுவோ கையானெருக்கி முறுகுநாதலாலிழுகிடத்தழுவச, சிலைத்த
னித்திருநுதறிருமுலைக்குஞ்செந்தளிராககரங்களுக்கருமெததெனவே, கொலைக
களிற்றுரிபுனைந்ததம்மேனிகுழைந்து காட்டினூர்விழைந்தகொள்கையினா (௬௩)

கம்பா காதலி தழுவமெய குழையுக் கண்டு நிற்பவரு சரிப்பவு மான, வும்
ப ரோமுதல யோனிக ளெல்லா முயிரும் யாக்கையு முருகியொன ருகி,யெய்
பிராட்டிக்கு மெல்லிய ராஜா னொன்று மேகம்ப னொன்றெடுத தேத்த, வம்பு லா
மலா நிறையவிண் பொழியக் கம்பை யாறுமுன வணங்கிய தனதே (௬௪)

பூதி யாகிய புனிதநீ ருடிப் பொருகு கங்கைதோய் முடிச்சுடை புனைந்து,
காதில வெண்குழை கண்டினை தாழக் கலந்த யோகத்தின் மருவிய கருத்தா,
லாதி தேவனா ராயுமா தவஞ்செய்வவ ரங்கொலோ வ்கிலமீன றளித்த, மாந
மெயப்பயன கொடுப்பவேகொண்டு வளைத்தமுமபுடன முலைசுவடணிந்தா.

கோதி லாவமு தீனையவண முலைக்குக் குழைந்த தம்மண வாளந் கோல,
மாது வாழவே காட்டி முனின்று வரங்கன வேண்டுவ கொள்கவென றருள,
வேத காரண ராயவே கம்பா விராம லாசசெய்ய தாமரைக் கழற்கி, மேதநீங்
கிய பூசனை முடிந்த தின்மை தானறி விப்பதற் கிறைஞ்சி. (௬௫)

அண்டா நாயக றொதிரின்று கூறு மளவி னுலஞ்சி யஞ்சலி கூப்பிக, கொ
ண்ட விற்றையென பூசனை யினனுங் குறைந் ரம்பிடக் கொள்கவென றருள,
வண்டு வாரகுழை மலைமகள் கமல வதன நோக்கியம் மலாக்கணெற் றியினமே
ன, முண்ட நீற்றாநின் பூசனை யென்று முடிவ திலலைநம் பாலென மொழிய.

மாநிலாதவிப்பூசனையென்றுமன்னவெம்பிரான்மகிழ்ந்துகொண்டருளி, யீறி
லாதவிப்பதிவினுள்ளெல்லாவற்றமுமயானசெய்வருள செயவேண்டும், வேறுசெய
வீனைதிருவடிப்பிழைத்த லொழியவின்குளா வேண்டினசெயினும், பேறுமாத
வப் பயனகொடுத்தருளப பெறவுமேவெண்டுமென றன்னபிறப் பொழிப்பாள.

விடையின்மேல்வர் மலைமகள்வேண்ட விரும்புபூசனை மேலீவீற்றிருந்தே, யிடையருவறம்வளர்க்கும்வித்தாக விகபரத்திரு நாழிநெல்லளித்துக, கடைய ராகியமுயாந்தவராயுகாஞ்சிவாழ்பவாதாஞ்செய்தீவினையுந், தடைபடாதுமெ ய்நெறியடைவதற்கார் தவங்கனாகவுமுநதருளசெய்தார. (எய்)

எண்ணும்பெருவரங்கண்முன்பெற்றங் கெம்பிராட்டிதம்பிரான்மகிழ்ந் த ருள், மண்ணினமேல்வழிபாடுசெய்தருளி மனையறம்பெருகருகருணையினு, னண்ணுமனனுயிர்யாவையுமபல்க நாடுகாதலினீடியவாழ்ககைப், புண்ணியத திருக்காமக்கோட்டத்துப் பொலியமுப்பதோடிருண்டறமுபுரங்கும. (எக)

அலகினீடவத்தற்பெருஞ்செல்வி யண்டமாந்திருமனைக்கிடுந்தீப, முலகி ல்வந்துறுபயனறிவிக்க வோங்குநாண்மலாமூன்றுடனெனது, நிலவவாண்டி னுககொருமுறைசெய்யு நீடுதொன்மையானிறைந்தபேருலக, மலாபெருந்தி ருக்காமக்கோட்டத்து வைத்தநல்லறமன்னவேமன்னும. (எஉ)

திருகுதிரகருநறியாததன்களபோற்றுஞ்சிறப்பினு ஒருக்காமக்கோட்டத்தின, பாங்குமூன்றுலகத்தினுள்ளோரும் பரவுதீர்த்தமாமபைமுனற்கேணி, வாங்கு தெண்டுகாவேலைமேகலைஞமு வையகந்தனக்கெய்தியபடியா, யோங்குதனவ டிவாயநிகழ்தெனது முள்ளதொன்றுலகானியெனதுதளவ (எஃ)

அந்த மின்றிநல் லறம்புரிந்தளிகு மம்மைதன்றிருக் காமக்கோட்டத்தில், வந்துசந்திர சூரியா பீது வழிககொ ளாததன் மருங்குபோ தலினுற, சந்தமாதிர மயங்கியெம் மருங்குஞ சாயை மாறிய தனறிசை மயக்க, மிந்த மாநிலத் தவ லொலங் காண் வென்று முள்ளதொன் றின்றுமங் குளதால. (எஃ)

கன்னிநன்னெடுங்காப்புடைவரைப்பிற காஞ்சியாநதிருநதிககமைருங்கு, சென்னியிற்பிறையணிந்தவாவிரும்புந் திருப்பெருமபெயரிருககையிற்றிகழந் து, மன்னுவெங்ஞ்சிறீமீதேழும்போதுமறித்துமேல்கடற்றலைவிழுமபோதுந், தன் னிழற்பிரியாதவன்காஞ்சித்தானமேவியமேனமையுமுடைத்தால் (எஃ)

மறைக ளாற்றுதித்தருந்தவம் புரிந்து மாறி லாநிய மந்தலை நின்று, முறைமை யால்வரும் பூசனை செய்ய முனிவர் வானவா முதலுயி ரெல்லா, நிறையு மன் பினு லாசசனை செய்ய நீடு காமங்க ளவரவாக ஈருளி, யிறைவா தாமகிழந் த ருளிய தளிக ளெண்ணி நந்தவத் திருநக ரெலலை. (எஃ)

மன்னுகின்றவத்திருநகர்வபாபின் மண்ணின்மிக்கதோரண்மையினுலே, துன்னுமயானையைத்தாறுநிலவாழ்முயனமுன றுரக்கவெய்தியதொலைவினாக் க ததாற, நன்னிலத்தாறினதகறுதலசெய்யுந் தானமன்றியுநதனுமெழுந்தரணி, யெந்நிலத்தினுங் காண்பருமிறவாத் தானமென்றிவையியல்பினி லுடைத்தால.

ஈண்டுதீவியையாவையுநீக்கி யின்பமேதருமபுண்ணியதாததம், வேண்டினா தமக்கிட்டசத்தியதாய விளங்குதீர்த்தநன்மங்கலதீர்த்த, நீண்டகாப்புடைத்தீர்த் தமூன்றுலகி னிகழ்ந்தசாருவதீர்த்தமுமுதலா, வாண்டிநீடியதீர்த்தமெண்ணில வுமமரர்காட்டவராதெலொழியா. (எஃ)

தாள்தொன்றினின் மூன்றுபு மலருந் தமனி யசசெழுந் தாமரைத் தடமு, நீள வாபுணல் குடதிசை யோடி நீக ரகருமா நதியுட னீடு, நாள் லாந்துசெங் கு வளைபைங் கமல நண்ப கற்றரும பாடல மன்றிக், காள் மேகமொப் பாளு றை வரைப்பிற கண்ப டாதகா யாப்புளி யுளதால (எஃ)

சாயை முன்பிணிக் குங்கிண ரென்று தஞ்ச முண்ணினஞ் சாந்தட மொன்று, மாயை யின்றிவந் துள்ளடைந் தார்க்க வான ரத்தரு வாம்பில மொன்று, மேய வவ்வுரு நீங்கிடக் குளிக்கும் விளங்கு பொய்கையு மொன்றுவிண் ண வரோ, டாய வினபமுய்க்கும்பிலமொன்றோ டனையவாகியவதிசயமபலவால்.

அஞ்ச வான்கரத் தாறிழி மத்ததோ ரானை நிற்கவு மனாயிருட் டிரியு, மஞ்ச நீள்வது போலுமா மேனி மலாப்ப தங்களில் வணசிலை பொலிப்ப, நஞ்சு பிலகெயிற றவவெறு றனாயி னும மூன்றிலைப் படையுடைப பிள்ளை, யெஞ்ச லினறிமுன றிரியவுங் குறை மெறிந்த வேலவன காக்கவு மிசையும் (௮௬)

சத்தி தற்பர சித்தயோ கிகளுஞ் சாத கத்தணித தலைவரு முதலா, நித்த மெய்திய வாயுணமெய்த தவாக ண்டிவாழ்கிருப பாடியு மநேகஞ், சித்தா விருசைய ரியக்காகந் தருவா திகழ்நது மன்னுவார செண்கென யேநதி, வித்த கக்கரி மேல்கொளுங் காரி மேவு செண்டனை வெளியுமொன றுளதால் (௮௭)

வந்த டைந்தவா தமமுரு மாய மறுளா தைததாங் காண்பிட முளது, சிந்தை யோசத்து முனிவாயோ கினிகள சேரும் யோகப் டமுமுள தென்று, மந்த மிலலறம புரபபவன கோயி லான யோகப் டமுமுள தாகு, மெந்தை யார மசிழ் காஞ்சிரீ டெலலை யெலலை யிலலன வுளளவா ரறிவார. (௮௮)

தூண்ட்சோதியொன்றெழுந்திருநெருகுஞ் சுராகள்வந்தகுழுந்திரசோலை, வேண்டினாகடமபிறப்பிளையொழிக்குமெயநெறிக்கணினறாகடாம விரும்பித, திண்டில்யாவையுஞ்செம்பொன்குவுதோ சிலையுமுண்டொசெய்வதற் கரிதா, லாண்டநாயகிசமயங்களுறு மகிலயோனியுமளிக்குமநகரம் (௮௯)

என்றுமுள்ளவிந்நக்கவியுத்ததி லிலங்குவேற்கரிதாற்பெருவளத்தோன், வன்றிறப்புலி யிணையுமாலவனாமேல் வைக்கவேகுலோன தனக்கிதனவளமை, சென்றுவேடனமுன்கண்டொசெய்யத்திருநதுகாதநான்குடபடவகுத்தக, குன்றுபோலுமா மதில்புடைபோக்கிக் குடியிருத்தினகொள்கையின்விலங்கும்.

வேறு

தண்காஞ்சி மென்சினைப்பூங் கொம்ப ராடல் சாரந்தசைய வதன்மருங்கு சுருமபு தாழ்நது, பண்காஞ்சி யிசைபாடும பழன வேலிப பணைமருதம புடையுடைத்தாயப பாரி லீடுங், திண்காஞ்சி நகாநொச்சி யிருசி சூழ்நத் செழுங் கிடங்கு திருமறைக ளொலிகருந் தெய்வ, வண்காஞ்சி யலகுண்மலை வல்லி காக்க வளாகருணைக கடலுலகஞ் சூழ்நதான் மாணும் (௯௦)

கொந்தலர்பூங் குழலிமையக் கொம்பு கம்பர் கொள்ளுமபூ சனைகுறித்த தானவ காக்க, மந்திரமா மதிலகழி யவாதாந் தத்த வாயமையா கமவிதியின் வகுப்புப்போலு, மந்தமிலசோக் காஞ்சியைவந் தடைந்தார்க் கனறி யடைகளங்க மறுபபரிதென றறிநது சூழ், வந்தனைநது தன்கறுப்பு முவாபபு நீக்கு மாகட லும போலுமலாக் கிடங்கு மாதோ. (௯௧)

ஆங்குவள டொயிலினுடன் விளங்கும் வாயி லப்பதியில் வாழ்பெரியோரு ள்ளம் போல, வோங்குநிலைத் தன்மையவா யகில முயய வுமைபாக ரருஞ்செய்த வொழுக்க மல்லாற, நீங்குநெறி யடையாத தடையு மாகிச் செந்நெறிக் கணிகழ்வாயமை திருநது மாக்கந், தாங்குலவ நிலவியள ரொளியா லென்றுந் தடநெடுவா னளபபனவாந் தகைய வாகும். (௯௨)

மாறுபெறலுங்கனகமாடநீடுமணிமறுகுநெடுந்தெருவும்வளத்தில்வந்த, வாறுபயிலாவணவீதிகளுமற்று மமைந்தநகரணிவகைகண்டுவுபோக்கிக், கூறுபடுநவகண்டமன்றிமல்க்கொண்டவனேகங்கண்டமாகியனன, வேறெருமண்ணலகுதனிவளதாலென்னவிளங்கியுமாலோகநிலேமேவிறைந்தே. (அக)

பாகமருங் கிருபுடையு முயாநது நீண்ட படரொளிமாளிகைகிறாகன் பயிள்மென் கூந்தற, றேஷையாதவ குழாமலையத தூக்கு முத்தின் சுடாககோவைக் குளிர்நீரமை துதைந்த வீதி, மாகமிடை யொளிதழைப்ப மன்னி நீடு மருநகுதா ரகையலைய வரம்பில வண்ண, மேகமிடை கிழித்தொழுநுந தெய்வக கங்கை மேனதிகள் பலமணமேல் விளங்கி யொசுகும். (கஉ)

கிளரொளிசசெங்கனகமயநதானுய்மாடுகீழ்நிலையோநீலச்சோபானம்பூணக, கொளவமைத்துமிதொருபாறகனன சாலேகுலவயிரத்தாலமைத்தகொளகையாலே, யளவிலசுடாபபிழம்பாநா தமமைத்தேடியகழ்ந்தேன மாணனுமன்னமாகி,வளாவிசம்பிலெழுநதானுமபோலநீடுமாளிகையுமுளமற்றுமறுகுதோறும்

மின்பொலிபன் மணிமிடைந்த தவள்'மாட மிசைப்பயிலசந திரகாந்தம் விசம்பின் மீது, பொனபுரையுஞ் செக்காரிறப் பொழுது தோன்றும் புனிற்று மதி கண்டுருகிப் பொழிந்த நீரால, வனபுலிய னுரியாடைத் திருவே கம்பா வளாசடையு மிளம்பிறையுந் கண்டு குமபிட்ட, டனபுருகி மெய்பொழியக் கண்ணீர் வாரு மடியவரு மனையவுள வலகி லாத. (கஉ)

முகிலுரிஞ்சுங் கொடிதொடுத்த முடிய வாகு முழுப்பளிகின மாளிகைகண் முறறுஞ் சுற்று, நிகரில்சரா சரங்களெல்லா நிழலி னாலே நிறைதலினு னிறைதவஞ்செ யிமையப் பாவை, நகிலுமுத சுவடுமவீளைத் தழுமபும பூண்ட நாயகனா நானமுகறகுப் படைக்க நலகு, மகிலையோ னிகளெல்லா மமைத்துவைத்த வரும்பெருமபன டாரநிலை யனைய வாகும். (கங)

பொற்களப் மாளிகைமேன் முன்றி னின்ற பூங்கழங்கு மணிப்பப்தும் போற்றி யாடும், விற்புருவக் கொடிமடவா கலன்கள சிந்தி வீழுவனவாக செழுவுதுணை மேவு மாத, ரற்புமுதிர் கல்லியின்ற பரிந்து சிந்த மணிமணிச்சேடியாதொகுக்கு மவையு மாகி, நற்கனக் மழையனிக காஞ்சி யெலலை நவமணி மா ரியும்பொழியு நாளு நாளும (கச)

பூமகளுக் குறையுனனத் தகைய வான பொன்மாடத் தரமியங்குள பொலிய நின்று, மாமகரக் குறைமகளிர் மைந்த ரங்கண வந்தேறு முன்னுநீர் வண்டலாடத், தூமணிப்பொன புனைநாளத் துருத்தி வீசஞ் சுடாவிடுசெவ் குங்குமநீரத் தவலை தோய்ந்த, காமாமணி நாகிகையின் மருங்கு தங்குங் கருமுகில்கள செம்முகில்க ளாகிக் காடும். (கடு)

இமமலிய வெடுத்தநெடு வகைகள் போல விலங்குகதைத் தவளமா ளிகைநீள் கோட்டுச், சிமையடையுஞ் சோபான நிகையும் விண்ணுந் தெரிவரிய தூய்மையினு லவற்றுட சோநது,தமாகளுட னிழிந்தேறு மைந்தா மாதா தங்கனையும் விசுமிபடைநின் திழியா நிற்கு, மமரனாயு மரமகளிர் தமையும் வெவவேற்றிவரிதாந் த்கைமையன வநேக் மங்கன. (கசு)

அரவநெடு தோவீதி யருகு மாடத் தணிமணிககோ புரத்தயலே வியலவாய் நீண்ட, விரவுமர தச்சோதி வேதித்திணை விளிம்பினுளி துருமபுமுறைப் படியி் தேறுங், குரவலருங் குழைமடவா ரடிய லூட்டுங் குழம்படுத்த செம்பளுசின் சுவட்டுக் கோலம்,பரவைநெடுந் தரங்கமிசை விளங்கித் தோன்றும் பவனநுந் தளிரினைய பலவும பாங்கா. (கௌ)

வெம்புசினக களிற்றதிர்பு மாலி னூர்ப்பும் வியனெடுத்தேர்க் காலிசைப்பு
ம விழாவ ருத, வம்பொனமணி வீதிகளி லரங்கி லாடு மரிவையாறு புரவொ
வியோ டமையு மிம்ப, ரும்பரினிந திரணகளிறினை முழக்குந செயவ வுயரி
ரவி மாககலிப்பு மயனூர் தித்தேர், பம்பிசையும் விமானத்து ளாடுந தெய்வப்
பாவையாறு புரவரவத் துடனே பல்கும். (க௮)

அருமறையந தணர்மன்னு மிருக்கை யான வாருதியின் புகையடுத்தவம்
பொன மாடப், பெருமறுகு தொறும்வேள்வீச சாலை யென்கும் பெறுமலிப்
பா கங்கொடுக்கும் பெற்றி மேலோ, வருமுறைமையழைத்துவிடு மந்திரமெ
ம் மருங்கும் வானவாநா யகாதிருவே கம்பா முன்றிற், நிருமலிபொற் கோபுர
த்து நெருங்கு மெல்லாத தேவனாயு மணித்தாகக் கொண்டு செல்லும். (க௯)

அரசாகுலப் பெருநதெருவுந தெற்றி முற்றத் தாயுதநகன் பயிலுமலிய விட
மு மங்கண், புரசைமதக் கரிகளொடு புரவி யேறும் பொற்புடைய வீதிகளும்
பொலிய வென்கும், வினாசெயநதூந தொடையலங்கற் குமரா செய்யும் வியப்
புறுசெய தொழிலகண்டு விருசை விண்ணோ, வினாசெறியும் விமானனூர் திக
ளின் மேலு நிலமிசையும் பலமுறையு நிரந்த நிககா. (நா)

வெயிலுமிழும் பன்மணிபூண வணிக் மாககன் விரவுநிதி வளம்பெருக்கு
ம் வெறுக்கை மிகக், வயினிலவு மணிககடைமா நகாக ளெல்லாம் வனப்பு
டைய பொருட்குலங்கண் மலித் லாலே, கயிலைமலை யாககசி யாலயங்கு
பலவுந கம்பமுமே வியதன்மை கண்டு போற்றப், பயிலுமுருப் பலகொண்டு
நிதிக்கோன நககப் பயிலளகா புரிவகுத்த பரிசு காட்டும். (நாக)

விழவுமலி திருக்காஞ்சி வனாப்பின் வேளாண் விழுககுடிமைப் பெருஞ்செ
வ்வா விளங்கும் வேணி, மழவிளவெண் டிங்கன்புனை கம்பா செம்பொன் மலை
வெலிந் களித்தவள ருணவின் மூலந், தொழவுலகு பெறுமவடா னுள்ளப் பெ
ற்றுத் தொன்னிலத்து மன்னுபயிர் வேத வாயமை, யுழவுதொழி லாறபெருக்கி
யுயிரக் ளெல்லா மோங்கவருந தருமவினைக் குளரா லெனறும். (நாஉ)

ஓங்கியநாற் குலத்தொவ்வாப் புணர்வீற் றம்மி லுயர்நதனவு மிழிந்தனவு
மான சாதி, தாங்குமுழிப் பிறநதகுல பேத மெல்லாந் தநதகைமைக் கேற்றத்
னி யிடங்கண் மேலி, யாங்குநிறை கிளைபயின்று மரபி னூற்ற வடுதலினைத்
தொழினமுறைமை வழமை நீடு, பாங்குவளரிருக்கைநிலை பலவு மெல்லாம்
பண்புநீ டியவுரிமைப் பால வனதே. (நாக)

வேறு.

ஆதி மூத்த யிலநகா மன்னிய, சோதி நீணமணித் தூயமுந தீயமுந
கோதில் பல்விய முங்கொடி யும்பயில, வீதி நாளு மொழியா விழாவணி (நாச)

வாயி லெங்கணுந தோரண மாமதின், ஞாயீ லெங்கணுந் சூழ்முகி னுண்மதி
தோயிலெங்கணுமங்கலந்தொண்டாசூழ், கோயிலெங்கணுமுமபாகுலகசூழாம்

வேத வேதியர் வேள்வியே தீயன, மாத ரோதி மலரோ பிணியன
காதல் வீதிவி லசகே கவலைய, சூத மாதவி யேபுறந் சூழ்வன. (நாக)

சாய லாக னுசுப்பே தளாவன, வாய மாடக் கொடியே யசைவன
சேய வோடைக் களிதே தினைப்பன, பாய சோலைத் தருவே பயத்தன. (நாவு)

அண்ண லன்பரன் பேமுன ராத்தன, தண்ண றுஞ்செழுந் தாதே துகள்வன
வண்ணநீணமணிமாலேயதாழ்வன, வெண்ணில்குந் குமச்சேறேயிழுககின்

வென்றி வாணவந்தாம்விளை யாடலு, மென்று முள்ளவர் வாழு மியற்கையு
நன்றுமுள்ளதநண்ணினாவேட்கைக, னொன்றுமங் கொழியாவகையுய்ப்பது

புரங்க டந்தவர் காஞ்சி புரம்புகழ், பரம்பு நீன்பு வனம்பதி னுன்கினும்
வரம்பில்போகவனப்பினவனமேலா, நிரம்புகொள்கலமெனநிறைநததால்.

வேறு.

அவ்வகைய திருநகர மதன்கனெரு மருங்குறைவா
ரிவ்வுலகிற் பிறப்பினு லேகாலிக் குலத்துள்ளா
செவ்வியவன் புடைமனத்தா சீலத்தி னெறிநின்றா
மைவிரவு கண்டரடி வழித்தொண்ட ருளராநார்.

(௩௮௮)

மண்ணின்மிசை வந்ததற்பின் மனமுதலா யினமூன்று
மண்ணலா சேவடியின சராவாக வணைவிப்பா
புண்ணியமெய்த தொண்டாதிருக குறிப்பறிநது போற்றுகிலைத்
திண்மையினு நிருக்குறிப்புத் தொண்டரெனுஞ் சிறப்பினா.

(௩௮௯)

தேரொலிக் மாவொலிககத திசையொலிகும புகழ்க்காஞ்சி
பூரொலிகும பெருவண்ண ரெனவொண்ண வுண்மையினா
நீரொலிக் வராவிகாக நிலாமுகிழ்க்குந் திருமுடியா
பேரொலிக் வருகுவாக் கொலிப்பாபெரு விருப்பினெடு.

(௩௯௦)

தேசுடைய மலாககமலச சேவடியா ரடியார்தந
தூசுடைய துகணமாசு கழிப்பாபோற ரெலலைவினை
யாசுடைய மலமூன்று மணையவரும பெருமபிறவி
மாசுதனை விடக்கழித்து வருநாளி லங்கொருநாள

(௩௯௧)

பொன்னிமையப பொருப்பனாயன் பயந்தருளும் பூங்கொடித்
னன்னிலைமையன்றளக்க வெழுந்தருளு நம்பெருமான
றன்னுடைய வடியவந்தந தனித்தொண்டர் தம்முடைய
வநநிலைமை கண்டனபாக் கருளபுரிவான வந்தணைவாரா.

(௩௯௨)

சீதமலி காலத்துத் திருக்குறிப்புத் தொண்டாபா
லாதுலராய் மெலிந்துமிக வழக்கடைந்த கந்தையுடன்
மாதவனே டந்தாங்கி மாலநியா மலரடிகள்
கோதடையா மனத்தவாமுன குறுகடைகன கொள்குறுகி.

(௩௯௩)

திருமேனி வெண்ணீறு திகழ்ந்தொளிருங் கோலத்துக்
கருமேக மெனவழுக்குக் கந்தையுட னெழுந்தருளி
வருமேனி யருந்தவகாக் கண்டுமன மகிழ்ந்தெதிராகொண
ருமேவு மயிப்புகள முளவாகப் பணிந்தெழுந்தாரா.

(௩௯௪)

எய்துமவா குறிப்பறிந்தே யின்மொழிகள் பலமொழிநது
செய்தவத்தீர் திருமேனி யிளைத்திருந்த தென்னென்று
கைதொழுது கந்தையினைத் தந்தருளுங் கழுவவென
மைதிகழ்கண் டங்கரந்த மாதவத்தோ ரருளசெய்வார்.

(௩௯௫)

இக்கந்தை யழக்கேறி யெடுக்கவொண தெனினும்யான்
மெய்க்கொண்ட குளிரககுடைநது விடமாட்டேன் மேல்கடற்பா
லககுன்றம் வெங்கதிரோ னணைவதன்முன் நருவீரோற்
கைக்கொண்டு போயொலித்துக் கொடுவாருங் கடிதெனாரா.

(௩௯௬)

தந்தருளு மிக்கந்தை தாழாதே யொலித்துமக்கின்
றநதிபடு வதனமுன்னந் தருகின்றே நெனவவருங்
கநதையிது வொலித்துணைக்கிக் கழிநின்றே தாரீரோ
லிந்தவுடற் கிடாசெய்தீ ரென்றுகொடுத தேகினார்.

(௩௮௨)

குறித்தபொழு தேயொலித்துக் கொடுப்பதற்குக் கொடுபோந்து
வெறித்தடநீத துறையினகண மாசெறிந்து மிகப்புழுக்கிப்
பிறித்தொலிக்கப் புகுமளவிற பெரும்பகலபோய்ப் பீனபகலாய்
மறிககரத்தாரா திருவருளான மழையெழுந்து பொழிந்திடுமால்.

(௩௮௩)

திசைமயங்க வெளியடைத்த செறிமுகிவின் குழாமிடைந்து
மிசைசொரியும புனற்றூரை விழிதுழையா வகைமிடைய
வசைவுடைய மனத்தனப ரறிவுமறந் தருந்தவாபா
லிசைவுநினைந் தமிழ்நிதியா நெனசெயகே நெனநின்றா.

(௩௮௪)

ஒவாதே பொழியுமழை யொருகால்விட டொழியுமெனக்
காவாலி திருத்தொண்டா தனியின்றா விடக்காணா
மேவார்போற கருகல்வர மெய்குளிரும் விழுத்தவாபா
லாவாவென் குறநேவ லழிந்தவா வெனவிழுந்தா.

(௩௮௫)

விழுந்தமழை யொழியாது மெய்ததவாசொல வியவெல்லே
கழிந்ததுமுன பொலித்துமனைக் காறநேறக் வறிநிலேன
செழுந்தவாதந் திருமேனி குளிரகாணுந் தீங்கிழைத்த
தொழுமபனேற கினியிதுவே செயலெனது துணிந்தெழுவார்.

(௩௮௬)

கநதைபுடைத் திடவெற்றுங் கற்பாறை மிசைத்தலையைச்
சுந்தவெடுத தெறறுவெனென றணைந்துசெழும பாறைமிசைத்
தநதலையைப் புடைத்தெறற வப்பாறை தன்மருங்கு
வந்தெழுந்து பிடித்ததணி வளைத்தழுமபா மலாச்செங்கை.

(௩௮௭)

வானிறைந்த புனன்மழைபோய மலாமழையா விடமருங்கு
தேனிறைந்த மலரிதழித் திருமுடியாரா பொருவிடையின்
மேனிறைந்த துணைவியொடும வெளியின்றா மெயத்தொண்டா
தானிறைந்த வனபுருக்க கைதொழுது தனியின்றா.

(௩௮௮)

முன்னவூரை நேர்நோக்கி முக்கண்ணா மூவுலகு
நின்னிலைமை யறிவித்தோ நீயுமினி நீடியநம்
மன்னுலகு பிரியாது வைகுவா யெனவருளி
யநிலையே யெழுந்தருளி யணியேகாம் பரமணைந்தார்.

(௩௮௯)

சோநிலவு திருக்குறிப்புத் தொண்டந்திருத் தொழில்போற்றிப்
பாருலவத் தநதைதா ளறவெறிந்தா பரிசுணைக்கேன்
பேரருளின மெயத்தொண்டா பித்தனைப பிதற்றுதலா
லாருலகி விதனுணமை யறிநதுணைக்க விசைந்தெழுவா.

(௩௯௦)

திருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனாபுராண முற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம் - து௮௩.

சூ ச ன ம்.

சிவனடியார்களுக்கு குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்தல்.

புசுபதியாகிய சிவனே தமக்கு உறவு எனத் துணிந்த மெய்யுணர்வுடை யோ, குடும்பத்தோடு கூடி இருப்பினும், உயிாச்சராபு பொருட்சார புகாரினும் சரிந்ததினும் சிறிதும் பற்று வையாது, சிவனிடத்தே இடையறாத மெய்யன்புடையராகி, தமது மனம் வாக்குக காயம் என்னும் மூன்றும் அவ ருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தற்பொருட்டே கிடைத்தமையால், அம்மூன்றை யும் அவரது தொண்டிற்கே ஆக்கி ஒழுகுவா ஆசை அற்றாரோ முத்தி பெறு வா என்பது “மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாயத்தநற - பெண்ணினு ம் கவினும் பெரிய பேரினுந் - துண்ணென விழைவினைத் துறந்த தூயரோ - வி ண்ணினு மின்புடன விளங்கி மேவுவாரா.” “ஆக்கையிற துயாபெரி தற்ப மி ன்பமென - ருக்கையை யறவெறுத் தாவங் கூர்வரோ - லாக்கையி னநாதியே முத்த னுக்கவ - றுக்கையுந் துயரமு மறுப்ப னுனையால் ” என்னும் சிவதரு மோத்தரச் செய்யுள்களால் உணாக. மனம் முதலிய மூன்றும் சிவனுக்குத் தொண்டெய்தற பொருட்டே கிடைத்தன என்பது “வாழ்த்த வாயு நினைக்க மட்டுருசுந் - தாழ்க்கச் சென்னியுந் தந்த தலைவனைச் - சூழ்த்த மாமலர் தூவி த் துதியாதே - வீழ்த்த வாலினை யேனெடுங் காலமே.” என்னும் திருநாவுக் கரசநாயனா தேவாரத்தான அறிக இவ்வாறு ஒழுகும் பெருந்தன்மையினா சிவனடியாராகச் சிவன் எனவே கண்டு, வணங்கி, அவா குறிப்பறிந்து, அவ ருக்குத் தம்மால் இயலும் தொண்டை வழுவாது செய்தலே தமக்குச் செல்வம் எனக்கொளவர். “சிவநேசா பாதம் வணங்கிச் சிறக்க-வவரோவல் செய்க வு றிந்து ” என்னும் சைவசமயநெறித் திருக்குறளானும் உணாக

இவ்வாறு பிரபஞ்ச வைராக்கியமும் சிவபத்தியும் உடையராய், சிவனடி யார்களுக்கு குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்ததமையான மிகச் சிறப்புற்றவா இததிருக்குறிப்புத்தொண்டநாயனா. இவா மனம் முதலிய மூன்றும் சிவன் ப ணிகதே ஆக்கினார் என்பது “மண்ணினமிசை வந்ததற்பின் மனமுதலா யின மூன்று - மண்ணலா சேவடியின் சாவாக வணைவிப்பாரா.” என்பதனாலும், சிவனடியார்களுக்குக் குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்ததா என்பது “புண்ணிய மெய்த தொண்டாதிருக் குறிப்பறிந்து போற்றுகிலே - தின்மையிறை றிருக் குறிப்புத் தொண்டரெனுஞ் சிறப்பினா ” என்பதனாலும், இவகே உணாததப் பட்டன இந்நாயனார், தாம் ஏகாலியராதலின், சிவனடியார்களுக்குச் சிரத் தையோடு வஸதிரம் ஒலித்துக் கொடுத்தலே முக்கியத்தொண்டாகக் கொண் டனா இவ் இததொலாடைச் சிரத்தையோடு செய்ததா என்பதும், குடும்பத் தோடு கூடி இருந்தும் வாசனமாண்டு நின்றா என்பதும், இவா அடியாராவே டங்கொண்டு வந்த பரமசிவனுக்குத் தாம் குறித்த காலத்தில் கந்தை ஒலித்து உலாத்திக்கொடுக்க இயலாமையாற பதைப்புற்று, வஸதிரங்களைப் புடைக் கும கற்பாறையிலே தமது தலையை எறினமையாலே, செவவிதிறறுணியப் படும். இவரது மெய்யன்பினாலாகிய இச்செயற்கருஞ்செயலே தரிக்கலாற ருமையானன்றோ, கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன் அக்கறபாறையின் பக்கத் திலே தமது திருக்கரத்தைத் தோற்றுவித்து, இவரைப்பிடித்தருளி, பின் இவ ருக்கு இடபாருடராய வெளிப்பட்டு, முத்திகொடுத்தருளினா. சருவானமாக் களும் தம்மாட்டு மெய்யன்பு செய்து உய்தல் வேண்டும் என்னும் பெருங்கரு ணையினாலன்றோ, சிவன் இவரது அன்பின்செயலே மூவுலகத்திற்கும் அறிவித் தார். ஐயையோ! இது கண்டும், சிவனிடத்தே சிறிதும் அன்புசெய்யாது வாண னை வீணாகப் போக்கும் எம்போலிகளது அறியாமை இருந்தபடி என்னை!

ச ணீ டே சு ர ந ா ய னு ர் பு ர ண ம்.

பூந்தண் பொன்னி யெநநாளும் பொயயா தனிக்கும் புனனுட்டு
வரயநத மண்ணித தென்ககாயின மன்னமுன்னு வனாகிழிய
வேந்து மயிலவே னிலைகாட்டி யிமையோ ரிகலவெம் பகைகடக்குந்
சேநத னளிதத திருமறையோ ஸுதூர் செலவச சேயருலூர். (க)

செம்மை வெண்ணீர் நெருமையினு ரிரண்டு பிறப்பின சிறப்பினா
மும்மைத தழலோம் பியநெறியா னானகு வேத முறைபயினரா
தம்மை யைநது புலனுமபின செல்லுந தகையா ரறுதொழிவின
மெயமை யொழுகக மேழுலகும் போறறு மறையோர் விளங்குவது. (உ)

கோதின் மானநேற புரிமுநதூல் குலவு மாபிற் குறைககுமி
யோது புடைகுழ் சிறுவாகளு முதவும் பெருமை யாசானும்
போதின விளங்குந தாரகையு மதியும் போலப் புணாமடங்கண்
மீது முழங்கு முகிலொதுங்க வேத வொலிகண் முழங்குவன (ங)

யாக நிலவுநு சால்தொறு மறையோ ரீந்த வலியுணவின
பாக நுகர வருமாலு மயனு முரும படாசிறைப்புண
மாக மிகநது வந்திருக்குந் சேக்கை யெனவும் வானவாகோ
னாக மணையுந் கந்தெனவு நாட்டும் யூப லீட்டமுன (ச)

தீம்பா லொழுகப் பொழுதுதொறு மோம் தேனுச செலவனவுந்
தாம்பா டியசா மங்கணிப்போ சயிதை யிடக்கொண் டணைவனவும்
பூம்பா சடைநீத தடமுழுகி மறையோ மகளிர் புகுவனவு
மாம்பாண மையினில் விளங்குவன வணிகீண மறகு பலவுமுன (ஊ)

வாழ்பொற் பதிமற நதன்மருங்கு மண்ணித திரைகள் வயல்வரம்பின்
றழவிற நறளஞ் சொரிசூலப்பாற சமைத்த யாநத தடஞ்சாலே
சூழவைப் பிடங்க ணெருங்கியுள் தொடங்கு சடங்கு முடித்தேறும்
வேளவித் தலைவா பெருந்தோகன் விண்ணோ ரேறும் விமானங்கள். (ஈ)

மடையிறு கழுநீர் செழுநீர் சூழ்வயலிற் சாலிக் கதிர்க்கறறை
புடையிறு சுருமபு மிடைசுமுகு புனலிற பரம்பு பூம்பாளே
யடையிறு பயிலுந் தாமரைநீ ளலரிற் றுயிலுந் கயல்களவழி
நடையிறு படாமென் கொடிமௌவ னீனையிறு நிகழுநு சினைக்காஞ்சி (ஏ)

சென்னி யபயன் குலோத்தங்க சோழன் றிலைத் திருவெலிலே
பொன்னின் மயமாக கியவளவா போரே றென்றும் புலிகாக்கு
மன்னா பெருமா னநபாயன் வருந்தொன் மரபின் முடிசூட்டிந்
தனமை நிலவு பதியையநி னென்றாய நீடுந் தகைத்தவலூர் (அ)

பண்ணின் பயனு நல்லிசையும் பாலின் பயனு மின்சுவையுங்
கண்ணின் பயனும் பெருகொளியுந் கருத்தின் பயனு மெழுத்தஞ்சும்
விண்ணின் பயனும் பொழிமதையும் வேதப் பயனுஞ் சைவமும் போன்
மண்ணின் பயனு மப்பதியின் வளத்தின் பெருமை வரம்புடைத்தோ. (ஐ)

பெருமை பிறங்கு மப்பதியின் மறையோர் தம்முட் பெருமனைவாழ்
தரும நிலவு காசிபகோத் திரததுத தலைமை சானமரபி
வருமை மணியு மளித்ததுவே நஞ்சு மளிகு மரவுபோ
வருமை வினைக்கு மொருவடிவா மெச்ச தத்த னுள்ளனான். (௮)

மற்ற மறையோன் நிருமனைவி வாய்ந்த மரபின வந்துதித்தான்
சுற்றி விரும்பு மில்வரீழ்க்கைத் தொழிலா ன்ருவகிற் றுணைப்புதல்வற்
பெற்று விளங்குந தவஞ்செய்தான் பெறுமபே நெல்லைப் பயன்பெறுவான்
பற்றை யெறியும் பற்றுவரசு சார்பா யுள்ள பவித்திரையாம் (௮௧)

நன்றி புரியு மவாதம்பா னன்மை மறையின் றுறைவிளங்க
வென்று மறையோ குலம்பெருக வேழு புவனங் கஞ்முய்ய
மனறி னடஞ்செய் பவாசைவ வாய்மை வளர மாதவத்தோ
வென்றி விளங்க வந்ததுயரு செய்தா விசார சருமனா. (௮௨)

ஐந்து வருட மவாகக்ணைய வங்க மாறு முடனிறைநத
சுந்த மறைக ண்ட்படமுன றலைவா மொழிநத வாக மங்கண்
முநதை யறிவின் றொடாசியினு முகைக்கு மலரின வாசம்போற்
சிறதை மலர வுடனமலருரு செவவி யுணாவு சிறந்ததால். (௮௩)

நிகழு முறைமை யாண்டேழு நிரமபும பருவம் வந்தெய்தப
புகழும் பெருமை யுபநயனப் பொருடில சடங்கு முடித்தறிவி
னிகழு நெறிய வல்லாத வெல்லா மியைநத வெனினுநத
திகழு மரபி னேதுவிக்குரு செய்கை பயந்தா செயவித்தார் (௮௪)

குலவு மறையும் பலகலையுங் கொளுத்தது வதன்முன் கொண்டமைநத
நிலவு முணர்வின் நிறங்கண்டு நிறுவு மறையோ ரதிகயித்தா
ரவகில கலையின் பொருட்கெல்லை யாடுங் கழலே யெனக்கொண்ட
செவவு மிகுநத சிறுதையினிற் றெளிந்தா சிறிய பெருநதகையா (௮௫)

நடமே புரியுஞ் சேவடியார் நம்மை யுடையா ரெனுமெய்மை
யுடனே தோன்று முணர்வின்க னெழியா தூறும் வழியனபின
கடனே யியலபாய முயற்றிவருங் சாதன மேன்மே லெழுங்கருதின்
நிடநோ நிற்குரு செமமலார திகழு நாளி லாவகொருநாள (௮௬)

ஒது கிடையி னுடன்போவா ருரா னினாயி னுட்புக்க
போது மற் கொருபுனிற்றோபோற்று மவன்மேன மருப்போசச
யாது மொன்றுங் கூடாதே யெடுத்த கோலகொண் டவன்புடைப்ப
மீது சென்று மிகுமபரிவால் வெகுண்டு விலக்கி மெய்யுணர்நது. (௮௭)

பாவுங் கலைக ளாகமநூற் பரப்பின் றெருதி பான்மையினு
மேவும் பெருமை யருமறைகண் மூல மாக விளங்குலகில
யாவந் தெளிந்த பொருணிலையே யெய்த வுணர்ந்த வுள்ளத்தா
லாவின் பெருமை யுள்ளபடி யறிந்தா ராயற் கருளசெய்வா (௮௮)

தங்கு மகில யோனிகட்கு மேலாம் பெருமைத் தகைமையன
பொங்கு புனித தீர்த்தங்க ளெல்லா மென்றும் பொருநதுவன
துங்க வமரா திருமுனிவர் கணங்குள சூழ்ந்து பிரியாத
வங்கமனைத்துந தாமுடைய வல்ல வோநல் லானினங்கள். (௮௯)

ஆய சிறப்பி னூம்பெற்ற வன்றே மன்று ணடம்புரியு
நாய னாக்கு வளாமதியு நதியு நருவெண் டலைதொடையு
மேய வேணித திருமுடிமேல் விரும்பி யாடி யருளுதற்குத்
தூய திருமரு சனமைநது மளிக்கு முரிமை சுரபிகடாம். (௨௮)

சீல முடைய கோக்குலங்கள் சிறக்குந் தகைமைத் தேவருடன
கால முழுது முலகனைத்துங் காக்கு முதற்கா ரணராரு
நீல கண்டா செய்யசடை நிருத்தா சாத்து நீறுதரு
மூல மவதா ரஞ்செய்ய மூத்த மெனரன் முடிவென்றே. (௨௯)

உள்ளுந் தகைமை யினிப்பிறவே றுவவே யுழைமான் மறிக்கன்று
துள்ளுந் கரத்தா ரணிபணியின சுடாகுழ மணிகள சுரந்திரீ
தெள்ளுந் சடையா தேவாகடம் பிராட்டி யுடனே சேரமிசைக்
கொள்ளுந் சினமால் விடைத்தேவா குலமன ரேவிச் சுரபிகுலம். (௩௦)

என்றின னனவே பலவுநினைந் தித்தனின வழியே மேய்த்திந்தக்
கன்று பயிலா னினாகாககு மிதனமே வல்லல கடனிதுவே
மன்று ளாடுந் சேவடிகள் வழத்து நெறியா வதுமென்று
நின்ற வாயன றனைநோக்கி நிராமேயப் பொழிக நீயென்பார. (௩௧)

யானே யினியிந் நிராமேயப் பன்னொ ரஞ்சி யிடைமகனுந்
தானே நிறைஞ்சி விட்டசுனரன் ருமு மறையோ ரிசைவினா
லானோ நெருங்கும் பேராய மளிப்பா ராகிப் பைங்கூழ்க்கு
வானே யென்ன நினாகாக்க வந்தார் தெயவ மறைச்சிறுவா. (௩௨)

கோலுந் கயிறுந் கொண்டொழைக் குடுமி யலையக் குலவுமான்
ரேலு தூலுந் சிறுமாபிற றுவன வகைக்கோ வணஞ்சுடரப்
பாலும் பயனும் பெருகவரும் பசுக்கண் மேய்க்கும் பானமையினற்
சாலும் புலவி னவைவவேண்டிந் தனையு மிசையுந் தலைச்சென்று. (௩௩)

பதவு காலந் களின்மேய்த்தும் பறித்து மளித்தும் பரிவகற்றி
யிதமுண் டிறையு நற்றண்ணீ ரூட்டி யசச மெதிராக்கி
யதாநல் லனமுன செலநீழ லமாவித் தமுத மதரப்பா
லுதவும் பொழுது பிழையாம லுடையோ நிலலத் தொறுமுய்த்தார். (௩௪)

மண்ணிக் களாயின் வளாபுறவின் மாடும் படுகர் மருங்கினிலுந்
தண்ணித் திலநீர் மருத்ததன் டலைகுழ குலையின சராபினிலு
மெண்ணிற் பெருகு நிராமேயத்துச் சமிதையுடனமே லெளிகொண்டு
நண்ணிக் கங்குன முன்புகுநது நனனா பலவா மநாளில். (௩௫)

ஆய நிராயின் குலமெல்லா மழகின விளங்கி மிகப்பல்கி
மேய வினிய புலலுணவும் விரும்பு புனலு மாநல்லு
லேய மனவகொள பெருமகிழ்ச்சி யெய்தவிரவு நனபகலுந்
தூய தீம்பான மடிபெருகிச் சொரிய முலைகள் சுரந்தனவால். (௩௬)

பூணுந் தொழில்வேன் விச்சடங்கு புரிய வோம தேனுக்கள்
காணும் பொலவின் முன்னையினு மநேக மடவகு கற்ப்பனவாப்
பேணுந் தகுதி யனபாலிப் பிரம சாரி மேய்த்ததற்பின்
மானுந் திறத்த வானவென மறையோ மொல்லா மனமகிழ்ந்தார். (௩௭)

அனைத்துத் திறத்து மாணிணங்க ளனைந்த மகிழ்ச்சி யளவின்றி
மனைக்கட் கன்று பிரிந்தாலு மருவரு சிறிய மறைக்கன்று
தனைக்கண் டருகு சார்ந்தருகித் தாயாந் தன்மை நிலைமையவாய்க்
கனைத்துச் சரந்து முலைக்கண்கள் கறவா மேபூல் பொழிந்தனவால். (௩௮)

தம்மை யனைந்த வான்முலைப்பா ருமே பொழியக் கண்டுவந்து
செந்மை நெறியே யுறுமனத்திற் றிருமஞ் சனமாந் குறிப்புணாதே
யெம்மை யுடைய வள்ளலா றெய்த நினைந்து தெளிந்ததனின
மெய்மைச் சிவனா பூசனையை விரும்பும் வேட்கை விளைதெழலும். (௩௯)

அங்கண் முன்னை யர்ச்சனையி னளவின் றெடர்ச்சி விளையாட்டாப்
பொங்கு மனபான மணனிமணற் புளினக குறையி லாததியினகீழ்ச
செங்கண் விடையார் திருமேனி மணலா லாககிச சிவாலயமுந்
துங்க நீடு கோபுரமுஞ் சுற்றா லயமும வகுத்தமைத்தாரா. (௪௦)

ஆத்தி மலருஞ் செழுநதளிரு முதலா வருகு வளாபுறவிற
பூத்த மலாக டாநதெரிந்து புனிதா சடிவத் திருமுடிமேற்
சாத்த லாகுந் திருப்பள்ளித் தாமம் பலவுந் தாங்கொயது
கோத்த விலைப்பூங் கூடையினிற் கொணாநது மணநதங் கிடவைத்தாரா. (௪௧)

நல்ல நவகும் பங்கள்பெற நாடிக் கொண்டு நாண்பூங்
கொல்லை யிடத்துங் குறைமறைவு மேவுந் கோக்க ளுடன்கூட
வொல்லை யனைந்து பாலாக்க ளொன்றுக் கொருகா லாகவெதிரா
செல்ல வையுயர் கனைத்துமுலை தீண்டச் செழும்பால் பொழிந்தனவால். (௪௨)

கொண்டு மடுத்த குடநிறையக் கொணாநது விரும்புங் கொள்கையினு
லண்டா பெருமான் வெண்மணலா லயத்து ளைவமுன் ருபித்து
வண்டு மருவுந் திருப்பள்ளித் தாமங் கொண்டு வரன்முறையே
பண்டைப் பயிலவா லருசுகித்துப் பாலின றிருமஞ் சனமாட்டி. (௪௩)

மீள மீள விவ்வண்ணம் வெண்பால் சொரிமஞ் சனமாட்ட
வாள வுடையார் தம்முடைய வனப் ரன்பின் பாலுளதாய்
மூள வமர்ந்த நயப்பாடு முதிர்ந்த பற்று முற்றச்சூழ்
கோள மதனி லுண்ணிறைந்து குறித்த பூசை கொள்கின்றாரா. (௪௪)

பெருமை பிறங்குஞ் சேங்குவாரப் பின்னை யாதம் முளளத்தி
லொருமை நினைவா லுமபாபிரா லுவககும் பூசை யுறுப்பான
திருமஞ் சனமே முதலவற்றிற் றேடா தனவன பினினிரப்பி
வருமந் நெறியே யாசசனைசெய் தருளி வணங்கி மகிழ்கின்றார். (௪௫)

இறையோ னடிக்கீழ் மறையவனா றெடுத்துத் திருமஞ் சனமாட்டி
நிறைபூ சனைக்குக் குடங்கன்பா னிரம்பச ரொரிந்து நிரைக்குலங்கன்
குறைபா டின்றி மடிபெருகக் குவிந்த முலைப்பால குறைவின்றி
மறையோர் மனையின் முன்புதரும் வளங்கள் பொலிய வைகுமால். (௪௬)

செயலிப் படியே பலநாளுஞ் சிறந்த பூசை செய்வதற்கு
மூயல்வுந் ததுவே திருவிளையாட் டாக முந்து லணிமாந்
ரியல்பிற் புரியு மற்றிதனைக் கண்டித் திறத்தை யறியாத
வயன்மற் றொருவ னப்பதியி லந்த னுளாக் கறிவித்தான். (௪௭)

அச்சொற் கேட்ட வறமறையோ ராய னறியா னென்றவற்றி
னிச்சை வழியே யான்மேயப்பே னென்றெம பசுக்க டமைக்கறந்து
பொச்ச மொழுகு மாணவசன் பொல்லாவ குணக்க வவன்றூதை
யெச்ச தத்தன் றினையழையி னென்ற ரவையி லிருந்தார்கள். (சுய)

ஆங்கு மருங்கு நின்றாக ளவவந தன்னன் றிருமனையின்
பாவகு சென்று மற்றவனை யழைத்துக் கொண்டு வரப்பகாநத
வோவகு சபையோ ரவனைப்பாத தூரா னினாமேயத் துனமகனீசெய்
தினகு தனனைக் கேளென்று புகுந்த பரிசு செப்புவார. (சுக)

அந்தன் மறையோ ராகுதிக்குக் கறக்கும் பசுக்க ளானவெலாஞ்
சிறதை மகிழ்நது பரிவினா றிரளக் கொடுபோய மேயப்பானபோற
கந்த மலிபூம புனனமணணி மணலிற கறநது பாலுக்குத்து
வந்தபரிசே செய்கின்ற னென்று மறைபோரா வாயமொழிந்தார. (சுஉ)

மறையோ மொழியக் கேட்டஞ்சி சிறுமா ணவகன் செயதவிது
விறையு நானமுன பறிந்திலே னிறதரு முனபு புகுந்தனை
நிறையும் பெருமை யந்தணாகான பொறுக்க வேண்டு நீங்கனெனக்
குறைகொண டுகைஞ்சி யினிப்புகுதிற் குற்ற மெனதே யாமென்றான் (சுக)

அந்த னாளா தமைவிடைகொண்ட ந்தி தொழுது மனைபுகுநது
வந்த பழியொன றெனநினைந்தே மகனா தமக்கு வாய்நேரா
ளிறத் நிலைமை யறிவேனென றிரவு கழிநது னினாமேயக்க
மைந்த னுந்தாம் போயினபின் மறைநது சென்றான மறைமுதியோன். (சுச)

சென்ற மறையோன றிருமகனா சிறந்த வூரா னினாகொடுபோய
மன்றன் மருவும் புறவினகண மேயப்பாரா மணணி மணற்குறையி
லன்று திரளக் கொடுசென்ற வதனை யறிந்து மறைநதப்பா
ளினற குரவின மிசையேறி நிகழுவ தறிய வெள்ளித்திருந்தான் (சுடு)

அன்பு புரியும் பிரமசா நிகளு மூழ்கி யரனார்க்கு
முன்பு போல மனறகோயி லாககி முகைமென மலர்கொய்து
பின்பு வருமான முலைபொழிபால பெருகுங் குடங்கள் பேணுமிடந்
தனபாற கொண்டாநது தாபித்துப் பிறவும் வேண்டு வனசமைத்தார. (சுக)

நின்ற விதியின வினாயாட்டா நிறைந்த வரும்பூ சனைதொடங்கி
யொன்று முள்ளத் துணமையின லுடைய ராதன றிருமுடிமேன்
மன்றன் வீரவுந் திருப்பளளித் தாமஞ் சாததி மஞ்சனமா
நன்று நிறைதீம் பாற்குடங்க னெடுத்து நயப்புற றுட்டுதலும். (சுஎ)

பரவ மேன்மே லெழும்பரிவும் பழைய பான்மை மிகும்பண்பும்
விரவு மேதக் கவாதமபான மேவும் பெருமை வெளிப்படுபபா
னாவ மேவுஞ் சடைமுடியா ருளா மெனன வறிவழிநது
குரவ மேவு முதுமறையோன் கோப மேவும் படிசண்டான். (சுஅ)

கண்ட போதே வினாந்திழிந்து கடிது சென்று கைத்தண்டு
கொண்டு மகனா திருமுதுகிற புடைத்துக் கொடிதா மொழிசூறத்
தொண்டு புரியுஞ் சிறியபெருந் தோன்ற லாராதம் பெருமான்மேன்
மனை காத லருச்சனையின் வைத்தார மறொன றறிந்திலரால். (சுக)

மேலாம் பெரியோர் பலகாலும் வெகுண்டோ னடிக்க வேறுணரார்
பாலார் திருமஞ் சணமாட்டிம பணியிற சலியா ரதகண்டு
மாலா மறையோன் மிகச்செயிதது வைத்த திருமஞ் சணக்குட ப்பால்
காலா விடறிச் சிந்தினுன கையாற கடமைத் தலைநின்றான். (௧௮)

சிந்தும பொழுதி வுதுநோக்குஞ் சிறுவ ரிறையிற நீயோனைத்
தந்தை யெனவே யறிந்தவன்றன றுளகள் சிந்தந் தகுதியினுன்
முந்தை மருங்கு கிடந்தகோ லெடுத்தாந் கதுவே முறைமையினுல்
வந்து மழுவா யிடவெறிந்தா மணமேல வீழ்ந்தான் மறையோனும். (௧௯)

எறிந்த வதுவே யாச்சுணையி லிடையூ தகற்றும் படையாக
மறிந்த தாதை யிருதாளுந் துணித்த மைந்தா பூசுணையி
லறிந்த விடையூ தகற்றினராய் முன்போ லருசுகித் திடப்புகலுஞ்
செறிந்த சடைநீண் முடியாருந் தேவி யோடும விடையேறி. (௨௦)

பூத கணங்கள் புடைசூழப் புராண முனிவா புத்தேளிர்
வேத மொழிக ளெடுத்தேத்த விலல முாததி திருவுள்ளங்
காதல் கூர வெளிபட்டலுங் கண்டு தொழுது மனங்கனித்துப்
பாத மலாகண மேல்வியூந்தா பத்தி முதிரந்த பாலகளுா (௨௧)

தொடுத்த விதழி சூழ்சடையார் துணைத்தா ணிமுறகீழ் விழுந்தவனா
யெடுத்து நோக்கி நம்பொருட்டா லீனற தாதை விழ்வெறிந்தா
யடுத்த தாதை யினியுன்கு நாமென றருளசெய துணைத்தருளி
மடுத்த கருணை யாற்றடவி யுச்சி மோந்து மகிழ்ந்தருளா. (௨௨)

செங்கண் விடையா திருமலாகை தீண்டப் பெற்ற சிறுவனா
ரங்கண் மாயை யாகையின்மே லளவின றுயாநத் சிவமயமாயப்
பொங்கி யெழுந்த திருவருளின் மூழ்கிப் பூமே லயன்முதலாந்
துங்க வமரா துதிசெயயச் சூழந்த வொளியிற றேனறினா. (௨௩)

அண்டர் பிரானுந் தொண்டாதமக கதிப ளுக்கி யனைத்துநா
முண்ட கலமு முடிப்பனவுஞ் சூடு வனவு முனக்காகச்
சண்ட சனுமாம் பதந்தந்தோ மென்றங் கவாபொற றட முடிக்குத்
துண்ட மதிசோ சடைக்கொன்றை மால வாவகிச சூட்டினா. (௨௪)

எல்லா வுலகு மாப்பெடுப்ப வெங்கு மலாமா ரிகன்பொழியப்
பல்லா யிரவா கணநாதா பாடி யாடிக் களிப்பிலச்
சொல்லா மறைக டிதிசெயயச் சூழ்பல லியங்க ளெழ்சகைவ
நல்லா றேங்க நாயகமா நங்கள் பெருமான றெழுதனைநதா. (௨௫)

ஞால மறியப் பிழைபுரிந்து நம்ப ரருளா னன்மறையின்
சிலந் திகழுஞ் சேயளுராப் பிள்ளை யாதந் திருக்கையிற்
கோல மழுவா லேறுண்டு குறற நீங்கிச் சுற்றமுடன்
மூல முதல்வா சிவலோக மெய்தப் பெற்றான முதுமறையோன். (௨௬)

வந்து மிகைசெய் தாதைதாண மழுவாற் றுணித்த மறைச்சிறுவ
ரந்த வுடம்பு தன்னுடனே யரனா மகனா ராயினு
ரிந்த நிலைமை யறிந்தாரா ரீறி லாதா தமக்கன்பு
தந்த வடியார் செய்தனவே தவமா மன்றோ சாற்றாங்கால். (௨௭)

தேச நிறைந்த வுள்ளத்தா னீல நிறைந்த மணிகண்டத்
தீச னடியார பெருமையினை யெல்லா வுயிருந தொழுவெடுத்துத்
தேச முய்யத் திருத்தொண்டத் தொகைமுன பணித்த திருவானன்
வாச மலாமென கழலவணங்க வந்த பிறப்பை வணங்குவாம். (கய)

சண்டேசரநாயனாரபுராண முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - தூடா எய்.

சூசனம்.

க. பசு ஒம்பல்

சிவலோகத்திலே சிவனது சந்தியில் இடபம் இருக்கும் அதன்பக்கத்
திலே, நந்தை பத்தினா சுரபி சுசீலே சுமனை எனனும் ஐவகைப்பசுக்
கள் இருக்கும் இவைமுறையே, கபிலநிறமும் கருநிறமும் வெண்ணிறமும்
புனகநிறமும் செநநிறமும், உடையனவாம் இவைவந்தும், சிவனது திருவரு
ளினாலே திருப்பாறகடவில் இருந்த, சிவபூசையின் பொருட்டும், யாகாதி
கருமங்களின் பொருட்டும், பூமியில் உற்பலித்தன.

இப்பசுவின் உறுப்புக்களிலே தேவார்களும் முனிவர்களும் தீர்த்தங்
களும் இருக்குமாறு கூறுதும் பிரமாவும் விட்டுணுவும் கொம்பினடியில் இரு
ப்பா, கோதாவரி முதலிய தீர்த்தங்களும் சராசரங்களும் கொம்பின துனியில்
இருக்கும்; சிவன் சிரத்திலும், உமாதேவி நடுநெற்றியிலும், முருகக்கடவுள்
மேல் நாசியிலும், நாகேசர் உள் நாசியிலும், அசுசுவினிதேவா இரண்டுகாதுக
ளிலும், சூரியனும் சந்திரனும் இரண்டுகண்களிலும், வாயு பல்லிலும், வருண
ன் நாலிலும், சரசுவதி ஊங்காரத்திலும், இயமன் இருதயத்திலும், இயக்காகள்
கெண்டைத்தலத்திலும், உதயாஸ்தமயன் சந்திகள் உதட்டிலும், இந்நிறன் க
முத்திலும், அருகர்கள் திமிலிலும், சாததியா மார்பிலும், அனிலவாயு நான்
கு கால்களிலும், மருத்தவா முழநதாள்களிலும், நாகலோகத்தாரா குரத்தின
துனியிலும், சுந்தருவா குரத்தின் நடுவிலும், தேவமாதாகள் மேற்குரத்திலும்,
உருத்திரா முதுகிலும், வசுக்கள் சந்திகளிலும், பிதிரகள் அரைப்பலகையி
லும், சத்தமாநாகள் பகத்திலும், இலகசுமி அபானத்திலும், நாகேசர் அடிவா
லிலும், இருப்பா, சூரியனொளி வால மயிரிலும், கனகை மூத்திரத்திலும், யமு
னை சாணத்திலும் இருக்கும், முனிவாகன உரோமத்திலும், பூமிதேவி உதரத்
திலும் இருப்பா, சமுத்திரம் முலையிலும், காருகபத்தியம் முதலிய அக்கினி
மூன்றும் முறையே வயிறு இருதயம் முகம் எனனும் உறுப்புக்களிலும், யாகக்
களெல்லாம் எல்லாபிலும் சுக்கிலத்திலும், இருக்கும், கற்புடைமகளிர எல்லா
அவையின்களினும் இருப்பா.

இத்துணைச்சிறப்பினவாகிய பசுக்களை இயக்குங்கால், சிறிதும் வருத்தம்
செய்யாமல், இரக்கத்தோடும் பலாசங்கோலினாலே மெல்ல ஓங்கி, போ போ
என்று இயக்குக இரக்கமின்றிக் கோபித்து அதட்டி அடிப்போர நரகத்து
வீழ்வா. பசுக்களின் பெருமையை உணர்ந்து, அவைகளை வலஞ்செய்து, துதி
த்து வணங்கி, புல்லுக்கொடுத்தோர் சிவலோகத்தை அடைந்து, இன்புறுவா.
பசுக்களைத்திணடினும்; தீவினைகள் நீங்கி, நலவினைகள் பெருகும் அவைகள்
இம்மை மறுமை இரண்டினும் பயனைத் தரும். பசுக்களுக்குச் சாலையை விதி
ப்படி செய்வித்து, ஆற்றமண் ஒடைமண் புற்றமண் விலவத்தடிமண் அரசடி
மண் என்பவைகளால் நிலம்படுத்தி, முகிரகன்று இளங்கன்று நோயுற்றகன்று
என்னும் இவைகளுக்கு இடங்கள் வெவ்வேறாக அமைக்க: நாடோறும் தேச

சல கோமயங்களைப் புறத்தே நீக்கி, சுத்திசெய்க: மசகம்வராமல் தூபம் இடுக: தீபங்கள் ஏற்றுக: சாலை எங்கும் பூமாலை நாற்றுக்க: பசுக்களை, சாலையினுள்ளே சுவத்தி என்னும் சொல்லிச் சொல்லி, மெல்லமெல்லப் புகுவித்து, சிரத்தையோடும் புல்லைக் கொடுக்க. நோயுற்ற பசுக்களுக்கு வேறிடம் அமைத்து, மருந்து கொடுத்துப் பேணுக அட்டமிதோறும் பசுக்களை நீராட்டி, பூசுருட்டி, அன்னமும் ஜலமும் ஊட்டி, தூபதீபம் காட்டி, வணங்குக. பசுக்களை வேனிற்காலத்திலே கோலைகளிலும், மழைக்காலத்திலே மலைச்சாரல் வனங்களிலும், பனிக்காலத்திலே வெய்யில மிகுந்த வெளிகளிலும், இடர் உறவண்ணம் மேய்க்க. பசுக்களை இடர் நீங்கக் காக்காதவாகளும், பூசைசெய்யாதவர்களும், காக்காதபாலிகளைத் தண்டியாத அரசனும், நரகத்திலவீழ்வார்கள. ஆவுரிஞ்சுகல் நாட்டெலும், சிவனுக்கும் ஆசாரியருக்கும் பசுவைத் தானம் செயதலும், குற்றமற்ற இலக்கணங்களுடைய இடபத்தைச் சிவசநிதிக்குத் தானம் செய்தலும், சிவனது திருப்பணியின் பொருட்டுச் சகடத்திற்கு எடுத்து கொடுத்தலும், இளைத்த பசுவைக் கண்டு இரங்கித் தாம் வாங்கி வளர்த்தலும், பெரும் புண்ணியங்களும் பசுக்கள் தரும் பால் தயிர் நெய் கோசலம் கோமயம் எனனும் பஞ்சகவலியங்களையும் சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்க, பாலே இரண்டு மாசம் செவ்வும் வரையும் பருகும்படி விட்டி, பின் கறநது சிவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்க கன்று பால் உண்டு முலையை விடுத்தபோது, ஜலத்தினாலே முலையைக் கழுவிக்கறக்க. ஆசை மிகுதியினாலே கன்றுக்குப் பால்விடாமற் கறநதவன் நரகத்தில் வீழ்ந்து நெடுங்காலம் வருந்தி, பின்பு பூமியிலே பிறந்து, கடும்கியினாலே வீடுகள்தோறும் இரப்பன. கபிலையின் பாலேச் சிவனுக்கே கொடுக்க, அதனைத் தாம் பருகிவ் நரகத்து வீழ்வா. புலையாள் பசுக்களின் சாலையிலே புகுநதாகளாயின, எண்ணில்லாத காலம் எரிவாய நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துவாக்கள், அவர்களுக்குப் பரிசாரம் இல்லை. மலட்டுப்பசுவின் மேலேனும் இடபத்தின் மேலேனும், பாரம் ஏற்றினோரும், இடபத்தில் ஏறினோரும், நரகத்தில் வீழ்வா. பசுக்களைப் பகைவர்கவரின, எதிராது காக்க; காத்தல் அரிசாயவழித் தம்முயிர் விடுத்தோர் சிவபதம் அடைவா இதுகாறும் கூறியவற்றிற்கெல்லாம் பிரமாணம் சிவதருமோததரத்துக் கோபுரவியலின் இறுதியிற் காண்க.

இப்பசுமேய்த்தலாகிய உத்தம புண்ணியத்தால் மிகச் சிறப்புற்றவர் இச்சண்டேசுரநாயனா அது, இவாதாம் ஒருநாள் இடையன் பசு கிளையினுள்ளே ஒருபசுவைக் கோலினால் அடிக்கக் கண்டபோது, இரக்கமிகுதியினாலே கோபித்து விலக்கி, பசுக்களின் பெருமையை உள்ளபடி சிந்தித்து உணர்ந்து, அவைகளை அவைகளின் கருத்துக்கு இசைய மேயத்தலிற் சிறந்த புண்ணியம் இல்லை எனவும் சிவனை வழிபடும் நெறியும் அதனாலே எனவும் துணர்ந்து, அவ்விடையனை அகற்றி, அன்று தொடங்கித் தாமே அந்நாயையை மேய்யன்போடு விதிப்படி மேய்த்தமையாலே, தெளியப்படும்.

உ சிவ பூசை.

ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமாகிய மூலமல காரணத்தினாலே கண்மானு சாரமாக உண்டாகும் பிறப்பு, அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம் சராபுசம் என நால்வகைப்படும். அவற்றுள், அண்டசம் முட்டையிற் றோன்றுவன. சுவேதசம் வோவையிற் றோன்றுவன. உற்பிச்சம் வித்துக்களை மேற்பிளந்து தோன்றுவன சராபுசம் கருப்பையிற் றோன்றுவன. இவைகளின்விரி எண்பத்துநான்குநூறாயிரம் யோனிபேதமாம். இவ்வாறுள்ள யோனிகளுள், மற்றையோனிகள் எல்லாவற்றையும் போகத்தினாலும் பிராயச்சித்தம் முதலியவற்றினாலும் நீக்கி, மனிதப்பிறப்பிலே வருதல், மிகுந்த அருமையாம்.

அவ்வருமை, ஆராயுங்காலத்து, கடலைக் கையினாலே நீந்திக் கணா ஏறுதல் போலாம். இத்தன்மைத்தாகிய மனிதப்பிறப்பை எடுப்பினும், சாததிரமணமும் வீசாத மலைகளிலும் வனங்களிலும் குறவா மறவாகளாயப் பிறவாமல், சாததிரம் வழங்கும் தேசங்களிலே பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம். அதினும், வேதாகமங்கள் வழங்காத மிலேசச தேசத்தை விட்டு அவை வழங்கும் ஆரியதேசத்திலே பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம் அதினும், ஈனசாதிகளாயப் பிறவாமல் பிராமணா முதலிய நான்கு வருணத்தாராயப் பிறப்பது மிகுந்த புண்ணியம். அதினும், பரசமயங்களில் செல்லாமல் சிவனே பரம பதி என்று தெளிந்து வழிபடும் சைவசமயத்தைச் சாராத் இதனுணைத்தென்று கூறலாற்றாத பெரும்புண்ணியமாம். இத்தருப பிரமாணம். சிவஞானசித்தியா. “அண்டசூரு சுவேத சங்க ஞற்பிசசூரு சராயு சததோ - டெண்டரு நாலெணை பத்து நான்குநா றுயிரத்தா - லுண்டெபட யோனி யெல்லா மொழித்தாமா லுடத்தது தித்தல் - கண்டடிந கடலைக் கையா னீந்தினை காரி யங்காண் நராயி யேசந தன்னி னுணமறை பயிலா நாட்டில் - விரவுத் தொழிநது தோனறன மிக்கபுண் ணியாதா னாகுந - தனாயினிற் கீழை விட்டத தவருசெயசா தியினில் வநது - பரசம யங்கட் செல்லாப் பாககியம் பண்ணெணதே. வாழுவெனு மையல் விட்டு வறுமையாளு சிறுமை தப்பித் - தாழ் வெனுந தன்மை யோடுரு சைவமாளு சமயஞ் சாரு - மூழ்பெற லரிது சால வுயா சிவ ஞானத் தாலே - போழிள மதியி னுணைப் போற்றுவா ரருளபெற் றுரே.” எனவரும்.

இவ்வருமையாகிய மனிதப்பிறப்பை உண்டாக்கியது, பசுபதியாகிய சிவனே, மனசினாலே நினைத்தற்கும், வாக்கினாலே துதித்தற்கும், கைகளினாலே பூசித்தற்கும், கால்களினாலே வலம் வருத்தற்கும், தலையினாலே வணங்குதற்கும், செவிகளினாலே அவரது புகழைக் கேட்டற்கும், கண்களினாலே அவரது திருமேனியைத் தரிசித்தற்குமாம் மேலுலகத்துள்ள பிரமா விட்டுணு இருதிரை முதலியோரும் இப்பூமியின் கண்ணே வநது சிவனைப் பூசிப்பாக ன். ஆதலால், இம்மனித சரீரம் கிடைத்தற்கு அரிதுது. இச்சரீரம் உள்ளபொழுதே சிவபூசைநீர்ப் பண்ணி, மோக்ஷத்தைப் பெறுதொழியில், பின்பு மோக்ஷம் கிடைத்தல் அரிது அரிது! ஆனமாகக்ள தாம் நல்ல சரீரம் எடுத்து, இவையெல்லாம் சிறிதும் ஆராயாமல், ஐயையோ! வீணாகத் திரிந்து காலந் கழிக்கும் அறியாமை இருந்தபடி என்னை! “மானுடப் பிறவி தானும் வருத்தது மனவாக் காயத் - தானிடத் தைநது மாடு மரணபணிக் காக வன்றே-வானிடத் தவரு மணமேல் வநதரன றனையாச சிப்ப - ருன்னெடுத் துழலு மூம் ரொணறையு முணரா ரநதோ.” எனச் சிவஞான சித்தியாரினும், “கண்ணுதலா லயநோக்குங் கண்களே கண்கள் கறைக்கண்டன கோயில்புகுங் கால்களே கால்கள் - பெண்ணெருபா கனைப்பணியுந் தலைகளே தலைகள் பிஞ்ஞகனைப் பூசிக்குங் கைகளே கைகள் - பண்ணவன்றன் சீர்பாடு நன்னாலே நன் னாப் பரன்சரிதை யேகேட்கப் படுருசெவியே செவிக் - னண்ணல்பொலங் கழனினைக்கு நெருசமே நெருச மவனடிகு கீழடிமைபுகு மடிமையே யடிமை.” எனப் பிரமோத்தர காண்டத்தினும், கூறுமாற்றனும் உணர்க.

சிவபூசையாவது, புட்பம் திருமருசனம் முதலிய உபகரணங்கள்கொண்டு, ஆததாமசத்தி தானசத்தி திரவியசத்தி மந்திரசத்தி இலிங்கசத்தி என்னும் பஞ்சசத்திகளும் செய்து, சிவலிங்கத்தின் பீடத்திலே சத்தியாதி சத்தி பரியந்த பதமமாகிய சிவாசனம் பூசித்து, அதன்மேல் இலிங்கத்திலே வித்தியாதேகமாகிய மூர்த்தியை நியாசஞ்செய்து, அவ்வித்தியாதேகத்துக்குச் சிவ ஞாய் உள்ள நிஷ்களரூபரும் ஞானானந்தமயரும் சருவகாத்தாவும் சர்வவியா

பகருமாகும் பரசிவனாகிய மூர்த்திமாணத் துவாதசார்த்தத்தின் மேலே தியானி தது, முன்னே நியாசஞ்செய்த வித்தியாதேகத்தில் ஆவாதித்து, “சுவாமீ, சரு வ ஜகததாக்கும் நாதோ, பூசையினமுடிவு எதுவனாயுமோ அதுவனாயும் நீர் பிரீதியுடன் இவ்விலங்கத்திலே சாநதிதயராய் இரும்.” என்று விண்ணப் பம் செய்து, பூசித்து ஸதோத்திரம் பிரதக்ஷிணம் நமஸ்காரம் பண்ணி முடித் தலாம் லிங்க என்னும் தாது சித்திரித்தல் என்னும் பொருட்டாதலால், படை ததல் காததல் முதலியஹறநூல் உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய பரமேசுவரப் பிரபாவமே லிங்கம் எனப்படும் அவ்விலங்கத்தின் வியத்திஸ்தானமாகிய சைலம் ஸபாடிகம் க்ஷணிகம் லோஹஜம் எனபனவும் உபசாரத்தாலே இலி ங்கம் எனப்படும். வித்தியாதேகமாவது பஞ்சகிருத்தியங்களை அதிட்டிக்கும் சத்தியேயாம். மூலமலம் முதலியன இனமையால், சிவனுக்கு வைநதவம் முதலிய சரீரம் இனநிச சத்திசரீரம் உண்டாம் அசசரீரம் பஞ்சகிருத்திய உபயோகிகளாகிய ஈசானம் முதலிய பஞ்சமநதிரங்களுலே சிரம் முதலாகக் கற்பிக்கப்படும். சிவன் நிராகாரவஸ்துவாகிய தம்மை ஆனமாகக் தியானி ததல் பூசித்தல் கூடாமையால், பத்தா அனுககிரகத்தின் பொருட்டே இச்சத் திகாரிய மாகிய கற்பஞ்சரீரம் கொண்டா எனக.

இவ்வாறு அன்போடு பூசை செய்யப்பட்டல், கருணரிதியாகிய சிவன் இலிங்கத்தில் நின்று அப்பூசையை ஏற்று, அதுசெய்தாக்கு அருள் செய்வர். அது “தாபருஞ்சங்க மங்க னென்றிரண்டுருவி னின்று-மாபரன் பூசை கொண் டு மன்னுயிரக கருளை வைபப - னீபரன் தன்னை நெஞ்சி னினைவையே னி றைநத பூசை - யாயபரம் பொருளை நாளு மாசசிரீ யன்பு செயதே ” எனனும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணாக அனபினநிசசெய்யப்படும்பூசை பயன்படாமை “நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே - புக்கு நிற்குப்பொ ன் ஞர்சடைப் புண்ணியன் - பொகக மிக்கவா பூவுரீ ருங்கண்டு - நக்கு நி தப னவாதமமை நாணியே ” எனனும் திருநாவுக்கரசநாயனா தேவாரத்தா னும், “கையொன்று செய்ய விழியொன்று நாடக கருத்தொன் றெண்ணப்- பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்று பேசப புலாலகம்மு - மெய்யொன்று சாரச செவியொன்று கேட்டக விருமபுயியான் - செய்கின்ற பூசையெவ வாறு கொள் வாயவினை தீர்த்தவனே ” எனனும் பட்டணத்துப் பிள்ளையா வாக்காணும் உணாக.

இச்சண்டேசுரநாயனார் முற்பிறப்பில் வேதாகமங்களை ஒதி உணர்ந்து, சிவபூசையை விதிவமுவாது செயதமையாலன்றோ, இப்பிறப்பில் மிகுத்த இளைமைப்பிராயத்திறுனே சகல சாத்திரப்பொருள்களையும் எளிதின உணாந்து, சிவனே எம்மை உடையவா என்னும் மெய்புணர்வினாலே, சிவனமா ட்டி இடையருது மேனமேலும் பெருகி வளரும் அத்தியற்புதமாகிய மெய்ய னபே வடிவமாயினா. இவருக்கு வேதாகமங்கள் எல்லாம் முற்பிறப்பின் அறிவுத்தொடர்ச்சியினால் எளிதின் விளங்கின என்பது இங்கே “ஐந்து வரு ட மவர்க்கணைய வங்க மாறு முடனிறைநத-சந்த மறைக ளுட்படமுன் றில வா மொழிநத வாக்க மங்கண் - முநதை யறிவின் ரெடாசசியினுன் முகைக்கு மலரின் வாசம்போற் - சிந்தை மலர வுடனமலருரு செவவி யுணர்வு சிறநத தால்.” என்பதனாலும், “குலவு மறையும் பலகலையுங் கொளுத்து வதன்முன் கொண்டமைநத - நிலவு முணர்வின் நிறங்கண்டு நிறவு மறையோ ரதிரயித் தார்” என்பதனாலும், உணாததப்பட்டது ஒருபிறப்பிற்கற்றகல்வி மறுபிறப் புக்களினும் பயன்படும் என்பது “ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொரு வற் - செழுமையு மேமாப் புடைத்து.” என்னும் திருக்குறளானும், உணர்க. இவர் முற்பிறப்பிலே சிவபூசைசெய்தவா என்பது, இங்கே “அங்கண் முன் னை யர்ச்சனையி னளவின் ரெடாச்சி விளையாட்டாப் - பொங்கு மன்பால்.”

என்பதனால் குறிப்பிக்கப்பட்டது. இவரது அன்பின்முதிர்ச்சி “நடமே புரியுஞ் சேவடியா நமமையுடையா ரெனுமெயமை - யுடனே தோனறு முணாவினக் னெழியா துறம் வழியன்பின் - கடனே யியல்பாய் முயற்றிவருவகாதன மெனமே லெழுங்கருத்தின் - றிடனோ நிற்குஞ் செமமலா திகழு காளி லாகுகொருநாள் ” எனப்பதனால் உணர்த்தப்பட்டது. ஆன்மா சிவன் உடைமை எனபது “அநாதி சிவனுடைமை யாலெவையு மாங்கே - யநாதியெனப் பெற்ற வனுவை - யநாதியே - யார்த்த துயரகல் வம்பிகையோ டெவ்விதே துங் - காதத லவன்கடனே காண.” எனனும் திருக்களிறுறுப்படியாரானும், உணாக இவா முறபிறப்பில் விதிவழுவாது செய்த பூசையின் ரொடாசகியி னொறாநே, இப்பிறப்பில் மிகுத்த இளமைப் பிராயத்திலே, பசுப்பால் சிவனுக்குத் திருமஞ்சனமாந்தகுதி உடைமையை நினைந்தவுடனே, சிவபூசையில மிக்க ஆசையுடையராய், அதனைச் செயவாராயினா அப்பூசை பிறருக்கு வினையாட்டாகத் தோன்றியதாயினும், இடையறாத மெய்யன்பினாலே செய்யப்பட்டமையானன்றோ, உயிர்க்குயிராகிய சிவனுக்கு மிக உவப்பாயிறறு

இந்நாயனா சிவனது உண்மையை நினைத்தல் கேட்டல் காண்டல் செய்த பொழுதே களையழிந்து அன்பினாலே ஓர் பயனும் கருதாது அவ்வனபுதானே தமக்கு இன்பமாகத் தமமை மறந்து நின்றா எனபது, இவா சிவபூசை செய்யும் பொழுது தந்தையாகிய எச்சத்தன் முதுகிலே பலமுறை அடித்துக் கொடுமொழிகளைக் கூறவும், தாம் அவற்றைச் சிறிதும் அறிந்திலாமையானும், அவன் பாரகுடத்தைக் காலால் இடறிச் சிந்தக் கண்டபோது அவன் தமது தந்தை என்று கண்டமே, தமது பரம்பிதாவாகிய சிவனுக்கு அபராதம் செய்தமைபற்றி அவன் கால்களைத் துணித்து, முன்போலவே பூசிக்கப்படுந்தமையானும், செவ்விறிற் றுணியிப்படும இப்பத்தியோகத்தால் அன்றோ, உடனே சுருணாநிதியாகிய சிவன் இப்பாருடராய் வெளிப்பட்டு, தமது அருமைத் திருக்கரங்களால் இவரை எடுத்து, நம்பொருட்டு உண்ணைப் பெற்ற பிதாவை வெட்டினும்; இனி உனக்கு நாமே பிதா என்று அருளிச்செய்து, இவரை அணைத்து, இவருடைய சரீரத்தைத் தடவி உச்சிமோந்து, இவருக்கு அந்தச் சரீரத்திலேதானே தமது சாரூப்பியத்தைக் கொடுத்தது, தொண்டார்களுக்கெல்லாம் தலைமையாகிய சண்டேசுரபத்தினில் இருத்தியருளினா. இவா அச்சரீரத்திற்குநே சிவசாரூப்பியம் பெற்றமை இங்கே “செவகண் விடையா திருமலாகை தீண்டப் பெற்ற சிறுவனா-ரங்கண் மாயை யாககையினமே லனவினறுயாத சிவமயமாயப்-பொங்கி யெழுந்த திருவருளின் முழுகிப் பூமே லயன்முதலாந் - துங்க வமரர் துதிசெய்யச் சூழ்ந்த வொளியிற் றேனறினா ” என்பதனாலும், “வந்து மிகைசெய் தாதைதான மழுவாற றுணித்த மறைச்செவ-ராத வுடைய தன்னுடனே யரனா மகனா ராயினா.” என்பதனாலும், உணர்த்தப்பட்டது. சிவருனசித்தியாருளாயிலே “அந்தத் தேகத்திலே தானே சிவசாரூப்பியத்தைப் பெற்றா.” என்றா சிவாக்கிரயோகிகளும்.

இந்நாயனா, பிராமண்ணும் தமக்குப் பிதாவும் குருவுமாகிய எச்சத்தனை மழுவினால் வெட்டியும், பிரமசத்தி பிதாசத்தி குருசத்தி என்னும் தோஷங்கள் பொருந்தாது, சிவசாரூப்பியம் பெற்றமையாது காரணத்தாலெனின், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும் சிவாபராதத்தின் மிக்க பாவமும் இன்மையானும், இவா செய்யும் சிவபூசைக்கு எச்சத்தன் இடையூறு செய்தமை சிவாபராதமா தலானும், இவா பரம்பிதாவும் பரமகுருவுமாகிய சிவனிடத்து உள்ள அன்பு மிகுதியினால் அவா நிமித்தமே அவ்வெச்சத்தனை வெட்டினமையானும், தருசெயலற்றச் சிவாதீனமாய் நிற்போர் செயதது பாதகமாயினும் அதனைச் சிவன் தமது பணியாகவே பண்ணிவிடுவராதலானும், என்க. “அரண்டிக் கன்பர்

செய்யும் பாவமு மறம தாகும் - பரனடிக் கன்பி'லாதார் புண்ணியம் பாவ
மாகும் - வரமுடைத தககன் செய்த மாவேளவி தீமை யாகி - நரரினிறீ பால
ன செயத பாதச நனமை யாயத்தே." எ-ம். "இவனுலகி லிதமகிதஞ் செயத
வெல்லா மிதமகித யிவனுக்குச் செய்தாபா லிசையு - மவனிவனுய நின்றமு
றையேக னுகி யரன்பணியி னினறிடவு மக்ஷிந் குற்றஞ்- சிவனுமிவன் செ
யதியெல்லா மெனசெய்தி யென்றுஞ் செயததெனக் கிவனுக்குச் செயத தெ
னதும் - பவமகல வுடனுகி நின்றகொளவன் பரிவாற் பாதகத்தைச் செய்திடி
னும் பணியாககி விடுமே" எ - ம் சிவஞானசித்தியாரில் கூறுமாற்றானும்,
உணாக இன்னும், இந்நாயனாரால் இம்மையிலே தண்டிக்கப்பட்டமையால்
அன்றோ, எச்சத்தன சிவத்துரோகத்தால் மறுமைக்கண் நரகத்தில் வீழ்ந்து வ
ருந்தாது, தன் சுற்றத்துடன் சிவலோகத்தை அடைந்தான் அக்ஷியமுனிவ
ருக்கும் இராமருக்கும், தமக்கும் பிறாக்கும் பெருந்திருகு செயத விவலை
வாதாவியையும் இராவண்ணையும் கொன்றமையாலாகிய பிரமகத்தியைச் சிவ
பூசையே ஒழித்தமையானும், இச்சண்டேசுரநாயனா தமது சிவபூசைக்கு
இடையூறு செயதலாகிய சிவாபராதம் கண்ட வழிச் செயத பிரமகத்தி முதலி
யன சிவசாரூபியம் பயந்தமையானும், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும்
சிவாபராதத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லை என்பது செளக

இச்சண்டேசுரநாயனாது பெருந்தன்மை "பிரடைந்த பாலதாட்டப
பேணாதவன் றுதை - வேரடைந்து பாயந்த தானே வோதத்திநதான தனக்
குத் - தாரடைந்த மாலு குட்டித் தலைமை வகுத்த தென்னே- சீரடைந்த கோ
யின்மலகு சேயஞ்ஞா மேயவனே" எ-ம். "கடிசோந்த போது மலரான கைக்
கொண்டு நல்ல - படிசோந்த பால்கொண்டவ காட்டிடத் தாதை பண்டு-முடி
சேர்ந்த காலு யறவெட்டிட முக்கண் மூர்த்தி - யடிசேர்ந்த வண்ண மறிவார்
சொலக் கேட்டு மன்றே" எ - ம திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாராலும்,
"தழைத்ததோ ராததி யின்சீழ்த தாவர மணலாற கூப்பி - யழைத்தவகே யாவி
ன் பாலக் கறந்துகொண் டாட்டக் கண்டு - பிழைத்ததன் றுதை தானைப் பெ
ருங்கொடு மழுவால் லீசக் - குழைத்ததோ ரமுத மீரதார் குறுக்கைவீ ரட்ட
னோ" எனத் திருநாவுக்கரசுநாயனாராலும், "ஏத நன்னிஷ மீரறு வேலி யே
யா கோனுற விரும்பணி தவிததுக - கோத னங்கரின் பாலகறந தாட்டிக
கோல வெண்மணற் சிவன்றன்மேற் சென்ற-தாதை தாளற வெறிந்தசண் டிக்
குன் சடைமி சைமமல ரருளசெயக் கண்டு-பூத வாளின்ன பொன்னடி யடை
ந்தேன் பூமபொ ழிறிறிருப புன்குரு ளானே" எனச் சந்தாமூர்த்திநாயனாரா
லும், "தீதிலலை மாணி சிவசுருமஞ் சிதைத்தானைச் - சாதியும் வேதியுன றுதை
தனைத் தாளிரண்டுரு - சேதிபப வீசன நிருவருளாற றேவாதொழிப் - பாதக்
மேசோறு பற்றினவா தோனோக்கம்" என மாணிக்கவாசகசுவாமிகளாலும்,
"தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிகுரு மண்டத் தொடுமுடனே - பூசலத்
தோர்கன வணங்கப்பொற கோயிலும் போனக் மும்மருளிச - சோதி மணிமு
டித் தாமமு நாமமுந் தொண்டாக்கு நாயகமும் - பாதகத் துக்குப் பரிசுவைத்
தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே" எனச் சேரதாராலும், "பாதக்மே யென
றும் பழியென்றும் பாராதே - தாதையை வேதியனைத் தாளிரண்டுரு - சேதிப
பக் - கண்டசா தாமாம் பரிசளித்தாா கண்டாயே - சண்டசா தஞ்செயலாற
ருன" என உயயவந்ததேவநாயனாராலும், புகழப்பட்டமை காணக் திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனா புராணத்திலே திருமுகப்பாசுரத்தின் குறப்பரியம்
கூறுமிடத்து "சருதுங் கடிசோந்த வெனுந்நிருப பாட்டி லீசா - மருவும் பெ
ருமபூசை மறுத்தவாக் கோறன் முதனி - தருதன் மையதாதல சண்டசாதஞ் செ
யகை தக்கோ - பெரிதுஞ் சொலக்கேட்டன மெனநனா பிள்ளை யாராதாம்"
என்றா சேககிழாரநாயனா.

சண்டேசுர சிவபூசையின் இறுதியிலே பூசிக்கப்பட்டு, சிவனூல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அனனம் பானீயம் முதலியனவும் தாமபூலம் மாலை சந்தனமும் ஆகிய நிருமாலியங்களை ஏற்று, சிவபூசாபலத்தைக் கொடுக்கும் அதிகாரம் உடையவா இச்சண்டேசுரபூசை செய்யாவழிச் சிவபூசையாற் பயன் இல்லே அது “சண்டனையாச சித்தவனோ சம்புவையாச சித்தபலவ - கொண்டிவோ மறையாகொள ளா.” என்னும் சைவசமயநெறித் திருக்குறளான உணாக சிலா ஆனமாதத பூசையிலே சண்டேசுர பூசையை வேண்டின விவகுகுகிறனா சைவசித்தாந்தத்திலே சண்டேசுரனா எவ்விடத்தும் எப்போதும் பூசிக்க என்னும் நியமம் உளது, சண்டேசுரபூசை விவக குவாமதந்திரத்தும் தகழினைதந்திரத்தினாலும் இது காலோதாராகமந்திரம் கூறப்பட்டது சிருட்டிகாலத்திறஞேறிய சிவாகமங்களிலே சண்டேசுரபூசை விதிக்கப்பட்டதாயின், இந்நாயனாருக்கு முன்னும் சண்டேசுரா உளா என்பது பெறப்படெனினே, சத்தியம் நீ சொல்லியது அட்டவீத்தியேசுரா முதலியோருள் ஒருவா பரமுத்தியையேனும் தமது பத்தத்தினையேலாகிய பத்தத்தையேனும் அடைய மறநெருவா அபபத்ததை அடைதலபோலவே, இவ்விசாரசுருமா முன்னுள்ள சண்டேசுரது பத்தத்தை அடைந்தா எனக் கொள்க.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், சிவபூசையின் மிக்க புண்ணியமும் சிவதூரோகத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லை என்பது தெள்ளிதிற பெறப்பட்டது. ஆதலால், இச்சாரம் உள்ளபொழுதே சிவலிங்காசசனைக்கு உரியோர்கள் சைவாசாரியனா அடைந்து, சிவநீக்கை பெற்று, விதி வழுவாது மெய்யன் போடு சிவபூசை பண்ணுக சிவலிங்காசசனைக்கு உரியரல்லாதவா ஆசாரியனா அடைந்து, தங்கள் தங்கள் அதிகாரானுகுணமாகிய நீக்கையைப் பெற்றுக்கொண்டு, தூல லிங்கமாகிய கோபுரத்தையும் தூபியையும் பத்திர பூஷபங்களாலே பூசித்து, துதித்து, வலஞ்செய்து, வணங்குக. அது “உயாந்தகுலத்தோருட் பழுதுறுப்பி னொரு - முயாந்தானா யல்லாதாரும். குறித்தது மறுமை குாவன் பத்ததைக் - குறித்தவன்செய் நீக்கைதக்கக் கொண்டு. குறித்துச் சிவனெனக் கோபுரத்தைப் பூவும் - பறித்தருசசித் தேத்துகபாங் கால.” எனச் சைவசமயநெறியினும், “தூபியினைக் கோபுரத்தை ய்ச்செனக் கண்டுதொழுபாபமறும் வாய்த்துறுமின் பம்.” என வருத்தமறவியும்வழியினும், கூறுமாற்றினும் உணாக. தங்கள் தங்கள் வருணத்திற்கு அருகமாகிய ஒருருவினிடத்தே உயாககுறவாகிய சிவனைப் பூசை செய்யாதவாக்கு ஒருதனையும் இல்லை. அது “தமக்கருக் மோருருவிற பூசை சமையா - தமக்குத் துணையாதோ தான்.” என்னும் சைவசமயநெறித்திருக்குறளால் அறிக சிவபூசை பண்ணுதா இழிவு “திருக்கோயி லிலலாத திருவி லூருந் திருவெண்ணீ ரணியாத திருவி லூரும் - பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடா லூரும் பாங்கினுற் பலதளிக் ளிலலா லூரும்-விருப்போடு வெண்சங்க மூதா லூரும் விதானமும் வெண்கொடியி லிலலா லூரு - மருப்போடு மலாபறித்திட் டெண்ண லூரு மவைவெய்வா மூரலல வடவீ காடே” “திருநாம மஞ்செழுத்துஞ் செப்பா ராகிற நீவண்ணா திறமொருகாற் பேசா ராகி-லொருகாலுந் திருக்கோயில குடா ராகி லுண்பதன்முன மலாபறித்திட் டெண்ண ராகி - லருநோய்கள் கெடவெண்ணீ ரணியா ராகி லளியறரா பிறந்தவா நேதோவென்னிற்-பெருநோய்களை மிக்கலியப் போததுஞ் செத்தும் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி யிறக்கின ருரோ.” என்னும் திருநாவுக்கரசுநாயனா தேவாரங்களால் உணாக.

மும்மையா லுலகாண்ட சருக்கம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஐந்தாவது

திருநிந் றசுருக்கம்.

திருநாவுக்கரசுநாயனார்புரணம்.

திருநாவுக கரசுவளா திருதொண்டி நெறிவாழ
வருஞானத் தவமுனிவா வாசீசா வாயமைதிகழ
பெருநாமச் சீபரவ லுறுகின்றேன பேருலகி
லொருநாவுக குணாசெய்ய வொண்ணுமை யுனராதேன். (க)

தொன்மைமுறை வருமண்ணின் றுகளன்றித் துகளிலலா
நனமைநிலை யொழுகத்தி னலஞ்சிறந்த குடிமலகிச
சென்னிமதி புனையவளா மணிமாடச் செழுமபதிகண்
மனனிவிதைந் துளதுதிரு முனைப்பாடி வளநாடு. (உ)

புனப்பண்ணை மணியினெனும் புறவினறும் புதுமலருங்
கனைப்பெண்ணி றிசைமநது கணாமருங்கு பெருமபகட்டே
ரினப்பண்ணை யுழுமபண்ணை யெறிநதுலவி யெவவுலகும்
வனப்பெண்ண வரும்பெண்ணை மாந்திரிய வளம்பெருகும். (ஈ)

காலெல்லாந் தகட்டுவரால கரும்பெல்லாந் கண்பொழிதேன
பாலெல்லாந் கதிர்ச்சாலி பரப்பெல்லாந் குலைக்கழுகு
சாலெல்லாந் தரளநிறை தடமெல்லாந் செங்கழுநீர்
மேலெல்லா மகிறறுபம் விருந்தெல்லாந் திருநதுமனை. (ஈ)

கடைஞர்மிடை வயற்குறைத்த கரும்புகுறை பொழிகொழுஞ்சா
றிடைதொடுத்த தேனகிழிய விழிநதொழுநு நீத்தமுடன
புடைபரந்து ஞிமிஞ்ஞெலிப்பப புதுபுனைவபோன மடையுடைப்ப
வுடைமடையக கருமபடுகட் டியினடைப்ப ளூகடொறும். (ஊ)

கருங்கதவிப் பெருங்குலைகள் களிற்றுக்கைம் முகங்காட்ட
மருங்குவளை கதிர்ச்செந்நெல வயப்புரவி முகங்காட்டப
பெருஞ்சகடு தோகாட்ட வினைஞராப் பொலிபிறங்க
நெருங்கியசா துறங்கபல நிகாப்பனவா நிறைமருதம். (ஈ)

நறையாற்றுங் கழுநுநவ மணிககழுத்தி னுடனகூடநதந்
பொறையாற்ற மகளிரெனப் புறம்பலைதன் டலைவேலித்
துறையாற்ற மணிசொரியசு ஈரும்பிரைக்கும் பெருமபண்ணை
நிறையாற்று நீர்க்கொழுநது படாநதேறு நிலைமையதால். (எ)

மருமேவு மலாமேயவான மாகடலி னுட்படியு
முருமேக மெனமணி யுகைத்தகருந் கன்றுபோற்
பருமேனிச செங்கண்வரான் மடிமுட்டப் பால்சொரியுங்
கருமேதி தனைக்கொண்டு கணாபுரன்வந்தினாவாவி. (அ)

மொய்யளிசூழ் நினாநீல முழுவலயங் களிநலையச
செயயதளிர் நறுவிரலிற் செழுமுகையி னகஞ்சிறப்ப
மெய்யொளியி னிழற்காணு மாடியென வெண்மதியை
வையமகள் கையணைத்தாற் போலுயாவ மலாச்சோலை.

(க)

எயிற்குலவும வளம்பதிக னெங்குமணந் தங்குமவயற்
பயிரககணவிய லகலிடங்கு பரந்தயாநெற் கூடுகளும
வெயிற்குமென குழைமகவிர விரவியமா டமுமேவி
மயிற்குலமு முகிற்குலமு மாறாட மருங்காடும

(ங)

மறந்தருநீ நெறிமாற மணிகண்டா வாயமைநெறி
யறந்தருநா வுக்கரசு மாலால சுந்தரம
பிறந்தருள வுளதானு னமமளவோ பேருலகிற
சிறந்ததிரு முனைப்பாடித் திறம்பாடுஞ் சீரப்பாடு.

(ஐ)

இவ்வகைய திருநாட்டி லெனைப்பலவூ களுமென்று
மெய்வளங்க ளோங்கவரு மேனமையன வாங்கவற்றுட்
சைவநெறி தலமேழமு பாலிககுந் தகைமையினு
றெய்வநெறிச சிவம்பெருககுந் திருவாமூர் திருவாமூர்.

(இ)

ஆங்குவன முலைகள்சுமந் தணங்குவன மகளிரிடை
யேங்குவன நூபுரங்க ளிரங்குவன மணிககாருசி
யோங்குவன மாடநினை யொழுகுவன வழுவிலற
நீங்குவன தீங்குநெறி நெருங்குவன பெருங்குடிகள்.

(ஐ)

மலாநீலம் வயல்காட்டு மைஞ்சூல மதிகாட்டு
மலாநீடு மறுகாட்டு மணியூசல் பலகாட்டும்
புலர்நீல மிருள்காட்டும் பொழுதுழவ ரொலிகாட்டிங்
கலநீடு மனிகாட்டுங் கரைகாட்டாப் பெருவளங்கள்.

(ஐ)

தலத்தின்கண் விளங்கியவத் தனிப்பதியி லனைத்துவித்
நலத்தின்கண் வழுவாத நடைமரபிற் குடிநாப்பண
விலக்கினமனை யொழுககத்கின மேதக நில்வேளாண
குலத்தின்கண் வரும்பெருமைக் குறுக்கையாதவ குடிவிளங்கும்.

(ஐ)

அககுடியின மேற்றேன்ற லாயபெருந் தன்மையினா
மிககமனை யறம்புரிந்து விரந்தனிககு மேனமையினு
ரொக்கலவளா பெருஞ்சிறப்பி னுளரானு றுளரானா
திககுநில வும்பெருமை திகழவரும புகழினா.

(ஐ)

புகழினா தமக்குரிமைப் பொருவில்குலக குடியின்கண்
மகிழ்வரு மணம்புணாநத மாதினியா மணியயிற்றி
னிகழமலாச் செங்கமல நினாயிதழி னைவயினிற்
றிகழவருந் திருவனைய திலகவதி யாபிறந்தா

(ஐ)

திலகவதி யாபிறந்து சிலமுறையாண் டகனறதம்பி
னலகில்கலைத் துறைதழைப்ப வருந்தவத்தோர் நெறிவாழ
வுலகில்வரு மிருணீக்கி யொளிவிளங்கு கதிர்போறபின்
மலருமரு ணீக்கியா வந்தவதா ரஞ்செயதா.

(ஐ)

மாதினியாரா திருவயிறின் மன்னியசோப் புகழனார்
காதலனா ருதித்ததற்பின் கடனமுறைமை மங்கலங்கண
மேதகுநல விளைசிதரப் வீருமபியபா ராடடினுட
னேதமிலபல கிளோபோற்ற வினங்குமுலிப பதங்கடந்தாரா (10க)

மருணைக்கி யாரசெனனி மயிரநீகரு மணவினையுந்
தெருணோபன மாந்தலொலா மகிழ்சிறப்பச செயததற்பின்
பொருணைத்தங் கொளவீசிப புலன்கொளுவ மனமுமிழத்த
சுருணைக்கி மலரவிகருங் கலையிலத் தொடங்குவதிதாரா (10உ)

தந்தையாரா களிமகிழ்ச்சி தலைசிறக்க முறைமையிறை
சிறந்தமலாந் தெழுமுணாவிற செழுங்கலையின் நிறய்களெல்லா
முந்தைமுறை மையிறப்பினறு முந்நவறி வெறிருமவகை
மைந்தனா மறுவொழித்த விளம்பிறைபோல வளாகினனாரா (10க)

அநநாளிற் நிலகவதி யாருக்காண் டாறிரண்டின்
முனனாக் வொத்தகுல முதலவேளாண் குடித்தலைவர்
மினனாசெரு சடையண்ணன் மெய்யடிமை வீருப்புடையாரா
பொன்னாரு மணிமெளவிப புரவலனபா லருளுடையாரா (10உ)

ஆண்ட கைமைத் தொழிலின்க ணடலரிசே நெனவுள்ளாரா
காண்டகைய பெருவனப்பிற கலிப்பகையா நெனும்பெயராரா
பூண்டுகொடைப் புகழனார் பாற்பொருவின மகட்கொள்ள
வேண்டியெழுந் காதவினன் மேலோகாச செலவிட்டாரா. (10க)

அணங்கனைய திலகவதி யாராதமமை யாங்கவாகரு
மனம்பேசி வந்தவரும் வந்தபடி யறிவிப்பக
குணம்பேசிக் குலம்பேசிக் கோதில்சோப் புகழனார்
பணங்கொளர வகலலகுற பைந்தொடியை மண்ணோந்தாரா. (10ச)

கன்னிதிருத் தாதையார் மணமிசைவு கலிப்பகையாரா
முன்னணைநதா ரறிவிப்ப வதுவைவினை முடிப்பதனமுன
மன்னவற்கு வடபுலத்தோர் மாநேற்க மறறவாமே
லன்னவாக்கு விடைகொடுத்தா னவவினைமே லவரகனனாரா. (10ரு)

வேந்தற்குற் றழிவினைமேல் வெருசமத்தில் விடைகொண்டி
போந்தவரும் பொருபடையு முடன்கொண்டு சிலநாளிற
காய்ந்தசினப் படைப்புலத்தைக் கலந்துகடுஞ் சமாக்கடலை
நீந்துவாரா நெடுநாள் கணிறைவெம்போத துறைவீராதாரா. (10சு)

ஆயநா ளிடைபிப்பா லணங்கனையா டனைப்பயந்த
தூயகுலப் புகழனா தொனறுதொடு நிலையாமை
மேயவினைப் பயத்தாலே யிவவுலகை விட்ட கலத்
தியவரும் பிணியுழந்த வண்ணுலகிற சென்றடைந்தாரா. (10ஏ)

மற்றவர்தா முயிரநீப்ப மனைவியார் மாதினியாரா
சுற்றமுடன் மக்களையுந் துள்ளாக வேந்ததுப்
பெற்றிமையா லுடனென்றும் பிரியாத வுலகெய்துங்
கற்புநெறி வழுவாமற் கணவனா ருடன்சென்றார். (10அ)

தாதையா ரும்பயந்த தாயாரு மிறந்ததற்பின்
மாதரா திலகவதி யாருமவா பினவந்த
சாதலனா மருணீக்கி யாருமனக கவலையிற்றே
பேதுறுநற சுற்றமொடும பெருநதுயிரி லமுநதினா (௨௧)

ஒருவாறு பெருங்கிளைனா மனநதேற்றத துயரொழிந்த
பெருவான மடைந்தவாக்குச செய்கடன்கள பெருக்கினர்
மருவாராமேன மன்னவறகா மலையப்போல கலிப்பகையார
பொருவாரும் போகக்களத்தி லுயிரகொடுத்தப புகழ்கொண்டாரா (௩௦)

வெமமுனைமேற கலிப்பகையார வேலவேந்த நேவைப்போ
யமமுனையிற பகைமுருக்கி யமருலக மாளவதற்குத
தமமுடைய கண்ணகழித்த பெருவாரத்தை சலஞ்சாற்றச
செமமலாமேற் நிருவனைய திலகவதி யாரகேட்டாரா (௩௧)

எந்தையுமெம மனையுமவாக கெனைக்கொடுக்க விசைந்ததாக
ளந்தமுறை யாலவாககே யுரியதுநா னாதலிற்
வந்தவயி ரவருயிரோ டிசைவிப்ப னெனததுணி
வந்தவாதம மடியினைமேன மருணீக்கி யாரவிழுந்தார் (௩௨)

ஆநிலையின் மிகப்பலம்பி யன்னையுமத தனுமகன்ற
பின்னையுநா னுமைவனங்கப பெறுதலிற் லுயிராதரித்தே
னென்னையினித தனிகைகவிட டேகுவி ரெனிலயானு
முன்னமுயிர நீப்பனென மொழிந்திடரி னமுநதினா. (௩௩)

தம்பியா நுளராக வேண்டுமென வைத்ததயா
வுமபருல சுணையவறு நிலைவிலக்க வுயிராதாங்கி
யம்பொனமணி நூறுங்கா தனைத்துயிரக்கு மருடாங்கி
யம்பாமனைத தவழ்புரிந்து திலகவதி யாரிருந்தாரா (௩௪)

மாசினமனத துயரொழிய மருணீக்கி யாரிரம்பித
தேசநெறி நிலையாமை சுண்டறங்கன செய்வாராய்க்
காசினிமேற புகழவிளந் கந்நியளித்தன கருணையிற்
லாசிலறச சாலைகளுந் தண்ணீர்ப்பந் தருமமைப்பாரா (௩௫)

காவளாததுங் குளந்தொட்டுங் கடப்பாடு வழுவாமன்
மேவினாக்கு வேண்டுவென மகிழ்ந்தளித்தும் விருந்தளித்து
நாவலாக்கு வளம்பெருக நலகியுநா னிலத்துள்ளோ
யாவருக்குந் தவிராத வீகைவினைத் துறைபினரா. (௩௬)

நிலலாத வுலகியலபு கண்டுநிலை யாவாழகை
யலலெனென றறத்துறந்து சமயங்க ளானவற்றி
னல்லாறு தெரிந்துணர்ந்து நம்பரு ளாமையிற்றே
கொல்லாமை மறைத்துறையு மமணசமயங் குறுகுவாரா. (௩௭)

பாடலிபுத திரமென்னும் பதியனைந்து சமணபள்ளி
மாடனைந்தார வலலமணா மருங்கனைந்து மற்றவாக்கு
வீட்டியு நெறியிதுவே யெனமெய்போற றங்களுந்
கூடவரு முணாவுகொள்க குறிப்பலவுங் கொளுவினா. (௩௮)

அங்கவரு மமண்சமயத் தருங்கலேநூ லானவெலாம்
பொங்குமுணா வுறப்பயினதே யந்நெறியிற் புலன்கிறப்பத
துங்கமுழு வுடறசமணா சூழ்நதமகிழ் வாரவாககுத
தங்கனினமே லாநதரும சேனரெனும் பெயாடுகாதெதா.

(௩௯)

அத்துறையின மீககூரு மமைதியினு லகவிடத்திற
சித்தநெறி யறியாத தோளாயும வாதின்ன
ஊயததவுணா வினிலவெனதே யுலகினக னெனியுடைய
வீததகரா யமண்சமயத தலைமையினின மேமபட்டார

(௪௦)

வேறு

அநநெறியின மிககா ரவரொழுத வானறதவச
செநநெறியின வைகுந திலகவதி யாரதாமுந
தொன்னெறியின சுறறத் தொடாபொழியத் தூயசிவ
நன்னெறியே சோவதற்கு நாதனரு ணண்ணுவார

(௪௧)

பேராத பாசப் பிணிப்பொழியப் பிஞ்ஞகனபா
லாராத வனபுபெற வாதரித்த வமமடவார
நீராா கெடிலவட நீளக்காயி னீடுபெருஞ்
சீராா திருவதிகை வீரட்டா னஞ்சோந்தார

(௪௨)

சென்றுதிரு வீரட்டா னத்திருந்த செம்பவளக்
குன்றை யடிபணிந்து கோதில சிவசினன
மன்றுமுதற ருங்கி யாவமுறத் தங்கையாற்
முன்று திருப்பணிகள் செய்யத் தொடங்கினார்.

(௪௩)

வேறு.

புலாவதன்முன் நிருவலகு பணிமாறிப் புனிதகன்ற
நலமலியான சாணத்தா னன்குதிரு மெழுககிட்டி
மலர்கொய்து கொடுவந்து மாலகளுந் தொடுத்தமைத்துப்
பலர்புதமும் பண்பிறை நிருப்பணிகள் பலசெய்தார

(௪௪)

நாளுமிகும் பணிசெய்து குறைந்தடையு நன்னுளிற்
கேளுறுமன புறவொழுதுங் கேணமையினா பின்பிறந்தார
கோளுறுதீ வினைமுந்தப் பரசமயங் குறித்ததற்கு
மூளுமனக் கவலையினுன் முற்றவருந் துயருந்நதார.

(௪௫)

தூண்டெவ விளக்கனையா சுடரொளியைத் தொழுதென்னை
யாண்டருளி னீராகி லடியேன்பின வந்தவனை
யீண்டுவினைப் பரசமயக் குழிநின்று மெடுத்தாள
வேண்டுமெனப் பலமுறையும் விண்ணப்பஞ் செய்தனரால்.

(௪௬)

தவமென்று பாய்குககித் தலைபறித்து ின்றுண்ணு
மவமொன்று நெறிவீழ்வான வீழாமே யருளுமெனச்
சிவமொன்று நெறிநின்ற திலகவதி யாபரவப்
பவமொன்றும் வினைதீர்ப்பார திருவுள்ளம் பற்றினார்.

(௪௭)

மன்னுதபோ தனியார்க்குக் கனவின்கண் மழவிடையா
ருண்ணுடைய மனக்கவலை யொழிந்யுன னுடனபிறந்தாள்
முன்னமே முனியாகி யெனையடையத் தவமுயன்ற
னன்னவனை யினிசஞ்ஜை மடுத்தாளவ நெனவருளி.

(௪௮)

பண்டுபுரி நற்றவத்துப் பழுதினன விறைவழுவுந்
தொண்டனாயா ளாதொடங்குளு சூலேவே தனைதன்னை
கண்டருகெற நியரருளக கடுங்கனல்போ லடுங்கொடிய
மண்டுபெருளு சூலையவா வயிறநினிடைப புகததால் (௪௧)

அடைவிலமண் புரிதரும சேனர்வயிற் தடையுமது
வடவனலுங் கொடுவிடமும் வச்சிரமும் பிறவுமாந்
கொடியவெலா மொன்றருகு மெனக்குடரி னைங்குடையப்
படருழந்து நடுங்கியமண பாழியறை யிடைவீழ்ந்தாள். (௫௦)

அசசமயத் திடைத்தாமுன் னகிகரித்து வாயத்துவரும்
விசசைகளாற் றடுத்திடவு மேனமேலு மிகமுடுகி
யுசசமுற் வேதனைநோ யோங்கியெழ வாங்கவாதா
நச்சரவின விடந்தலைக்கொண் டெனமயங்கி நவையுற்றாள். (௫௧)

அவ்நிலைமை கண்டதற்பி னமணகையர் பலரீண்டிக்
கவர்கின்ற விடம்போன்முன் கண்டறியாக் கொடுஞ்சூலை
யிவாதமக்கு வந்ததின்னியாதுசெய லென்றழிந்தாள்
தவமென்று வினைபெருககிச சாபல்லா நெறிசாரவாள். (௫௨)

புண்டலைவன் முருட்டமணர் புலர்ந்துசெய லறியாது
குண்டிகைரீர் மந்திரித்துக் குடிப்பித்துந் தணியாமை
கண்டுமிசப பீலிகொடு காலளவுந் தடவிடவும
பண்டையினு நோவுமிகப் பரிபலத்தா லிடருழந்தார். (௫௩)

தாவாத புகழ்த்தரும சேனர்க்கு வந்தபிணி
யோவாது நினறிடலு மொழியாமை யுணர்ந்தாரா
யாவாநா மென்செய்கோ மென்றழிந்த மனத்தினராய்ப்
போவார்க ளிதுநம்மாற் போககரிதா மெனப்புகனறு. (௫௪)

குண்டர்களுங் கைவிட்டார் கொடுஞ்சூலை மிசைக்கொண்டு
மண்டிமிக மேன்மேலும் பெருகுதலீன் மதிமயங்கிப்
பண்டையுற வுணர்ந்தார்க்குத் திலகவதி யாருளராக
கொண்டவாபா லூட்டுவான் றனைவிட்டா ருறிப்புணர்த்த. (௫௫)

ஆங்கவன்போயத் திருவகிகை தனையடைய வருந்தவததா
பூங்கமழ்ந் தனவனத்தின் புறத்தணையக கண்டுகுறஞ்சி
யீங்கியர் னுமக்கினையா றோவலினால் வந்ததெனத்
திங்குளவோ வெனவினவ மற்றவனுஞ் செப்புவான். (௫௬)

கொல்லாது சூலேநோய் குடாமுடக்கித் தீராமை
யெலலாருங் கைவிட்டா ரிதுசெயலென் முன்பிறந்த
நல்லான்பாற் சென்றியம்பி நானுய்யும் படிசேட்டிங்
கல்லாகும் பொழுதணைவா யென்றொன் றறிவித்தான். (௫௭)

என்றவன்முன் கூறுதலும் யானங்குன் னுடன்போந்து
நன்றறியா ரமண்பாழி நண்ணுகிலே னெனுமாற்றஞ்
சென்றவனுக் குளாயென்று திலகவதி யாமொழிய
வன்றவனு மீண்டுபோய்ப் புகுந்தபடி யவாக்குரைத்தான். (௫௮)

துவ்வார்த்தை கேட்டலுமே யயர்வெய்தி யிதற்கினியா
னெவ்வாறு செயவனென வீசரருள கூடுதலா
லொவ்வாவிப் புன்சமவத தொழியாவித் துயரொழியச
செவ்வாறு சோகிலக வகியாராதான் சோவனென (௫௬)

எடுத்தமனக கருத்துய்ய வெழுதலா லெழுமுயற்சி
யடுதலுமே யயாவொழுகத திருவதிகை யணைவதனுக்
குடுதலும பாபொழிய வறியுறுகுண டுகையொழியாத
தொடுத்தீ வியுமொழியப் போவதற்குத் துணிந்தெழுந்தாரா. (௬௦)

பொயதருமா லுள்ளத்துப் புன்சமண ரிடங்கழிந்து
மெயதருவா னெறியடைவாரா கெண்புடைவை மெயசூழ்ந்து
கைதருவாரா தமையுணரிக் காணாமே யிரவின்கட்
செய்தவமா தவர்வாழ்ந திருவதிகை சென்றடைந்தார். (௬௧)

சுலவியயிற் தகங்கனலுஞ் சூலேனோ யுடன்ஹெடரக்
குலவியெழும் பெருவிரும்புக் கொண்டணையக் குலவனாயோன்
றிலகமணி மதிந்சோகி யெதிர்கொடிரு வதிகையினிற்
றிலகவதி யாரிருநத திருமடததைச சென்றணைந்தாரா (௬௨)

வந்தணைந்து திலகவதி யாரடிமே லுறவணங்கி
நந்தமது குலஞ்செய்த நற்றவததின பயனணையீ
ரிநதவுடற் கொடுஞ்சூலக் கிடைநதடைந்தே னினிமயங்கா
துய்ந்துகரை யேறுநெறி யுரைத்தருளு மெனவுரைத்து. (௬௩)

தாளிணைமேல் விழுந்தயருந் தம்பியார் தமைநோக்கி
யாளுடைய தம்பெருமா னருணினைநது கைதொழுது
கோளில்பர சமயநெறிக் குழியில்விழுந் தறியாது
மூளுமருந் துயருநநதி ரெழுந்திரீ ரெனமொழிந்தார். (௬௪)

மற்றவுரை கேட்டலுமே மருணீக்கி யார்தாழ்
முற்றபிணி யுடனெங்கி யெழுந்துதொழீவுயர்தவத்தோர்
கறறைவே ணியரருளே காணுமிது கழலடைந்தோர்
பறறுப்பாரா தமைப்பணிநது பணிசெயவீரெனப்பணிததாரா. (௬௫)

என்றபொழு தவரருளே யெதிரேற்றக் கொண்டிறைஞ்ச
நின்றதபோ தனியாரு நினமலன்பே ரருணினைநது
சென்றுதிரு வீரட்டம் புகுவதற்குத் திருக்கயிலை
குன்றுடையார் திருநீற்றை யஞ்செழுத்தோ திக்கொடுத்தார். (௬௬)

திருவாளன் நிருநீறு திலகவதி யாரளிப்பப்
பெருவாழ்வு வந்ததெனப் பெருந்தகையாரா பணிந்தேற்றவ
குருவார வணிந்துதமக் குற்றவிடத் துய்யுநெறி
தருவாராய்த் தம்முன்பு வந்தார்பின் றும்வந்தாரா. (௬௭)

நீறணிந்தா ரகத்திருளு நிறைகங்குற் புறத்திருளு
மாறவருந் திருப்பள்ளி யெழுச்சியினின் மாதவஞ்செய்
செடியார் திருவலகுந் திருமெழுக்குந தோண்டியுங்கொண்
டாறணிந்தார் கோயிலினுள வடைந்தவரைக கொடுபுகார். (௬௮)

திரைககெழில் வீரட்டா னத்திருந்த செங்கனக
வகாசிலையா பெருங்கோயி றெழுதுவலங் கொண்டிறைஞ்சித்
தகாததலத்தின மிசைவீழ்து தம்பிரான் திருவருளா
வகாததமிழ்மா லைகனசாதது முணைவுபெற வுணரதுதாப்பா. (சுக)

வேறு.

நீற்றானிறை வாகிய மேனியுட னிறையன்புறு சிந்தையி னேசமிக
மாற்றாபுர மாற்றிய வேதியரை மருளுமபிணி மாயை யறுத்திடுவான்
கூற்றாயின வாறு விலக்ககிலீ றொனீடிய கோதி திருப்பதிகம
போற்றலுல கேழின வருந்தயரும் போமாறெதிரா நினறு புகன்றனால். எடு

மன்னுமபதி கமமது பாடியபின் வயிறுறறடு சூலை மறப்பிணிதா
னநின்ற நிலைக்க ண்கனறிடலு மடியேனுயி ரோடரு டந்ததெனச்
செந்நின்ற பரம்பொரு ளானவாதந் திருவாருள பெற்ற சிறப்புடையோர்
முன்னின்ற தெருட்சி மருட்சியினுன முதலவனகரு ணைக்கடன மூழ்கினரோ.

அங்கங்க ளடங்க வுரோமமெலா மடையப்புள கங்கண் முகிழ்த்தலரப்
பொங்கும்புனல் கண்கள் பொழிந்திழியப் புவிமீது விழுந்து புரண்டயர்வா
ரிங்கெனசெய லுற்ற பிழைப்பதன லேறாத பெருந்திட றோரிடநின்
நங்குங்கரு ணைப்பெரு வெள்ளமிடத்தகுமோவென வினன்ன தாமொழிவா.

பொய்வாய்மை பெருக்கிய புன்சமயப் பொறியில்சம னீசா புறத்துறையா,
மவவாழ்குழி யினகண விழுந்தெழுமா றறியாது மயங்கி யவம்புரிவேன,மை
வாச நறுங்குழன் ழாமலையான் மணவாளன் மலாக்கழல் வந்தடையு, மிவ்வா
ழ்வு பெறத்தரு சூலையினுக் கெதிர்செய்குறை யென்கொ லெனத்தொழுவார்.

மேவுற்றவீவ் வேலையி னீடியசீர் வீரட்ட மமாந்த பிரானருளாற்
பாவுற்றலா செந்தமி ழின்சொல்வளப் பதிகத்தொடை பாடிய பான்மையினு
னவுக்கர சென்னுல கேழினுநின் னன்னும நயப்புற மன்னுகவென்
றியாவாக்கும்வியப்புறமஞ்சறைவானிடையேயொருவாய்மையெழுந்ததுவே.

இத்தன்மை நிகழ்ந்துழி நாவின்மொழிக் கிறையாகிய வன்பரு மிந்நெடுநா
ட், சித்தநதிகழ் தீவினே யேனடையுந் திருவோவிது வென்று தெருண்டறியா,
வததன்மைய னாய விராவணனுக் கருளுங்கரு ணைத்திற மானவதன், மெய்தத
ன்மை யறிந்து துதிப்பதுவே மேலகொண்டு வணங்கினா மெய்யுறவே. (எடு)

பரசங்கரு ணைப்பெரி யோனருளப பறிபுறநலை யோநெறி பாழ்படவந,
தரசிங்கருள பெற்றுல குய்ந்ததென வடியாபுடை சூழ்தி கைப்பதிதான, மூர
சம்பட கந்துடி தண்ணுமையாழ் முழுவங்கிளை துந்துயி கண்டையுட, னீனா
சங்கொலி யெங்கு முழங்குதலா னெடுமாகட லென்ன நிறைந்துளதே. (எசு)

மையற்றுகை யேறி மகிழ்ந்தலாசீர் வாசீசா மனத்தொடு வாய்மையுடன்
மெய்யுற்ற திருப்பணி செய்பவராய் விரவுஞ்சிவ சின்னம் விளங்கிட வே
யெய்துற்ற தியான மறவுணர்வு மீறின்றி யெழுந்திரு வாசகமுங்
கையிற்றிக மும்முழ வாரமுடன் கைக்கொண்டு கசிகது கலந்தனரோ. (எள)

மெய்மைப்பணி செய்த விருப்பதனல் விண்ணோந்தனி நாயக ணாக்கழலிற்,
றம்மிச்சை நிரம்ப வரம்பெறுமத தன்மைப்பதி மேவிய தாபதியார், பொய்மை
சமயப்பிணி விட்டவாழுன் போதுமபிணி விட்டரு எரிப்பொருளா, வெம
மைப்பணி கொள்கரு ணைத்திறமிங் கியார்பெற்றன னொன்ன விறைஞ்சினரோ.

வேறு.

இன்ன தன்மையி லிவாசிவ நெறியினை யெய்தி
மன்னு பேரருள் பெற்றிடா நீங்கிய வண்ணம்
பன்னு தொன்மையிற் பாடலி புத்திர நகரிந்
புனமை யேபுரி யமணாதாங் கேட்டது பொருராய். (எக)

தருமு சேனர்க்கு வந்தவுத் தடுப்பருஞ் சூலை
யொருவ ராலுமிங் கொழிந்திடா மையினவ ருயப்போய்ப்
பெருகு சைவராய்ப் பெயர்நதுதம் பினியொழித துயந்தா
மருவு நம்பெருஞ் சமயம்வீழ்ந ததுவென மருள்வார (அய)

மலையும் பல்சம யங்களும் வென்றுறம் றவரா
னிலையும் பெறறவிந நெறியினி யழிந்ததென் றமூங்கிக
கொலையும் பொயமையு மிலமென்று கொடுநதொழில் புரிவோ
தலையும் பீலியுந் தாழ்வந தொருசிறை சார்ந்தார். (அக)

இவ்வ கைப்பல வமணாக மெருட னீண்டி
மெய்வ கைத்திற மறிந்திடில வேதனும் வெருண்டு
சைவ னாகிநம விருத்தியுந் தவிராகமுந் றினிநாரு
செய்வ தெனனென வஞ்சனை தெரிந்துசித் திரிப்பார. (அஉ)

தவ்வை சைவத்து நின்றலிற் றருமசே னருந்தாம்
பொயவ குதத்தோர் சூலேதிர திலதெனப் போயிங்
செவ்வ மாகவங் செய்திருந் சமயவங் கனமுந்
தெய்வ நின்றையுஞ் செய்தன னொன்சொலத் தெளிந்தார். (அக)

சொன்ன வண்ணமே செய்வது துணிந்ததுன் மதியோ
முன்ன நாருசென்று முறைப்படு வோமென முயனறே
யின்ன தன்மையி லிருட்குழாரு செல்வது போல
மன்ன னாகிய பல்லவ னகரில்வந் தணைநதார். (அச)

உடையொழிந்தொரு பேச்சுடை யின்றிரின் றுண்போ
கடைய னைந்தவன் வாயில்கா வலருக்கு நாங்க
ளடைய வந்தமை யரசனுக் கறிவியு மென்ன
விடைய றிந்துபுக கவருநத மிறைவனுக் கிசைத்தார். (அரு)

வேறு

அடிகண்மா ரெல்லாரு மாகுலமாய மிகவழிநது
கொடிதுடங்கு திருவாயிற் புறத்தணைநதா ரெனக்கூற
வடிநெடுவேன் மன்னவனு மறறவாசார பாதலிற்
கடித்தணைவா னவாக்குற்ற தென்கொலெனக் கவன்றுரைத்தான். (அசு)

தடைகாவ லுடையார்கள் புருதவிடக் காவலன்பா
னடையாடுந் தொழிலுடையார நண்ணித்தா மெண்ணியவா
றுடையாரா கியதரும சேனாபிணி யுற்றாராய்ச
சடையானுக் காளாய்நின் சமயமழித் தானொன்றார். (அஎ)

விரையலங்கற் பல்லவனு மதுகேட்டு வெருண்டெழுந்து
புளையுடைய மனத்தினராய்ப் போவதற்குப் பொய்ப்பிணிகொண்
டுரைசிறந்த சமயத்தை யழித்தொழியப் பெறுவதே
சுனாயிறவத் திரிதனுக் கென்செய்வ தெனக்கனன்றான். (அஅ)

தலைநெறியா கியசமயந் தன்னையழித் துன்னுடைய
நிலைநின்ற தொலவரம்பி நெறியழித்த பொறியிலியை
யலைபுரிவா யெனப்பரவி வாயாலஞ் சாதுடைத்தார
கொலைபுரியா நிலைகொண்டு மொய்யொழுது மமண்குண்டர். (அக)

அருள்கொண்ட வுணர்வின்றி நெறிகோடி யறிவென்று
மருள்கொண்ட மனவனு மந்திரிக டமைநோக்கித்
தெருள்கொண்டோ ரிவாசொன்ன தீயோனைச் செறுவதற்குப்
பொருள்கொண்டு விடாதெனபாற் கொடுவாரு மெனப்புகனருன. (கஃ)

அரசனது பணிதலைநின் தமைச்சாகளு மநிலையே
முரசுதிருந தானையொடு முனசென்று முகிலகூழ்நது
வினாசெறியுஞ் சோலைகூழ் திருவதிகை தனைமேவிப்
பரசமயப் பற்றறுத்த பாணமையினா பாறசெனரா. (கக)

சென்றனைநத வமைச்சருடன் சேனைவீ ரருஞகூழ்நது
மினையவரு புரிவேணி வேதியனா ரடியவரை
யினறுதுமை யரசனழைக கெமைவிடுததான போதுமென
நின்றவரை நோநோக்கி நிறைதவததோ ருணாசெயவார. (கஉ)

நாமார்க்குங் குடியல்லோ மென்றெடுத்த நான்மறையின்
கோமானை நதியினுடன் குளிரமதிவாழ் சடையானைத்
தேமாலைச் செந்தமிழின் செழுந்திருத்தாண் டகம்பாடி
யாமாறு நீரழைக்கு மடைவிலமென றருளசெயதார. (கக)

ஆண்டவர சருளசெய்யக் கேட்டவரு மடிவணங்கி
வேண்டியவாக கொண்டேக விடையுடைத்தார திருத்தொண்ட
ரீண்டவரும் வினைகளுக்கெம பிராணுளனென நினைந்திருந்தார
முண்டசினப் போரீமனன முனனைநதவ கறிவித்தார (கக)

பல்லவனு மதுகேட்டுப் பாங்கிருந்த பாயுடுக்கை
வல்லமணா தமைநோக்கி மறவனைச் செய்வதினிச
சொல்லுமென வறந்துநத தமக்குறுதியறியாத
புல்லறிவோ ரஞ்சாது நீற்றறையில விடப்புகனரா. (கக)

அருகனைந்தார தமைநோக்கி யவ்வண்ணஞ் செய்கவெனப்
பெருஞ்சினக கொடுங்கோலான் மொழிநதிடலு மபெருந்தகையை
யுருகுபெருந தழல்வெயமை நீற்றறையி னுள்ளிருத்தித்
திருகுசருந தாடகொளுவிச் சேமங்கன செய்தமைத்தார. (கக)

ஆண்டவர சதனகத்து ளனைநதபொழு தம்பலத்துத்
தாண்டவமுன புரிந்தருளுந தாணிழலைத் தலைகொண்டே
யீண்டவருந துயருளதோ வீசனடி யாக்கென்று
முண்டமன நோநோக்கி முதல்வனையே தொழுகிருந்தார. (கக)

வெய்யநீற் றறையதுதான் வீங்கினவே னிற்பருவந
தைவருதனை டெனறலனை தண்கழுநீர்த தடம்போன்று
மொய்யொளியெண் ணிலவலர்நது முரறையா மொலியினதா
யையாதிரு வடிநீழ் லருளாகிக குளிரந்ததே. (கக)

வேறு,

மாசின்மதி நீடுபுனன் மன்னிவளர் சென்னியனைப்
பேசவினி யானையுல காளுடைய பிஞ்ஞகனை
மீசனையெம பெருமானை யெவ்வயிருந் தருவர்களை
யாசையிலா ராவமுதை யடிவணங்கி யினிதிருநதார். (௧௬)

ஒருநூநான் கழிந்ததற்பி னுணர்விலம ணனாயழைத்துப்
பாருமினி நீற்றறையை யெனவுரைத்தான் பலவவனுங்
காரிருண்ட குழாமபோலு முருவுடைய காரமணா
தேருநிலை யிலலாதா நீற்றறையைத் திறநதார்கள். (௩௩)

ஆனந்த வெள்ளத்தி னிடைமூழ்கி யம்பலவா
தேனுநது மலாப்பாதத் தழுதுண்டு தெளிவெய்தி
பூனநதா னிலராகி யுலநதிருநதா தமமைக்கண்
உனநதவ கியதிலதா மென்னவதி சயமென்றா. (௩௧)

அதிசயமன் றிதுமுனை யமன்சமயச சாதகத்தா
லிதுசெய்து பிழைத்திருநதா னெனவேந்தற குரைசெய்து
மதிசெயவ தினிக்கொடிய வலவிடமூட் டெவதென்று
முதிர்வரும் பாதகத்தோ முடைவாயான மொழிநதார்கள். (௩௨)

ஆங்கதுகேட் டலுங்கொடிய வமணசாராபற் கெடுமனன
னோங்குபெரு மையலினு னஞ்சூட்டு மெனவுரைப்பத்
தேவகாதா திருநாவுக் கரசனாயத் தியவிடப்
பாங்குடைய பாலடிசி லமுதுசெயப் பண்ணினா. (௩௪)

நஞ்சமமு தாமெங்க ணாதனடி யாக்கென்று
வஞ்சமிகு நெஞ்சுடையா வஞ்சனையாம படியறிந்தே
செஞ்சுடையா சோவின்கருந் திறலுடையா தீவிடத்தால்,
வெஞ்சமண ரிடுவித்த பாலடிசின் மிசைநதிருநதா (௩௫)

பொடியார்குந் திருமேனிப் புனிதாக்குப் புவனங்கண்
முடிவாக்குந் துயர்நீங்க முனைவிட மமுதாற
படியார்கு மறிவரிய பசுபதியார் தமமுடைய
வடியார்கு நஞ்சமுத மாவதுதா ண்புத்தமோ (௩௬)

அவவிடத்தை யாண்டவர சமுதுசெய்து முன்னிருப்ப
வெவ்விடமு மமுதாயிற் றெனவமணா வெருக்கொண்டே
யிவ்விடத்தி லிவன்பிழைக்கி லெமக்கெல்லா மிறுதியெனத்
தெவவிடத்துச் செயல்புரியுங் காவலறஞ்ச செப்புவார. (௩௭)

நஞ்சுக்கலந் தூட்டிடவு நஞ்சமயத் தினில்விடந்நீ
தஞ்சமுடை மநதிரத்தாற் சாதியா வகைத்தெதா
னெஞ்சும்கை யவறகிலதே லெமமுயிரு ரினமுறையுந்
துஞ்சமுது திடமென்றா சூழ்வினையின றுறைநின்றா. (௩௮)

மற்றவாத மொழிகேட்டு மதிசெட்ட மன்னவனுஞ்
செற்றவனை யினிக்கடியுந் திறமெவவா நெனசெசெப்ப
வற்றவரு மந்திரசா தகநாவக னொழித்திடநின்
கொற்றவயக களிநெதிரே விடுவதெனக் கூறினா. (௩௯)

மாபாலிக் கடையமணா வாசீசத் திருவடியாங்
காபாலி யடியவாபாற் கடக்களிற்றை விடுகென்னப்
பூபாலா செயனமேற்கொன புலத்தொழிலோ னவாதம்மேற்
கோபாதி சயமான கொலைக்களிற்றை விடச் சொன்னான்

(நாக)

கூடத்தைக் குத்தியொரு குன்றமெனப் புறப்பட்டு
மாடத்தை மறித்திட்டு மண்டபங்க னெடுத்தெறித்
தாடத்திற் பரிகாரா தலையிடறிக் கடக்களிற்றின
வேடத்தால வருங்குற்றின மிக்கதொரு விறலவேழம்.

(நாய)

வேறு

பாசத்தொடை நிகளத்தொடர் பறியத்தறி முறியா
மீசுற்றிய பறவைகளுலம் வெருவத்துணி விலகா
வூசறகர மெகிசுற்றிட வுரறிப்பரி யுழர
வாசக்கட மழைமுற்பட மதவெற்பெதிர வருமால்.

(நாயக)

இடியுற்றெழு மொலியிற்றிசை யிபமுட்கிட வடியிற்
படிபுக்குற நெளியப்படா பவனக்கதி விசையிற்
கடிதுற்றடு செயலிறகிளா கடலிற்படு கடையின
முடிவிற்கன லெனமுற்சின முடுகிக்கடு கியதே.

(நாயுட)

மாடுற்றனை யிவுளிகுல மறியச்செறி வயிரக
கோடுற்றிரு பிளவிட்டறு குறைக்ககொடு முறியச
சாடுற்றிடு மதிதெற்றிகள சரியப்புடை யணிசெற்
ருடுற்றகல் வெளியுற்றதவ் வடாக்ககுல வனாயே.

(நாயக)

பாவககொடு வினைமுற்றிய படிதுற்றடு கொடியோர்
நாவுக்கர செகிமுற்கொடு நனுகிக்கரு வனாபோ
லேவிசசெறு பொருக்ககசரி யினையுத்திட வெருளார்
சேவற்றிகழ பவாபொறகழ நெளியுற்றனா பெரியோர்.

(நாயச)

வேறு.

ஆண்ண லருந்தவ வேந்த ரானைத் மேலவர்க் கண்டு
விண்ணவா தம்பெரு மானை விடையுகந் தேறும் பிரானைச்
சுண்ணவெண சந்தனச சாந்து தொடுத்த திருப்பதி கத்தை
மண்ணுல ருயய வெடுத்த மகிழ்வுட னேபாடு கினரா.

(நாயடு)

வஞ்சகர் விட்ட சினப்போ மதவெங் களிற்றினை நோக்கிச்
செஞ்சடை நீண்முடிக் கூடதா தேவாக்குந் தேவா பிராணா
வெஞ்சடா மூவிலைச சூல வீரட்டா தமமடி யோநா
மஞ்சவ தில்லையென் நென்றே யருந்தமிழ் பாடி யறைந்தார்.

(நாயச)

தண்டமிழ் மாலைகள் பாடித் தம்பெரு மாண்சர ணைக்
கொண்ட கருத்தி லிருந்து குலாவிய வன்புறு கொளகைத்
தொண்டரை முன்வல மாகச சூழ்ந்தெகிர தாழ்ந்து நிலத்தி
லெண்டிசை யோர்களுங் காண விறைஞ்சி யெழுந்தது வேழம்.

(நாயுள)

ஆண்ட வரசை வணங்கி யஞ்சியவ் வேழம் பெயரத்
தூண்டிய மேன்மறப் பாகா தொடக்கி யடர்த்துத் திரித்து
மீண்டு மதனை யவாமேன் மிறைசெய்து காட்டிட வீசி
யீண்டவா தங்களை யேகொன றமணாமே லோடிற் நெகிர்ந்தே.

(நாயுடி)

ஒடி யருகாக டம்மை யுழறி மிதித்துப் பிளந்து
நாடிப் பலளாயுங் கொன்று நகரங் கலங்கி மறுக
நீடிய வேலை கலக்கு நெடுமந் தரகிரி போல
வாடியல் யானையம் மன்னற காகுல மாக்கிய தன்றே. (௧௮௧)

யானையின் கையிற் பிழைத்த வவ்வமண் கையர்க ளெல்லா
மான மழிநது மயங்கி வருந்திய சிந்தைய ராகித்
தானே நிலமன்னன் றாளிற் றனிததனி வீழ்நது புலம்ப
மேன்மை நெறிவிட்ட வேந்தன வெகுணடினிச செய்வதெ னென்றான். (௧௮௨)

நங்கன் சமயத்தி னின்றே நாடிய முட்டி நிலையா
லெங்க ளெதிரோ றழிய் யானையா லிவ்வண்ண நின்சீர்
பங்கப் படுததவன போகப் பரிபவந தீரு முனக்குப
பொங்கழல் போக கதனபின புகையகன றுலென வென்றா. (௧௮௩)

அல்லிரு ளன்னவா கூற வரும்பெரும பாவத் தவன்றான
றொலிலை சமய மழிததுத் துயரம் விளைத்தவன றனனைச
சொல்லு மினிசசெயவ செனைச் சூழ்ச்சி முடிசுகுந தொழிலோர்
கலலுடன பாசம பிணித்துக் கடலிடைப் பாயசசுவ தென்றா (௧௮௪)

ஆங்கது கேட்ட வரச னவவினை மாகக்களை நோக்கித்
தீவரு புரிந்தவன றன்னைச சேம முறக்கொண்டு போகிப்
பாங்கொரு கலவி லணைத்துப் பாசம பிணித்தோர் பட வில
வீங்கொலி வேலையி லேற்றி வீழ்சதுமி னென்று விடுத்தான (௧௮௫)

அவ்வினை செய்திடப் போக்கு மவருடன் போயருந் கந்த
வெவ்வினை யாளருளு சென்று மேவிட நாவுக கரசர்
செவ்விய தந்திரு வுள்ளரு சிறப்ப வவருடன் சென்றா
பவ்வத்தின மன்னவன சொன்ன படிமுடித் தாரப் பதகா. (௧௮௬)

அப்பரி சவ்வினை முற்றி யவரகன் றேகிய பினை
ரொப்பரு மாகடல புகக வுறைப்புடை மெயத்தொண்டா தாழு
மெப்பரி சாயினு மாக வேததுவ னெந்தையை யென்று
செப்பிய வண்டமிழ் தன்னற சிவனரு செழுததுந் துதிப்பா (௧௮௭)

சொற்றினை வேதிய னென்னுந் தூய்மொழி
நற்றமிழ் மாலையா நமச்சி வாயவென்
நற்றமுன் காகுமஞ் செழுததை யன்பொடு
பறிய வுணர்வினா பதிகம பாடினா. (௧௮௮)

பெருகிய வன்பினர் பிடித்த பெறரியால்
வருமல ரோனமுத் லமரர் வாழ்த்துதற்
கரியவஞ் செழுததையு மரசு போற்றிடக்
கருநெடுங் கடலினுட் கன்மி தந்ததே. (௧௮௯)

அப்பெருங் கல்லுமங் கரசு மேல்கொளத்
தெப்பமாய் மிதத்தலிற் செறிந்த பாசமுந்
தப்பிய ததனமிசை யிருந்த தாவில்சீர்
மெயப்பெருந் தொண்டனா விளங்கித் தோன்றினார். (௧௯௦)

இருவீனைப் பாசமு மலகக லாாததலின்
வருபவக கடலிலவீழ் மாகக னேறிட
வருளுமெய யஞ்செழுத தரசை யிக்கட
லொருகனமே லேற்றிட லுனாக்க வேண்டுமோ (நாஉக)

அருணயந தஞ்செழுத தேததப பெற்றவச
கருணைநா வரசினைத திணாகக ரங்களாற
நெருணெறி நீாமையிற சிரத்திற ருங்கிட
வருணனுஞ் செயதனன முனபு மாதவம. (நாகு)

வாயநதசோ வருணனே வாககின மனனாச
சோந்தடை கருங்கலே சிவிகை யாயிட
வேந்தியே கொண்டெழுந தருளு வித்தனன
பூந்திருப பாதிரிப புலியூப பாங்கரில (நாகு)

அததிருப பதியினி லணைநத வன்பனா
மெயத்தவக குழாமெலா மேவி யாாததெழ
வெத்திசை யினுமர வென்னு மோசைபோற்
தததுநீப பெருங்கட ருனு மாரத்ததே (நாகு)

தொழுந்தகை நாலினு கரசுந தொண்டாமுன
செழுந்திருப பாதிரிப புலியூத திங்கனவெண்
கொழுந்தணி சடையகாக குமபிட டனபுற
விழுந்தெழுந தருணெறி விளங்கப பாடுவா
வேறு (நாகு)

ஈனருளு மாயெனக கெந்தையு மாகி யெனவெடுத்தத
தோனருத துணையா யிருந்தனன நன்னடி யோங்கடகென்று
வானருழ புன்றகங்கை வாழ்சடை யானேமற நெவவுயிரக்குரு
சானரு மொருவனைத் தண்டமிழ மால்கள சாததினோ. (நாகு)

மற்று மினையன வண்டமிழ் மால்கள் பாடிவைகி
வெற்றி மழவிடை வீரட்டா பாத மிகவினைவா
ஹற்றெனா காதலி னங்குன்ன தேகியொன னூபுரங்கள்
செற்றவா வாழுக திருவதி கைப்பதி சென்றடைவா (நாகு)

தேவா பீரானறிரு மாணி குழியுந தினைநகரு
மேவினா சென்று விருமபிய சொனமலா கொண்டிறைஞ்சிப
பூவலர் சோலை மணமடி புலலப பொருணமொழியின்
காவலா செலவத திருக்கெடி லததைக கடந்தனைந்தா (நாகு)

வெஞ்சுமண குண்டாகள செயவித்த திய மிறைகனெல்லா
மெஞ்சுவென நேறிய வின்றமிழ்ச் சொழந்தருள
மஞ்சிவா மாடத திருவதி கைப்பதி வாண்டொல்லா
தஞ்செயல பொங்கத தழங்கொலி மங்கலஞ் சாற்றலுற்றா. (நாகு)

மணிநெடுந தோனம வணகுலை பூக மடற்கதவி
யினையுற நாட்டி யெழுங்லைக கோபுரந தெற்றியெங்குந
தணிவில பெருகொளித தாமங்க ணற்றிச்செஞ் சாறநீவி
யணிநகா முனை யணிமே லணிசெய தலங்கரித்தா. (நாகு)

மன்னிய வன்பின் வளநகா மாநதா வயங்கிழையா
ரின்னிய ஓதமு மேழிசை யோசையு மெங்குமலிம்மப்
பொன்னியல் சண்ணமும் பூவும் பொரிகளுந் தூவியெங்கூந்
தொன்னக ரினபுறஞ் சூழ்ந்தெனா கொண்டனா தொண்டனாயே. (௮௩௯)

தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன மேனியுந் தாழ்வடமு
நாயகன சேவடி தைவருஞ் சிந்தையு நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும பதிகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ வாயு முடையா புருந்தனா வீதியுள்ளே. (௮௪௦)

கண்டார்கள் கைதலை மேற்குவித கிந்தக கருணைகண்டான்
மிண்டாய செயகை யமணகையா தீங்கு விளைக்கச்சென்ற
முண்டா யினவண்ண மெவ்வண்ண மென்றுரைப் பாரகன பின்னுந்
தொண்டாண்டு கொண்ட பிரானைத் தொழுது துதித்தனோ (௮௪௧)

இவ்வண்ணம் போல வெனைப்பல மார்க்க வியம்பியேதத்
மெய்வண்ண நீற்றொளி மேவுங் குழாங்கன விரவிச்செல்ல
வவ்வண்ண நண்ணிய வனபநும வந்தெய்தி யமபவநச
செவ்வண்ணா கோயிற நிருவீரட் டானதைச சோந்தனோ. (௮௪௨)

உமபாதங் கோனை யுடைய பிரானையுள் புகுகிறைஞ்சி
நம்புறு மனபி னயப்பறு காதலி னுற்றினைத்தே
யெய்பெரு மான்றனை யேழையெ னுன்பண டிகழ்ந்ததென்று
தம்பரி வாற்றிருத தாண்டகச் செந்தமிழ் சாற்றிவாழ்ந்தார். (௮௪௩)

வேறு
ஆரியயனுக் கரியானை யடியவருக கெளரியானை
விரிபுனல்குழ திருவதிகை வீரட்டா னத்தமுதைத்
தெரிவரிய பெருந்தன்மைந் திருநாவுக் கரசுமனம்
பரிவுறசெந் தமிழ்ப்பாட்டுப் பலபாடிப் பணிசெயுநான் (௮௪௪)

புல்லறிவிற சமணாககாப் பொல்லாங்கு புரிந்கொழுகும்
பல்லவனுந் தன்னுடைய பழவினைப்பா சம்பறிய
வல்லலொழிந் தங்கெய்தி யாண்டவர சினைப்பணிந்த
வல்லமணா தமைந்தது மழவிடையோன ருளடைந்தான். (௮௪௫)

ஈடறியாச் சமணாமொழி பொயயென்று மெய்யுணர்ந்த
காடவனுந் திருவதிகை நகரினகட் கண்ணுதற்குப்
பாடலிபுத் திரத்திலமண பள்ளியொடு பாழிகளுங்
கூடலிபுத் துகுகொணர்ந்து குணதரவீச சுரமெடுத்தான் (௮௪௬)

இந்நாளிற் நிரப்பணிகள செய்கின்ற வினறமிழ்க்கு
மனனுன வாசீசத் திருமுனியு மதிசசடைமேற
பனனுக் கணிகந்தவாசம் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சிச
சொன்னுமத் தமிழ்புனைந்து தொண்டிசெய்வான் ரெட்டாந்தெழுவார் (௮௪௭)

திருவதிகைப் பதிமருங்கு திருவெண்ணெய் நலலூரு
மருளுதிரு வாமாதனா திருக்கோவ லூரமுதலா
மருவுதிருப் பதிபிறவும் வணங்கிவளந் தமிழ்பாடிப்
பெருகுவருப் புடனவிடையா மகிழ்பெண்ணு கடமனைந்தார். (௮௪௮)

காவளரு மாடங்கு கலந்தமறை யொவ்வளாகருரு
சீருடையந தணாவாமுரு செழுமபதியி னகததெயதி
வாசடையா மன்னுதிருத துங்கானை மாடத்தைப்
பாபரவந திருமுனிவா பணிந்தேத்திப் பரவினா (௧௪௧)

புன்னெறியா மமணசமயத் தொட கருண்டு போந்தவுட
நன்னுடனே யுயிரவாழ்த தரியேனான நரிபபதனாக
கென்னுடைய நாயகினை னிலச்சினையிட டருளென்று
பன்னுசெழுந தமிழ்மாலே முன்னினறு பாடுவாரா. (௧௪௨)

பொன்னாந்த திருவடிககென விண்ணப்ப மெனநெடுதி
முன்னுகி யெப்பொருட்கு முடிவாகி நின்றானை
தன்னுகத் துமைபாகவ கொண்டானைச் சங்கரனை
நன்னுமத் திருவிருத்த நலஞ்சிறக்கப் பாடிதலும் (௧௪௩)

நீதிதிருத துங்கானை மாடத்து நிலவுகின்ற
வாடகமே ருச்சிலையா னருளாலோர் சிவபூத
மாடொருவ ரறியாமே வாசீசா திருத்தோளிற்
சேயொழு விலைசுருளு சின்விடையி னுடனசாதத. (௧௪௪)

துங்கவாதந திருத்தோளி லாந்ததிரு விலச்சினையத்
தாங்கண்டு மனங்கனித்துத் தம்பெருமா னருண்ணைந்து
துங்கருவி கணபொழியத் தொழுதுவிழுந் தாராவதா
லோங்கியசிக் தையராதி யுயநதெழிந்தே நெனவெழுந்தாரா. (௧௪௫)

துங்கானை மாடத்துச் சுடாககொழுந்தி னடிபரவிப்
பாங்காகத் திருத்தொண்டு செயதுபயின் தமருநாட்
பூங்கான மணங்கமழும பொருவிறிரு வரசநுறைபு
தேங்காவின் முகிலுறவருந் திருமுதுகுன் தமுமபணிந்து (௧௪௬)

வண்டமிழ்மென மலாமாலே புனைந்தருளி ாருங்குளாள்
தன்னெறநீர்ப் பதிகளிலுந் தனிவிடையா மேவியிடங்
கொண்டருளுந் தானங்கள் குமபிடடுக் குணநிசைமேற
புண்டரிகத் தடஞ்சூழநத் திவாககணாயே போதுவாரா (௧௪௭)

ஆனாத சீர்த்திலலை யமபலத்தே யாடுகின்ற
வான்று புடைபரக்கு மலாசசடையா ரடிவணங்கி
யுனது முயிராறு முள்ளபயன் கொள்ளுந்
தேனரு மலாசசோலேத் திருத்திலலை மருங்கணைந்தாரா. (௧௪௮)

வேறு

நாவுக் கரசரு மிருவாக கரியவா நடமா டியதிரு வெலலைப்பான்
மேவித் தலமுந் மெயயிறு நெழுதபின் மேனீம வெழுதரு வினாவோடுங்
காவிற களிமயின் மகிழ்வுற நெகிரொதி ராடக் கடிக்கழ் கமலஞ்சூழ
வாவித் தடமலா வதனம் பொலிவுறு மருத்த தண்பனை வழிவந்தாரா. (௧௪௯)

முருகிற செறியிதழ் முளரிப் படுகரின் முதுமே திகளபுது மலாமேயு
மருகிற செறிவன் மெனமிக் குயாகழை யளவிற பெருகிட வளரிககுப்
பெருகிப் புடைமுதிர் தானஞ் சொரிவன் பெரியோ ரவாதிரு வடிவைக்கண்
டுருகிப் பரிவுறு புளலகண் பொழிவன் வெனமுன் புளவன் வயலெங்கும்

அறிவிற பெரியவ ரயனெற பணைவய லவைபிற படுமவகை யணைகின்றார்
பிறவிப பவநெறி விடுவீ ரிருவினை பெருகித் தொடாபிணி யுறுபாசம்
பறிவற நிதவணை யுமினென நிருபுடை பயிலகுழ சினைமிசை குயிலகூவுஞ்
செறிவிற பலதரு கிலையிற பொலிவுறு திருநட தணவன மெதிரகண்டாா.

அவாமுன பணிவொடு தொழுதவ கணைவுற வணிகொம் பரினமிசை யரு
கெருகுந், தவமுன புரிதலில வருதொண டெனுநிலை தலைநின் றுயாதமி ழிறை
யோரா, மிவாதந் திருவடி வதுகண டதிசய மெனவந தெதிரா கரவெனநே, சி
வமுன பயின்மொழி பகாகின றனவளா சிறைமென கிளியொடு சிறுபூவை

அஞ்சொற் நிருமறை யவாமுன பகாதலு மவருந தொழுதுமு னனிகூரு நெ
ஞ்சிற பெருகிய மகிழவுங் காதலு நிறையன பொடுமுனா தடுமாநச, செஞ்சொ
ற நிருமறை மொழியந் தணாபயி நிலலேததிரநக லொலேப்பான, மஞ்சிற்
பொலிநெடு மதிவகுழ் குடதிசை மணிவா யிறபுறம் வந்துறநர். (ராசுக)

அல்லற் பவமற வருளுந் தவமுத லடியா டொதிரகொள வவரோடு
மலலற புனலகமழ் மாடே வாயிலின வழிபுக செதிரதொழு தணைவந்துர்
சல்வித துறைபல வருமா மறைமுதல ககாகண டுடையவா கழல்பேணுஞ்
செல்வக குடிநிறை நலவைப பிடைவளா சிவமே நிலவிய திருவீதி (ராசுஉ)

நவமின சுடாமணி நெடுமா லையுநறு மலாமா லையுநிறை திருவீதிப
புவனங் களினமுத லிமையோரா தடமுடி பொருதீந் தியமணி போகட்டிப்
பவனன பணிசெய வருணன புனலகொடு பணிமா நவுமவை பழுதாமென
நெவருந் தொழுதெழு மடியாா திருவல கிடுவாா குளிர்புனல விடுவார்கள

மேலம் பரதல நிறையுங் கொடிகளில் விரிவெங் கதிராதுழை வரிதாருங்
கோலம் பெருகிய திருவீ தியைமுறை குலவும பெருமையா பணிவறநே
ஞாலந் திகழ்திரு மறையின பெருகொலி நலமா முனிவாக டிதியோடு
மோலம் பெருகிய நிலையேழ் கோபுர முறமெய் கொடுதொழு துளபுக்காா

வளர்பொற கனமணி திருமா னிகையினை வலமவந் தலமரு வரை லெல்லா
வளவிற பெருகிய வாவாத் திடையெழு மனபின கடனிறை யுடலெவரும
புளகச செறிகிரை விரவத திருமலி பொறகோ புரமது புகுவாாமுன
கனனிற்பொலிவிட முடையாநடநவில கனகபபொதுவெதிரகணனுந்ரா.

நீடுந் திருவுட னிகழும் பெருகொளி நிறையம் பலகினை வறநேரோ
கூடும் படிவரு மனபா லின்புறு குணமுன பெறவரு நிலைகூடச
தேடும் பிரமனு மாலுந் தேவரு முதலாம் யோனிக் டெளியொனாறு
வாடுங் கழல்புரி யமுதத் திருநட மாரா வகைதொழு தாாகினுரா. (ராசுசு)

கையுந் தலைமிசை புணையஞ் சலியன கண்ணும பொழிமறை யொழியாதே
பெயயுந் தகையன கரணங் கருமுட னுருகும் பரிவின பேறெயது
மெயயுந் தகையிசை விழுமுன பெழுதரு மினழுழ் சடையொடு நினருடு
மையன் நிருநட மெதிராகும் பிடுமவ ராவம் பெருகுத லளவின்ருல (ராசு௭)

இத்தன் மையர்பல முறையுந் தொழுதெழ் வெனறெய தினையென மன்றடு,
மத்தன் நிருவருள் பொழியுங் கருணையி னுளுபெற் நிதவரு மாநநத, மெய்
த்தன் மையினிலவி ருத்தத் திருமொழி பாடிப் பினையு மேனமேலுஞ், சித்
தம் பெருகிய பரிவா லின்புறு திருநே ரிசைமொழி பசர்கின்றார். (ராசு௮)

வேறு

பத்தனயப் பாட மாட்டே நென்றுமுன நெடுத்தப பண்ணு
லத்தாவுன் னூடல் காண்பா னடியனேன வந்த வாறென்
றீத்கிறம் போற்றி நீனதே யினழமிழ் மாலு பாடிக
கைத்திருத தொண்டு செய்யுங் காதலீற பணிந்து போந்தாரா

(ராகுக)

நீடிய மணியின சோதி நிறைகிரு முனநின் மாடு
மாயொ கொடிசூழ் பொற்றோ மாமணி வீதி யுளளுங்
கூடிய பணிகள் செயது குமபிநெ தொழிலா ராகிப
பாடிய புனித வாக்கின பணிகளும் பயிலச செயவாரா

(ராகு)

அருட்பெரு மகிழ்ச்சி பொங்க வன்னம்பா லிக்கு மென்னுந்
திருக்குற ந்தொகைகள் பாடித் திருவுழ வாரங் கொண்டு
பெருத்தெழு காத லோடும் பெருந்திருத தொண்டு செயது
வீருப்பறு மேனி கண்ணீர் வெண்ணீற்று வண்ட லாட

(ராகுக)

மேலிய பணிகள் செயது விளங்குநாள வேடசு எததுச
சேவியா கொடியா தமமைச சென்றுமுன் வணங்கிப் பாடிக்
காவியங் கண்டா மன்னுந் திருக்கழிப் பாலு தனனி
னாவினுக் கரசா சென்று நண்ணி னோ மண்ணோ வாழ.

(ராகு)

வேறு

சினவியையே நுகைத்தேறு மணவாள நம்பிசூழல் சென்று தாழ்ந்து
வண்பவள வாயுதிருந் தானவாக்குந் தானவனே யெனகின் றுளென்
றனையதிருப் பதிகமுட னனபுறவண டமிழ்பாடியங்கு வைகி
நினைவரியார தமைப்போற்றி நீடுதிருப் புலியூரை நினைந்து மீளவாரா.

(ராகுக)

மனைப்படப்பிற கடற்கொழுந்து வளைசொரியுங் கழிப்பாலு மருங்கு நீங்கி,
நனைச்சினைமென குளிராளுந் பொழிலூடு வழிகொண்டு நண்ணும் போதி,
னினைப்பவாசம் மனங்கோயில் கொண்டருளு மமபலத்து நிருத்த னுரைத், தி
னைத்தனையாம் பொழுதுமறந் துயவனே வெண்பபாடித் திலலை சாரந்தாரா

அரியாளை யெனநெடுத்தே யடியவருக் கெளியாளை யவாதஞ் சிறதை, பிரி
யாத பெரியதிருத தாண்டகசசெந் தமிழ்பாடிப் பிறங்கு சோதி, விரியாநினை
நெவவுலகும் விளங்கியபொன மமபலத்து மேலி யாடல், புரியாநினை நவர்
தமமைப் பணிந்துதமிழ் ழாறபினனும் போற்றல் செயவாரா

(ராகுக)

செருசடை க்கந்த னைமுற்றத் திளரிலா வெறிகுருமெனுஞ் சிறந்த வாயமை,
யஞ்சொலவனத் தமிழ்மாலு யதிசயமாம் படிபாடி யனபு சூழந்த, நெருசரு
கப் பொழிபுனவவா கண்ணினையும் பரவியசொன னிறைந்த வாயுந், தரு
செயலி னொழியாத திருப்பணியு மாறது சாரு நாளில்

(ராகுக)

கடையுக்கத்தி லாழியினமேன் மிதந்திருக் கழமலத்தி னிருந்த செங்கண்,
வீடையுக்கத்தாரா திருவருளால் வெற்பையான் பாவைகிரு முலைப்பா லோடு,
மடையநிறை சிவமபெருக் களாளுனங் குழைத்துட்ட வழுது செயதவுடை
யமறைப் பின்னையாரா திருவாத்தையடியாரக் ளுரைப்பக் கேட்டாரா.

(ராகுக)

ஆழிவிட முண்டவரை யமமைதிரு முலையமுத முண்ட போதே, யேழி
சைவன டமிழ்மாலு யிவனெம்மா நெனக்காட்டி யியமப வல்ல, காழிவரும்
பெருந்தகைசீர கேட்டலுமே யதிசயமாங் காதல் கூட, வாழியவா மலாக்கழல்
கள் வணங்குதற்கு மனத்தெழுந்த வீருப்பு வாயப்ப.

(ராகுக)

அப்பொழுதே யம்பலத்து னாடுகின்ற கழல்வணங்கி யருணமுன் பெற்றுப்,
பொய்ப்பிறவிப் பிணியோட்டுந் திருவீதி புரணவெலக கொண்டு போந்தே,
யெப்புவனங் களுநிறைந்த திருப்பதியி னெல்லையினை யிறைஞ்சி யேதத்சி,
செப்பரிய பெருமையினா திருநாரா யூபணிந்து பாடிச் செல்வார (௩௭௬)

தொண்டர்குழாம் புடைசூழத் தொழுதகரத் தொடுநீறு துதைந்த கோலங்,
கண்ட வாதம மனங்ககிந்து கரைந்துருங் கருணைபுறம் பொழிந்து காட்டந்,
தெண்டி னாவாயக கனிமிதப்பி லுதைத்தேறு திருநாவுக் கரசராதாமும், வண்ட
மிழா வெழுதுமறை மொழிந்தபிரான் றிருபுகலி மருங்கு சாரந்தார (௩௭௭)

நீண்டவரை வில்லியார வெஞ்சூலை மடுத்தருளி நேரோ முன்ன
நாண்டவர செழுந்தருளக் கேட்டருளி யாளுடைய பிள்ளையாருங்
காண்டகைய பெருவிருப்புக் கைமயிகக் திருவுள்ளக் கருத்தி னோடு
முண்டவருண மனத்தனபா புடைசூழ் வெழுந்தருளி முன்னே வந்தார

தொழுதனைவற றுண்டவர சனபுருகத் தொண்டாருழாத் திடையே சென்று
பழுதிலபெருங் காத்துட னடிபணியப் பணிந்தவாதங் கருங்கள பற்றி
யெழுந்தரிய மலர்க்கையா வெடுத்திறைஞ்சி விடையின்மேல் வறவார தமமை
யழுதழைத்துக் கொண்டவாதா மப்போ யெனவவரு மடியே நெனரா. (௩௭௮)

ஆம்பிகைசெம் பொற்கிணைத் தழுதருா னங்கொடுப்ப வழுதை தீரந்த
செம்பவள வாயப்பிள்ளை திருநாவுக் கரசனொனச் சிறந்த சோத்தி
யெழபெருமக் களுநிறையந் கூட்டகதி லரனடியா ரினப் மெய்கி
யும்பாகளும்போற்றிசைப்பச் சிவம்பெருகு மொலிந்ததைதா ருலகமெல்லாம்

பிள்ளையா கழல்வணங்கப் பெற்றேனென றரசவப்பப் பெருகு ஞான
வள்ளலா வாஓசா தமைக் காணப் பெற்றதற்கு மகிழ்ச்சி பொங்க
வுள்ளினை காத்தின லொருவரொரு வறிகலந்த வுணமை யோடும்
வெள்ளீரத் திருத்தோணி வீற்றிருந்தார கழல்வணங்கும் விருப்பின மிக்கார
வேறு

அருட்பெருகு தனிககடனு முலருக் கெல்லா மன்புசெறி கடலுமா மெனவு
மோங்குமு, பொருட்சமய முத்தறசைவ நெறிதான பெற்ற புண்ணியக்கண னீர்
ரண்டெனவும் புவன முயய, விருட்கடுவுண் டவாருளு முலக் கெல்லா மீன
றுடன் றிருவருளு மெனவுங் கூட்டி, தெருட்கலைநா னக்கனறு மரசுடு சென
று செஞ்சடைவா னவாகோயில சோந்தா ரனறே (௩௭௯)

பண்பயிலவண டறைசோலை சூழுங் காழிப் பரமாரிஞ்சுக் கோபுரத்தைப்
பணிந்துள புகரு, விண்பணிய வோங்குபெரு விமானத் தனை வலங்கொ
ண்டு தொழுதுவிழுந் தெழுந்த வெலலைச், சண்பைவரு பிள்ளையா ரப்பருங்க
டம்பிரா னாணீர் பாடி ரெனனக், கண்பயிலும் புனலபொழிந்த வரசும் வாய
மைக் கலைபயிலு மொழிபொழியக் ககிந்து பாடி. (௩௮௦)

பெரியபெரு மாட்டியுடன் றேணி மீது பேணிவீர றிருந்தருளும் பிரான
முன னினது, பரிவுறசெந் தமிழ்மலை பதகி யோடும் பாரகொண்டு மூடியெ
னும் பகிக்ம போற்றி, யரியவகை புறம்போந்து பிள்ளை யாராத் திருமடத்தி
லெழுந்தருளி யழுது செய்து, மருவியநண புறகேண்மை யறறை நாளபோல
வளராதோங்க வுடனபலநாள வைகு நாளில. (௩௮௧)

அத்தன்மை யினிலரசும் பிள்ளை யாரு மளவளா வியமகிழ்ச்சி யளவி லாத,
சித்தநெகிழ்ச்சி யிலேடு செலவு நாளிற திருநாவுக் கரசாதிரு வள்ளந தன்னி
ன, மைத்தழையு மணிமிடற்றூர் பொன்னி நாட்டு மன்னியதா னங்கனெலா
ம வணங்கிப் போற்ற, மெய்ததெழுந்த பெருங்காதல பிள்ளையார்க்கு விளம
புதலு மவருமது மேவி நோவாரீ (அஅஅ)

ஆண்டவர செழுந்தருளக் கோலக் காவை யவரோடுஞ் சென்றிறைஞ்சி ய
ன்பு கொண்டு, மீண்டருளி னூரவரும் விடைகொண் டிப்பாஸ் வேதநாயகர்
விரும்பும் பதிக ளான, நீண்டகருப் பறியலூரா புனகூர் நீடா நீடுநிருக் குறுக
கைதிரு நின்றி யூருங், காண்டகைய நனிபள்ளி முதலா நண்ணிக் கண்ணு
தலான கழருழுது கலந்து செலவார (அஅக)

மேவுபுனற பொன்னியிரு களாயுளு சாரந்து விடையுயரத்தார திருச்செம்
பொன பள்ளி பாடிசு, காவையரு மயிலாடு துறைநீர் பொன்னிசு கரைத்துருத்தி
திருவேளவிசு குடியெனிகொள பாடி, பாவுறசெருதமிழ்மலை பாடிப் போற
றிப் பரமாகிருப் பதிபிறவும பணிந்து போந்தே, யாவுறமுஞ் சாடுவார கோடி
காவி லீணைந்துபணிந தாவடுதனை டிறையைச சாராதார (அகஊ)

ஆவடுதண் டிறையாரையடைந்துப் பதேனென் றளவிறுந தாண்டசமுன
னருளிச செயது, மேவுதிருக் குறுந்தொகைநே ரிசையுளு சந்த விருத்தங்க ளா
னவையும் வேறு வேறு, பாலலாசெந் தமிழ்தொடையாற பள்ளித தாமம் ப
லசாததி மிக்கெழுந்த பரிவினேடும, பூவலயத் தவாபரவப் பலநாட் டங்கிப்
புரிவுகைத் திருத்தொண்டு போற்றிச செயவார (அகக)

ஏறிபுனலபொன மணிசிதநூந் திராரீபப் பொன்னி யிடைமருதைச சென
றெய்தி யனபி னேடு, மறிவீரவு கரதாரா வணங்கி வைங் வண்டமிழ்ப்பா
மாலேபல மகிழ்ச்சு சாததிப், பொறியரவம் புனைநதாரைத் திருநாசே சுரத்துப்
போற்றியருத் தமிழ்மலை புனைநு போரது, செறிவிநான் மலாச்சோலைப்
பழையா றெய்தித் திருச்சத்தி முதத்திற செனது சோநதார (அகஉ)

வேறு

செனது சோநது திருச்சத்தி முதத்த திருந்த சிவக்கொழுந்தைக்
குன்ற மகடன் மனக்காதல குலவும் பூசை கொண்டருளு
மெனது மினிய் பெருமானே யிறைஞ்சி யியலபிற திருப்பணிகன
முனறி லீணைந்து செய்துதமிழ் மொழிமா லைகளுஞ் சாத்துவார (அகங)

கோவாய முடுகி யெனறெடுத்துக் கூற்றம் வந்து குமைப்புதனமுன
பூவா ரமுக் கொன்றலைமேற பொறிந்து வைப்பா யென்புக்கனது
நாவா பதிகம் பாடினது நாதன றுனு நல்லூரில
வாவா வெனறே யருளசெய்ய வணங்கி மகிழ்ந்து வாசீசா. (அகச)

வேறு

நனமைபெரு சுருணெறியே வந்தணைந்து நல்லூரின்
மனனுதிருத் தொண்டனூர் வணங்கிமகிழ்ந தெழுமபொழுதி
லுன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கினதே மெனறவாதஞ்
சென்னிமிசைப் பாதமலா சூட்டினுன சிவபெருமான (அகஊ)

நனைந்தனை ய திருவடியென றலைமேல்வைத் தானெனு
புனைந்ததிருத் தாண்ட சுத்தாற போற்றிசைத்துப் புனிதரு
ணினைந்துருகி விழுந்தெழுந்து நிறைந்தமலாந தொழியாத
தனம்பெரிதும் பெற்றுவந்த வழியோனபோன மனந்தழைத்தார (அகக)

நாவுக்கு மனனாதிரு நல்லூரி மைப்பாபான
மேவுற்ற திருப்பணிகண் மேவுறநா னுஞ்செய்து
பாவுற்ற தமிழமலை பலபாடிப் பணிந்தேத்தித்
தேவுற்ற திருத்தொண்டி செய்தொழுகிச் செலவநாள். (11௯௭)

சுருகாவூ முதலாகக் கண்ணுதலோ னமாந்தருளுந்
திருவாவூ திருப்பாலைத் துறைபிறவுஞ் சென்றிறைஞ்சிப்
பெருகாவாத திருத்தொண்டி செய்துபெருந் திருநல்லூர்
ரொருகாலும் பிரியாதே யுளாருகிப் பணிகின்றா (11௯௮)

ஆளுடைய நாயகனற னருளபெற்றங் ககன்றுபோய்
வாளையாய புனற்படினத் திருப்பழை மருங்கணைந்து
காணவிட முண்டிருண்ட கண்டாபணிக் கலன்பூண்டு
நீளிரவி லாடுவாரா கழலவணங்க நோபெற்றா (11௯௯)

அப்பதியைச் சூழத்திருப் பதியிலர னாமகிழு
மொப்பரிய தானங்க ளுள்ளாருகிப் பணிந்தணைவார
மெய்ப்பொருடோ நயலினுக்கு வேந்தாதா மேவீனா
செப்பருஞ்சீ ரப்பூதி யடிகளுா திங்களுா (1200)

அந்தணரின் மேம்பட்ட வப்புதி யடிகளாரா
தந்தைய ருடனசாலை கூவல்குளந் தருதண்ணீர்ப்
பந்தாபல வாண்டவர செலும்பெயரார பண்ணின்மை
வந்தணைத் வாக்கிசா கேட்டவாதம் மலைநண்ண (1201)

மற்றவரு மணமகிழ்ந்து மனைவியார மைந்தாபெருந்
சுற்றமுடன களிகூரச் தொழுதெழுந்து சூழ்ந்துமொழிக்
கொற்றவனா யமுதுசெய்க குறைகொளவா ரிறைகொளவப்
பெற்றபெருந் தவத்தொண்டா திருவுள்ளம் பெறப்பெற்றா, (1202)

காண்டகைமை யினறியுமுன் கலந்தபெருங் கேணமையினா
பூண்டபெருங் காத்தலன் போனகமுங் கறியமுதும்
வேண்டுவன் வெவவேறு விதங்களபெற விரும்பினு
லாண்டவர சமுதுசெய்த திருவமுதாம் படியமைத்தா. (1203)

திருநாவுக் கரசமுது செய்தருள மற்றவாதம்
பெருநாமஞ் சாததியவப் பிளவேதலை யழைத்தனப்
தருளுனத் திருமறையோர தண்டலையின் வணக்கதலிக்
குருநாளக் குருத்திரிந்து கொண்டுவரத் தனிவிட்டாரா. (1204)

ஆங்கவனும் வினாதெய்தி யமமருங்கு தாழாதே
பூங்கதலிக் குருத்தரியப் புகுமளவ் லொருநாகர
திங்கிழைக்க வதுபேணை றிருவமுது செய்தருள
வோங்குத்த லிக்குருதுக் கொண்டொலலை வந்தணைந்தான (1205)

தியவிடந் தலைக்கொள்ளத் தெருமந்து செழுங்கருத்தைத்
தாயாகரத் தினிவிட்டித் தனாந்துதனைத் தழைக்க
மேய்ப்படி யுணாசெய்யான விழக்கண்டு கெட்டொழிந்தேந்
துயவிரிப் கமுதுசெய்த தொடங்காரென றதுவெறுழித்தாரா. (1206)

தம்புதல்வன் சவமறைத்துத் தடுமாற்ற மிலராகி
யெம்பெருமா னமுதுசெய வேண்டுமென வநகிறைஞ்ச
வுமப்பிரான் நிருத்தொண்ட றுள்ளதிற நடுமாற்ற
நம்புதிரு வருளாலே யநிகதருளி நவைதோப்பார்.

(உளவு)

அன்றவர்கண் மறைத்ததனாக களவிறத கருணையராய்க்
கொன்றைநறுஞ் சடையார்தவ கோயிலினமுன கொணர்விததே
யொன்றுகொலா மெனப்பதிக மெடுத்திடையான் சோபாடப்
பிணைவிடம போயகீங்கிப் பிள்ளையுணாந தெழுந்திருநதான்.

(உளவு)

அருந்தனய னுயிர்பெற்ற வதுகண்டு மமுதுசெயா
திருந்ததற்குத் தளாவெய்தி யிடருழந்தா துயர்நீங்க
வருநதுமவர் மனைப்புருநது வாசீசத் திருமுனிவா
விருந்தமுது செயதருளி விருப்பினுடன மேவுநான்.

(உளவு)

திருக்கூடா தனிநின்ற நிருமறையோர் பின்செல்லப
பைங்கணவிடைத் தனிப்பாகா திருப்பழனப் பதிப்புருநது
தங்குபெருங் காத்தொடு தம்பெருமான் கழலசாரநது
பொங்கியவன் புறவணங்கி முன்னினது போற்றிசைப்பாரா

(உளவு)

புடைமாலே மதிககண்ணிப் புரிசடையா பொறகழற்கே
முடைமாலேச சேலமுடை யப்புகி யடிகடமை
நடைமாணச சிறப்பிதது நனமைபுரி தீர்தமிழின்
றெடைமாலேத் திருப்பதிகச சொனமாலே பாடினா.

(உளவு)

எழும்பணியு மிளம்பிறையு மணிநதவனா யெமமருங்குந்
தொழுமணிமேற் கொண்டருளித் திருச்சேறறுத் துறைமுதலாத
தழுமபுறுகேண மையினண்ணித் தானங்கள் பலபாடிச
செழும்பழனத் திறைகோயிற் நிருத்தொண்ட செய்திருநதார்

(உளவு)

சாலநா ளங்கமர்ந்த தந்தலேமேற் றுளவைத்த
வாலமார் மணிமிடற்ற ரணிமலாசசே வடிநினைந்து
சேலுலாம் புனற்பொன்னித் தென்களையே றிச்சென்று
கோலனை மணிமாடத் திருநலனா குறுகினா

(உளவு)

அங்கணைநது தம்பெருமா னடிவணங்கி யாராது
பொங்கியவன் பொருதினைத்துப் போற்றிசைத்துப் பணிசெயுநாட்
டங்குபெருங் காத்தலிற றாமணமேல விரிஞ்சுறெடு
செங்கணமா லறிவரியார் திருவாரூர் தொழுகினைநதார்

(உளவு)

நல்லூரி னம்பரருள பெற்றுப்போய்ப் பழையாறை
பலலூர்வெண டலைக்கரத்தா பயிலுமிடம் பலபணிநது
சொல்லூர்வெண டமிழ்பாடி வலஞ்சுழியைத் தொழுதேத்தி
யலலூர்வெண பிறையணிநதார் திருக்குடமுக கணைநிறைஞ்சி

(உளவு)

நாலூர்தென் றிருச்சேறை குடவாயி னறையூர்சேர்
பாலூர் மின்மொழியாள பாகனா கழலபரவி
மேலூர் விடைக்கொடியா மேலுமிடம் பலபாடிச்
சேலூர்தன பணைமுத்த தென்திருவாஞ் சியமணைநதார்.

(உளவு)

பெருவாச மலாச்சோலைப் பெருவேளூர் பணிந்தேத்தி
முருகாரு மலர்க்கொன்றை முதலவனா பதிபிறவுந்
திருவாரும் விளமருடன் சென்றிறைஞ்சி வாக்கோ
மருவாரூ ரெரித்தவாதத் திருவாரூர் வந்தடைந்தாரா

(உமயி)

ஆண்டவர செழுந்தருள வாரூரி லன்பாகடா
நீண்டசுடை முடியாராபா னிறைந்தவருள பெற்றுடையார்
காண்டகுமா ளிகைமாடங் கவின்கிறந்தோங் கிடவெங்குஞ்
சேனமிகழவீ திகள்பொலியத் திருமலிமங் கலஞ்செய்தாரா

(உமயி)

வேறு

வலமனன குண்டர்தம் மாயை கடந்து மறிகடலிற
கலலே மிதப்பாகப் போந்தவா வந்தா ரெனுங்களிப்பா
லெல்லையி றெண்ட ரெயிற்புறஞ் சென்றெனா கொண்டபோது
சொல்லி னரசா வணங்கித் தொழுதுவர செயதனைவாரா.

(உமயி)

பறறென் றிலாவநம் பாதக ராகு மமணாதம்மா
ஓற்ற பிணியொழிக் துயயப்போந் தேன்பெற லாவதுண்டே
புறறிடங் கொண்டானுந் றெண்டாகுத் தொண்டரம் புண்ணியமென
ஹற்ற வுணாவொடு மாருத திருவீதி யுள்ளனைந்தாரா

(உஉய)

சூழந் திருந்தொண்டா தமமுடன் றேரண வாயின்னணி
வாழி திருநெடுந் தேவா சிரியனமுன் வந்திறைஞ்சி
யாழி வரைத்திரு மானிகை வாயி லவைபுருந்து
நீளசுடா மரணிப புறறுகத் தாரைசோ கண்டுக்கொண்டாரா

(உஉக)

கண்டு தொழுது விழுந்து கரசர னாகியங்கங்
கொண்ட புளகங்க ளாக வெழுந்தனபு கூரக்கண்க
டண்டுளி மாரி பொழியத் திருமூலட டானா தமமைப்
புண்டரி ககமூல போற்றித் திருத்தாண் டகமபுனைந்து

(உஉஉ)

காண்ட லேகருத் தாயகினைத் தென்னுங் கலைப்பகிக்
தூண்டா விளக்கனை சோதிமுன் னின்றி துதித்தருகி
யீண்டு மணிககோயில குழ வலஞ்செய் திறைஞ்சியன்பு
பூண்ட மனத்தொடு நீடிரு வாயிற புறத்தனைந்தாரா

(உஉங)

வேறு

செய்யமா மணியொளிசூழ திருமுன்றின் முன்றேவா சிரியன் சராகு
கொய்யுலா மலாச்சோலைக் குயிலகவ மயிலாலு மாரு ரானாக
கையிறை றெழாந்தொழிந்து கணியிருக்கக் காயகவாந்த களவ னேனென
றெய்தரிய கையறவாக் திருப்பதிக் மருளசெய்தங் கிருந்தா ரன்றே

(உஉச)

மாபாரப் பொழிகண்ணீர் மழைவாருந் திருவடிவு மதுரவாகுகிற்
சோவாகுந் திருவாயிற நீந்தமிழின் மாலைகளுஞ் செம்பொற் றுளே
சாவான திருமனமு முழுவாரத் தனிப்படையுந் தாழு மாகிப்
பாவாழத் திருவீதிப் பணிசெய்து பணிந்தேத்திப் பரவிச் செல்வாரா.

(உஉரு)

நீடுபுகழத் திருவாரூர் லிலவுமணிப் புறறிடங்கொ ணித்தந் தமமைக்
கூடியவன் பொடுகாலங் களிலனைந்து குமபிட்டிக் கோதில வாயமைப்
பாடிளமுத் தத்திஞ் னெனுமபகிக் முதலான பலவும் பாடி
நாடியவார வம்பெருக் கைந்துமனங் கரைந்துருகி நயத்து செல்வாரா.

(உஉசு)

நான்மறைதூற பெருவாய்மை நமிநந்தி யடிக்கமுத் தொண்டி னன்னமைப்
பான்மைநிலை யாலவரைப் பரமாதிரு விருத்தத்துள் வைத்துப் பாடித்
தேனமருவுங் கொன்றையா திருவாரூ ரரனெறியிற் றிகழூந் தன்மை
யானதிற் றுமபோற்றி யணிவீதிபு பணிசெய்தங் கமரு நாளில (௨௨௭)

நீராரூ சடைமுடி யார நிலவுதிரு வலிவலமு நின்றது சென்று
வாராரூ முலைமகை யுமைபங்கா கழலபணிநது மகிழ்ந்து பாடி
காராரூ கறைக்கண்டா கீழவேனா கன்றூப்பூ கலந்து பாடி
யாராத் காதலிஹ நிருவாரூ தனிநயிலு மிணைந்தா ரனநே (௨௨௮)

மேவுதிரு வாகிளாராள் வீதிவீடங் கப்பெருமாள் பவணி தன்னிற்
றேவருடன் முனிவாகணமுன் சேவிகு மமயாக ளுடன்சே வித்து
மூவுலகுங் களிகூர வருமபெருமை முறைமையெலாங் கண்டு போற்றி
நாவினுக்குத் தனியரசா நயக்குறா ணம்பாகிரு வருளி னுலே. (௨௨௯)

திருப்புகழா ரமரத்தருளுஞ் சிவபெருமாவ சேவமகா குமபிட டேததும்
விருப்புடைய வுள்ளத்து மேவியெழுவ காதலபுரி வேடகை கூர
வொருப்பிலா திருவாரூ ரொருவாறு தொழுககனநா குள்ளம் வைத்துப்
பொருப்பரையன் மடப்பாவை யிடப்பாகா பதிபிறவும் பணிந்து டபாநதா ()

அந்நாளி லாருடைய பிள்ளையா திருப்புகழி யதன்க ணின்று
பன்னாகப் புண்ணிவா பயின்றதிருப் பதிபலவும் பணிந்து செல்வா
புன்னாக மணங்கமழும் பூமபுகழா வநிறைஞ்சிப் பொருவில ிரத்தி
மின்னாரும் புரிமுத்தான முருகனா திருமடத்திள் மேவுங் காலை (௨௩௦)

ஆண்டவர செழுந்தருளி யணியாருா மணிப்புறநி லமாகது வாழு
நீண்டகூடா மாமணியைந் குமபிட்டு நீடுகிருப் புகழா நோக்கி
மீண்டருளி னுரென்று கேட்டருளி யெதிரகொளநம் விருப்பி னேறி
மீண்டுபெருங் தொண்டாருமாப் புடைகுழ வெழுந்தருளி யெதிரே சென்றா ()

கரண்டமலி தடம்பொயகைக் காழியாகோ நெதிரிணையங் காதல கேட்டு
வரண்டுமணிப் புறநபுகழா நோக்கிவரும் வாகீசா மகிழ்ந்து வந்தா
நிரண்டுநுந் திருநீற்றுத் தொண்டாருமா மிருதிருமுஞ் சோந்த போதி
லிரண்டுநில வினகடலக் கொன்றாதி யிணைந்தனபோ லிசைந்த வனநே (௨௩௧)

திருநாவுக் கரசரெதிா சென்றிறைஞ்சு சிரப்புத்தத் தெய்வ வாயமைப்
பெருஞ்ஞான சம்பந்தப் பிள்ளையா ரெதிாவணங் கி யப்ப ரேகா
வருநாளிற் றிருவாரூ கிகழ்பெருமை வகுத்துரைப்? ரென்று கூற
வருமாத் தஞ்செழுத்தும் பயிலவாயமை யவருமெதி ருள்ளிச் செய்வா (௨௩௨)

வேறு

சித்த நிலாவுந் தென்றிரு வாரூ நகராரு
மைத்ததழை கண்ட ராநிறை நாளின் மகிழ்செல்வ
மித்தகை மைத்தென நெனமொழி கேன்னெ னுரைசெய்தார்
முத்து விதான மணிப்பொற் கவரி மொழிமலை (௨௩௩)

அம்மொழி மாலேச செந்தமிழ் கேளா வணிசணைப்
மைமமலா கண்டத் தண்டா பிரானா மகளுநங்
கொயமலா வாவித் தென்றிரு வாரூ குமபிடே
யுமுடன் வந்தங் குடன்மா வேனென் னுரைசெய்தார் (௨௩௪)

மாமதி லாநூர் மன்னரை யங்கு வணங்கச்செந்
தாமரை யோடைச சண்பையர் நாதன் றானேக
நாமரு சொல்லி னாதரு மாவத் தொடுபுகார்
பூமலர் வாசத தண்பனை குழும் புகலூரில.

(௨௩௭)

அததிரு மூதூர் மேவிய நாவுக் கரசுநதரு
சித்த கீற்றைந்தே யன்பு தெவிட்டுந் தெளிவெள்ள
மொய்த்திழி தாரைக கணபொழி நீரமெயம் முழுதாரப
பைத்தலை நாகப் பூணணி வாரைப பணிவுறறா

(௨௩௮)

தேவர் பிரானைத் தெனபுக லூர்மன் னியதேனைப்
பாவியன மாலைச் செந்தமிழ் பாம்பு பரிவோடு
மேவிய காலந் தோறும் விருப்பிற குமபிட்டே
யோவுத லோவு திருபபணி செயதவ குறைகின்றா

(௨௩௯)

சீர்தரு செங்காட் டங்குடி நீடு நிருநளளா
றூர்தரு சோலை குழதரு சாரதை யயவநதி
வாங்கிகழ் மென்முலை யாளொரு பாகன நிருமருக
லோதரு மனபாற சென்று வணங்கி யின்புறறா

(௨௪௦)

அப்படி சின்னஞ் சென்றபி னொரு நகராளுந்
தூப்புறழ் வேணிக கணனுத லாரைத் தொழுதிப்பான்
மெயப்பொருண் ஞானம் பெற்றவா வேணு புரத்தென்கள்
பொற்புரி முநதூன மார்பரும வந்தார புகலூரில

(௨௪௧)

வேறு

பிள்ளையா ரெழுந்தருளப் பெருவிருப்பால வாசீச
ருள்ளமகிழ்ந் தெதிர்கொண்டங் குடனுறையு நாளின்கண்
வள்ளலா சிறுத்தொண்டா மறறவாபா லெழுந்தருள
வெள்ளருஞ்சோ நீலநககா தாமுமெழுந் தருளினா

(௨௪௨)

ஆங்கனையு மவர்களுட் னப்பதியி லந்தணரா
மோங்குபுகழ் முருகனா திருமடத்தி லுடனாகப்
பாங்கிலவருஞ் சீரடியார் பலருமுடன் பயிலகேண்மை
நீங்கரிய திருத்தொண்டி னிலையுணர்ந்து சிகழ்கின்றா

(௨௪௩)

திருப்புகிச செந்தமிழின் நிறம்போற்றி மகிழவுறறுப்
பொருப்பரையன மடப்பாவை யிடப்பாகா பொற்றாளில
விருப்புடைய திருத்தொண்டா பெருமையினை விரித்துரைத்தவ
கொருப்படுகிச தையினாக ஓடனுறைவின் பயன்பெற்றா

(௨௪௪)

அந்நாளிற் றமக்கேற்ற திருத்தொண்டி னெறியாற்றி
மின்னாசெஞ் சடையனணன் மேவுபதி யெனைப்பலவு
முனனாகச் சென்றேத்தி முதலவன்றா டொழுவதற்குப்
பொன்னுரு மணிமாடப் பூம்புகலூர் தொழுதகன்றா.

(௨௪௫)

திருநீல நககடிகள சிறுத்தொண்டர் முருகனா
பெருநீமை யடியார்கள் பிறருமவிடை கொண்டேக
வொருநீமை மனத்தடைய பிள்ளையா ருடனரசம்
வருநீர்செஞ் சடைக்கரந்தார திருவமபர் வணங்கினார்

(௨௪௬)

செங்குமுத மலர்வாவித் திருக்கடவு றீணந்தருளிப்
பொங்கியவென கூற்றடர்த்த பொன்னடி கொழுதேத்திக்
குங்குலியக கலயனா திருமடத்திற் குறைவறுப்ப
வனகவர்பாற சிவனடியா நடனமுது செய்தார்கள். (௨௪௭)

சோமன்னுந் திருக்கடவுர்த திருமயா னமும்வணங்கி
யேர்மன்னு மின்னிசைப்பாப் பலபாடி யினிதமர்ந்து
கார்மன்னு கறைக்கண்டர் கழலீணை கொழுதகன்று
தோமன்னு மணிவீதித் திருவாககர் சென்றீணைந்தார். (௨௪௮)

சார்ந்தாதம புகலிடத்தைத் தான்றோன்றி மாடத்துக
கூர்ந்தாவ முறப்பணிந்து கோகிறமிழ்த தொடைபுனைந்து
வாரந்தாடு சடையாதம பதிபலவும வணங்கியுடன்
சோந்தாக டம்பெருமான றிருவீழி மிழலையீனை
வேறு. (௨௪௯)

வீழி மிழலை வந்தீணைய மேவு நாவுக் கரசினையுங்
காழி ஞானப் பிள்ளையையுங் கலந்த வுள்ளக் காதலினை
லாழி வலவ னறியாத வழியா ரடியா ரவாகளுடன்
வாழி மறையோ ரெதிர்கொண்டு வணங்க வணங்கி யுளபுககார் (௨௫௦)

மாட வீதி யலங்கரித்து மறையோர் வாயின் மணிவிளக்கு
நீடு கதலி தழைப்புக கிரைத்து நிறைபொற் குடமெடுத்துப்
பிடு பெருகும் வாசீசா பிள்ளை யாருந் தொண்டாகளுங்
கூட மகிழ்ந்து விண்ணிழிந்த கோயில் வாயில சென்றீணைந்தார். (௨௫௧)

சென்று புகுந்து திருவீழி மிழலை யமர்ந்த செங்கணக்க
குன்ற விலலி யாரமகிழ்ந்த கோயில் வலமா வந்துதிரு
முன்றில வணங்கி முன்னெயகி முக்கட் செக்காச சடைமவுலி
வென்றி விடையார சேவடிக்கீழ் விழுந்தா ரெழுந்தார விமயினார் (௨௫௨)

கைகள் குவித்துக் கழல்போற்றிக் கலந்த வன்பு கரைத்துருக்
மெய்யில வழியுங் கண்ணருவி வீரவப் பரவுளு சொன்மலை
செய்ய சடையார் தமைச்சேரா தீங்கு நெறிசோ கினரூரென்
றுய்யு நெறித்தாண டகமொழிந்தவ கொழியாக காதல சிறந்தோங்க (௨௫௩)

முன்னு ளயனாக திருமாலு முடிவு முதலுங் காணுத
பொன்னூர் மேனி மணிவெறபைப் பூகீர் மிழலை யினிதபோற்றிப்
பன்னுள பிரியா நிலைமையினுற் பயிலக் குமபிட் டிருப்பாரா
யநராண மறையோர் திருப்பதியி லிருந்தார் மெயமை யருந்தவர்கள் (௨௫௪)

சீரின் விளங்குந் திருத்தொண்ட ரிருந்து சிலநாள சென்றதற்பின்
மாரி சுருங்கி வளம்பொன்னி நதியும் பருவ மாறுதலு
நீரி னியன்ற வுணவருகி நிலவும் பலமன் னுயாக னெல்லாம்
பாரின மலிந்த விலம்பாட்டிற் படாகூர் வறுமை பரந்ததால். (௨௫௫)

வைய மெங்கும் வறகடமாயச செல்ல வுலகோர் வுருத்தமுற்
நையு நாளிற் பிள்ளையார் தமக்கு காவுக் கரசினுக்குங்
கையின் மானு மழுவுமுடன் காணக் கணவி வெழுந்தருளிச்
செய்ய சடையார் திருவீழி மிழலை யுடையா ருளுசெய்வார். (௨௫௬)

கால நிலைமை யாலுங்கள கருத்தில வாட்ட முற்றெனினு
மேல வுமை வழிபடுவார்க கனிகக வளிககினை றேமெனறு
கோலங் காண வெழுந்தருளிக் குவவும பெருமை யிருவருக்கு
ஞால மறியப் பழக்காசு வைத்தார் மிழலை நாயகனா. (உரு௭)

விண்ணிற் நிழிந்த விமானத்தின் கிழக்கு மேற்கும பீடத்தி
லண்ணல் புகளி யாண்டகைபார் தமக்கு மாண்ட வரசினுக்கு
நண்ணு நாளக டொறுங்காசு படிவைத் தருள நாளிலத்தி
லெண்ணி லடியா ருடனமுது செய்து கிரந்தா ரிருவர்களும். (உரு௮)

அவலார் கண்டத் தண்டர்பிரா னருளாற் பெற்ற பழக்காசு
பலலா நியனற வளம்பெருகப் பரம னடியா ரானார்க
ளெல்லா மெய்தி யுணகவென விரண்டு பொழுதும் பறைகிழ்த்தகிசு
சொல்லாற் சாற்றிசு சோறிட்டார துயாகூட வறுமை தொலைத்திட்டார். (உரு௯)

ஈசா மிழலை யிறையவாபா லிமையப பாவை திருமுலைப்பா
றேச முயய வுண்டவாதான திருமா மகனா ராதலினா
காசு வாசி யுடனபெற்றா கைத்தொண்ட டாகு மடிமையினால்
வாசி யிலலாக காசு படி பெற்று வந்தார வாசீசா (உ௯௦)

ஆறு சடைமே லணிந்தருளு மண்ணல வைத்த பழக்காசா
லீறி லாத பொருளுடைய விருவ ருடைய திருமடங்கள்
சோறு நாளுந் தொண்டாமகிழந் துண்ண வுண்ணத் தொலையாதே
யேறு பெருமை புவிபோற்ற வினபுற நிருக்கு மநநாளில (உ௯௧)

காலந் தவறு தீர்த்தென்குற கலிவான் பொழிந்த புனலகலந் து
ஞால மெல்லாங் குளிரதூங்கி யுணவு பெருகி நலஞ்சிறப்ப
மூல வனப ரிருவாக்கு மொழிமா லைகளும் பலசாத்தி
கீல கண்ட ருறைபதிகள் பிறவும் வணங்க நினைவுற்றா (உ௯௨)

வாயநத் மிழலை மாமணியை வணங்கிப் பிரியா விடைகொண்டு
பூதனை புனல்குழ வாஞ்சியத்தைப் போற்றிப் புனிதா வாழ்பதிக
ளையநத் வனபி னாலிறைஞ்சி யிசைவண்ட மிழ்கள புனைநதுபோய்ச்
சோநதார செலவத் திருமறைக்கா டெல்லை யிலலாச சீர்த்தியினா (உ௯௩)

மனறல விரவு மலாபபுண்ணை மணஞ்சூழ சோலை யுப்பளத்தின்
முன்றி றேறுஞ் சிறுமடவார முததது கொழிகு மறைக்காட்டுக
குன்ற விலலி யாமகிழந்த கோயில புருந்து வலககொண்டு
சென்று சோநதார தெனபுகலிக் கோவு மரசுந் திருமுனபு. (உ௯௪)

பரவை யோதக கழிக்காண பாவகு நெருங்கு மப்பதியி
லரவசு சடையந் தணனாரை யகில மறைக ளாசசீனைசெய்
தூரவக கதவந் திருக்காப்புசு செய்த வநநாண முதலிநநாள
வரையு மடைத்தே சிறகினற மணிநீள வாயில வணங்குவார (உ௯௫)

தொலை வேதந் திருக்காப்புச் செய்த வாயிற றொடாவகற்ற
வல்ல வனப ரணையாமை மருங்கோ வாயில வழியெய்தி
யல்ல நீரப்பார தமையருசுபி பாக டொழுவா ராமபடிகண்
டெல்லை யிலலாப பெரும்புகழா நிதனை யங்குக் கேட்டறிந்தார். (உ௯௬)

ஆங்கப் பரிசை யநிறதருளி யாழித் தோணி புரத்தரசு
மோங்கு வேத மருச்சுனைசெ யும்பர் பிராண யுளபுகருத
தேவகா திருவோ நேரிறைஞ்சத் திருமூன் கதவந் திருக்காப்பு
நீங்கப் பாடி மப்பரென நீடுந் திருநாவுக்கரசர்.

(௨௬௭)

உண்ணீர் மையிஹை பிளையா நுரைசெய் தருள் வதனாலே
பண்ணினேரு மொழியாளென நெடித்துப் பாடப் படியனறுய்ப்பாண்
நெண்ணீர் ரணிந்தார திருக்காப்பு நீக்கத் தாழ்க்கத் திருக்கடைக்காப்
பெண்ணீர் ரிரக்க மொன்றிலலீ ரென்று பாடி யிறைஞ்சுதலும்.

(௨௬௮)

வேத வனத்தின மெய்ப்பொருளி னருளால் விளங்கு மணிக்கதவந்
காத லன்பா முனபுதிருக காப்பு நீக்கக் கலைமொழிக்கு
நாதா ஞான முனிவருடன் றொழுது விழுந்தார் ஞாலத்த
ளோத வொலியின் மிக்கெழுந்த துமப ராப்பு மறையொலியும்.

(௨௬௯)

அன்ப ரீட்டங் களிசிற் பவாண்ட வரசுஞ் சிவக்கன்று
மின்ப வெள்ளத் திடைமூழ்கி யெழுந்தன புகுந்த தம்பெருமான்
முன்பு பணிந்து போற்றிசைத்துப் பரவி மொழிமாலைகளபாடி
யெனபு கரைய ளுளஞ்சூழி யிறைஞ்சி யரித்தி புறத்தணைந்தார

(௨௭௦)

புறம்பு கின்று வாசீசர புனித ரருளா லிக்கதவந்
திறந்து மடைத்துஞ் செல்லுநெறி திருநத மலையா டிருமுலையிற
கறந்த ஞானங் குழைத்தமுது செய்த புகலிக் கவுணியரை
நிறைந்த கதவ மடைக்குமவனை நீரும பாடி யருளுமென

(௨௭௧)

சுண்பை யாளுந் தமிழவிரகர் தாமுந் திருநாவுக்கரசர்
பண்பின மொழிந்த ளுரைகொண்டு பதிகம் பாடி மவவளவிற
கண்பொற பமைந்த துத்தகாள கண்ட ரருளாற கடித்துடனே
திண்பொற கதவந் திருக்காப்புச் செய்த தெடுத்த திருப்பாட்டில.

(௨௭௨)

அதுகண் மிடைய பிளையார் தாமு மண்ட வரசுகமிழ்ந்
திதும் பெருமா னருளசெய்யப் பெறறோ மென்றங் கிறைஞ்சியபின்
பதிக நிரமபப் பிளையார் பாடித் தொழுது பணிவுறா
ரெதிர்பொற றிருவா யிலினவழக மென்று நிகழ்ச்சி யெய்தியதால.

(௨௭௩)

அங்கு நிகழ்ந்த வச்செயல்கண் டடியா ரெல்லா மதெய்தித்துப்
பொங்கு புளக மெய்கிடமெய பொழியுங் கண்ணீர் பரந்தழிய
வெங்கு நிகரொன் நிலலாத விருவர் பாத மிறைஞ்சினா
நங்கு புகலிப் பெருந்தகையு மரசு மடத்தி னண்ணியபின்

(௨௭௪)

அரித்தி றறக்கத் தாம்பாட வடைக்க வவர்பா டியவெளிமை
கருதி நம்பா திருவுள்ள மறியா தயர்ந்தே னெனக்கவன்று
பெரிது மஞ்சித் திருமடத்தி லொருபா லணைந்து பேழகணித்து
மருவு முணாவிற் றுயிலகொண்டார் வாய்மை திறம்பா வாசீசர்.

(௨௭௫)

மன்னுஞ் செலவ மறைக்காட்டு மணியின பாத மணத்தின்
ஹுணனித் துயிலும் பொழுதின் கணமையோர் பாக முடையவாதாம்
பொணனினை மெனி வெண்ணீறு புனைந்த கோலப் பொலிவினெடுந்
துணனி யவாகு வரயமுரி லிருப்போந் தோடா வாவென்றார்.

(௨௭௬)

போத நிகழ வாவுவென்று போனா ரென்கொ லெனப்பாடி
யீதெம் பெருமா னருளாகில யானும் போவே னென்றெழுந்த
வேத வனத்தைப் புறகிட்டு விரைந்து போக வவாமுன்னே
யாதி மூர்த்தி மூன்காட்டு மவவே டத்தா லெழுந்தருள. (உஎஎ)

சீரார் பதியி னின்றெழுந்து செல்லுந் திருநா வுக்கரசு
ராரா வஃபி ஸாரமுத முண்ண வெய்தா வாறேபோ
னீரார் சடையா ரெழுந்தருள நெடிது பின்பு செல்லுமவர்
போர ளாராமுன் றொடர்ந்தணையப் பெறுவா ரெயதப பெற்றிலரால். (உஎஅ)

அன்ன வண்ண மெழுந்தருளி யணித்தே காட்சி கொடுப்பார்போற
பொன்னின கோயி லொன்றெறிநே காட்டி யதனுட் புகருளத
துன்னு தொண்ட ரம்மருவகு விரைந்து தோடரப் போந்தபடி
மன்னும புகலி வள்ளலா தாமுங் கேட்டு வந்தணந்தார். (உஎக)

அழைத்துக் கொடுபோந் தணியார்போற காட்டி மறைந்தா ரெனவயர்ந்து
பிழைத்துச செவ்வி யறியாதே திறப்பித் தேனுக் கேயலலா
னுழைத்தா மொளித்தாற் கதவந்தொண நிறைக்கப் பாடி யடைப்பித்த
தழைத்த மொழியா ருப்பாலா தாமிக் கெப்பான மறைவதென (உஅம)

மாட நீதி திருப்புகலி மன்ன ரவர்க்கு மாலயனு
நெடி யின்னங் காணுதா நேரே காட்சி கொடுத்தருள
வாடல் கண்டு பணிந்தேத்தி யரசுகாணக் காட்டிதலும்
பாட வடியா ரெனநெறித்துப் பரமா தம்மைப் பாடினார். (உஅக)

பாடுந் தமிழமா லைக்கொண்டு பரமர் தாமு மெழுந்தருள
நீடுந் திருவாய மூரடைநது நிலவுங் கோயில வலஞ்செயது
சூடும பிறையா பருந்தொண்டா தொழுது போற்றித் துதிசெய்து
நாடுந் காத்த வளாநதோங்க நயந்த நகரி னுடனுறைந்தார (உஅஉ)

ஆண்ட வரசம் பிள்ளையா ருடனே யங்க ணினிதமாநது
பூண்ட காதல பொங்கியெழு வாய்மூ ரடிக ளடிபோற்றி
மூண்ட வன்பின் மொழிமலை சாததி ஞான முனிவரோடு
மீண்டு வந்த திருமறைக்காட் டெயதி விமலா தாள்பணிந்தார. (உஅங்)

ஆதி முதலவர் தமைப்பணிந்தன காண பணிசெய் தமருநாட்
சீத மதிவெண குடை வளவர் மகளார் தென்னன நேவியாங்
கோதில் குணத்துப் பாண்டிமா தேவி யார்முன் குலச்சிறையார்
போத விட்டார் சிலர்வந்தார் புகலி வேந்தா தமைக்காண. (உஅச)

வந்து சிவனார் திருமறைக்கா டெய்தி மன்னு வேணுபுரி
யந்த னாளா தமக்கறிவித் தவாபா லெய்தி யடிவணங்கசு
சிறதை மகிழ்ந்து தீதின்கை வினவத் தீவகு முளவாமோ
வந்த வுலக முயவந்தி ரிருதா ணினைவார்க் கென்றுரைப்பார். (உஅரு)

சைவ நெறிவை திகநிற்கச் சமூக்கு நெறிவைத் தவமென்னும்
பொய்வல லமணர் செயறண்ணப் பொறுக்க கிலலொ மெனக்கேட்டே
யவ்வன் றொழிலோர் செயன்மாற்றி யாதி சைவ நெறிவிளங்கத
தெய்வ நீறு கினைந்தெழுந்தார் சோகொள சண்பைத் திருமறையோ. (உஅசு)

ஆய பொழுது திருநாவுக் கரசு புகலியாண்டகைக்குக்
காய மாசு பெருக்கியுழல் கலதி யமணா கடுவினைசெய்
மாயை சால மிகவல்லா ரவாமற் றெனனை முன்செய்த
திய தொழிதும் பலகெட்டேன் செல்ல விசையேன் யானென்றார். (உஅ௭)

என்று கூற வெல்லையிலா கீறு போற்று மிருவனாயுஞ்
சென்று காணுங் கருததுடையே னங்குத தீங்கு புரியமணர்
நின்ற நிலைமை யழிவிததுச் சைவ நெறிபா ரிததன்றி
யொன்றுஞ் செய்யே னுணையும் தென்றா ருடைய பிள்ளையார். (உஅ௮)

போமா துணிந்து நீரங்குப் போகப் போதா வவ்வமணர்
தீமா யையினை யானேபோயசு சிதைத்து வருகின் றேனென்ன
வாமா நெல்லா முறைத்தவரை மறுக்க மாட்டா தரசிருப்பத
தாமா தரவாற் றமிழ்நாட்டிற் போனா ஞானத தலைவனா. (உஅ௯)

வேணு புரக்கோ னெழுந்தருள விடைகொண் டிருந்த வாஃசர்
பூணு மன்பான் மறைக்காட்டிற் புனிதா தமமைப போற்றிசைத்துப்
பேணி யிருந்தங் குறையுநாட் பெயாவா வீழி மிழலையமர்
தானு வின்றன செய்யகழன் மீண்டுஞ் சார நனைக்கின்றார். (உ௫௦)

சோலை மறைக்காட் டமாந்தருளுஞ் சோதி யருள்பெற் றகன்றுபோய்
வேலை விடமுண் டவர்வீழி மிழலை மீண்டுஞ் செலவனென
ஞால நிகழ்ந்த நாகைக்கா ரோணம் பிறவுந் தாமபணிந்து
சாலு மொழிவண டமிழ்பாடித் தலைவா மிழலை வந்தடைந்தார். (உ௫௧)

வீழி மிழலை தனைப்பணிந்து வேத முதல்வா தாமிருப்ப
வாழி வலமேற் தியவரியா லாகா சததி னின்றிழிந்த
வாழி மலாந்த கோயிறனின் மன்னும பொருளைப் போற்றிசைத்துத்
தாழு நாளிற் பிறப்பதியும் பணியுங் காத றலைநிற்பார். (உ௫௨)

பூவற் பொலியும் புணற்பொன்னிக கரைபோய்ப் பணிவார் பொறபமைநத்
வாவுக கருளு மாவடுதண டிறையா பாச மனைந்திறைஞ்சி
நாவுக் கரசா ஞானபோ னகாகுச் செம்பொ னுயிரமும்
பாவுக களித்த திறம்போற்றிப் போநது பிறவும் பணிகின்றார். (உ௫௩)

செய்ய சடையா பழையாற யெய்த வதனிற் செல்பொழுதின
மையு'லமணா மறைக்கவட தளியின் மன்னுஞ் சிவஞானாக
கைகள் கூப்பித் தொழுதருளக் கண்ட வாற்றா லமணாகடம்
பொய்கொள விமான மெனக்கேட்டுப் பொருத வுள்ள மிகப்புழுங்கி. உ௫௪

அந்த விமானந தனக்கருகா வாங்கோ ரிடத்தின் பாங்கெய்திக்
கந்த மலருங் கழககொன்றை முடியாா செய்ய கழலுனனி
மந்த வுமணா வருசனையான மறைத்த வஞ்ச மொழித்தருளிப்
பந்தவ கொண்ட ருண்டாற்றிம் பாற்று மென்று பணிந்திருந்தார். (உ௫௫)

வண்ணங் கண்டு நானும்மை வணங்கி யன்றிப் போகெனென்
றெண்ண முடிக்கும் வாஃச ரிருந்தா ரழுது செய்யாதே
யண்ண லாரு மதுவுணர்ந்தங் கரசு தம்மைப் பணிவதற்குத்
திண்ண மாக மன்னனுக்குக் கனவி லருளிச் செய்கின்றார். (உ௫௬)

அறிவி லமணர் நமைமறைப்ப விருந்தோ மென்றங் கடையாளங்
குறிக ளறியசு செய்தருளி நம்மை யரசு சும்பிடுவா
னெறியி லமணர் தமையுழித்து நீககிப் போக்கென் றருள்புரியச்
செறிவி லறிவுற் றெழுந்தவனுஞ் செங்கை தலைமேற் குவித்திறைஞ்சி. (உக௭)

ஊண்ட வியப்பு மந்திரிகட் கியமபிக கூடக கடிதெய்தி
யண்டர் ஷுருமா னருள்செய்த வடையா எததின வழிகண்டு
குண்டர் செயத வஞ்சனையைக் குறித்து வேந்தன் குலவுபெருந்
தொண்டா தமமை யடிவணங்கித் தொகக வமணா தூரறுத்தான. (உக௮)

ஆனை யினததிற் றுதைப்புண்ட வுமண யிரமு மாய்ந்ததற்பின்
மேனமை யரசு னீசாகு விமான மாககி விளங்கியபின்
னான வழிபாட் டாசசனைக்கு நிபந்த மெல்லா மமைத்திறைஞ்சு
ஞான வரசும புக்கிறைஞ்சி நாதா முன்பு போற்றுவாரா. (உக௯)

தலையின மயிலாப் பறித்துணனுஞ் சாதி யமணா மறைத்தாலு
நிலைய லாதார ிலையையினு மறைக்க வொண்ணு மோவென்னும்
விலைய ல வாய்மைக குறுந்தொகைகள் விளமபிப் புறம்போக தங்கமர்ந்தே
யிலைகொள குலப படையாசே ரிடங்குள் பிறவுந் தொழுதணைவாரா. (கா)

பொங்கு புனலார பொன்னியினி விரண்டு களாயும பொருவிடையார்
தங்கு மிடங்குள் புக்கிறைஞ்சித் தமிழ்மா லைஞ்ஞ சாத்திப்போ
யெங்கு நிறைந்த புகழாள ரீற்றொண்ட ரெதிராகொள்ளசு
செங்கண் விடையா திருவானைக காவின் மருங்கு சென்றணைந்தார். (காசு)

சிலந்திக் கருளுங் கழலவணங்கிசு செஞ்சொன் மலை பலபாடி
யிலங்கு சடையா ரெறும்பியூ மலையு மிறைஞ்சிப் பாடியபின்
மலாந்த சோதி திருசுசிராப் பள்ளி மலையுங் கறகுடியு
நலங்கொள் செலவத் திருப்பராயத் துறையுந் தொழுவா னண்ணினா (காஉ)

மறற்ப் பதிகண் முதலான மருங்குள் ளனவுங் கைதொழுது
பொறபுற் றமைந்த திருப்பணிகள் செயது பதிகங் கொடுபோற்றி
யுற்ற வருளாற் காவிரியை யேறி யொனனா புரமெரியசு
செறற் சிலையார் திருப்பைஞ்ஞ வியனைசு செனறு சேர்கின்றாரா. (காசு)

வழிபோம் பொழுது மிகவிளைத்து வருத்த முறநீர் வேட்கையொடு
மழிவாம பசிவாந் தணைந்திடவு மதற்குச சித்த மலையாதே
மொழிவேந் தருமுன் னெழுந்தருள் முருகார சோலைப் பைஞ்ஞவி
வழியேந் தியதெற நியினாத் தொண்டா வருத்த மீட்பாராய. (காசு)

காவங் குளமு முன்சமைத்துக் காட்டி வழிபோங் கருத்தினான்
மேவுந் திருநீற் றந்தணரீய விரும்பும் பொதிசோ றுங்கொண்டு
நாவின் றனிமன னவாக்கெதிரோ நண்ணி யிருந்தார விண்ணினமேற்
றாவும் புள்ளு மண்கிழிக்குந் தனியே னமுங்காண் பரியவாதாம். (காடு)

அங்க ணிருந்த மறையவர்பா லாண்ட வரசு மெழுந்தருள்
வெங்கண் விடைவே தியர்நோக்கி மிகவும வழிவந் திளைத்திருந்தீ
ரிங்கென் பாலே பொதிசோறுண் டிதனை யுண்டு தண்ணீரிப்
பொங்கு குளத்திற் குடித்திளைப்புப் போக்கிப் போவீ ரெனப்புகன்றார். (காசு).

நண்ணுந் திருநாவுக்கரசா நம்ப, ரஞ்ஞென் றறிந்தார்போ
லுண்ணு மென்று திருமறையோ ருணாததுப் பொதிசோ றளித்தலுமே
யெண்ண றினையா தெகிவாங்கி யினிதா வழுது செய்தினிய
தண்ணீ ரழுது செய்தருளித் தாய்மை செய்து தனாவொழிந்தா. (காங)

எய்ப்பு நீங்கி றினவனா நோக்கி யிருந்த மறையவனா
ரப்பா வெங்கு நீர்போவ தென்ற ரரசு மவாக்கெதிரே
செப்பு வாயான் றிருப்பைஞ்ஞீ லிக்குப் போவ தென்றுணாததா
ரொப்பி லாரும் யானவகுப போகின நேனென றுடனபோந்தா. (காஅ)

கூட லுந்து மறையவனா திருப்பைஞ்ஞீவி குறுகியிட
வேட மவாமுன மறைத்தலுமே மெய்மைத தவதது மேலவாதா
மாட லுக்கநா ரடியேனைப் பொருளா வளித்த கருணையெனப்
பாட ல் புரிந்து விழுந்தெழுந்து கண்ணீ மாரி பயில்வித்தா (காஈ)

பைஞ்ஞீ லியினி லமாந்தருளும் பரமா கோயில சென்றெயதி
மைஞ்ஞீ லத்து மணிகண்டா தமமை வணங்கி மகிழ்சிறந்து
மெய்ஞ்ஞீ மையினி லன்புருக விருமபுக தமிழ்மா லைகளபாடிக்
கைஞ்ஞீ டியதந் திருத்தொண்டி செய்து காது லுடனிருந்தா (காய)

நாதர் மருவுந் திருமலை னுடம பதிகன பலமிகவுங்
காதல் கூரசு சென்றிறைஞ்சிக் கலந்த விசைவண்ட மிழ்ப்பாடி
மாதொரா பாக ரருளாலே வடபா னோக்கி வாக்கிசு
ராதி தேவ ரமாந்ததிரு வண்ண மலையை நண்ணினா (காயக)

செங்கண் விடையா திருவண்ண மலையைத் தொழுது வலங்கொண்டு
துங்க வனாயின மிசையேறித் தொண்டா தொழுமபுக கெஃகிந்தரு
மங்க ணரசைப் பணிந்தெழுந்து திளைத்துத் திருநாவுக்கரசா
தங்கு பிறப்பை வீட்டினுக்கு மேலாம பெருமை சாதித்தா (காயஉ)

அண்ண மலேமே லணிமலையை யாரா வனபி னடியவாதங்
கண்ண ரமுதை விண்ணோகாக் காக்கக் கடலில வந்தெழுந்த
வுண்ண நஞ்ச முண்டானைக் குமபிட்டிருக்கு சிந்தையுடன
பண்ணா பதிகத் தமிழ்ப்பாடிப் பணிந்து பரவிப் பணிசெய்தா. (காயஈ)

பணியா வேணிச சிவபெருமான பாதம் போற்றிப் பணிசெயுநான்
மணியார் கண்டத் தெம்பெருமான மணமேன மகிழு மிடமெங்குந்
தணியாக் காது லுடனசென்று வணங்கித் தக்க பணிசெய்வா
ரணியா தொண்டைத் திருநாட்டி லருளா லணைவா ராயினா. (காயச)

காதல் செய்யுங் கருத்தினுடன் காடு மலையுங் கானயாறுஞ்
சூத மலிதனை பண்பபதிகள் பலவுங் கடந்து சொல்லினுகரு
நாதா போந்து பெருந்தொண்டை நன்னுட் டெய்தி முன்னருகச்
சே மலாமென் சோலைகும் திருவோத் தூறிற் சென்றடைந்தா (காயஞ)

செக்காச் சடையார் திருவோத்தூத் தேவா பிரானா தன்கோயில்
புகரு வலவகொண்டெதிரிறைஞ்சிப் போற்றிக் கண்கள் புனல்வொழிய
முககட் பிராண விரும்புமொழித் திருத்தாண்டகங்கண் முதலாகத்
தக்க மொழிமா லைகளசாததிச் சாரந்து பணிசெய் தொழுகுவா. (காயக)

செய்ய வையர் திருவோத்தா ரேத்திப் போந்து செழும்புவன
மும்ப நஞ்சுண் டருளுமவ ருறையும் பதிகள் பலவணங்கித்
தைய மழுவக் குழைந்தபிரான் றங்குந் தெய்வப் பதியென்று
வையம்முழுதுந் தொழுதேத்து மதில்குழ் தாகுசி மருங்கணைந்தார். (காறு)

ஞாந மும்பத் திருவதிகை நம்பா தம்பே ரருளினார்
ஞான மிடுத்து முன்னாண்ட தொண்டர் வரப்பெற் றோமென்று
காலை மலருந் கமலம்போற் காஞ்சி வாணர் முகமெல்லாரு
சால மலாநது களிசிறப்பத தழைத்த மணங்க டாருகுவார். (காறு)

மாட வீதி மறுகெல்லா மணிவா யில்களிற் றோரணங்க
ணீடு கதலி யுடன்சமுரு நினாதது நிறைபொற் குடநதிப்
தோடு குலவு மலர்மாலு சூழ்ந்த வாசப் பந்தாகரு
மாடு கொடியு முடனெடுத்த கணினீன காஞ்சி யலங்கரித்தார். (காறு)

தொண்ட ரீண்டி யெனிகொள்ள வெழுந்து சொல்லுக் கரசர்பாற்
கொண்ட வேட்கைப் பொலிவினெடுக குலவும் வீதி பணிசெய்யு
மண்ட ருதிதற் கரியதிரு வலகு முதலா மவையேநதி
யிண்டை புனைந்த சடைமுடியாக கனபா தம்மை யெனிகொண்டார். (காறு)

எதிர்கொண் டிறைஞ்சுஞ் சேரடியா தம்மை யிறைஞ்சி யெழுந்தருளி
மதில்கொண் டணிந்த காஞ்சிநகா மறுகுட் போரது வானநதி
குதிகொண் டெழுந்த சடைக்கம்பா செம்பொற் கோயில குறுகினு
ரதிர்கொண் டலேநோ மணியிடறற் ராண்ட திருநா வுக்கரசர். (காறு)

திருவா யிலினைப் பணிந்தெழுந்து செல்வத் திருமுன் நிலையனைந்து
கருவா கச்சி யேகம்பா கனக மணிமா ளிகைசூழ்ந்து
வருவா செம்பொன் மலையல்லி தழுவிக குழைந்த மணிமேனிப்
பெருவாழ் வினைமுன் கண்டிறைஞ்சிப் பேரா வனபு பெருகினா. (காறு)

வார்து சொரிந்த கண்ணருவி மயிர்க்கா ரோறும் வருமபுளக
மாராத மேனிப் புறம்பலைப் பவனபு ககாநதென புள்ளலைபச்
சேர்ந்த நயனப் பயன்பெற்றுத் தினைப்பத திருவே கம்பாதமை
நோர்ந்த மனத்தி லுறவைத்து நீடும் பதிகம் பாடுவார். (காறு)

வேறு.

கரவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானை யென்றெடுத்துப்
பரவாய சொன்மலைத் திருப்பதிகம் பாடியபின்
விரவார்தம் புரமெரித்த விடையவனார் வெள்ளையிற்றி
னரவாரம் புனைந்தவாத திருமுன்றிற் புறத்தணைந்தார். (காறு)

கையார்ந்த திருத்தொண்டு கழியமிசுங் காதலொடுஞ்
செய்யாரின் தோழெல்லாச செநதமிழ்மா லையும்பாடி
மையார்ந்த மிடற்றிதிரு மயானத்தை வலங்கொண்டு
மெய்யார்வ முறத்தொழுது விருப்பினெடு மேவுவார். (காறு)

சேர்வனரு மதிர்கச்சி நகர்த்திருமேற் றளிமுதலா
கீர்வனருஞ் சடையவர்தா நிலவியுறை யாலயங்க
ளார்வமுற் பணிந்தேத்தி யாய்ந்ததமிழ்ச் சொன்மலரற்
சார்வூமா லைகளசாத்தித் தருத்தொண்டு செய்திருந்தார். (காறு)

அந்நகரி லவ்வண்ண மமர்ந்துறையு நாளின்கண்
மன்னுதிரு மாற்பேறு வந்தணைநது தமிழ்பாடிச்
சென்னிமிசை மதிபுனைவார் பதிபலவுஞ் சென்றிறைஞ்சித்
துன்னினார் காஞ்சியினைத் தொடாந்தபெருங் காதலினால். (௧௨௭)

ஏகமபன் காணவனென் னெண்ணத்தா னெனப்போற்றிப்
பூகம்பெண் ணுருவானைப் பைங்கண்விடை யுயர்த்தனை
நாகம்பூ ணுகநானை நலம்பெருகுந் திருநீற்றி
ஹகநதோ யணியானை யணைநதுபணிந தினபுற்றா. (௧௨௮)

திருக்கச்சி யேகம்பம் பணிந்தேததித் திங்கனா
செருக்கச்செரு சடைக்கணரிந்தா நீடுபதி தொழிவினைவார்
வருக்கைச்செரு சுளைபொழிதேன் வயலவ்வினைக்கு நாட்டிடைப்போய்ப்
பருக்கைத்தின் களிற்றுரியா கழுக்குனின் பாங்கணைந்தா. (௧௨௯)

நீடுதிருக் கழுக்குன்றி னிருத்தனா கழல்வணங்கிப்
பாதிதமிழ்த் தொடைபுனைநது பாங்குபல பதிகளிலுஞ்
சூடுமிளம பிறைமுடியார் தமைத்தொழுது போற்றிப்போய்
மாடுபெருங் கடலுடுத்த வான்மியூ மருங்கணைந்தா. (௧௩௦)

திருவான்மி யூமருநதைச சேர்ந்துபணிந தன்பிடுறெடும்
பெருவாயமைத் தமிழ்பாடி யமமருவரு பிறப்பறுததுத்
தருவாதவ கோயிலபல சாரநிறைஞ்சித் தமிழ்வேந்தா
மருவாரு மலர்ச்சோலை மயிலாப்பூ வந்தடைந்தா. (௧௩௧)

வரைவளாமா மயிலென்ன மாடமிசை மஞ்சாடுந்
தரைவளர்சோத திருமயிலை சங்கராநர் தாவவணங்கி
யுரைவளாமா லைகளணிவித் துழுவாரப் படையாளி
தினாவளாவே லைக்கரைபோயத் திருவொற்றி யூசோந்தா. (௧௩௨)

ஒற்றியூர் வளநகரத் தொளிமணிவீ திகன்விளக்கி
நற்கொடிமா லைகன்பூக நறுங்கதலி நிரைநாட்டிப்
பொற்குடங்க டுபங்க டுபங்கள் பொலிவித்தது
மற்றவரை யெனாகொண்டு கொடுபுக்கா வழித்தொண்டர். (௧௩௩)

திருநாவுக் கரசருமத் திருவொற்றி யூமர்ந்த
பொருநாகத் தின்சிலையா கோபுரத்தை யிறைஞ்சிப்புக்
கொருஞானத் தொண்டருட ணுருகிவலவ கொண்டடியா
கருநாமத் தவிப்பானாக் கைதொழுது முன்வீழ்ந்தா. (௧௩௪)

எழுதாத மறையளித்த வெழுத்தறியும் பெருமானைத்
தொழுதார்வ முறநிலத்திற் றேயந்தெழுநதே யங்கமெலா
முழுதாய பரவசத்தின் முகிழ்த்தமயிக் காண்மூழ்க
விழுதாரை கண்பொழிய விதிப்பூற்று விம்மினா. (௧௩௫)

வண்டோங்கு செங்கமல மெனவெடுத்த மனமுருகப்
பண்டோய்ந்த சொற்றிருத்தாண் டகம்பாடிப் பரவவார்
விண்டோய்ந்த புனற்கவகை வேணியார் திருவுருவங்
கண்டோங்கு களிசிறப்பக் கைதொழுது புறத்தணைந்தார். (௧௩௬)

வினங்குபெருந் திருமுன்றின் மேவுகிறுப் பணிசெய்தே
யுளங்கொடிரு விருத்தங்க ளோங்குதிருக் குறுந்தொகைகள்
களங்கொடிரு நேரிசைகள் பலபாடி கைதொழுது
வுளங்கொடிருப் பதியதனிற் பலநாங்கள் வைகிறோ.

(௧௩௭)

அம்முறையு நாளின்க ணருகுளவாஞ் சிவாலயங்க
னெடுகுஞ்சென் றினிதிறைஞ்சி யேத்துமவ ரிறையருளாற்
பொங்குபுணற றிருவொற்றி யூதொழுது போந்துமையாள்
பங்குடையா ரமர்ந்ததிருப் பாகுராம பதியனைந்தார்.

(௧௩௮)

திருப்பாகுர நகரெய்திசு சிந்தையினில் வந்தாறும்
விருப்பாவ மேற்கொள்ள வேயிடங்கொண டெலுய்ய
விருப்பாபாப் புரமூன்று மெரிததருள வெடுத்ததனிப
பொருப்பாவெஞ் சிலையாராத தொழுதெழுந்து போற்றுவார்.

(௧௩௯)

மூந்திமூ வெயிலெய்த முதல்வன ரெனவெடுத்தச்
சிந்தைக்காந் துருகுதிருக் குறுந்தொகையுந் தாண்டகமுஞ்
சுந்தகிறை நேரிசையு முதலான தமிழ்பாடி.
யெந்தையா திருவருள்பெற் றேகுவா வாஃசா.

(௧௪௦)

அம்மலர்சாப் பதியையகன் றயலுளவாம் பதியனைத்தின்
மைமமருவுங் களத்தாரை வணங்கிமகிழ் வொடுமபோற்றி
மெயமமைநில வழுவாத வேளாள் விழுக்குடிமைச
செமமையினா பழையனூர்த் திருவால வனமபணிந்தார்

(௧௪௧)

திருவாலவ காடுறையுஞ் செல்வாதா மெனச்சிறப்பி
னெருவாத பெருநகிருத்தாண் டகமுதலா வோங்குதமிழ்ப்
பெருவாயமைத் தொடைமலை பலபாடிப் பிறப்பியு
மருவாவம் பெறவணங்கி வடதிசைமேல் வழிகொள்வாந்

(௧௪௨)

பல்பதியு நெடுங்கிரியும் படாவனமுஞ் சென்றடைவார
செல்கதிமுன் னளிப்பாதந் திருக்காரி கரைபணிநது
தொல்கலையின பெருவேந்தா தொண்டர்களபின் னுமபாகுநா
மல்குதிருக் காளத்தி மாமலைவந் தெய்தினோ.

(௧௪௩)

பொன்முகலித் திருநதியின் புனிதநெடுந் தீர்த்தத்தின்
முனமுழுகிக் காளத்தி மொயவரையின் முழுவரையிற்
சென்னியுறப் பணிந்தெழுநது செங்கணவிடைத் தனிப்பாகா
மன்னுமலை மிசையேறி வலங்கொண்டு வணங்குவார்

(௧௪௪)

காதனிலெண் குழையானைக் காளத்தி மலைகொழுநதை
வேதமொழி மூலத்தை விழுநகிறைஞ்சி யெழுநதுபெருந்
காதல்புரி மனங்களிப்பக் கண்களிப்பப் பரவசமாய்
நாதனையென் கண்ணுளா நெனுந்திருத்தாண் டகநவின்னார்.

(௧௪௫)

மலைச்சிகரச் சிகாமணியின் மருங்குறமுன் னேநிற்குஞ்
சிலைத்தடக்கைக் கண்ணப்பா திருப்பாதஞ் சேர்ந்திறைஞ்சி
யிலைத்துவிழுந் கண்ணருவி யாகத்துப் பாய்ந்திழியத்
தலைக்குவித்த கையினராயத் தாழ்ந்துபுறம் போய்நனைந்தார்.

(௧௪௬)

சேணுலவு திருமலையிற் திருப்பணியா யினசெய்து
தாணுவீனே யம்மலேமேற் றுள்பணிந்த குறிப்பினுந்
பேணுதிருக கயிலேமலே வீற்றிருந்த பெருங்கோவங்
காணுமது காதலித்தார் கலேவாய்மைக காவலனா.

(௬௪௭)

வேறு.

அங்கண் மாமலே மேன்ம ருந்தை வணங்கி யாரரு ளான்மிகப்
பொங்கு காதலி னுத்த ரத்திசை மேல்வி ருப்பொடு தோதுவார்
துங்க மால்வரை கானி யாறு தொடர்ந்த நாடு கடந்தபின்
செங்கண் மால்விடை யண்ணன்மேவு திருப்ப ருப்பத மெய்தினார்.

(௬௪௮)

மான விருகசயர் வான நாடர்கள் வானி யக்கர்கள் சித்தாகள்
காண கினனரா பனன காதிபா காமசாரிக ளேழுதன்
ஞான மோனிக னுளு நம்பரை வந்தி றைஞ்சி நலமபெறுந்
தாணுமான திருச்சி மமைபை வணங்கி வண்டமிழ் சாற்றினார்.

(௬௪௯)

அம்ம ருங்கு கடந்து போமவ ராகொள் சூல வயிற்படைச
செம்மல் வெண்நயி லைப்பொ ருப்பை நினைந்தே முந்ததொ சிந்தையா
லெம்ம ருங்குமொ காத லினறி யிரண்டு பாலும் வியநதுளோர
கைம்ம ருங்களை யுந்தெ லுங்கு கடந்து கனனட மெய்தினார்.

(௬௫௦)

கருந டங்கழி வாக வேகிய பின் க லந்த வணங்களுந்
திருந தித்துறை யாவை யுமபயில் சேணெ டுங்கிரி வட்டையும்
பெருந லங்கினா நாடு மெண்ணில பிறப டசசெறி பொற்பினால்
வருநெ டுங்கதிா கோலு சோலைய மான வத்தினை நண்ணினார்.

(௬௫௧)

அங்கு முற்றி யகன்று போகியருஞ்சு ாங்க ளிகநதுசென்
றெங்கு மிக்க வறங்க ணீடு மிலாட பூமி யிகநதுபோய்
மங்குல சுற்றிய வெறபி னோடு வனங்கள் யாறு கடந்தயற்
பங்க யப்படு னதது மததிய பைதி ரத்தினை யெய்தினார்.

(௬௫௨)

அன்ன நாடு கடந்து கங்கை யணைந்து சென்று வலங்கொளு
மின்னு வேணியா வார னுசி வீருப்பி னோடு பணிந்துடன்
பின்ன ணைந்தவா தமமை யங்க னொழிந்து கங்கை கடந்துபோய்
மன்னு காதல்செய் நாவின மனனவா வந்து கற்சுர முந்நினார்.

(௬௫௩)

மாக மீது வளர்ந்த கானக மாகி யெங்கு மனித்தரார்
போக லாநெறி யன்றி யும்புரி கின்ற காதல் பொலிந்தெழச்
சாக மூல பலங்க டிய்ப்பது வுந்த விர்த்து தனித்தனே
ரேகி னாரி வும்பெ ருங்கயி லைக்கு லக்கிரி யெய்துவாரா.

(௬௫௪)

ஆய வாரிரு ளின் க ணேருமங் வன்பர் தம்மையணைந்துமுன்
நீய வாய விலங்கு வன்றொழில் செய்ய வஞ்சின நஞ்சுகால
வாய நாக மணிப்ப ணங்கொள் விளக்கெ ட்த்தன வந்துகா
ரேய வானவ ராயி னுந்தனி துன்ன ருஞ்சுர முன்னினார்.

(௬௫௫)

வெங்க திர்ப்பக லக்க டத்திடை வெய்ய வன்கதிர் கைபரந்
தெங்கு மிக்க பிளப்பி னாகந்த மெல்லு புக்கெரி கின்றன
பொங்க ழற்றெறு பாலை வேனிழல் புத்த சூழல் புகும்பகந்
செங்க திரக்கனல போலு மத்திசை திண்மை மெய்த்தவந் நண்ணினார்.

(௬௫௬)

இங்ங னம்மிர வும்ப கற்பொழு தும்ம ரஞ்சுர மெய்துவார்
பங்க யம்புரை தான்ப ரட்டன வும்ப சைத்தசை தேயவு
மங்கை பங்கர்தம் வெள்ளி மால்வரை வைத்த சிந்தை மறப்பரோ
தங்க ரங்க ளிரண்டு மேகொடு தாவி யேருதன் மேவினார். (௧௮௭)

ஹைநு னும்மணி பந்த சைந்தற வேக ரைநது சிதைநதபின்
மெய்க் கந்தெழு சிந்தையன் பின் விருப்பு மீமிசை பொங்கிட
மொய்க் கிங்கனல் வெம்ப ரற்புகை மூளு மத்த முயங்கியே
மைகொள் கண்டர்த மன்பர் செல்ல வருந்தியுநதினர் மார்பினில். (௧௮௮)

மார்ப முந்தசை ஹைந்து சிந்தி வருந்த வென்பு முரிந்திட
நேர்வ ருங்குறி நின்ற சிந்தையி னேச மீசனை நேருநீ
டார்வ மங்குயிர் கொண்டு கைக்கு முடம்ப டங்கவு மூன்கெடச்
சேர்வ ரும்பமு வம்பு ரண்டு புரண்டு சென்றனர் செம்மையோ. (௧௮௯)

அப்பு நம்புரன் கின்ற நீளிடையங்க மெங்கு மணாந்திடச்
செப்ப ருங்கயி லைசசி லம்படி சிந்தை சென்றுறு மாதலால்
மெய்ப்பு நத்தி லுறுப்ப ழிந்தபின் மெல்ல வருது முயற்சியுந்
தப்பு நச்செய லின்றி யநநெறி தங்கி னாந்தமி ழாளியாரா. (௧௯௦)

வேறு

அன்ன தன்மையர் கயிலையை யணைவதற கருளார
மன்னு தீந்தமிழ் புலியின்மேற் பின்னையும் வழுத்த
நன்னெடும் புனற் நடமுமொன றுடன்கொடு நடந்தார
பன்ன கம்புனை பரமரோ முனிவராம் படியால். (௧௯௧)

வருது மற்றவர் மருங்குற வணைந்துநேர் நின்று
கொருது நோககிமற் றவரெதிரா நோககிட துவலவார்
சிந்தை யிவ்வுறுப் பழிந்திட வருந்திய திறத்தா
லிந்த வெங்கடத் தெய்திய தென்னென விசைத்தார். (௧௯௨)

மாசில் வற்கலை யாடையு மாபின்முந் தூலுந்
தேச டைச்சடை மவுலியு நீறுமெய் திகழ
வாசின் மெய்த்தவ ராகினின் றவாதமை நோககிப்
பேச வற்றதோ ருணர்வுற விளம்புவாரா பெரியோர். (௧௯௩)

வண்டு லாங்குழன் மலைமக ணுடன்வட கயிலை
யண்டர் நாயக ரிருக்கும்ப் பரிசுவ ரடியேன்
கண்டு கும்பிட விருப்பொடுங் காதலி னடைந்தேன்
கொண்ட வெண்குறிப் பிதுமுனி யேயெனக் கூற. (௧௯௪)

கயிலை மால்வரை யாவது காசினி மருங்கு
பயிலு மாணுடப் பான்மையோ ரடைவதற் கெளிதோ
வயில்கொள் வேற்புடை யமரரு மணுகுதற் கரிதால்
வெயில்கொள் வெருசுரத் தென்செய்தீர் வந்தென விளம்பி. (௧௯௫)

மீளு மத்தனை யுமக்கினிந் கடனென விளங்குந்
தோளு மாகமுந் துவளுமுந் தூன்முனி சொல்ல
வாளு நாயகன் கயிலையி லிருக்கைகண் டல்லான்
மாளு மிவ்வுடல் கொண்டமீ னேனென மறுத்தார். (௧௯௬)

ஆங்கு மற்றவர் துணிவறிந் தவர்த்மை யறிய --
நீங்கு மாதவர் விசும்பிடைக் கரந்துநீண் மொழியா
லோங்கு நாவின்னக் கரசனே யெழுந்திரென் றுணாப்பத்
திங்கு நீங்கிய யாக்கைகொண் டெழுந்தொளி திகழ்வார். (கௌ)

அண்ண லேயெனையாண்டுகொண் டருளிய வழுதே
வின்னி லேமறைத் தருளபுரி வேதநா யகனே
கண்ணி னாற்றிருக் கயிலையி லிருந்தநின் கோல
நண்ணி நான்றொழ நயந்தருள் புரியெனப் பணிந்தார். (கௌ)

தொழுதெழு முந்தநற் றெண்டரை நோக்கிவின் டலத்தி
லெழுபெ ருந்திரு வாககின லிறைவரிப பொயகை
முழுதி நமமைந் கயிலையி லிருந்தவம முறைமை
பழுதில் சீர்த்திரு வையாற்றிற் காணெனப் பணித்தார். (கௌ)

ஏற்றி னாரரு டலையிசைக் கொண்டெழுந் திறைஞ்சி
வேற்று மாகிவிண் ணாகின் னாமொழி விரும்பி
யாற்றவ பெற்றவவ் வண்ணலா ரஞ்செழுத தோதிப்
பாற்ற டமபுனற் பொயகையின் மூழ்கினா பணியால். (கௌ)

ஆதி தேவாதந திருவருட் பெருமையா ரறிதார்
போத மாதவா பனிமலாப பொயகையின் மூழ்கி
மாதொ பாசனா மகிழுமை யாற்றிலோ வாவ்
மீது தோன்றிவந் தெழுந்தன ருலகெலாம் வியப்ப. (கௌ)

வம்பு லாமலா வாவியின் கரையில்வந் தேறி
யுமபா நாயகா திருவருட் பெருமையை யுணர்வா
ரெம்பி ரானறருங் கருணைகொ லிதுவென விருகண
பம்பு தாரைநீர் வாவியிற் படிந்தெழும் படியார். (கௌ)

மிடையு நீள்கொடி வீதிகள் விளங்கிய வையா
றுடைய நாயகா சேவடி பணியவந் துறுவா
ரடைய வப்பதி நிற்பவுஞ் சரிப்பவு மான
புடைய மாந்ததத் துணையொடும பொலிவன கண்டார். (கௌ)

பொனம லைக்கொடி யுடனமா வெள்ளியம் பொருப்பிற்
றனமை யாம்படி சத்தியுஞ் சிவமுமாஞ் சரிதைப
பன்மை யோனிகள் யாவையும் பயிலவன பணிந்தே
மன்னு மாதவர் தம்பிரான் கோயினமுன வந்தார். (கௌ)

காணு மப்பெருந் கோயிலுங் கயிலைமால் வரையாய்ப்
பொனு மாலய னிருநிறன் முத்தபெருந் தேவா
பூணு மன்பொடு போற்றிசைத் தெழுமொலி பொங்கத்
தாணு மாமறை யாவையுந் தனித்தனி முழங்க. (கௌ)

தேவர் தானவர் சித்தர்விச சாதர ரியக்கா
மேவு மாதவா முனிவர்கள புடையெலா மிடையக்
காவி வாள்விழி யரம்பையா காணமுழுதுவுந்
தாவி லேழ்கடன முழக்கினும பெருகொலி தழைப்ப. (கௌ)

கங்கை யேழுதம் தீர்த்தமாங் கடவுண்மா நதிகண்
மங்க லம்பொலி புனறபெருந் தடங்கொடு வணங்க
வெங்கு நீடிய பெருங்கண நாதாக ளிறைஞ்சப்
பொங்கி யங்கனாற் பூதவே தாளங்கள் போற்றி. (௯௭௭)

அந்தி வெள்ளிமால் வளையிரண் டாமென வணைந்தோ
சின்னத் செட்டிடச் செந்நகண்மால் விடையெதிர் நிற்ப
முந்தை மாதவப் பயன்பெறு முதன்மையான மகிழ்ந்தே
நந்தி யெம்பிரா னடுவிடை யாடிமுன் னணுக. (௯௭௮)

வெள்ளி வெற்பின்மேன் மரகதக் கொடியுடன் விளங்குந்
தெள்ளு பேரொளிப் பவளவெற பெணவிடப் பாகங்
கொள்ளு மாமலை யாளுடன கூடவீற நிருந்த
வள்ள லானாமுன கண்டனா வாககினமன னவனா. (௯௭௯)

கண்ட வானந்தக் கடலினைக் கண்களான் முகந்து
கொண்டு கைகுவித தெதிர்விழுந் தெழுந்தமெய குலை
வண்டா முனபுநின் ருடினார் பாடின ரழுதா
தொண்ட னாகக்கங்கு நிகழ்ந்தன யாசொல வல்லா (௯௮௦)

முன்பு சுண்டுகொண் டருளின ரமுதுண்ண முவா
வன்பு பெற்றவ ரளவிலா வாவமுன பொங்கப்
பொன்பி நங்கிய சடையனாப் போற்றுதாண் டகங்க
ளின்ப மோங்கிட வேத்தின ரெல்லையி நவத்தோ (௯௮௧)

ஆய வானுமற் றவாமனங் களிப்புறக் கயிலை
மேய நாதாத நுணையொடும் வீற்றிருந் தருளித்
தூய தொண்டருந் தொழுதெதிர் நிறக்கங் கோலஞ்
சேய தாக்கினா திருவையா நமாந்தமை திகழ் (௯௮௨)

ஐயா சோலமங் களித்தகன் றிடவடிசு தொண்டா
மையல் கொண்டுள மகிழ்ந்திட வருந்திமற் றங்குசு
செய்ய வேணிய ரருளிது வோவெனத் தெளிந்து
வைடி முய்ந்திடக் கண்டமை பாடுவா மகிழ்ந்தா. (௯௮௩)

வேறு

மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான மகளொடு மென்னுங்
கோதறு தண்டமிழ்சு சொல்லாற குலவு திருப்பதி கங்கள
வேத முதல்வரை யாற்றில் விரவுஞ் சராசர மெல்லாங்
காதற் றுணையொடுங் கூடக் கண்டே னென்பாடி நின்றா (௯௮௪)

சுண்டு தொழுது வணங்கிக் கண்ணுத லாதமைப் போற்றிக்
கொண்ட திருத்தாண் டகங்கள குறுந்தொகை நேரிசை யனபின்
மண்டு விருத்தங்கள் பாடி வணங்கித் திருத்தொண்டு செயதே
யண்டர் பிரான்றிரு வையா நமர்ந்தனர் நாவுக் கரசா. (௯௮௫)

நீடிய வப்பதி நின்னு நெய்த்தான மேழுத லாக
மாயெர் தானம் பணிந்து மழபாடி யானா வணங்கிப்
பாடிய செந்தமிழ் மலை பகாந்து பணிசெய்து போற்றித்
தேடிய மாலுக் கரியா திருப்பூந் தருத்தியைச் சோந்தா. (௯௮௬)

சேர்ந்து வீருப்பொடும் புக்குத் திருநட மாளிகை முன்னர்ச்
சார்ந்து வலங்கொண்டிறைஞ்சித் தம்பெரு மானறிநு முனபு
நேர்ந்த பரிவொடுந் தாழ்ந்த நிறைந்தொழி யாவனபு பொங்க
வாராதகண் ணீராமழை தூங்க ழூயாவழைத் தன்மைய ரானார். (௩௮௭)

திருப்பூர துருத்தி யமாந்த செஞ்சடை யானையா னேற்றுப்
பொருப்பூர தருளும பிரானைப் பொய்யிலி யைக்கண்டே நெஞ்
வீருப்பறு தாண்டகத் தோடு மேவிய காதல் விளைப்ப
வீருப்போர் திருவடிக் கீழநா மென்னுங் குறுந்தொகை பாடி. (௩௮௮)

அங்குறை யுந்தன்மை வேண்டி நாமடி போற்றுவ தென்று
பொங்கு தமிழ்ச்சொல் விருத்தம் போற்றிய பாடல் புரிந்து
தங்கித் திருத்தொண்டு செய்வாரா தம்பிரா னாராந் பெற்றுத்
திங்களு ஞாயிறுந் தோயுந் திருமட மாங்கொன்று செயதாரா. (௩௮௯)

பல்வகைத் தாண்டகத் தோடும் பரவுந் தனித்தாண் டகமு
மல்ல லறுப்பவா தானத் தடைவு திருத்தாண் டகமுஞ்
செல்கதி ஈட்டிடப் போற்றுந் திருவங்க மாலை யமுள்ளிட்
டெல்லையில பன்மைத் தொகையு மியம்பின ரேத்தி யிருந்தார். (௩௯௦)

வேறு

பொன்னிவலங் கொண்டதிருப் பூரதுருத்தி யிவிர்ப்பக
கனமனத்து வல்லமணா தமைவாகிறு கட்டழித்துத்
தென்னவனகூ ணீரிடத்தருளித் திருநீறி னெளிகண்டு
மன்னியசீரச சண்பைநகா மறையவனார் வருகின்றாரா (௩௯௧)

திந்தமிழநாட் டிடைநின்ற மெழுந்தருளிச் செம்பொன்னி
வாய்ந்தவளந் தருநாட்டு வந்தணைந்தார வாக்கினுக்கு
வேந்தரிருந் தமைக்கேட்டு வினாந்தவாபாற செல்வனென்ப
பூரதுருத்தி வளம்பதியின புறம்பணியில வந்தணைந்தாரா. (௩௯௨)

சண்பைவருந் தமிழ்விசக் ரெழுந்தருளத் தாங்கேட்டு
மண்பரவும் பெருங்கோத்தி வாக்கீசா மனமகிழ்ந்து
கண்பெருஞ்ஞ களிகொள்ளக் கண்டிறைஞ்சங் காதலி
லென்பபெரும வீருப்பெய்த வெழுந்தருளி யெகிரசெனாரா. (௩௯௩)

காழியாகோன வருமெல்லை கலந்தெய்திக் காதலித்தாரா
குழமிடைந் திடுநெருக்கிற காணமே தொழுதருளி
வாழியவா தமைத்தாங்கு மணிமுத்தின் சிவிகையினைத்
தாழுமுட விதுகொண்டு தாங்குவனயா நெனத்தரித்தார். (௩௯௪)

வந்தொருவ ரறியாமே மறைந்தவடி வொடும்புகலி
யந்தணை ரேறியெழுந் தருளிவரு மணிமுத்தின்
சாதமணிச் சிவிகையினைத் தாங்குவா ருடனாரங்கிச்
சிறைகளிப் புறவருவார தமையாருந் தெளிந்திலரால். (௩௯௫)

திருஞான முனிவர சிருந்ததிருப் பூரதுருத்திக்
கருகாக வெழுந்தருளி யெங்குறறு ரப்பரென
வருகாரின் றுமமடியே னும்மடிக டாங்கிவரும்
பெருவாழ்வு வந்தெய்தப் பெற்றிங்குற் தேனென்றார். (௩௯௬)

யின்னையா ரதுகேனாப் பெருகுவினா வுடனழிந்தே
யுன்னமிரு பதைப்பெய்தி யுடையவர சினேவணங்க
வன்னலார் வாசீச ரவர்வணங்கா மூன்வணங்கத
துன்னுமான் மறிக்கரத்தார் தொண்டரெலாந் தொழுதார்த்தார். (நகவு)

ஊழுவக்கோன் திருநாவுக் கரசருடன் கலந்தருளிச்
செழுமதியைத் தவழ்சோலைப் பூந்துருத்தித் திருப்பதியின்
மழுவினொடு மாணேநது திருக்கரத்தார மலாததான்க
தொழுதுருகி யின்புற்றுத் துதிசெய்தவ குடனிருந்தார். (நகவு)

வல்லமணர் தமைவாதிற் வென்றதுவும் வழுதிபார்
புல்லியகூ னிமிதத்தவநு தண்பொருந்தப் புனனாட்டி
லெல்லையிலாத் திருநீறு வளர்த்ததுவு மிருந்தவத்தோ
சொல்லவது கேட்டுவந்தார் தூயபுகழ் வாசீசர். (நகவு)

பண்புடைய பாண்டிமா தேவியாரா தம்பரிவு
நனபுடைய குலச்சிறையார் பெருமையுஞ் சனத்தலைவ
னொண்பெருக வுணர்த்தருள வெல்லையிலசீர் வாசீசர்
மண்குலவு தமிழ்நாடு காண்பதற்கு மனங்கொண்டார். (சா)

பிரமபுரத் திருமுனிவா பெருந்தொண்டை நன்னாட்டி
லரனுறையுந் தானங்க ளீணந்திறைஞ்சிப் பாடுவதற்
குரனுடைய திருநாவுக் கரசருளை செயதருளப்
புரமெரித்தார் திருமகனா பூந்துருத்தி தொழுதகன்றார். (சாக)

ஆண்டவர சங்கணர்சீ ரருள்பெற்றப் பதிநின்றம
பாண்டிநாட் டெழுந்தருளும் பாணமையராயத் தென்றிசைபோய்க்
காண்டகைய திருப்புத்தூர் பணிந்தேத்திக் கதிமுகியந்
தீண்டுகொடி மதினமதுரைத் திருவால வாயசோந்தார். (சாஉ)

சென்றணைந்து மதுளையினிற் நிருந்தியநூற் சங்கத்து
ளன்றிருந்து தமிழாராயந் தருளியவங் கணாகோயின
முனறிவினை வலங்கொண்டு முனனிறைஞ்சி யுள்புக்கு
வன்றனிமால் விடையானா வணங்கிமகிழ் வொடுநதினேத்தார். (சாகு)

எய்தியபே ரானந்த வின்பத்தி னிடைமூழ்கி
மொய்திகழுஞ் சடையானை முளைத்தானை யென்றெடுத்துச்
செய்தவத்தோர் தாண்டகச்செந்தமிழ்ப்பாடிப் புறத்தனைவார்
கைதொழுது பணிந்தேத்தித் திருவுன்னங் களிசிறந்தார். (சாசு)

சீர்திகழும் பாண்டிமா தேவியார் திருமேனி
சேரவரு ளுடையதஞற கூனியிரந்த தென்னவனார்
பாபரவுங் குலச்சிறையார் வாசீசர் தமைப்பணிவுற்
சூசிலாக காதனமிக வடிபோற்ற வங்கிருந்தார். (சாரு)

திருவால வாயமர்ந்த செஞ்சுடரைச் செழும்பொருணா
றருவானை நேரிசையுந் தாண்டகமு முதலான
பெருவாய்மைத் தமிழ்ப்பாடிப் பேணுதிருப் பணிசெய்து
மருவார்ப்புப் புரமெரித்தார் பூவணத்தை வந்தடைந்தார். (சாசு)

கொடிமாட நிலவுதிருப பூவணத்துக் கோயிலினு
ணெடியானுக் கறிவரியார் கோதோன்றக் கண்டிறைஞ்சி
வடிவேறு திரிஞ்ஞலத் தாண்டகத்தால் வழுகதிப்போய்ப்
பொடிநீடு திருமேனிப் புனிதாபிதி பிறபணிகாரா.

(சாள்)

தென்னிலங்கை யிராவணன்றன் சிரமீரைந் தூதுணித்த
மூனவனா மிராமனுக்கு வரும்பெரும்பா தகந்தோககுமி
பிஞ்ஞகரைத் தொழுவதற்கு நினைந்தபோய்ப் பெருமகிழ்ச்சி
துன்னிமனங் கரைந்துருகத் தொழுதெழுந்தார் சொல்லரசா.

(சாஅ)

தேவாதொழந் தனிமுதலைத் திருவிரா மீசுசுரத்து
மேலியசங் கரணையெகிரா நின்றவ்ருப் புழமொழியாற்
பாவுதிரு நேரிசைகண முதலான தமிழ்பாடி
நாவரசா திருத்தொண்டு நலமபெருகச் செயதமர்ந்தார்.

(சாக)

அங்குறைநது கண்ணுதலா ரருள்சூடி யகன்றுபோய்ப்
பொங்குதமிழத் திருநாட்டுப் புறம்பணைஞ் செல்வேலி
செங்கணவிடை யாமன்னுந் திருக்காணப் போமுதலா
வெங்குநிகழ் தானங்க ளெல்லாமபுக கிறைஞ்சுவா

(சாஹ)

தொழுதுபல வகையாலுஞ் சொற்றொடைவண டமிழ்பாடி
வழுவிறிருப் பணிசெயது மனங்கசிவுற் றெப்பொழுது
மொழுகியகண பொழிபுனலு மோவாது சிவன்றாளக்
டழுவியசிற தையிலுணர்வுந் தங்கியநீர் மையிற்சரித்தாரா

(சாஹக)

தேம்பொழிலுமு சௌதமிழ்நாட் டினிலெங்குஞ் சென்றிறைஞ்சிப்
பாமபணிவார் தமைப்பணிவாரா பொன்னிநா டதுவணைநது
வரம்புனலுஞ் வளநகாகன பின்னுமபோய் வணங்கியே
பூம்புகலூர் வந்தனடந்தாரா பொய்ப்பாசம் போக்குவார்.

(சாஹுஉ)

பொய்கைஞ் பூம்புகலூர்ப் புனிதாமலாத் தாள்வணங்கி
நையுமனப் பரிவோடு நாடோறுந் திருமுனற்றி
கைகலந்த திருத்தொண்டு செயதுபெருங் காதலுடன்
வைகநா ளெண்ணிறந்த வண்டமிழ்மர் லைகண்மொழிவார்.

(சாஹி)

நின்றதிருத் தாண்டகமு நீடுதனித் தாண்டகமு
மன்றுறைவார வாழ்பதிகள வழுகதிருத் தாண்டகமுங்
கொன்றைமலாச சடையார்பாற குறைந்ததிரு நேரிசையுந்
துன்றுதனி நேரிசையு முதலான தொடுத்தாறுததாரா.

(சாஹச)

ஆருயிரின் நிருவிருத்தந் தசபுரா ணத்தடைவு
பாபரவும் பாபவார சப்பதிகம் பன்முறையு
நேர்படரின் றறைகூவுந் திருப்பதிக முதற்பிறவும்
பேரருளின கடலளிககும பெருமானைப் பாடினார்.

(சாஹி)

அந்நிலைமை தனிலாண்ட வரசுபணி செய்யவவந்
நன்னிலைமை காட்டுவார நம்பந்திரு மணிமுன்றி
றன்னிலவரு முழுவார துழைந்தவிடந் தானெங்கும்
பெரன்னிளொடு நவமணிகள் பொலிந்திலங்க வுருள்செய்தார்.

(சாஹி)

செம்பொன்னு நவமணியுஞ் சேண்விளங்க வாங்கவையு
மும்பர்பிரான நிருமுனறி லுருளபருக்கை யுடனெக்க
வெம்பெருமான் வாசீச ருழவாரத தினிலேந்தி
வம்பலாமென் பூங்கமல வாவியினிற் புகவெழிந்தார்.

(சா.௮௭)

புல்லோடுங் கல்லோடும் பொன்னோடு மணியோடுஞ்
செல்லோடும் வேறுகா டிலாநிலைமை துணிநதிருநத
நல்லோமுன நிருப்புநலூர் நாயகனார் திருவருளால்
வில்லோடு துதனமடவரா விசும்பூடு வந்திழிந்தார்.

(சா.௮௮)

வானகமின் னுக்கொடிகள் வந்திழிந்தா லெனவந்த
தானநிறை சுருதிகளிற் றகுமலங்கா ரததன்மை
கானவமு தம்பரப்புக கனிவாயி லொளிபரப்பப்
பானனெடுங் கண்கள்வெளி பரப்பியிசை பாடுவார.

(சா.௮௯)

கற்பகப்பூந தளிரடிபோங் காமருசா ரிக்கசெய
வற்பலமென முகிழ்விரல்வட் டனையோடுங் கைபெயரப்
பொற்புறமக் கையினவழி பொருகயற்கண புடைபெயர
வற்புதப்பொற் கொடிதுடங்கி யாடுவபோ லாடினா

(சா.௯௦)

ஆடுவார பாடுவா ரலாமாரி மேற்பொழிவார
கூடுவா போனறணைவார குழலவீழ விடைதுடங்க
வோடுவா மாரவே ஞாடனமீன்வா ரொளிபெருக
நீடுவார் துகிலசைய நிற்பாரு மாயினா.

(ச.௯௧)

இததன்மை யரம்பையர்க ளெவ்விதமுஞ் செயல்புரிய
வததனா திருவடிகழீழ் நினைவகலா வனபுருகு
மெய்ததன்மை யுணர்வுடைய விழுததவதது மேலோர்தஞ்
சித்தநில திரியாது செயப்பணியின றலையினரா.

(ச.௯௨)

இம்மாயப் பவததொடக்கா மிருவினைக் டமைநோக்கி
யும்மர்விங் கென்னகுறை யுடையேனயான நிருவாரு
ரமமானுக் காளானே னலையேனமி னீரென்று
பொயமமாயப் பெருங்கடலு ளெனுநதிருததாண் டகம்புகன்றார்.

(ச.௯௩)

மாதரவர் மருங்கணைய வந்தெயதி மதனவசக்
காதலவர் புரிந்தொழுநுங் கைதவங்க ளசெய்திடவும்
பேதமிலா வோருணாவிற் பெரியவரைப் பெயாவிக்க
யாதுமொரு செயலிலலா மையிலிறைஞ்சி யெதிரகன்றார்.

(ச.௯௪)

இந்நிலைமை யுலகேழு மெயதவநிந தியல்பேத்த
மன்னியவன் புறுபத்தி வடிவான வாசீசா
மின்னிலவுஞ் சடையாாதம் மெய்யருடா னெய்தவரு
மந்நிலைமை யணித்தாகச் சிலநாளங் கமாநதிருந்தார்.

(ச.௯௫)

மன்னியவந தக்கரண மருவுதலைப் பாட்டினுற
றன்னுடைய சராணை தமிழேனைப் புகலூர்
னென்னையினிச சேவடிக் கேழிருத்திடுமென் றெழுதினற்
முன்னுணர்வின் முயற்சியினுற் றிருவிருத்தம் பலமொழிந்தார்.

(ச.௯௬)

மண் முதலா மூலகேத்த மன்னுதிருத் தாண்டகத்தைப்
புண்ணியா வுன்னடிகே போதுகின்றே நெனப்புகன்று
நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவழி வேயாகி
யண்ணலா சேவடிகழி மூண்டவர செய்தினா.

(சஉ௭)

வானவர்கண் மலர்மாரி மண்ணிறைய விண்ணுலகின்
மேனிற்றைந்த வைநதுபே ரியவொலியும் விரிஞ்சன முதல்
யோனிகளா யினவெல்லா முண்ணிறைந்த பெருமகிழ்ச்சி
தானிறைந்த சித்தினாயிற சதயமாந திருநாளில்.

(சஉ௮)

அடியேனெ னாதரவா லாண்டவர சின்சரிதப்
படியையா னறிந்தபடி பகாந்தேனப் பரமுனிவன்
கடிமலாமென் சேவடிக் கைதொழுது குலசசிறையா
முடிவிலபுகழ்த் திருத்தொண்டின முயற்சியினை மொழிகின்றேன்

(சஉ௯)

திருநாவுக்கரசர்நாயனாபுராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் - தசகாக்யக.

சூசனம்.

க. சுற்புநிலை வழுவாது சிவனை வழிபடல்.

நற்பாவது நாயகனிற சிறந்ததெய்வம் இலலை எனவும் அவனை வழிபடும்
முறைமை இது எனவும் தந்தை தாயரும், பிராமணரிடத்தும் சாண
நேரிடத்தும் ஆசாரியரிடத்தும் கடவுளைச்சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுகும் இப்
படி என நாயகனும் சுறபித்தவழி நிறைவாம் ஆதலால், சுமங்கலிக்கு; தன
கணவனை வணங்கி அவனுக்கு ஏவல்செய்தலே மேலாகிய தருமமாம். ஏவல்
செய்துவரும்பொழுது, பரமபதியாகிய சிவனை வழிபடல்வேண்டும் எனலும்
விரும்பும் உண்டாகில், தனக்கெனச் சுதந்தரம் இல்லாமையால், கணவனது
அனுமதியைப்பெற்று, ஆசாரியரை அடைந்து சிவநிகைப் பெற்று, கணவனுக்கு
சூச செயற்பாலதாகிய ஏவலின் வழுவாது நின்றே சிவனை விதிப்படி வழிப
டுக கணவன் இறந்துவிடில்; ஆபரணங்கள் அணியாதொழித்தலும், வெற்றி
லை பாக்கை ஒழித்தலும், ஒருபொழுது பகலிலே உண்டலும், பாயல்வேண்ட
டாது தலையிலே நித்தினாசெய்தலும், ஐம்புலனைகளை அடக்கலும், சிவபுண்ணி
யங்களை விதிவழுவாது செய்தலும் வேண்டும் இஃதருபபிரமாணம். சிவ
தருமோத்தரம் “எந்திழைக்குப் பதியேவ லியற்றுகதலே நியதி யீசனினைத் தான
னைய வேசறவு பெருகிற-காந்தனனு மதிபெற்றுக் கைக்கொள்க பூசை கலித்
திடினே யிருதுகலுழந் தொருமூன்று நாளும்-வாய்நிதிச்செய் துடற்சத்தி
மற்றையாரீ தரவே மானதபூ சனைபுரிக மறறையநாட் புனலுட் - டோய்ந்த
ருநதிக கவ்வியத்தைச் சூட்டுகபோ தற்குச் சூதகமுன் பெருநோய்முன சூட்
டுவிகக பிறரால்” எ-ம் வாயுசங்கிதை “கருநெறிக கூந்த லாகக்குக கணவ
ரை வணங்க ருனே-புரியந் தரும மாகு மொண்டிற கணவா செந்நல்லாற்-
பருவரை பயந்த நங்கய பணிநதும் பாதம் போற்றிப் - புரியலிழ் மலாக டு
விப பூசனை புரித லாமால். கணவாத மேவல் பூண்டு சுற்பினி லொழுதி டூ
தார்-நணுகருவ கொடிய வெய்ய நரகினு ளழுந்து வாராற்- பணிவுறு கணவர்

தம்மை யிகந்துநற் பான்மையின்மி - யணிகலன் றுறந்த மாதர் தன்மையை யறைகு வாமே தனாயினிற் கிடத்த ருன நல்கிட நயவகு நீரி- லரியவெண் ணீற்றின் மூழ்க லன்பொடு நமைப்பூ சித்த- லொருபக லுண்டு வைக லட்ட மி பதினென கோடு - மருவுபூ ரணைய லுண்டி யொழிந்திடல் வழக்க தாமே.” என்- காசிகண்டம். “மருவு காதலன் மாயந்திடின மங்கைய - ரொருப கற் பெருகு துண்டரும் பதிகில - விரியும் பாயல் வெறுத்துமண் மேற்றுஞ்சி-யரி ய நோன்புக ளாற்றிட வேண்டுமால். சுடாசெய பொற்கல னீத்திடுந தோகை யர் - கடவுள் பூசனை காத்தலி னுற்றியு - முடல மாசண வுள்ளுயிர் நீத்திடா- தடரு மூல மருந்திட வேண்டுமால்.” எ-ம. வரும்.

இப்புராணத்திலே சுட்டப்பட்ட திலகவதியாரா, தம்மைக் கலிப்பகை யார் விவாகம் செயதிலா ஆயினும், அவர் இறந்தமை கேட்டவுடனே, என் னுடைய தந்தை தாயாகன் என்னை அவருக்கு மணம்செய்து கொடுக்க உடன் பட்டிருந்தமையால், இவவுயிர் அவருக்கே உரியது, ஆதலால், இவவுயினை அவருயிரோடிசைவிப்பேன என்று சாவததுணிந்தமையாலும், தம்பியாராகிய மருணிக்கியா பொருட்டு அகநருத்தை ஒழித்து உயிர்தாவகியபின்னும், இள மைப்பருவத்தராய இருந்தும் விவாகம் செய்துகொள்ளாமல், தமது வீட்டிற் குறே தவருசெய்து கொண்டிருந்து, பின்னாத திருவதிகைவீரட்டானத்திற் சென்று, சிவ சின்னங்களைத் தரித்துக்கொண்டு, திருக்கோயிலிலே திருவல கிடுதல திருமெழுகுகிடுதல் பூக்களகொய்து திருமால்கள தொடுததல் முதலிய திருப்பணிகள் பலவற்றை நாடோறும் விதிவழுவாது சிவனமாட்டுள்ள மெய் யன்போடு செய்தமையாலும், இவரது சற்பின்பெருமையும் ஐம்புலன்களை அடக்கிநிறை அருமையும் சிவபத்திமுதிர்ச்சியும் செவவிதிற நெளியப்படும. இவா இததிருப்பணிகளை மெய்யன்போடு செயதனா என்பது, இவாபுருச்சம யப் படுகுழியில் வீழ்ந்த தமது தம்பியாராகிய மருணிக்கியாரா அதில நின்றும் தூக்கி ஆளும்பொருட்டிச செயத வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து, கருணநிதி யாகிய சிவன் அவரைச சூலேநாயினால் வருத்தி ஆட்கொண்டருளினமை யாலே, துணியப்படும.

உ. சிவனது திருவருள இல்வழி உண்மைநெறி கூடாதெனல்.

உலகத்திலே, சமயங்களும், அந்தஅந்தச் சமயசாத்திரங்களும், அந்தச்சா த்திரங்களிலே சொல்லப்படும பொருள்களும், ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாது பலதிறத்தனவாய இருக்கும். இவைகள் எல்லாவற்றுள்ளும், மேலாகிய சம யம் யாது? சாத்திரம் யாது? பொருள் யாது? எனில், இச்சமயப் பொருள்கள் எல்லாம், இது ஆகும் அது அன்று எனனும் பிணக்கு இனி, தன்னிடத்தே காணநிற்பது எந்தச்சமயமோ அந்தச்சமயமே சமயம், அந்தச்சமய சாத்திரமே சாத்திரம்; அந்தச்சாத்திரத்திற் சொல்லப்படும பொருளென்பொருள். இப்படி எல்லாச் சமயப்பொருள்களையும் தன்னிடத்து அடக்கி நிற்கும் சற்சமயம் சைவசித்தாந்தமையாம். ஆதலால், அந்தச் சமயமே சமயம்; அந்தச்சமய சாத் திரங்களாகிய வேதசிவாகமங்களே சாத்திரம்; அந்தச் சாத்திரங்களிற் சொல் லப்படும பதி பச பாசம் எனனும் முப்பொருள்களுமே மெயப்பொருள்கள். அது “ஆதுசம யங்கள்பொரு ளுணரு தூலக் கொன்றோடொன் றெவ்வாம லுளபலவு மிவற்றுள் - யாதுசம யம்பொருணூல யாதிகு கென்னி விதுவாகு மதுவல்ல வெனுமிபணக்க தினறி - நீதியினு லிவையெல்லா மோரிடத்தே கா ண நிற்பதியா தொருசமய மதுசமயம் பொருணூ - லாதலினு லிவையெல்லா மருமறையா கமத்தே யடங்கியிடு மவையிரண்டு மரணடிக்கீ ழுடங்கும்.” என் னும். சிவனான சித்தித் திருவிருத்தத்தால் உணாக.

சமயசாத்திரங்கள் எல்லாம் வேதாகமங்களிலே சுருக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கும். அவைகளைச் சமுத்திரகலச நியாயமாக உருத்திராகளும் தேவர்களும் இருடிகளும் தத்தம் அறிவளவாகத் தனித்தனி விரித்து உட் சமய புறச்சமய சாத்திரங்களாகப் பண்ணினார்கள். "ஒன்றோடொன்றெவ்வாத் சாருவாகம் முதலிய பலசமயப்பொருள்களை வேதாகமங்களில் சிவன் கூறுதல் என்னென்னின்று ஆனமாக்களது அதிகாரபேதம் பற்றி என்க. முன்னா, அதிதாமதாசாரியுமந்த மதிகளாய், லௌகிக சுகததையே பரமபுருஷாராதம் எனவும் புறமாகிய புத்திராதிக்களையே ஆனமா எனவும் அபிமானிகளும் அதிகாரிகளைக் குறித்து, துககம் முதலியவற்றோடு உடனவிரயி இருத்தலால் லௌகிக சுகம் பரமபுருஷார்த்தம் அன்று எனவும், புத்திராதிக்கள் ஆனமா அல்ல எனவும் உணர்த்தி, அவர்களுக்குப் புத்தி ஸ்திரமாதற் பொருட்டு நுண்பொருள் உணரும்" உண்மை இன்மையால், தூலதேகத்தையே ஆனமா என்றும் அதனழிவையே பரம புருஷாராதம் என்றும் உபதேசிக்கின்றனர். பின்னா, அதிற்சூரிய தருமானுடான ததினாலே சிறிது பிரசாதம் பெற்றுச் சற்றே சித்த சததி அடைந்து தேகானமா முதலியவற்றில் பச்சாத்தாபம் உதிக்கப்பெற்ற அதிகாரிகளைக் குறித்து, தேகாதிக்களில் ஏறிய ஆனமத்தன்மையை மறுத்தற்குப் புத்தசாததிரம் உபதேசிக்கின்றனர் இவ்வாறே மேலும் சோபானக்கிரமமாக உபதேசித்தலால், விரோதம் இன்மை தெளிச முன்முன் உள்ள சமயங்கள் பின்பின் உள்ள சமயங்களால் வாதிக்கப்படும் வாதிக்கப்படுவது பூருவபக்ஷமும், வாதிப்பது சித்தாந்தமும் சைவசித்தாந்தம்மற்ற சைமயங்களையும் பூருவபக்ஷம் பண்ணி நின்றலானும், அதனைப் பூருவபக்ஷம் பண்ணுதற்கு ஒருசமயமும் இன்மையானும், அதுவே சித்தாந்தம் எனப்படும் "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அவைக்குவேருனவை பூருவபக்ஷங்கள்" என்று இரத்தினத்திரயத்திற் கூறப்பட்டது.

இச்சைவசித்தாந்தநூல்களை, பசுக்களாகிய நாம் பரததிராக்களாதலால் ஒன்றை உள்ளவாறு உணர்தலும், அதனைவழிநிறுத்தலும் இயலாவாம் எனத் தெளிந்து, சுல்தந்திரராகிய சிவனை மறவாது அவரது திருவருளையே முன்னிட்டி நின்று, விதிப்படி சுற்றுணாதலவேண்டும் இவ்வாறே திருவருளை முன்னிட்டாது எததுணை நூல்களைக் கற்பினும், எததுணை தருமங்களைச் செய்யினும், சைவசித்தாந்தமே உண்மைநெறி என்று ஐயநதிரிபறத் துணிதலும், அநநெறியின வழுவாது நிறுத்தலும் கூடாவாம் திருவருளே கண்ணுக்க் காண்டல் வேண்டும் எனபதும், அஃது இவ்வழி உண்மைநெறியை உணர்ந்து சிவனை அடைதல் கூடாது எனபதும், "உயிரா வணமிருந் துற்று நோக்கி யுள்ளக் கிழியி லுருவெழுதி - யயிரா வணஞ்செய்திட னெனைத் தநதா லுணரப் படுவாரோ டொட்டி வாழ்த்தி - யயிரா வணமேறா தானே நேறி யமரநா டாளாதே யாரு ராண்ட - வயிரா வணமேயென மமமா நேரினெ னருட்கண்ணு லோக்காதா ரல்லா தாரோ" "ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடா தாரா யடங்கு வித்தா லாரொருவ ரடங்கா தாரே - யோட்டுவித்தா லாரொருவ ரோடா தாரே யுருகுவித்தா லாரொருவ ருருகா தாரே - பாட்டுவித்தா லாரொருவா பாடா தாரே பணிவித்தா லாரொருவா பணியா தாரே - காட்டுவித்தா லாரொருவர் காணு தாரே காண்பாரார் கண்ணுதலாய காட்டாக் காலே" என்னும் தேவாரங்களானும், "அவனரு ளாலே யவன்றா வணங்கி," என்னும் திருவாசகத்தானும், உணர்க.

இமமருணிக்கியா, யாக்கைநிலையாமையையும் செல்வநிலையாமையையும் நினைந்த பல தருமங்களைச் செய்தும், பிரபஞ்சவாழ்வின்னது அநித்தியத்தை அறிந்து இவ்வாழ்க்கையிலே புகாமல் எல்லாவற்றையும் துறந்தும், சைவநூல்களை ஒதி உணராதும், எவ்வுயிர்க்கும் முதல்வராகிய சிவனது திருவ

ருள் இன்மையாலன்றோ, சமணாகளது தூப்போதனையினுலே மயங்கி, அகர் களது ஆருகதசமயமே உண்மைநெறி என்று துணிந்து, அநிலே பிரவேசித்தாரா. சிவனனறி முதல் இல்லை என்பது “சிவமுதலே யன்றி முதலில்லையென்று ஸ்-சிவனுடைய தென்னறிவ தென்றுரு - சிவ்வனவ - தெனசெயல தாகின்ற தென்று மிவையிறறைத - தனசெயலாக கொள்ளமை தான ” எனத்திருக்களி ற்றப்படி “பாரிற் கூறுமாற்றனும் காண்க. இவா சைவதூலகளை ஒதி உணாந தும் சிவனது திருவருள் இன்மையால் சைவமே உண்மைநெறி என்னும் உணா ர்சசி இவருக்குப் பிறநதிலது எனபது, இவகே “ நிலலாத வலகியலடி கண்டு நிலை யாவாழ்க்கை - யலலேனென றறத்திறநது சமயங்க ளானவற்றி - னல லாறு தெரிநதுணாநது நமபரரு ளாமையிறை - கொல்லாமை மறைநதுறையு மமணசமயங் குறுகுவா ” என்னும் திருவிருத்தத்தால் உணாததப்பட்டது. இத்திருவருள் தன்னேப் பெறல்வேண்டும் என்னும் ஆகையோடு பெருநத வம் செய்த வழியனறிக கிடையாது. இநநாயனார சிவனை அடைதற்பொரு ட்டு முறபிறப்பிலே பெருநதவம் செய்தாராயினும், அத்தவத்திலே சிறிது வழுவுற்றமையாலன்றோ, இப்பிறப்பிலே நெடுநாள பொயநெறியாகிய பரம தகதை அனுட்டித்தனா கருணாநிதியாகிய சிவன், அச்சிறுமுற்றத்தின பொ ருட்டி இவனா இப்பிறப்பிலே தண்டித்தும், பின்னா இவா முனசெய்த தவத தினாலன்றோ, இவனாக கைவிடாது, வலிந்தாடகொள்ளத் திருவுளங் கொ ண்டு, சூலேனாயினால் வருத்தி, உண்மை நெறியாகிய தமது சைவசமயத திலே புகுமபடி, திருவருள ஈரந்தனா சிவபுண்ணியம் செய்த ஆன்மாக்கள ஓரோவழித் தீது செய்யினும், அவாக்களை கைவிடாது காக்கும் பெருநகரு ணையினா சிவனே எனபது, இந்நிலே, துணியப்படும “ இன்றிவ கசேத னமா மிவ்விலைக் கோரினனெடுஞ் - சென்று தொடருமவன் சென்றிடத் தே- யென்றநதான் - நீதொருவ னுறை சிவபதிதான் கைவிடுமோ - மாதொருகூ றல்லலே மறறு ” எனத் திருக்களிறறுப்படியாரிற் கூறுமாற்றனும், காண்க. புறச்சமயங்கள் பொயநெறிகள் எனபது “ இருமுச சமயத் தொருபேயத் தே ரினே - நீர்நசை தரவரு நெடுவகண மானகணந் - தவப்பெரு வாயிடைப் பரு கித் தளாவொடு - மவப்பெருந தாப் நீங்கா தசைநதன ” எனத் திருவாசகத்தி னும், “ சாலிபோ மறறைச சமயங்கள் புகருபின் - றாவி யருதேயென றுநதி பற- வவவுனா கேளாதே யுநதிபற ” எனத் திருவுகதியாரினும், கூறுமாற்றல் அறிக சிவன் இவனாச சூலேனாயினால் வருத்தி ஆடகொண்டமையால், அவா ஆன மாகக்கித தண்டிப்பதெல்லாம் அவாக்கள் குற்றத்தினின்றும் நீங்கித் தம் மை அடைநது பேரினபம் பெற்று உயதல் வேண்டும் என்னும் பெருநகரு ணையினலேயாம் எனபது, தெளியப்படும அது “ தநதைதாய பெற்ற தத்தம் புதல்வாக டஞ்சொ லாற்றின் - வந்திடா விடிவு றுக்கி வளாரின லடித்துத் தீய - பந்தமு மிடுவ லெல்லாம் பாததிடற பரிவேவ யாகு - மிந்தநீர் முறைமை யன்றோ வீசனா முனிவு மெனதும். ” என்னும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத் தத்தானும் உணாக.

ந சேவன் முததி நிலை.

ஆன்மாவுக்கு ஆணவ மல பரிபாகத்தினுலே தீவிரதர சத்தி நிபாதம் உண் டானபோது, பரம கருணாநிதியாகிய சிவன், தமது திருவருளினுலே சிவஞா னத்தை உதிப்பித்து, சிவானந்தம் அனுபவிப்பித்து, மேல்வரும் பிறப்புக்கு ஏதுவாகிய சஞ்சித் ஆகாமியங்களைக் கெடுத்தது, எடுத்த சரீரத்திலே பிராரதது வம் புசிக்கும்படி சேவன் முத்தனாக வைத்து, தேகாந்தத்திலே பரமுத்தியைக் கொடுத்தருளுவா. அது “ சித்தநாதத் தேசிவன்நன் றிருக்கடைக்கண் சோத திச சென்னமொன்றி லேசேவன் முத்த ராக - வைத்தாண்டு மலங்கமுவி ஞான வாரி மடுத்தானக தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து - முத்தநாதப் பாத

மலர்ச் சிழ்வைப் பென்று மொழிந்திவ்வு மூலகமெல்லா முர்க்க ராகிப்-
பிதநாதப் பெருமபிதநாப் பிதந்ரிப் பாவப் பெருவகுழியில் வீழ்ந்திவ
ரிதுவெனன் பிராநதி ” எனனும் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தததால் உணர்க.
சததி நிபாதமாவது திரோதாண்சததி நீங்க அனுககிரக சததி பதிதலாம். இத்
திருநாவுக்கரசுநாயனார் தீவிரதரசததி நிபாதமுடையராய், சிவனது திருவருவி
னாலே மலவிருள நீங்கிச் சிவததுவம் விளங்கப் பெற்று, சிவானந்தமேலி
ட்டு, சீவன் முததராய் இருந்தார் சிவானந்த விவக்ஷததுக்கு அடையாளம்
ஆனந்த அருவியும், புனகமும், வம்மலும், தழுதழுத்தலும், பரவசமும், இடை
யறாது எழும் அத்தியற்புத சினமயமாகிய பாடலுமாம். இந்நாயனார் தமது
தமக்கையாராலே விபூதி அணியப் பெற்று, சிவசநநிதியை அடைந்தவுடனே,
சிவனது திருவருளினாலே மலநீக்கமும் சிவததுவ விளக்கமும் இவருக்கு
உண்டாயின என்பதும், சிவானந்தம் வெளிப்பட விளங்கியது என்பதும்,
இவகே “நீறணிந்தா ரகத்திருளும்” என்பதுமுதல் “அங்கங்க ளடங்க” என
பது இறுதியாய் உள்ள ஐந்து திருவிருத்தங்களால் உணர்த்தப்பட்டன சிவா
னந்தம் வெளிப்பட விளங்கினமை, இன்னும் இப்புராணத்திற் பலவிடங்க
ளில் விரித்துக் கூறியவாற்றால், உணரக் இவரது சிவானந்த விளக்கம், இவா
திருவாய மலராதருளிய திருப்பதிகங்களினாலே மெய்யுணர்வு உடையோர்க்
கு, தெள்ளிதின் விளங்கும்

சீவன் முததராவார அளத்திற்பட்ட புறபோலச் சிவப்பிரகாசத்தினாலே
போகசாதனமாய்ள்ள உட்கரணங்களும் புறக்கரணங்களும் ஆகிய பசுரண
ங்கள் எல்லாம் சிவசுரணமாய் நிகழப் பெற்று, சகலகருவிகளோடும் கூடியிரு
க்கும் சாககிராவததையிலே நிருமல துரியாதீதத்தைப் பொருநதினோகளாய்,
பூமியின்கணுள்ள ஆனமாக்களை ாடேற்றும் பொருட்செ சஞ்சரிக்கும் இயல்
புடையோராம் அது “இந்நிலைதா னிலலையே லெல்லா மீச னிடத்தினிலு
மீசனெல்லா விடத்தினிலு பின்ற-வநநிலையை யறிந்ததக கரணங்க ளடக்கி
யறிவதொரு குறிஞ்சுவி னருளினு லறிந்து-மன்னுசிவன் றனையடைந்து நின்
றவனநன் னாலே மருவுபசு கரணங்கள் சிவகரண மாகத்-துன்னியசாக கிரம
தனிற் துரியா தீப தோனநமுயல் சிவானுபவரு சுவானுபூ திகமாம் ” “சாக்
கிரத்தே யதீதத்தைப் புரிந்தவாக ளுலகிற் சருவசங்க நிவந்திவந்த தபோத
னாக ளவர்கள் - பாககியத்தைப் பகாவதுவென னிமமையிலே புயிரின் பற
ற்றுத்துப் பரததையடை பராவுசிவ ரனரே-வாககுமுடி கவித்தரசாண் டவர்
களரி வையரோ டனுபலித்திவ கிருநதிடினு மகப்பற்றற் றிருப்பா - நோக்கி
யிது புரியாதோ புறப்பற்றற் றுலு துமைவாபிறப் பினிலலினை னுங்கிடா
வே ” எனனாரு சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தங்களானும், “காணுங் கரணங்
க னெல்லாம்பே ரிண்பமென்ப- பேணு மடியாா பிறப்பகலக- காணும்-பெரி
யானை நெஞ்சே பெருநதுறையி லெனறும் - பிரியானை வாயாரப் பேசு ”
என்னும் திருவாசகத்தானும், உணரக் “இத திருநாவுக்கரசுநாயனாரும் அவ்
வியலபினையுடையோ ஆதலால், இவா அருளிச் செய்த தமிழ்வேதமாகிய
தேவாரம் சிவவாக்கியம் எனறே ஐயநதிரிபந்த துணியப்படும இவ்வாறன்றி,
பசுவாக்கியம் என்று நினைப்பினும், அநநினைவு அதிபாதகமாகிய சிவததுரோ
கமாகி, எரிவாய நரகம் பயந்தேவிடும் இவா வாககியமும் சிவவாக்கியம் எனறே
துணிந்து, சருவானமாக்களும் அதனை ஒதி உணர்ந்து முததி பெற்றும்ய்தற்பொ
ருட்டன்றே, கிருபாசமுத்திரமாகிய சிவன், யாவரும் கேட்ப, இவருக்கு
நாவுக்கரசு என்ப பெயர் கொடுத்தருளினார்.

சிவஞானிகள் சரியை முதலியன செய்யவேண்வெதின்றன்றே ; அங்
வனமாக, இத்திருநாவுக்கரசுநாயனார் சிவஸ்தலங்கடோற்றுஞ் சென்று, சிவ
னைத் தரிசித்து வலம்வந்த வணங்கித் துதித்தல்களும், திருக்கோயிற் பிராகா

ரங்குளினும் திருவீதிகளினும் * புற்செதுக்குதலும், பிறவும் செய்தமை என்னை யெனின், இவர் பசுத்துவம் நீங்கித் தஞ்சையலற்றுச் சிவனேயாய் நின்றமையால், இவை எல்லாம் இவர் செயலாகாது சிவன்செயலேயாய் நிகழ்ந்தன என்க. அது “நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பிணனென - நன்செய ருனெனென் றுந்திபற - தன்னையே தந்தானென றுந்திபற ” என்னும் திருவருதியாரா னும் உணர்க. இவ்வண்ம இவையெல்லாம் சிவன்செயலாய் நிகழ்தல் எற் றுக்கெனின், ஆனமாத்களுக்கு அறிவுறுத்தி அவர்களை உய்வித்தற்பொருட் டென்க. அது சிவன் தக்ஷிணமூர்த்தியாய், திருக்கையிற செபமாலேகொண்டு செபம் பண்ணுதல் உயிர்களுக்கு உய்யுநெறி காட்டுதற் பொருட்டாதல் போ லும் என்க இந்நாயனா செயலெல்லாம் உயிர்கள் பொருட்டே நிகழ்ந்தன என்பது, “அன்ன தன்மையா கயிலையை யனைவதற் கருளார - மன்னு நீந மிழ் புவியினமேற் பினையும வழுதத - நன்னெ மெபுன்ற றடமுமொன றுடன்கொடுந்நதார-பன்ன கமபுனை பரமரோ முனிவராம் படியால் ” என இவரும் குறிப்பிக்கப்பட்டமை காண்க. சிவஞானிகள் சரியை கிரியை முத லியவற்றைத் தாங்களாக வேண்டா என்று விடுவதும் இல்லை; செய்துவரல வேண்டுமென்று சங்கறபித்துச் செய்வதும் இல்லை, நீத்தினாசெய்வோரை யிற் பொருள் அவரறியாது தானே போதல்போல, சிவஞானிகளுக்குச் சரி யை கிரியை முதலியன வெல்லாம் தாமே நீங்கும் இவ்வாற்றறி, தாங்களே இவற்றைச் செய்யாதொழிந்தோராகத்தது வீழ்வா அது “குறிப்பிடங் காலந திக்கா சனங்கொள்கை குலங்கு ணஞ்சோ - சிறப்புறு விரதஞ் சேந் தவஞ்செ பந தியான் மெல்லா - மறுத்தற் கொழிதல் செய்தன மருவிடா மன்னு செய்தி- யுறக்குறு பவாபோல வாயமை யொழிந்தவை யொழிந்து போமே ” எனச் சிவப்பிரகாசத்தினும், “ஞால நீதியு நானமறை நீதியும்-பாலருன் மததா பிசா சரி லெனவு - முறங்கி னோன்கை வெறுமபாக கெனவுந - தானே தவிரா தா னுற் புரியா - தொழிந்திடி னிரயத் தழுநுதுத றிடமே ” எனச் சங்கறப் பிரா கரணத்தினும் கூறுமாற்றாற் றெனிக.

இந்நாயனார் இவ்வுண்மை நிலையைப் பொருந்திய பெருந்தகைமையினர் என்பது, சமணர்கள் இவரை மிக்க சூட்டினை உடைய நீற்றறையில் ஏழுநாள் இருத்தியும், நஞ்சு சலந்த பாலும் அன்னமும் உண்பித்தும், இவரைக் கொல் லும்பொருட்டு யானையை எவியும், இவரைக்கல்லோடுசோததுக்கட்டிக் கட லிலே தள்ளியும், அவைகள் சிறிதாயினும் இவரை வாதிக்காமையானும், தம து வேண்டுகோளினபடி சிவனது திருவருளினாலே தமது தோளிலே குலக் குறியும் இடபக்குறியும் பொறிக்கப்பட்டமையானும், அப்பூதியடிகளையுற ரது புத்திரா வித்தத்தினுல இறந்தபோது அவரை உயிப்பித்தமையானும், திருவீழிமிழலையிலே சிவனடியார்களை அழுதுசெயலித்தற் பொருட்டுச் சிவ னிடத்தே படிக்காசு பெற்றமையானும், வேதாரணியத்திலே வேதங்களாலே திருக்காப்புச் செய்யப்பட்ட திருக்கதவு திறக்கப் பாடினமையானும், திருப் பைஞ்ஞீலிக்குச் செல்லும் வழியிலே சிவனிடத்தே பொதிசோறு பெற்றமை யானும், திருவையாற்றிலே கைலாசத் தரிசித்தமையானும், செவவிதிற் றுணியப் படும். இவை எல்லாம் இவ்வுண்மை நிலையில்லாதாரால் இயலா என்பது

* திருக்கோயிற் பிராகாரங்களிலும் திருவீதிகளிலும் உள்ள புல்லைச் செ துக்குதல் சிவபுண்ணியம் என்பது, “சினக ராலயந தூப்பது திருமெழுக் கிடுதல் - புன்னமு கநதெமை யாட்டுவித் தெமக்கெனப் புரித் - றினனு மால யத் தகவையி னெழுந்தபுற் சீத்த - னனைந றுநதுணர் நாண்மல ரெடுத்துட னல்கல்.” என்னும் உபதேசகாண்டச் செய்யுளானும், அறிக.

“துரியங் கடந்தசுடர்த் தோகையுட னென்றும் - பிரியாதே நிதினெற பெம்
மரீன் - றுரியத்தைச் - சாக்கிரததே செய்தருளித் தானசெய்யுந் தன்மைசுரு-
மாக்கிமெவந் தன்பர்க் கவன்.” “கொல்கரியி வீற்றறையி னஞ்சிற் கொலை
தவித்தல்-கல்லே மிதப்பாக கூடனீர்த-னல்ல-மருவார் மறைக்காட்டில் வர்
யிறிறப் பித்த - நிருவாழ்ம ராளி செயல்.” எனத் திருக்களிற்றுப்படியாரிற்,
கூறுமாற்றானும், உணாக. இன்னும், இவா சிவனது ஆஞ்ஞானியுனேதீமது
உழவாரம் துழைந்த இடங்கடெவரும் பொன்னும் நகரத்தினங் டரும் கிடச்
சக்கண்டும், அவைகளைப் பருக்கைக்கறகளோடு சமமாக எண்ணி, உழவாரத்
தில் ஏந்திக் குளத்திலே விழ ஏறிநது விட்டமையானும், அரம்பையர்கள் தம்
மூன் நின்று தம்மை மோகிப்பிக் கும் பொருட்டுப் பலமுயற்சிகள் செய்தும்,
தமது சித்தநிலை சிறிதும் வேறுபடாது தாம் செய்யும் திருப்பணியிலே உறுதி
கொண்டு நின்றமையானும், இவரது பெருமை தெளியப்படும். இவ்வருமை
“ஒடுகு செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவா ” “ஏந்திழையா சஞ்சயனத்
தெய்தித்தம் மெய்தொடினுங்- காயநதுவாதத் லேதுறவு காண.” எனலும் திரு
வாக்குகளால் அறிக. இவா பரமுத்தி பெற்றமை இங்கே “புனணியா வுன
னடிகே போதுகின்றே னெனப்புகன்று - நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடி
வேயாகி - யண்ணலா சேவடிக் ழாண்டவர செயதினா ” எனபதனால்
உணர்த்தப்பட்டது.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், இந்நாயனார், ஆன்மாக்கள புறச்சமயப்படு
குழியில் வீழாது, சைவமே சற்சமயம் என்று தெளிந்து, அதனவழி நின்று
சிவனை வழிபட்டு உய்யும் பொருட்டு, தமது செயல்களானும், திருவாக் குக
ளானும், மெய்யறிவுச் சடா கொளுத்திய சமயகுரவராயினா என்பது, தெள
ளித்திபெறப்படும் ஆதலால், பரசமயங்களிற் புகாது சிவனே பரமபதி எனத்
துணிகது, இந்நாயனா காட்டியவாதே விபூதி உருத்திராக்ஷம் எனலும் சிவ
சின்னங்கள் தரித்து, சிவனை இடையறாது மேனமேலும் பெருகிவளரும் மெ
யயனபிளேடு மனம் வாசுக் காயம் எனலும் மூன்றினாலும் வழிபட்டு உய்
தலே நாம் அருமையாகப் பெற்ற இச்சரீரத்தினால் பெறப்படும் பயன என்பது
தெளிக. ஒதுவார்க்கும் கேட்பார்க்கும் அன்பை வளர்த்து, கருங்கனம்மமும்
கலாநதுருக் செய்யும் பெருஞ்சிறப்பினதாகியும், காமுசருகரு இளம்பெண்
களுடைய வசனம் போலச் சிவனுக்குப் பிரீதியைச் செய்யும் இயல்பினதா
கியும் விளங்கும் இந்நாயனாது தேவாரத்தைச் சித்தசமாதானத்தோடும் மெய்
யனபோடும் விதிப்படி ஒதி உணரீக.

குலச்சிறைநாயனார்புராணம்.

பன்னு தொல்புகழ்ப் பாண்டிநன் னுட்டிடைச்
செந்நெ லார்வயற நீங்கரும் பின்னயற
றுன்னு பூகப் புறம்பணை சூழ்ந்தது
மன்னு வண்மையி னாமண மேற்குடி.

(4)

அப்ப திக்கு முதல்வர்வன் ரெண்டர்தா
மொப்ப ரும்பெரு நம்பியென் றேறுதிய
செப்ப ருஞ்சீர்க் குலச்சிறை யார்தின்மை
வைப்பி னுற்றிருத் தொண்டின் வழாதவா.

(உ)

காரணங்கண் ணுதற்கன்ப ரென்னவே
வாரமாகி மகிழ்ந்தவர் தாணமிசை
யாரு மண்பொடு வீழ்ந்தஞ் சலிமுகிழ்த்
தீர நன்மொழி யெய்த விசைத்துனார்.

(க)

குறியினுக்கு குலத்தின ராயினு
நெறியி னகதல நீங்கின ராயினு
மறிவு சங்கரற் கனப ரெனப்பெரிந்
செறிவு நப்பணிந் தேத்திய செய்கையார்.

(ச)

உலகர் கொள்ளு நலத்தின ராயினு
மலகி நீமைய ராயினு மமபுவி
யிலகு செஞ்சடை யாரடி யாரெனந்
நலமு நப்பணிந் தேத்துந் தகைமையார்.

(இ)

பண்பின் மிககரா பலரா யணையினு
முண்ப வேண்டி யொருவ ரணையினு
மெண்பெ ருக்கிய வன்பா லெனிகொண்டு
நண்பு கூந்தமு னூட்டு நலத்தினா.

(ஈ)

பூதி கோவணஞ் சாசனத் தாற்பொலிந்
தாதி தேவாத மஞ்செழுத தாமவை
யோது நாவணக கத்தா லுண்பபவா
பாத நானும பரவிய பண்பினா

(எ)

இன்ன நல்லொழுந் கத்தினு நீறிலகாக்
தென்ன வனனெடு மாற்றஞ்ச சோதிகழ்
மன்னு மநகிரி கூட்டுமே லாகியா
ரொனன் லாச்செற றுறுதிகக ணினனுனார்.

(அ)

ஆய செய்கைய ராயவ ராறணி
நாய னாதிருப பாத நவினறுளார்
பாய சோபினை பாண்டிமா சேவியார்
மேய தொண்டுகு மெய்ததொண்ட ராயினார்.

(க)

புன்ன யதநரு நந்தாபொய நீக்கவுந்
தென்ன னுடு திருநீறு போற்றவு
மன்னு காழியா வன்னலா பொன்னடி
சென்னி சோத்தி மகிழ்ந்த சிறப்பினா.

(இ)

வாதிற னோற்ற வமணனா வன்கழுத
தீது நீங்கிட வேறறுவிச தாதிநம
யாது போற்றினேன மேலினி யேத்துசேன்
வேத நீதி மிழிலக் குறும்பாதான்.

(ஐ)

குலச்சிறைநாயனாப்புராணமுற்றிற்று.

ஆசுத திருவிருத்தம்-தளையு.

சூசனம்.

க. சிவனடியார் பத்த

இவன் சுவதந்திரா நாம் பரதந்திரா சிவனுக்கும் சிவபததாசுருந்திராம் அடிமை என்று தெளிந்த மெய்யுணர்வு உடையோ, தாம் எத்தனைச் செல்வத்தோடும் எத்துணை அதிகாரத்தோடும் கூடி இருப்பினும், சிறிதாயினும் அவைகளாலே அகங்காரம் கொள்ளாமல், சிவனடியார்களைக் கண்டால், அவர்கள் எககுலத்தார்களாயினும் அவர்களைச் சிவன எனவே பாலித்து, எதிர்கொண்டு வணங்கித் துதித்து, விதிப்படி அமுதசெயல்பபா இப்படிச் சிவனடியாரிடத்து அன்புடையவரோ சிவனிடத்து அன்புடையா என்று தெளியப்படுவா. அகங்காரம் முதலியன உடையோ சிவனது திருவருளை அடையாக்கள் அது "ஒருமையுட னீசனரு ளோங்கி யென்றந் தூங்க - லருமை யருமை யருமை-பெருமையிடம்- பாவகாரங் கோப மபிமான மாசை யிவை-நீங்காத போதுதானே" எனனும சிவபோகசார வெண்பாவால் அறிக. இக்குலச்சிற்றையனார், தாம் பெருஞ்செல்வரும் பாண்டியனுக்கு முதன்மாதிரியாருமாய் இருந்தும், சிறிதும் செருக்கு உருது இச்சிவபுண்ணித் ததைச் செயதமையால், சிவனிடத்தே மெய்யன்புடையா எனப்படு தெள்ளிதிறமுணியப்படும. இவரதுபத்தித்திறம் "வெற்றவையடியார் ரடிமிசை வீழும் வீருப்பினன வெள்ளை நீறணியுங்- கொற்றவன நனக்கு மாதிரி யாய குலச்சிற்ற குலாவீரின் மேத்து- மொற்றை வெள விடைய னுமபரா தலைவ னுலகிலி வீயறகையை யொழிந்திட-டற்ற வாக் சுற்ற சிவனுறை கின்ற வாலவா யாவது மிதுவே கணங்களாய வரினுந தமியராய வரினு மடியவா தங்களைக் கண்டாற-குணங்கொடு பணியுங் குலச் சிற்ற பரவுங் கோபுரஞ் சூழ்மணிக் கோயின்-மணங்கமழ் கொன்றை வாளரா மதியம் வன்னிவன கூவீள் மாலை- யணங்குவீற் றிருந்த சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே நலமில ராக் நலமதுண்டாக் நாடவா நாடறி கின்ற - குலமில ராகக் குலமதுண்டாக் தவம்பணி குலச்சிற்ற பரவுங் - சீலம லி கரத்தன மூவிலை வேலன கரியுரி மூடிய கண்ட - னீலமலி புனல்சேர் சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே நாவணங் கியலபா மஞ்சே முத் தோதி நல்லராய நல்லியல் பாகுங் - கோவணம் பூதி சாதனங் கண்டாற் றெழுதெழு குலச்சிற்ற போற்ற - வேவணங் கியலபா மிராணன றிண்டோ ளிருந்து நெரிதர ஆனறி - யாவணங் கொண்ட சடைமுடி யண்ண லாலவா யாவது மிதுவே தொண்டரா யுள்ளா திசைதிசை தோறுந் தொழுதுதன் குணத்தினைக் குலாவக் - கண்டுநா டோறு மின்புறு கின்ற குலச்சிற்ற கருதி டின் தேத்தக் - குண்டரா யுள்ளா சாககியா தங்கள் குறியினக் கென்றியிடை வாரா - வண்டாநா யகனரா னமாநதுவீற் றிருந்த வாலவா யாவது மிதுவே." எனத் திருஞானசம்பந்தமுத்திராயனாரார் புகழப்பட்டமை காண்க.

உ. சைவசமயத்தை வளாக்க விரும்பல்.

புறச்சமயிகளுடைய தூபபோதனையிலே ஆனமாக்கள் சற்சமயமா கிய சைவத்தை விட்டு அவர்களது சமயப்படுகுழியிலே விழுந்து கெடுதலைக் காணின்; மிக இரங்கிக் கவலைகொண்டு, அப்புறச்சமயங்களை ஒழித்து, சைவத்தை வளர்த்தற்கு வேண்டும் முயற்சியைச் சிரத்தையோடு செய்தல் மிக மேலாகிய சிவபுண்ணியமாம்: அது செய்மாமை மிகக் கொடிய பாதகமாம். அம்முயற்சி சிரத்தையோடு செய்யப்படுமாயின், வேண்டுவார வேண்டியதே ஈவாராகிய சிவன் அதனை முற்றுவீர்த்தருளுவா இக் குலச்சிற்றையனார் இச் சிவபுண்ணியத்தான் மிகச் சிறப்புற்றவா என்பது, சமணர்களுடைய பொய்ச்

சமயத்தைக் கெடுத்துப் பண்ணிகாடெங்கும் திருநீற்றை வளர்க்கும் பொருட்
 டித் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனருடைய திருவடிகளை வணங்கினமையா
 லும், வாதினிலே அந்நாயனருக்குத் தோற்ற சமணர்களைக் கழுவினிலே ஏற்றுவித்த
 மையாலும், செவ்விதிற் றெளியப்படும். இவ் இவ்வாறுசெயதபின்பு, பாண
 னுடெங்கும் புறச்சமயமாகிய இருள் கெடச் சைவசமயமாகிய பேரொளி
 தழைத்து ஒளியியதனறோ? ஆதலால், இதனின்மிக்க புண்ணியம் வேறு இல்லை
 எனத் தெளிந்து, சைவத்தை வளர்த்தற்குச் சிவனது திருவருளையே முன்னிட
 ம்க்கொண்டு இடைவிடாது பெருமுயற்சி செய்க.

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனர்புராணம்.

குத நெருங்கு குலைத்தெனகு பலவு பூசஞ் சூழ்புடைத்தாய்
 வீதி தோறு நீற்றினெளி விரிய மேவி விளங்குபதி
 நீதி வழுவா நெறியினராய் நிலவுந் குடியா நெடுநிலத்து
 மீது விளங்குந் தொன்மையது மிழலை நாட்டுப் பெருமிழலை (க)

ஆன்ன தொன்மைத் திருப்பதிகக ணதிபா மிழலைக குறும்பனா
 சென்னி மதியம வைத்தவாத மடியாக கான செய்பணிச
 ளின்ன வண்ண மென்றவாதா முனையா முன்ன மெதிதோறு
 முன்ன முவந்து செயவாராய் முதிரு மறிவின பயன்கொளவார. (உ)

தொண்டர் பலரும் வந்திண்டி யுண்ணத் தொலையா வமுதுட்டிக்
 கொண்டு செல்ல விருந்திய முகந்து கொடுத்த குறைத்தடைவார்
 வண்டு மருவுந் குழலுமையாள கேள்வன செய்ய தாளென்னும்
 புண்டரீக மகமலரில வைத்துப் போற்றும் பொற்பினா. (ங)

இத்தன் மையராய் நிகழார னெல்லை யில்லாத திருத்தொண்டின்
 மெய்ததன் மையினே யுலகறிய விதியால் வணங்கி மெய்யடியா
 சித்த நிலவுந் திருத்தொண்டத் தொகைபா டியநம பிளையப்பணிந்து
 நித்த னருள்பெற தவாபாத நினைக்கு நியமத் தலைகின்றா. (ச)

மையார் தடங்கட் பரவையார் மணவா ளன்றன் மலாக்கழல்கள்
 கையார் நெழுது வாய்வாழ்த்தி மனத்தா னினைக்குங் கடப்பாட்டிற்,
 செய்யான கோலு நான்முசனு மறியாச செம்பொற றுளிணைக்கி
 முய்வான் சேர வுற்றநெறி யிதுவே யென்றன் பிணிவந்தார். (ஊ)

நாளந் நம்பி யானாரர் நாம நவின்ற நலத்தாலே
 யானும் படியா லணிமாதி சித்தி யான வணைத்ததற்பின்
 மூன்று காத்த லுடன்பெருக முதல்வா நாமத் தருசெழுததுங்
 கேளும் பொருளு முணர்வுமாம பரிசு வாய்ப்பக கெழுமினார். (ஈ)

இன்ன வாரே யிவரொழுக வேறு கொடிமே லுயர்த்தவந்தாம்
 பொன்னின் கழல்கண் மண்ணின்மேற் பொருந்த வந்து வழக்குணாத்து
 மன்னு மோலை யவைமுன்பு காட்டி யாண்ட வன்ஞெண்டர்
 சென்னி மகிதோய் மாடமலி கொடுங்கோ ளுணர்ச் சேர்வுற்றார். (ஏ)

அஞ்சைக் களித்து நஞ்சுண்ட வழுதைப் பரவி யனைவுறுவாரா
செஞ்சொற் றமிழமா லைகண்மொழியத் தேவா பெருமா னருளாலே
மஞ்சிற திகழும் வடகயிலைப் பொருப்பி லெய்த வருமவாழ்வு
நெஞ்சிற, நெளிய விவருணாந்தாரா நீடு மிழலைக் குறுமப்பனா.

(அ)

மண்ணிற திகழுந் திருநாவ லூரில் வந்த வனறெண்டா
நண்ணற் கரிய திருக்கயிலை நானே யெய்த நானபிரிந்து
கண்ணிற கரிய மணிகழிய வாழ்வாரா போல வாமேனென்
நெண்ணிச் சிவனா ளினதேசென் றடைவன யோகத் தாலென்பார்.

(க)

நாலு கரணங் களுமொன்றாய் நல்ல வறிவு மேற்கொண்டு
காலும் பிரம நாடிவழிக் கருத்துச் செலுத்தக் கபாலநடு
வேல வேமுன் பயின்றுநெறி யெடுத்த மறைமூ லந்திறப்ப
மூல முதல்வா திருப்பாத மடைவாரா கயிலை முன்னடைந்தார்.

(க0)

பயில்ச் செறிந்த போகத்தாற் பரவை கேள்வன பாதமுறக்
கயிலைப் பொருப்ப ரடியடைந்த மிழலைக் குறுமபா கழலவணங்கி
மயிலைப் புறங்கொண் மென்சாயன் மகனீரா கினளி யாழிநெடுங்
குயிலைப் பொருவுங் காணாகா லம்மை பெருமை கூறுவாரா.

(கக)

பெருமிழலைக்குறும்பநாயனாபுராணமுற்றிற்று.

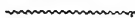
ஆசுத் திருவிருத்தம் களஉக.

சு ச ன ம்.

குருபதகி முநிராசி.

கணமணியான் று இடா நன் று இது தீது என்று காட்டுதலுபோலச் சுற்றரு
வானவா இது நன்னெறி இது தீநெறி என்று உணர்த்துவேராதலால்,
அவனாச் சிவபெருமான எனவே பாலித்து, நியமமாக மனம் வாசுக்குக் காயங்க
ளினாலே கிரததைப்புடன் வதிப்படுவோ ரிததி முதத்தினைப் பெறுவா. அது "சிவ
னே சிவஞானி யாதலாற் சுத்த - சிவனே யெனவடி சேரவல் லார்க்கு - நவ
மான தத்துவ நனமுத்தி நண்ணும - பவமான தினறிப் பரலோக மாமே. தெ
ளிவு திருவின திருமேனி காண்ட - நெளிவு குருவின திருவாரத்தை கேட்ட -
நெளிவு குருவின திருநாமரு செப்ப - நெளிவு குருகுப்பகு கிந்தித்த றானே."
எனத் திருமந்திரத்திற் கூறுமாறனால் அறிக. இப்பெருமிழலைக்குறும்பநாய
னா உலகம் உய்யும்பொருட்டித் திருக்கொண்டத்தொகை அருளிச்செய்த சம
யகுரவாராய சுந்தரமூர்த்திராயனாலா நியமமாகச் கிரததையோடு கிந்தித்துத்
துதித்து வணங்கினமையாலன்றோ, அணிமா முதலிய அட்டசித்திகளையும்
பெற்று, ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே தமக்குச் சுற்றமும் பொருளும் உணர்வும் எனக்
கொண்டார். இவரது குருபதகி முநிராசி, சுந்தரமூர்த்திராயனார் உத்தரகை
லாசத்தை அவ்வவதை முன்னுணர்ந்து, தாம் அவனாப் பிரிதலாற்றும்மையால்
முதலுள் யோகமுறையசியினாலே பிரமநந்திரவழியால் உடலினின்றும் பிரிந
து, திருக்கைலாசத்தை அடைந்தமையாலே, செவ்வீதிற்றெளியுப்படும.

காரைக்கீர் மீம்மயார்புராணம்.

மானியு தருமத்தின் வழிநின்று வாயமையினி
 ஹான்மில்சோப பெருவணிகர் குடிதுவனறி யோவகுபதி
 கூனல்வளை திரைசுமநது கொண்டேறி மணமிகழிக்
 காரைப்பிசை யுலவுவளம் பெருகுதிருக் காரைக்கால. (க)

வங்கமலீ கடற்காரைக் காலின்கண் வாழவணிகா
 தங்களுக்குத் தலைவனா தனத்தத னூதவத்தா
 லங்கவாபாற நிருமடநதை யவதரித்தா னெனவநது
 பொவகியபே ரழகுமிகப புனிதவதி யாராபிறநதார. (உ)

வணிகர்பெருங் குலம்விளங்க வநதுபிறந் தருளியபின்
 னன்கிளர்மெல லடிதளாவுற நசையுடைப பருவத்தே
 பணியணிவார் கழற்கடிமை பழகிவரும பாங்குபெறத
 தணிவில்பெரு மனக்காத் ததும்பவரு மொழியின்னார. (ங)

பல்பெருநற கிளையுபபப பயிலபருவச் சிறப்பெல்லாரு
 செல்வமிகு தநதையார திருப்பெருகுஞ் செயல்புரிய
 மல்குபெரும பாராட்டின வளாகினாரா விடையவாபா
 லல்கியவன் புடனழகின் கொழூந்தெழுவ தெனவளாவார. (ச)

வண்டல்பயில் வனவெல்லாம் வளர்மதியம் புனைநதசடை
 யண்டாபிரான் நிருவார்த்தை யணையவரு வனபயின்று
 தொண்டாவிற றொழுததா தியாபோற்றத துணைமுலைகள
 கொண்டிசுப பொதுவகுபதங் கொள்கையின்றி குறுகினார. (ரு)

நல்லவென வுறுப்புன லவருகாக்கு நலநிரம்பி
 மல்குபெரு வனபயுமீக் கூறவரு மாட்சியினு
 லில்லிகவாப பருவத்தி லிவாகணமர பினுககேற்குந்
 தொல்குலத்து வணிகாமகட் பேசுதற்குத் தொடங்குவார். (சு)

நீடியசீர்க் கடனாகை நிதிபதியென றுலகின்கட்
 பாடுபெறு புகழ்வணிகன பயநதகுல மைநதனுக்குத்
 தேடவருந் திருமரபிற் சேயிழையை மகட்பேசி
 மாடமலி காரைக்கால வளநகரின் வரவிட்டான. (ஏ)

வந்தழ் தறிவோர்கண் மணங்குறித்தம் மனைபுகுநது
 தநதையார் தனத்ததன றனைநோநது நீபயநத
 பைந்தொழியை நிதிபதிமை தனபரம தத்தனுக்கு
 முநீதைமர பினுககேற்கு முறைமைமணம் புரிகென்றார. (அ)

மற்றவனு முறைமையினுன் மணமிசைநது செல்லிடச்சென
 றற்றவர்க ளானாகேட்ட நிதிபதியு முயாசிறப்புப்
 பெற்றனன்போ லுவநதுதனிப பெருமகற்குத் திருமலியுரு
 கற்றமுடன் களிகூரநது வதுவையினைத் தொழில்புண்டான. (ஈ)

மணமிசைந்த நாளோலை செலவீட்டு மங்கனீரா
எணையவது வைத்தொழிந்த ளர்னவெலா மணமவித்தே
பிணரலங்கன் மைந்தனையு மணவணியி னெழிலிவிளக்கிப்
பணமுரசு மெழுதார்ப்பக காணக்காற பதிபுருநதார்.

(க௭)

அளியிடடதாரத் தனத்தத் தணியிடத் துளபுருநது
தெளிதருநால் விதிவழியே செயனமுறைமை செயதமைத்தத்
தனிரடிமென னகைமபிலைத் தாதவிழதாரக காணக்குக
கனிமசிழசுற நமபோற்றக் கலியாணரு செயதாராகள்.

(க௮)

மங்கலமா மணவினைகன் முடித்தியல்பின் னைகுநாட்
டங்கனகுடிக கருமபுதலவி யாதலிதா நனத்தன
பொங்கொலிநீர் நாகையினிர் போகாமே கணவனுட
னங்கணமாந தினிதிருக்க வணியிட முருங்கமைத்தான்.

(க௯)

மகட்கொடையின மகிழ்சிறக்கும் வரம்பிறன் கொடுத்ததற்பி
னிகாப்பரிய பெருஞ்சிறப்பி நிதிபதின குலமகனுந்
தகைப்பிலபெருங் காத்தலினுந் நங்குமனை வளம்பெருக்கி
மிகப்பரியுங் கொள்கையினினை மேம்படுத்தினை மேவினான.

(க௯)

ஆங்கவனற னிலவாழக்கை யருநதுணையா யமாகின்ற
பூங்குழலா ரவாதாமும் பொருவிடையா திருவடிக்
மோங்கியவன புறுகாத லொழிவின்றி மிகப்பெருகப்
பாங்கிலவரு மனையுத்தின பண்புவழா மையிறப்பிலவார்.

(க௯)

ரம்பரடி யாரணைநதா னல்லதிரு வமுதனித்தன்து
செம்பொன்னு நவமணியுரு செழுநதுகிலு முதலான
தம்பரிவி னுலவாகருத் தகுதியினவேண டிவகோடுதது
மும்பாபிரான திருவடிக் முணாவுடிக வொழுநுநாள்.

(க௯)

பாங்குடைய நெறியின்கட் பயிலபரம தத்தனுக்கு
மாங்கனிக ளோரிரண்டு வந்தணைநதா சிலாகொடுபப்
வாங்கவைதான முன்வாவகி யவாவேணடுங் குறையளித்தே
யீங்கிவறறை யிலலததுக கொடுக்கவென வியம்பினான.

(க௯)

கணவனான வரவிடுத்த கனியிரண்டு கைக்கொண்டு
மணமலியு மலாக்கூர்தன் மாதரார வைத்ததற்பின
பண்புரவம புனைந்தருளும் பரமனா திருத்தொண்ட
ருணவினமிகு வேட்கையினு லொருவாமனை யுட்புருநதார்.

(க௯)

வேதங்கன் மொழிந்தபிரான மெயத்தொண்டா நிலைகண்டு
நாதனற னடியாராப் பசிதீர்ப்பே நெனநணணிப்
பாதங்கள் விளக்கநீர் முன்னனித்துப் பரிகலம்வைத்
தேதந்தீர் நலவிருநதா வினனடிசி லூட்டுவார்.

(க௯)

கதியமுதங் குதவாதே திருவமுது கைகூட
வெறிமலாமே நிருவனையா விடையவனற னடியாரே
பெறலரிய விருநதானு பேறிதன்மே லில்லையெனு
மறிவினரா யவமுது செய்வதனுக் காதரிப்பார்.

(க௯)

இல்லாளன் வவக்கவெனத் தம்பக்கனை முன்னிருந்த
நல்லநறு மாங்கனிக எரிண்டினிலான் நைக்கொண்டு
வல்லினாந்து வந்தனைந்து படைத்துமன மகிழ்ச்சியினு
வல்லநீர்ப் பவரடியார தமையமுது செய்வித்தார்.

(20)

மூப்புறுமத் தளாவாறு முதிர்ந்துமுதி கியவேடகைத்
திப்பசிவி நிலையாறு மயர்ந்தனைந்து திருத்தொண்டா
வாய்ப்புறுமென் சுவையடிசின் மாங்கனியோ டினிதருந்திப
பூப்பயின்மென குமுனமடவார செயலுவந்து போயினார்.

(21)

மற்றவார்தாம் போயினபின் மனைப்பதியா கியவணிக
ஹறபெரும் பகலினக ணோங்கியபே ரிலலையதிப
பொற்புறமுன னீராடிப புருந்தடிசில புரிந்தயிலக
கற்புடைய மடவாருங் கடப்பாட்டி லுட்டிவார.

(22)

இன்னடிசில் கறிகளுட செய்துமுறை யிடடதறபின
மன்னியசோக் கணவனமுன் மனையிடைமுன் வைப்பித்த
நன்மதுர மாங்கனியி லிருந்ததனை நறுங்குந்த
லன்னமனை யாரதாமுங் கொடுவந்து கலத்தளித்தார்.

(23)

மனைவியார் தாம்படைத்த மதுரமிக வாய்ச்சகனி
தனைதுகாந்த வினியசுவை யாராமைத் தாராவணிக
வினையதொரு பழமின்னு முளத்தனை யிடுகவென
வனையதுதாங் கொண்டுவர வனைவாராபோ லங்ககனரா.

(24)

அம்மருங்கு நின்றயாவா ரருங்கனிககங் கெனசெய்வார
மெய்ம்மறந்து நனைந்தற விடத்துதவும் விடையவாதா
டம்மனங்கொண் டினாதலுமே யவருளாற றுழகுமுலார
கைம்மருங்கு வந்திருந்த ததிமதுரக கனியொன்று.

(25)

மற்றதனைக் கொடுவந்து மகிழ்ந்திடலு மயினறதனி
ஹறசுவை யமுதினுமேற படவுளதா யிடவிதுதான
முற்றருமாங் கனியன்று மூவுலகிற் பெற்றகரிதாற
பெற்றதுவே நெங்கென்று பெயவனையார தமைக்கேடான.

(26)

அவ்வுணாகேட் டலுமடவா ரருளுடையா ரளித்தருளுரு
செவ்வியபே ரருளவிளம்புந் திறமனறென துரைசெய்யார
கைவருகற் புடைநெறியாற கணவனுரை காவாமை
மெய்வழியன நெனவிளமபல் விடமாட்டார விதிப்பபுவார.

(27)

செய்தபடி சொல்லுவதே கடனென்னுரு ழிலத்தான
மைதழையுங் கண்டாசே வடிசுணமனத் துறவணங்கி
யெய்தவருங் கனியளித்தா ரியாரென்னுங் கணவனுரு
மொயதருகூங் குமுன்மடவார புருந்தபடி தனைமொழிந்தார்.

(28)

நசனரு ளெனக்கேட்ட விலலிறைவ னதுதெனியான்
வாசமலர்த் திருவனையா தமைநோக்கி மற்றிதுதான
நேசுடைய சடைப்பெருமான் நிருவருளே விண்ணமுமோ
ராசில்கனி யவனருளா லழைத்தனியபா யெனமொழிந்தான்.

(29)

பாங்ககனறுமீனையியார பணியணிவார தமைப்பரவி
யீங்கித்தித தருளீரோ லென்னுரைப்பாய யாமென்ன
மாங்கனியொன நருளாலவந தெயுதுதது மறந்தனை
யாங்கவன்னகக தொடுத்தனுமே யதிசயிதது வாய்க்கினான்.

(௩௦)

வேறி.

வணிகனுந தன்கைப புக்க மாவகனி பினைக் காணு
றணிவரும பயமேற கொள்ள வுள்ளமுந தமிமா நெய்தி
யணிசுழ லவனா வேளே ரணங்கெனக கருதி நீங்குந
துணிவுகொண டெவர்க்குஞ் சொல்லான றொடாவின்னியொழுது நாளில்.

(௩௧)

விடுவதே யெண்ண மாக மேவிய முயற்சி செய்வான்
படுதினாப பரவை மீது படாகலவ கொண்டு போகி
நெடுநிதி சொணாவே னென்ன நிரந்தபல கிளைஞ ராகும்
வடுவில்சா வணிக மாககண மரககலஞ் சமைப்பித் தாரகன.

(௩௨)

கலஞ்சமைத் ததற்கு வேண்டுங் கமயிய ருடனே செல்லும
புலங்கனில் விரும்பு பண்டம பொருநதுவ நிரமப வேறறிச
சலந்தரு கடவுட் போற்றித தலைமையா நாயகன ருனு
நலந்தரு நாளி லேறி நளிநிதிகாக் கடன்மேற போனான்.

(௩௩)

கடன்மிசை வங்க மோட்டிக கருதிய தேயந தன்னி
லடைவுறச் சென்று சோந்தங் களவிலபல வளங்கன முற்றி
யிடைசில நாட்க ணீங்க மீண்டுமக கலத்தி லேறிப
படாபுனற கன்னி நாட்டோர் பட்டன மருங்கு சோந்தான்.

(௩௪)

அப்பதி தன்னி லேறி யலகிலபல பொருள்க ளாகரு
மொப்பினமா நிதிய மெல்லா மொருவழி பெருக வுயத்து
மெய்ப்புகழ விளங்கு மவ்ளா விரும்பவோர வணிகன பெற்ற
செப்பருக கன்னி தன்னேத திருமலி வதுவை செய்தான்.

(௩௫)

பெறலருந் திருவி னுளைப பெருமணம் புணரது முனை
யறலிய னறுமென கடந்த லணங்களு டிறத்தி லற்றம
புறமொரு வெளிபு ருமற பொதிந்தசிர தனையி னோடு
முறைமையின வழாமை வைக முகமலாந் தொழுந நாளில்.

(௩௬)

முருகலர் சோலை மூது ருன்முதல வணிக ரோடு
மிருநிதி கிழவ னென்ன வெய்திய திருவின மிகுப
பொருகடந கலங்கள போகரும் புகழினுன மனைவி தனபாந்
பெருகொளி விளக்குப போலோர பெண்கொடி யரிதிற பெற்றான்.

(௩௭)

மடமக டனனைப பெற்று மங்கலம் பேணித் தானமுன
புடனுறை வஞ்சி நீத்த வொருபெரு மனைவி யானாத
தொடாவற நினைந்து தெய்வத தொழுகுல மென்றே கொண்டு
கடன்மைத தவாத நாமத் காதல்செய மகவை யிட்டான்.

(௩௮)

இன்னிலை யிவனின் செய்தி யிருந்தன னிப்பா னீடுங்
கன்னிமா மதிலருழ மடமக காராக்கால வணிக னுன
தன்னிகா கடந்த செல்வத தனதத்தன் மகளார தாழ்
மன்னிய கற்பி னோடு மனையறம் புரிந்து வைக.

(௩௯)

வினாவும் பெருந்தவங்க மீதுபோம் பரம தத்தன
வளர்புகழ்ப பாண்டி நாட்டோர் மாநகர் தன்னின் மன்னி
யனவினமா ந்திய மாக்கி யமாநிதி நிருநதா னென்று
கிளைஞரன் மணிகொம் பனாளு கிளைஞராதங் கேட்டா ரன்றே. (சு0)

அம்மொழி கேட்ட போதே யணங்கூர் சுறத்த தாருந
தம்முறி கிளைஞர்ப் போக்கி யவனிடை தாமுங் கேட்டு
மம்மகொண்மனதத ரீதி மறவ விருந்த பாங்கர்
கொம்மைவெம் முலையி னுனைக் கொண்டுபோய விடுவ தெனரா. (சு1)

மாமணிச் சிவிகை தன்னின் மடநடை மயிலன் னாறாத
தாமரைத் தவிசில வைகுர தனித்திரு வெனன வேற்றிக்
காமரு கழனி விழ்த்து காதலசெய சுறத்தாருந
தேமொழி யவருஞ் சூழச் சேணிடைக் கழிந்து சென்றா. (சு2)

சிலபகல் கடந்து சென்று சொதமிழத் திருநா டெயதி
மலர்புகழ்ப் பரம தததன மாநகர் மருகுது வந்து
குலமுதன் மனைவி யாரைக் கொண்டுவந் தனைந்த தன்மை
தொலைவிலகிக் கணவ னுக்குச் சொல்லிமுன செல்ல விட்டா. (சு3)

வந்தவ ரனைந்த மாற்றங் கேட்டலும் வணிகன் றுனுஞ்
சிறதையி லச்ச மெய்திச் செழுமணம் பின்பு செய்த
பைந்தொடி தனையுங் கொண்டு பயந்தபெண மகவி னோடு
முந்தறச் செலவே னென்று மொயகுழ லவாபால் வந்தான். (சு4)

தானும் மனைவி யோடுந் தளாநடை மகவி னோடு
மானிளம் பிண்போ னின்ற மனைவியா ரடியிற முநதே
யானும் தருளால் வாழவே னிவவிளங் குழவி தானும்
புரண்மையா லுமது நாம மென்றுமுன பணிந்து வீழந்தான். (சு5)

கணவீன்றன வணங்கக் கண்ட காமாபூங் கொடிய னாரு
மனைவனுஞ் சுறத்த தாபா லச்சமோ டொதுங்கி நிற்ப
வுணாவுறு கிளைஞர் வெளகி யுனறிரு மனைவி தனனை
மண்மலி தாரி னுயரீ வணங்குவ தென்கொ லெனரா. (சு6)

மறவா தமமை னோக்கி மாஹு மிவாதா மல்லர்
நறபெருந தெயவ மாத னுனிற தகனற பின்பு
பெற்றவீம் மகவு தனைப் பேரிட்டே னாத லாலே
பொற்பதம் பணிந்தே னீரும போற்றதல செயமி னென்றான். (சு7)

என்றபின் சுறத்த தாரு மிதுவென்கொ லென்று நின்றா
மன்றலங் குழலி னாரும் வணிகன்வாய மாற்றங் கேளாக
கொன்றைவார் சடையி னாதங் குறாகழல போற்றிச் சிறதை
யொன்றிய நோக்கின் மிக்க வுணாவுகொண னொசெய் கின்றா. (சு8)

நங்கிவன் குறித்த கொளகை யிதுவினி யிவனுக் காசத்
தாங்கிய வணப்பு நின்ற தகைப்பொதி கழித்திங் குன்பா
லாங்குநின் றுள்கள் போற்றும் பேய்வடி வடியே னுக்குப்
பாங்குற வேண்டு மென்று பரமனைப் பரவி நின்றார். (சு9)

ஆனவப் பெரிழுது மன்று ளாடுவார் ருளி னாலே
மேனெறி யுணர்வுகூர வேண்டிற்றே பெறுவார மெயயி
லுனடை வனப்பை யெல்லா முதறியெற் புடம்பே யாகி
வரனமு மண்ணு-மெல்லாம் வணங்குபேய வடிவ மானா.

(௫௫)

மலாமழை பொழிந்த தெங்கும் வானதூ துபியி னாத
முலகெலா நிறைந்து விம்ம வுமபரு முனிவா தாமுங்
குலவினா கணங்க ளெல்லாங் குணையிட் டனமுன ளீன்ற
தொலைவிலபல் சுறமத் தாருந் தொழுதஞ்சி யகன்று போனா.

(௫௬)

உற்பவித் தெழுந்த ஞானத் தொருமையி னுமகோன் நனை
யற்புதத் திருவந் தாதி யம்பொழு தருளிச் செய்வா
பொறபுடைசு செய்ய பாத புண்டரீ கங்கள போற்று
நற்கணத் தினிலெருள ருனே னுனென்று நயந்து பாடி.

(௫௭)

ஆயநதழீ ரிரட்டை மாலை யந்தாதி யெடுத்துப் பாடி
யேயநதபே ருணர்வு பொங்க வெயிலொரு மூன்று முன்னுட்
காயந்தவ ரிருந்த வெள்ளிக் கைலைமால் வரையை நண்ண
வாய்ந்தபே ரருண்முன் கூர வழிப்பபிம் வழியால வந்தா.

(௫௮)

கண்டவர் வியப்புற நஞ்சிக் கையகன் றேடு வராகள
கொண்டதோர வேடத தனமை யுளளவா கூறக் கேட்டே
யண்டர்நா யகனா னெனையறிவரே லறியா வாயமை
யெண்டிசை மாக்க ளுக்கியா னெவவுரு வாயென்னென்பார.

(௫௯)

வடதிசைத் தேச மெல்லா மனத்தினுங் கடிதிற் சென்று
தொடையவி ழிதழி மாலைச சூலபா னியனா மேவும்
படரொளிக் கைலை வெற்றிற் பாககணைந் தாங்குக் காலி
னடையினைத் தவிரந்து பாரமேற நிலையின னடநது சென்றார்.

(௬௦)

தலையின னடநது சென்று சங்கர னிருந்த வெள்ளி
மலையினமே லேறும போது மகிழ்ச்சியா லன்பு பொங்குத
கலையினந் திங்கட் கண்ணிக் கண்ணுத லொருபா கத்துச
சிலைதுத லிமைய வல்லி திருக்கணைக் குற்ற தனறே.

(௬௧)

அம்பிகை திருவுள் ளத்தி னதிசயித் தருளித் தாமுநது
தம்பெரு மானை நோக்கித் தலையின னடநதுங் கேறு
மெமழிபரு மானே ரெறபின யாக்கையன் பென்னே யென்ன
நம்பெரு மாட்டிக் கங்கு நாபக னருளிச் செய்வான்.

(௬௨)

வருமிய ணம்மைப் பேணு மம்மைகா ணுமையே மறறிப்
பெருமைசேர் வடிவும் வேண்டிப் பெற்றன ளென்று பின்றை
யருகுவந் தணைய நோக்கி யம்மையே யென்னுஞ் செமமை
யொருமொழி யுலக மெல்லா முயயுவே யருளிச் செய்தார.

(௬௩)

அங்கண் னமமையேயென் றருளசெய வப்பா வென்று
பங்கயச் செம்பொற பாதம பணிந்துவீழ்ந் தெழுந்தார் தம்மைச்
சங்கவெண் குழையி னாருந் தம்மைநேர் நோக்கி நம்பா
லிங்குவேண் டிவதெ னென்ன விறைஞ்சினின் றியமபு கின்றார்.

(௬௪)

இறவாத வினப வனபு வேண்டிப்பின வேண்டீ கின்றா
பிறவாமை வேண்டு மீண்டும் பிறப்புண்டே ஸுண்ணெ யென்று
மறவாமை வேண்டு மினனும் வேண்டுநான் மகிழ்நது பாடி
யறவாநீ யாடும் போதன னடியினகீ திருக்க வென்றா. (௬௦)

கூடுமா றருளகொ டித்துக் குலவுதென நிசையி லென்று
கீடுவாநீ பழன மூனா நிலவிய வாலங் காட்டி
லாடும் நீ நடமுநீகண டானாதஞ் சேர்ந்தெப் போதும்
பாடுவாய் நமமை யெனருள பரவுவார பறராய் நினருள. (௬௧)

அப்பரி சருளப் பெற்ற வம்மையுஞ் செமமை வேத
மெய்ப்பொரு ளானா தம்மை விடைகொண்கி வணங்கிப் போந்து
செப்பரும் பெருமை யன்பாற நிகழ்திரு வாலங் காடா
நறபதி தலைவி னாலே நடந்துபுக கடைநதா ரன்மே. (௬௨)

ஆலங்கா டதனி லண்ட முறநிமிந தாடி கின்ற
கோலங்கான் பொழுது கொங்கை திரங்கியென் றெடுத்தது தங்கு
மூலங்கா னாதா தமமை மூத்தநற பதிகம் பாடி
ஞாலங்கா தலிததுப் போறது நடம்போற்றி நண்ணு நாளில். (௬௩)
வேறு.

மட்டவிழ்கொன் றையினூர்தந திருக்கூத்து முனவணங்கு
மிட்டமிகு பெருங்காத லெழுந்தோங்க வியப்பெய்தி
யெட்டியில் வமமீகை யெனவெடுத்தது திருப்பதிகம்
கொட்டமுழ வங்குழக் குமெனப்ப பாடினா. (௬௪)

மடுத்தபுனல வேணியினு ரம்மையென மதுரமொழி
கொடுத்தருளப் பெற்றானாக குலவியதான் டவத்திலவ
ரெடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கீழ் மென்றுமிருக கினருளா
யடுத்தபெருஞ் சோபவ லாரளவா யினதம்மா. (௬௫)
வேறு.

ஆகியோ டரசியிலலா னருண்ட மாடும் போது
கீதமுன் பாடி மம்மை காரொளி மலாததான போற்றிச்
சேதநீர் வயலகுழ திங்க னூரினப் பூதி யாராம
போதமா முனிவா செய்த திருத்தொண்டு புகல ஹறேன. (௬௬)

காரைக்காலம்மையார்புராணமுற்றிற்று.

அகத் திருவிருத்தம் களவு.

சு ச ன ம்.

இக்காரைக்காலம்மையார் புராணத்தால் அறிதற்பாலனவாகிய விஷயங்கள்
மாகேசரபூசையும் அன்புமாம். மாகேசரபூசை இளையானகுடிமாறநாயனார் புரா
ணத்துக் குசனத்தினும், அன்பு கண்ணப்பநாயனார் புராணத்துக் குசனத்தினும்,
உணர்த்தப்பட்டன. இவ்வம்மையார்பெருமை இவரைப் பரமபதியாகிய சிவ
பெருமான “அமமையே” என்று அழைத்தருளினமையானும், இவர் திருத்த
லையாலே நடந்தருளிய திருவாலங்காட்டை மிதித்தற்குத் திருஞானசம்பந்தமு
ர்த்தநாயனார் அஞ்சியருளினமையானும் அறிக.

அப்பூதியடி-கனையனூர்புராணம்.

—.*:—

தாண்டவம் புரிய வல்ல தம்பிரா னொரு கண்ப
ரீணடிய புகழின் பாலா ரெலையி றவத்தின் மிக்கா
ராண்டி ரரசின் பாத மடைந்நில ரறியா முன்னே
காண்டரு காதல் கூடா கலாதவன் பினரா யுள்ளார்.

(க)

கனவுபொய் காமங் கோப முதலிய குற்றங் கரங்கதார்
வளமிகு மனையின் வாழ்க்கை கிலையினா மனைப்பா லுள்ள
வளவைக னிறைகோன மகக ளாவொடு மேதி மறு
முளவெலா மரசி னுமொ சாறறுமல் வொழுக லாற்றார்.

(உ)

வடிவுதாங் காண ராயு மன்னுசீர் வாக்கின வேந்த
ரடிமையுந் தம்பி ரானா ருளுங்கேட் டவர்கா மததாற்
படிதிகழ் மடங்க டணணீரப் பந்தர்கண் முதலா யுள்ள
முடிவிலா வறவக ளசெயது முறைமையா வொழு காளில்.

(ங)

வேறு

பொருப்பரையன் மடப்பிடியி னுடன்புணருளு சிவக்களிற்றின்
றிருப்பழனம் பணிநதுபணி செயதிருநா வுக்கரச
ரொருப்படுகா தலிறபிறவு முடையவர்தம் பதிவணங்கும்
விருப்பினெடுந் திங்களுந் மருங்குவழி மேவுவார்.

(ச)

அளவில்சனஞ் செலவொழியா வழிக்களாயி லருளுடையா
ருளமனைய தணணளிததா யுறுவேனிற பரிவகறிக
குளகிறைந் தீராததமபோற் குளிர்த்துங்கும் பரப்பினதாய்
வளமருவு நிழற்றதண ணீரப்பநதா வந்தணைந்தார்.

(ஞ)

வந்தணைநத வாசீசா மந்தமா ருதசீதப்
பந்தருட னமுதமுமாந தணைந்ரும் பார்த்தருளிச
சிறதைவியப் புறவருவார திருநாவுக கரசெனுமபோ
சந்தமுற வரைநததனை யெமமருங்குந் தாவகண்டார.

(ஈ)

இப்பந்த ரிப்பெயரிட் டிகுகமைததா ரியாரென்றூர்க்
கப்பந்த ரறிகதார்க ளாண்டவர செனுமபெயராற்
செப்பருளுசீ ரப்பூதி யடிகளார் செயதமைததார்
தப்பின் றி யெங்குமுள சாலுருளங் காவென்றார.

(ஏ)

என்றிறைக்க வரசுகேட் டிதற்கென்னோ கருத்தென்று
நின்றவரை நோக்கியவ ரெவ்விடததா ரெனகிறைந்து
துன்றியதுன் மார்பருமித் தொலபதியார் மனையின்கட்
சென்றனரிப் பெழுததுவுரு செயத்தன்று நனித்தென்றார.

(ஐ)

அங்ககன்று முனிவருமபோ யப்பூதி யடிகளார்
தங்குமனைக் கடைத்தலைமுன் சார்வாக வுள்ளிருந்த
திங்களுந் மறைத்தலைவர் செழங்கடையில வந்தடைந்தார
நங்களபிரான் நமரொருவ ரெனக்கேட்டி நண்ணினார்.

(ஔ)

கடிதணைந்து வாசீசர் கழல்பணிய மற்றவர்தம்
மடிபணியா முனபணியு மரசினெகி ரந்தணைந்
முடிவிறவரு செய்தேனகொன முன்பொழியுங் கருணைபுரி
வடிவுடைய ரென்மனையில வந்தருளிற நென்னென்றார.

(ஐ)

ஒருகுன்ற விலலாரைத் திருப்பழனித் துள்ளிறைஞ்சி
வருகின்றோம் வழிக்கரையி னீர்வைத்த வரயந்தவளந்
தருகின்ற நிழற்றணணீப் பந்தருங்கண் டத்தகைமை
புரிகின்ற வறம்பிறவுக கேட்டிணைத்தோ மெனப்புகலவார. (யக)

ஆறணிக்குச் சடைமுடியா ரடியாகரு நீர்வைத்த
வீறிவடுபருந் தணணீர்ப்டு தரினுமபே ரெழுதாதே
வேறொருபோ முன்னெழுத வேண்டியகா ரணமென்கொல்
கூறுமென வெதிரமொழிந்தார் கோதின்கொழிக் கொற்றவனா. (யஉ)

நின்றமறை யவாகேளா நிலையழிந்த சிந்தையராய
நன்றருளிச் செயதிலீர் நாணிலமண பதகருட
னொன்றியமன னவன்குடசி திருத்தொண்டி னுறைப்பாலே
வென்றவாதந் திருப்பேரோ வேறொருபே ரெனவெருளவார (யங)

நம்மையுடை யவர்கழற்கீழ் நயந்ததிருத தொண்டாலே
யிமமையிலும் பிழைப்பதென வென்போலவா ருந்தெளியச்
செம்மைபுரி திருநாவுக கரசாதிருப் பெயரெழுத
வெம்மைமொழி யானகேடக விளம்பினீ ரெனவிளம்பி (யச)

பொங்குகடற் கன்மிதப்பிற போந்தேறு மவர்பெருமை
யங்கணரும் புவனத்தி னறியாதா ரியாருளரே
மங்கலமாந் திருவேடத் துடனினறிய வகைமொழிந்தி
ரெங்குறைவீர் நீாதாமயா ரியம்புமென வியம்பினா. (யரு)

திருமறையோ ரதுமொழியத் திருநாவுக கரசரவா
பெருமையறிந் துரைசெய்வாா பிறுதறையி னினறேற
வருளுபெருஞ் சூலியினை லாடகொள்ள வடைந்தயந்த
தெருளுமுணா விலலாத் சிறுமையேன யானென்றா. (யசு)

அரசறிப வுரைசெய்ய வப்புகி யடிகடாங்
கரகமல மிசைசூலியக் கண்ணருவி பொழிந்திறிய
வுரைகுழறி யுடம்பெலலா முரோம்புன கம்பொலியத்
தரையினிமிசை வீழந்தவாதஞ் சரணகம் லம்புண்டாா (யஎ)

மற்றவரை யெகிாவனங்கி வாங்கி ரெடுத்தருள
வற்றவாக ளருகிதியம் பெற்றாற்போ லருமறையோ
முற்றவுளங் களிகூர முன்னின்று கூத்தாடி
யுற்றவருப் புடன்குழ வோடினா பாடினா. (யஅ)

மூண்டபெரு மகிழ்ச்சியினுன் முன்செய்வ தறியாதே
யீண்டமனை யகத்தெயதி யிலலவாகரு மக்களுக்கு
மாண்டவர செழுந்தருளு மோகையுரைத் தராவமுறப்
பூண்டபெருஞ் சுற்றமெலாவ கொடுமீளப் புறப்பட்டார் (யக)

மனைவியா ருடன்மக்கண் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தோ
ரனைவரையுங் கொண்டிதைஞ்சி யாராத் காத்தலுடன்
மூனைவரையுள ளெழுந்தருளு வித்தவாதாண முனவிளக்கும்
புனைமலாரீர தங்கண்மேற் றெளித்துள்ளும் பூரித்தார. (உய)

ஆசனத்திற் பூசனைக் ளமர்வததுவீருப்பினுடன்
வாசநிறை திருநீற்றுக் காப்பேநதி மனநதழைப்பத
தேசமுயய வந்தவரைத் திருவமுது செயவிகு
நேசமுற விண்ணப்பஞ செயவநரு மதுநேரத்தார் (௨௧)
வேறு.

செய்தவ ரிசைநத போது திருமனை யாரை நோக்கி
யெயதய பேறு நமபா லிருந்தவா மெனனே யென்று
மைதிகழ் மிடறறி னுறை னருளினால் வந்த தெனறே
யுயதுமென றுவந்து கொண்டு திருவமு தாக்க ஓற்றா (௨௨)

தூயநற கறிக ளான வறுவகைச சுவையா லாககி
யாயவின் னமுது மாககி யமுதுசெய தருளத் தங்கள்
சேயவா தமயின் மூத்த திருநாவுக் கரசை வாரை
மேயபொற குருத்துக் கொண்டு வரவென விரைந்து விட்டார் (௨௩)

நல்லதாய தந்தை யேவ நானிது செயப்பெற நேனென
மெல்லையில் விரைந்து தோட்டத் துளபுகுப பெரியவாழை
மல்லலங் குருத்தை யீரும பொழுதினில் வாள் ராவொன்
றல்லலுற றழுங்கிச சோர வங்கையிற் நீண்டிற் றனறே (௨௪)

கையினிற் கவாந்து சுற்றிக் கண்ணெரி காந்து கிணற
பையா வுதறி வீழ்த்துப் பதைப்புடன் பாந்தள பற்றும
வெயயவே கத்தால் வீழா முன்னமவே கத்தா லெயதிக
கோயதவிக் குருத்தைச் சென்று கொடுப்பனென றேடி வந்தான் (௨௫)

பொருந்திய விடவே கத்திற் போதுவான் வேக முந்த
வருந்தியே யணையும் போழ்து மாசுணங் கவாந்த தியார்க்கு
மருந்தவ ரமுது செயயத் தாழக்கயா னறையே னென்று
திருந்திய கருந்தி னோடுஞ் செழுமனை சென்று புகான (௨௬)

எரிவிட முறையே யேறித் தலைக்கொண்ட வேழமா வேகக்
தெரிவுற வெயிறுங் கண்ணு மெனியுங் கருகித் தீந்து
விரியுரை குழற் றியாவி விடக்கொண்டு மயங்கி வீழ்வான்
பரிகலக் குருத்தைத் தாயா பாலவைத்துப் படிமேல வீழந்தான் (௨௭)

தளர்த்துவீழ மகனைக் கண்டு தாயருந் தந்தையாரு
முன்மபதைத் துற்று நோக்கி யுகிரஞ்சோ வடுவு மேனி
விளங்கிய குறியுங் கண்டு விடத்தினால் வீந்தா னென்று
துளங்குத் தினறித் தொண்ட ரமுதுசெய வதற்குச் சூழ்வார் (௨௮)

பெறலரும் புதலவன் றண்ணைப் பாயினுட் பெயது மூடிப்
புறமனை முன்றிற் பாககோர் புடையினின் மறைத்து வைத்தே
யறவிது தெரியா வண்ண மமுதுசெய விப்போ மென்று
விறுதுடைத் தொண்ட னாபால வீருப்பொடி விரைந்து வந்தார். (௨௯)

கடிதுவந் தமுது செயயக் காலந்தாழக் கிணற தெனறே
யடிசிலுங் கறியு மெல்லா மழகுற வணைய வைத்துப்
படியிலோத் தொண்ட னாமுன பணிந்தெழுந் தமுது செய்தென
குடிமுழு துயயக் கொளவீ ரெனறவா கூறக் கேட்டி. (௩௦)

அருந்தவ ரெழுந்த செல்ல வடியினை விளக்கி வேறோர்
திருந்தமா சனத்தி லேற்றிப் பரிகலந் திருத்த முன்ன
நிருந்துவெண் ணீறு சாதகி யியல்புடை யிருவ ருக்கும்
பொருந்திய நீறு நலகிப் புதலவாகரு மளிகரும் யோழதில. (௧௧)

ஆதிரான் மறைநூல் வாயமை யப்பூதி யாரை நோக்கிக்
காதல ிவர்க்கு முதத சேய்யயுங் காட்டு முன்னே
மேதரு பூதி சாத்த வென்றலும் வினைந்த தனமை
யாதுமொன் றுரையா ரிப்போ திகதவ னுதவா னென்றார். (௧௨)

அவ்வுரை கேட்ட போதே யநகண் ருளா லன்பர்
செவவிய திருவுள் ளத்தோர் தடுமாற்றஞ் சேர நோக்கி
யிவ்வுரை பொறுதென் னுள்ள மெனசெய்தா னிதற்கொன் றுண்டான்
மெய்யிரித் துரையு மெனை விளம்புவாா விதிப்புற றஞ்சி. (௧௩)

பெரியவ ரமுது செய்யும் பேறிது பிழைக்க வென்றோ
வருவதென றுரையா ரேனு மாதவா வினவ வாயமை
தெரிவுற வுரைக்க வேண்டினு ழேததாற் சிந்தை நொந்து
பரிவொடு வணங்கி மைந்தாக குற்றது பகர்ந்தா ரனறே. (௧௪)

நாவினுக் கரசர் கேளா நன்றுகீ புரிந்த வண்ணம்
யாவரித தனமை செய்தா ரென்றுமுன் னெழுத்து சென்றே
யாவிதீர் சுவததை நோக்கி யணணலா ருளுந் வணனம்
பாவிசைப் பதிகம் பாடிப் பணிவிடம் பாறறு வித்தார். (௧௫)

தீவிட நீங்க வுய்ந்த திருமறை யவர்தஞ் சேயு
மேவிய லுறக்க நீங்கி விரைந்தெழு வாளைப் போன்று
சேவுகைத் தவராட் கொண்ட திருநாவுக கரசர் செய்ய
பூவடி வணங்கக் கண்டு புனிதநீ றளித்தா ரனறே (௧௬)

பிறிவுறு மாலி பெற்ற பிள்ளையைக் காண்பார் தொண்டி.
னெறியினைப் போற்றி வாழநதார் நின்றவப் பயந்தாா தாங்க
ளறிவரும் பெருமை யன்ப ரமுதுசெய தருளு தற்குச்
சிறிதிடை யூறு செய்தா னிவனென்று சிந்தை நொந்தார். (௧௭)

ஆங்கவர் வாட்டந தன்னை யறிந்துசொல் வரசா கூட
வோங்கிய மனையி லெயகி யமுதுசெய தருள வுற்ற
பாங்கினி லிருப்ப முநதூல பயினமணி மார்பா தாமுந்
தாங்கிய மகிழ்ச்சி யோடுந் தருவன சமைத்துச் சா்வாா. (௧௮)

புகழ்ந்தகோ மயத்தி னீராற பூமியைப் பொலிய நீவித்
திகழ்ந்தவான ஈதையும் போக்கிச் சிறப்புடைத் திப் மேற்றி
நிகழ்ந்தவக் கதலி நீண்ட ருந்ததினை விரித்து நீரான்
மகிழ்ந்துடன் விளக்கி யோவாய வலம்பெற மனனு வித்தார். (௧௯)

திருந்திய வாச நன்னீ ரளித்திடத் திருககை நீவும்
பெருந்தவா மறையோா தமமைப் பிள்ளை னுடனே நோக்கி
யருமபுதல வர்களு நீரு மமுதுசெய வீரிங்,கென்ன
வீரூம்பிய லுள்ளத் தோடு மேலவ ரேவல செய்வாா. (௨௦)

மைந்தரு மறையோர் தாழ் மருங்கிருந் தழுது செய்யச்
சினந்தமிக் கில்ல மாதர் திருவழு தெடுத்த நலக்க
கொந்தவிழ் கொன்றை வேணிக் கூத்தனா ரடியா ரோடு
மந்தமி ழாளி யாரக கழுதுசேய் தருளி னாரே.

(சக)

மாதவ மறையோர் செல்வ மணியிடை யழுது செய்து
காதனை பளித்துப் பன்னாள் கலந்துட னிருந்த பிள்ளை
மேதரு நாவின் மன்னா விளங்கிய பழன மூதூர்
நாதாதம பாதஞ் சேர்ந்த நற்றமிழ்ப் பதிகஞ் செய்தார்.

(ச௨)

அப்புகி யடிக ளார்த மடிமையைச் சிறப்பித் தான்
மெய்ப்புகி யணிந்தார் தமமை விருமபுசொன் மாலை வேயந்த
விப்புகி பெற்ற நல்லோ ரெல்லையி லன்பா லெனறுஞ்
செப்புகி யங்கைக் கொண்டார் திருநாவுக கரசா பாதம்.

(சக)

இவ்வகை யாசின் பாத மேத்தியெப் பொருளு நானு
மவ்வருந் தவாபொற் றுளே யெனவுணர்ந் தடைவா செல்லுஞ்
செவ்விய நெறிய தாகத் திருத்திலலை மன்று ளாடு
நவவியங் கண்ணாள் பங்கர் நற்கழ னண்ணி னாரே

(சச)

மான்மறிக் கையர் பொற்றாள் வாடிச ரடைவாற் பெற்ற
மேனமையப் பூதி யாராம் வேதியர் பாதம் போற்றிக்
கானமலாக் கமல வாலிக் கழனிக்கும் சாதத் தங்கை
நானமறை நீல நகரா திருத்தொழி னவில லுற்றேன்.

(சரு)

அப்புகியடிகளுயனாள்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் துஆக௨.

திருநீலநக்கநாயனாள்புராணம்.

*

பூதத் பகையப் பொருட்டின்மேற் பொருகய லுக்குற
காயத்த செந்நெலின் காடுகூழ் காவிரி நாட்டுச்
சாதத் தங்கையென றுலகெலாம் புகழ்வுறுந் தகைத்தால
வாயுத்த மங்கல மறையவா முதற்பதி வன்பு

(க)

நன்மை சாலும்ப் பதியிடை நறுதுதன் மடவா
மெனம் லாததடம் படியமற் றவருடன் விரவி
யன்ன மொண்டிறை யாடுவ பாடுவ சாமம்
பன்ம றைக்கிடை யுடனபயிற் றுவபல பூவை.

(உ)

ஆயநத மெய்ப்பொரு ணீறென வளர்க்கும் காப்பி
லேய்நத மூனறுதி வளர்த்துளா ரிருபிறப் பாளர்
நீநது நலலந நீராமையின் வளர்க்குமத் தீயை
வாயநத கற்புட னானகென வளர்ப்பாகண மடவார்.

(ஈ)

சீல முயத்தவத் திருமறை யோர்செழு மூதூர்
ஞால மிக்கநான மறைப்பொருள் விளங்கிய நலத்தா
ராலம் வைத்தகண் டத்தவா தொண்டரா மன்பர்
நீல நக்கனா ரென்பவர் நிகழ்ந்துளா ரானார்.

(ச)

வேத வள்ளுறை யாவன விரிபுனல் வேணி
நாதா தம்மையு மவாழ யாரையு நயந்து
பாத வர்ச்சனை புரிவதும பணிவது மென்றே
தூத லாலவை யிரண்டுமே செய்கருத் துடையார். (௩)

மெய்தத ளாகம விதிவழி வேதகா ரணரை
நித்தல பூனை புரிந்தெழு நியமமுஞ் செயதே
யதத ரன்பருக கழுதுசெய வியபது முதலா
வெத்தி றத்தன பணிகளு மேற்றெதிரா செய்வார். (௪)

ஆய செய்கையி னமருநா ளாதிரை நாளின்
மேய பூசனை நியதியை விதியினுன் முடித்துத்
தூய தொண்டனா தொலைநீ டயவநதி யமாந்த
நாய னாரையு மருச்சனை புரிந்திட நயந்தாரா (௫)

உறையு ளாகிய மனைகின்று மொருமையன புறற
முறைமை யாலவரு பூசைக்கு முற்றவேண் டிவன
குறைவ நககொண்டு மனைவியா தமமொடுங் கூட
விறைவா கோயிலவந தெய்தின ரெல்லையி றவத்தோர் (௬)

அணைய வநதுபுக கயவநதி மேவிய வழதின
றுணைம லாககழு ரெழுதுபூ சனைசெய்த தொடங்கி
யிணைய நின்றவகு வேண்டிவ மனைவியா ரேந்த
வுணாவின் மிககவு ருயாந்தவாச சனைமுறை யுயத்தார். (௭)

நீடு பூசனை நிரம்பியு மன்பினு னிரம்பாரா
மாடு சூழபுடை வலககொண்டு வணங்கிமுன் வழத்தித்
தேடு மாமறைப பொருளினைத் தெளிவுந் நோக்கி
நாடு மஞ்செழுத் துணாவற விருந்துமுன் னவின்றார். (௮)

தொலைவில் செய்தவத தொண்டனா சுருதியே முதலாக
சிலையி னுணமையா மெழுத்தஞ்சுவ கணிககின்ற காலே
நிலையி னின்றமுன் வழுவீட நீண்டபொன் மேருச
சிலையி னாதிரு மேனிமேல விழுந்ததோ சிலம்பி (௯)

விழுந்த போதிவங் கயனின்ற மனைவியா விறைவுற
நெழுந்த வசசமோ டிளங்குழ வியிலவிழுஞ் சிலம்பி
யொழிந்த நீங்கிட வூதிமுன் றுயிப்பவா போலப்
பொழிந்த வன்பினு லாதிமேற் றுமிந்தனர் போக. (௧௦)

பதைத்த செய்கையான் மனைவியார் முறசெயப பந்தஞ்
சுதைக்கு மாதவத திருமறை யவாகண்டு தங்கண்
புதைத்த மறறிது செய்ததென பொறியிலா யென்னச்
சுதைச்சி லம்பிமேல விழவூதித் துமிந்தன னென்றா (௧௧)

மனைவி யாசெய்த வன்பினை மனத்தினிற் கொள்ளார்
புனையு தூனமணி மார்பா'தம பூசனைத் திறத்தி
லிணைய செய்கையிங் கறுத்தி மாமென வெண்ணு
நினைவீ னுலவர் தம்மைவிட் டகன்றிட நீப்பார். (௧௨)

மின்னெ டெஞ்சடை விமலர்மேல விழுந்ததாற் சிலம்பி
தன்ன வேறொரு பரிசிற்ற நவிரப்பது தவிர
முன்ன ணைந்துவந் துதிவாய கோப்பட முயன்ற
யுனனை யானினித துறந்தனீ னீகுகன வுரைத்தார்.

(யி)

மற்ற வேலையிற் கதிரவன் மலைமிசை மறைந்தா
னற்ற வேவலின் மனைவியா ரொருவழி நீங்க
முற்ற வேண்டுவ பழுதுதீர பூசனை முடித்துக
கற்றை வேணியார் தொண்டருங் கடிமனை புகுந்தார்

(யக)

அஞ்ச முள்ளமோ டவாமருங் கணைவுற மரட்டா
நஞ்ச முண்டவர் கோயிலி னங்கையா ரிருந்தார்
செஞ்சொ ணன்மறைத் திருநீல நககாதா மிரவு
பஞ்சின் மெல்லணைப் பள்ளியிற் பள்ளிகொள் கின்றார்

(யங)

பள்ளி கொள்பொழு தயவந்திப் பரமாதாங் கனவில
வெள்ள நீரக்சடை யொடுகின்று மேனியைக் காட்டி
யுள்ளம வைத்தெமை யுதிமூன் றுமிந்தபா லொழியக்
கொள்ளு மிப்பறஞ் சிலம்பியின் கொப்புளென் றருள.

(யஅ)

கண்ட வப்பெருங் கனவினை நனவெனக் கருதிக்
கொண்ட வசசமோ டஞ்சலி குவித்துடன் விழித்துத்
தொண்ட னாதொழு தாடினா பாடினா துதித்தா
ரண்ட நாயகா கருணையைப் போற்றின் றழுதார்

(யக)

போது போயிருள புலாநகிடக் கோயிலுட் புகுந்தே
யாதி நாயக ரயவந்தி யமாநதவங் கணாதம
பாத மூலங்கள பணிந்துவீழ் தெழுநதுமூன் பரவி
மாத ராரையுங் கொணடுதம மனையினினை டணைந்தார்.

(உய)

பின்பு முனையிற் பெருகிய மகிழ்ச்சிவந் தெய்த
வின்பு றுநதிநத் தெல்லையில பூசனை யியற்றி
யன்பு மேம்படு மடியவா மிகவணை வாகக்கு
முன்பு போலவா வேண்டுவ விருப்புடன் முடிப்பார்.

(உச)

அன்ன தன்மையி னமாநதினி தொழுகும் நாளின்
மன்னு பூநதராய் வருமறைப் பிளையாா பெருமை
பன்னி வையகம் போற்றிட மற்றவர் பாதஞ்
சென்னி வைத்துடன் சோவுறும விருப்பினிற் சிறந்தார்.

(உஉ)

பண்பு மேம்படு நிலைமையாா பயிலுமப் பருவ
மண்பெ ருநதவப் பயன்பெற மருவுநற பதிகள்
விண்பி றங்குநீர் வேணியார் தமைத்தொழ வணைவார்
சண்பை மன்னருஞ் சாத்தமங் கையிலவநது சாரந்தார்.

(உங)

நீடு சோததிரு நிலகன டப்பெரும பாணர்
தோடு லாகமுழவ விறலியா ருடனவரத் தொண்டர்
கூடு மப்பெருங் குழாததொடும் புகலியர் பெருமான்
மாடு வநதமை கேட்டுள மகிழ்நில நககா.

• (உச)

கேட்ட வப்பொழு தேபெரு மகிழ்ச்சியிற் கிளர்ந்து
தோட்ட லங்கலுங் கொடிகளும் புனைந்துதோ ரணங்க
னூட்டி நீண்டைக் காவண மிட்டிநற் சுற்றத்
தீட்ட முங்கொடு தாமுமுன் னெதிர்கொள் வெழுந்தார். (௨௫)

சென்று பிள்ளையா ரெழுந்தரு ளுத்திருக் கூட்ட
மொன்றி-யங்கெதிர் கொண்டிதவ களிப்பினு லொருவா
றன்றி யாடியும் பாடியுந் தொழுதெழுந் தயர்வார்
பொன்ற யங்குநீண மனையிடை யுடன்கொடு புருந்தார் (௨௬)

பிள்ளை யாரெழுந் தருளிய பெருமைக்குத் தக்க
வெள்ள மாகிய வடியவார் கூட்டமும் விரும்ப
வுள்ள மாதர வோங்கிட வோங்குசீர்க் காழி
வள்ள லாரைத்தம் மனையிடை யமுதுசெய் வித்தார். (௨௭)

அமுது செய்தபின் பகலவன் மேல்கட லீணயக
ருமுத வாலியிற் குளிர்மதிக கதிரிண போதி
லிமய மங்கைதன் றிருமுலை யமுதுண்டா ரிரவுந்
தமது சீர்மனைத தங்கிட வேண்டிவ சமைத்தார். (௨௮)

சில மெய்த்திருத் தொண்டரோ டமுதுசெய் தருளி
ஞால முய்த்திட நாயகி யுடனம்பர் நண்ணுங்
கால முற்பெற வழுதவ ரழைத்திடக் கடிது
நீல நக்கனார் வந்தடி பணிந்துமுன் னின்றார். (௨௯)

நின்ற வன்பரை நீலகண் டப்பெரும் பாணர்க
கின்று தக்கவோ ரிடக்கொடுத் தருளுவீ ரென்ன
நன்று மின்புறறு நடுமீன வேதியின் பாங்கர்ச
சென்று மற்றவர்க் கிடக்கொடுத் தணர்நிரு மறையோர். (௩௦)

ஆங்கு வேதியி லறாதசெந் தீவலஞ் சுழிவுந்
றோங்கி முன்னியி லொருபடித் தன்றியே யொளிரத்
தாங்கு தூலவர் மகிழ்வுறச் சகோடயாழ்த தலைவர்
பாங்கு பாணியா ருடனரு ளாற்பள்ளி கொண்டா (௩௧)

கங்கு லிப்பள்ளி கொண்டபின் கவுணியர் தலைவ
ரங்கு நின்றெழுந் தருளுவா ரயவந்தி யமர்ந்த
திங்கள் குடியை நீலநக் கரைசுறிப் பித்தே
பொங்கு செந்தமிழ்த் திருப்பதி கத்தொடை புனைந்தார். (௩௨)

பதிக ஞாண்மலர் கொண்டிதம் பிரான்கழல் பரவி
யதிக நண்பிண நீலநக் கருககளித் தருளி
யெதிர்கொ ளும்பதி களிலெழுந் தருளினு ரென்றும்
புதிய செந்தமிழ்ப் பழமறை மொழிந்தபூ சுரனார். (௩௩)

பிள்ளை யாரெழுந் தருளவத் தொண்டர்தாம் பின்பு
தனளு மன்புடன் கேணமையுந் தவிர்ப்பில வெண்ணும்
வள்ள லார்திரு வுருளீ... வலியமாட் டாமை
புள்ளம்ங்குடன் போககிமின டொருவகை யிருந்தார். (௩௪)

மேவு நாளிலவ் வேதியா முன்புபோல விரும்புக
தாவிலுபுசின் முதறசெய்கை தலைத்தலை சிறப்புசு
சேவின் மேலவர் மைந்தரார் திருமுறைச் சிறுவா
பூவ டித த்லம் பொருநகிய வுறிவொடும் பயின்றார்.

(௨௫)

சண்பை யாளியார தாமெழுந் தருளுமெப் பதியு
நண்பு மேம்பட நாளிடைச் செலவிட்டு நண்ணி
வண்பெ ருமபுக ழுவருடன் பயின்றவந் துறைந்தார்
திண்பெ ருநதொண்ட ராகிய திருநீல நகரா

(௨௬)

பெருகு காதலிற் பின்னெடு நாணமுறை பிறங்க
வருபெ ருநதவ மறையவர் வாழிசே காழி
யொருவா தநகிருக கலலிபா ணத்தினி லுடனே
திரும ணத்திறஞ் சேவித்து நம்பர்தாள சோந்தார்.

(௨௭)

தருதொ ழிறறிரு மறையவர் சாத்தமங் கையினில
வருமு தறபெருந திருநீல நககாதாள வணங்கி
யிருபி றப்புடை யந்தன ரேறுயாத தவாபா
லொருமை யுயத்துணா நமிநந்தி யாரதொழி லுரைப்பாம்.

(௨௮)

திருநீலநகநாயனார்புராணமுற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம்-ஆடா வம்.

நமிநந்தியடிகளுயரூர்புராணம்.

*

வையம் புரகஞ் தணிச்செங்கோல வளவர் பொன்னித் திருநாட்செ்
செய்ய கமலத் தடம்புணையுஞ் செழுநீர்த் தடமும் புடையுடைத்தாய்ப்
பொயதீர வாயமை யருமறைநூல புரிந்த சீலப் புகழ்துண
லெய்தும பெருமை யெண்புடையு முறா ரோம்ப் பேறுறரல்.

(௧)

மாலை பயிலுந் தோரணங்கண மருங்கு பயிலு மணிமறுகு
வேலை பயிலும புணல்பருகு மேகம் பயிலு மாடங்கள்
சோலை பயிலுங் குளிராதவிருள் சுரும்பு பயிலு மருமபூகங்
காலை பயிலும வேதவொலி கழநீர் பயிலுஞ் செழுநீர்ச் செய்.

(௨)

புணையில லிளைந்த வெண்ணெல்லின் பரப்பின் மீது படச்செய்ய
துணமென் கமல மிடையிடையே சுடர்விட டெழுந்து தோன்றுவன
புணாவெண் புரிதூ லவர்வேளவிச களத்திற புணந்த வேதிகைமேன்
மணல்வெண பரப்பி னிடையிடையே வளர்த்த செந்தி மாணுமால்.

(௩)

பெருமை விளங்கு மப்பதியிற் பேணு நீற்றுசு சைவநெறி
யொருமை வழிவா முநதணர்த மோங்கு குலத்தி னுள்வந்தா
ரிருமை யுலகு மீசாகழ லிறைஞ்சி யேத்தப் பெற்றதவத்
தருமை புரிவார் நமிநந்தி யடிக ளென்பா ராயினார்.

(௪)

வாயமை மறைநூற் சீலத்தால் வளாகருஞ் செந்தி யெனத்தருவார்
துயமைத் திருநீற் றடைவெமெய்ப பொருளென் றறியுந் துணிவினார்
சாம கண்டா செய்யகழற் றலைப்பட் டொழுஞ் தண்ணுநிலை
யாம விரவும் பகலுமுனா வொழியா விற்ப மெய்தினார்.

(௫)

அவ்வூர் சின்றுத் திருவாரூர்த் தனையடைவா ரடியார்மேல்
வெவ்வு நகற்றம பெருமான்றன் விரைஞ்ஞ மலர்த்தான் பணிவுறத்
வெவ்வு தியமு மெனக்கொள்ளு மெண்ண முடையார் பலநாளுந்
தெவ்வு ரெரித்த வரைச்சிலையார் திருப்பா தகன பணங்கினுர்.

(௬)

செம்பொற் புற்றின் மாணிக்கச் செழுஞ்சேர தியைநேர் தொழுஞ்சிலத்
தம்பற் றுந் திணைந்திணைந்தாழ்ந்த பணிந்து வாழ்ந்துபோந்
தம்பொற் புரிசைத் திருமுன்றி லிணைவார் பாககேர ரரனெறியி
னம்பர்க் கிடமாய் கோயிலினுட் புகரு வணங்க நண்ணினா

(௭)

நண்ணி யிறைஞ்சி யன்பினு னய்ப்புற் றெழுந்த காதலுட
னண்ண லாரைப் பணிந்தெழுவா ரடுத்த நிலைமைக் குறிப்பினுற்
பண்ணா தொண்டின் பாகுபல பயின்று பரவி விரவுவா
ரெண்ணி நீப மேற்றுவதற் கெடுத்த கருத்தி னிசைந்தெழுந்தார்.

(௮)

எழுந்த பொழுது பகற்பொழுதக கிறங்கு மால் யெய்துதலுஞ்
செழுந்தன பதியி னிடைபப்பாற் செல்லிற் செலலும் பொழுதென்ன
வொழிந்தத் திணைந்தோர் மனையிலவிளக் குறுநெய் வேண்டி யுள்புகலு
மழிந்த நிலைமை யமணாமனை யாயிற் றகன ணவருரைப்பா

(௯)

கையில் விளங்கு கனலுடையார் தமக்கு விளக்கு மிகக்காணு
நெய்யிவ கிலை விளக்கெரிப்பீ ராகி னீரை முகந்தெரித்தவ
செய்யு மென்று திருத்தொண்டர்க் குரைத்தார தெனியா தொருபொருளைப்
பொய்யு மெய்யு மாமென்னும் பொருணமேற கொளரும் புரைநெறியா

(10)

அருகர் மதியா தரைத்தவரை யாறா ராகி யப்பொழுதே
பெருக மனத்தில் வருத்தமுடன் பெயாநது போநது பிறையணிந்த
முருகு விரியு மலர்க்கொன்றை முடியா கோயின் முன்னெய்தி
யுருகு மன்பர் பணிந்துவிழ வொருவாக கெழுந்த துயாவிசுமயில்

(11)

வந்த கவலை மாற்றியினி மாறா விளக்குப பணிமாற
இந்த மருங்கிற் குளத்துநீர் முகநது கொடுவந் தேற்றுமென
வந்தி மதிய மணிந்தபிரா னருளா லெழுந்த மொழிகேளாச
சிந்தை மகிழ்ந்த நயிந்ததி யடிகள் செயவ தறிந்திலரால

(12)

சென்னி மிசைகீர் தரித்தபிரா னருளே சிந்தை செயதெழுவார்
நன்னீர்ப் பொய்கைந டிபுகரு நாதா நாம நவினதேத்தி
யநீர் முகந்து கொண்டேறி யப்பா கோயி லடைந்தகலுண
முநீர் குலக மதிசயிப்ப முறுகருந் திரிமே னீரவாரத்தார்

(13)

சோதி விளக்கொன் றேற்றுதலுஞ் சுடர்விட் டெழுந்த ததுநோக்கி
யாகி முதலவ ரரனெறியார் கோயில டையவிளக் கேற்றி
யேத திணைந்த வருகநத ரெதிரே முகிருந் களிப்பினுட
னாத ருளாற் றிருவிளக்கு நீரா லெரித்தார் நாடறிய.

(14)

நிறையும் பரிசு திருவிளக்கு விடியு மளவு நின்றெரியத்
குறையுந் தகளி கருக்கெல்லாக் கொள்ள வேண்டு நீர்வார்த்து
மறையின் பொருளை யுண்டிக்கு மனையி னியதி வழுவாம
லுறையும் பதியி னவ்விரவே யிணைவார் பணிவுந் றெருப்பட்டார்.

(15)

இரவுசென்று தம்பதியி லெய்தி மனைபுக கென்றும்போல
விரவியமத் தொழினமுறையே விமலர் தம்மை யருசுதிததுப்
பாவி யமுது செயதருளிப் பள்ளி கொண்டு புலர்காலை
யரவ மணிவார் பூசையமைத் தாரூர நகரின் மீண்டணைநதார (ய௬)

வந்து வணங்கி யானெறியார் மகிழுவ கோயில வலவகொண்டு
சிகதை மகிழப் பணிந்தெழுது புறம்பு முள்ளுந் திருப்பணிகண்
முநத முயன்று பகலெல்லா முறையே செய்து மறையவனா
ரந்தி யமைத்த வரியவிளக கெங்கு மேற்றி யடிபணிவார (ய௭)

பீண்டு போலப் பலநாளும் பயிலும் பணிசெய தவரொழுதத
தண்டி யழக ளாலமணா கலககம் வினைநது சாவிமண
குண்ட ரழிய வேழுலருங் குலவும பெருமை நிலவியதா
வண்டா பெருமான றெண்டாகழ லமரா பணியு மணிபாலார. (ய௮)

நாத மறைதேர் நமிந்தி யழக ளாரநற் றெண்டாகப்
பூத நாதா புறநிடங்கொள் புனிதாக கழுது படிமுதலா
நீதி வளவன றுனவேண்டு நிபந்தம் பலவு மரியணியின
மீது திகழ விருந்தமைந்தான வேதா கமநூல விதிவிளங்க (ய௯)

வென்றி விடையார மதிசசடையார வீதி விடங்கப் பெருமாடா
மென்றந் திருவா ளூரானு மியலபின முறைமைத திருவினையாட்
டொன்றுஞ் செயலும் பங்குளியுத் திரமாத் திருநா ளுயாசிறப்பு
நின்று விண்ணப் பஞ்செய்த படிசெய தருளு நீலைபெற்றார (உ௦)

இன்ன பரிசு கிருப்பணிகள் பலவுஞ் செய்தே யேழுலகு
மன்னும் பெருமைத திருவாரூர மன்ன ரடியார வழிநிறபா
ரன்ன வண்ணந் திருவினையாட் டாடி யருள வெந்நாளு
நன்மை பெருக நமிந்தி யழக டொழுதார நாமுய (உ௧)

தேவர் பெருமா னெழுச்சிதிரு மணலிக் கொருநா னெழுந்தருள
யாவ ரொனனு துடன்சேவித் தெல்லாக் குலத்தி லுள்ளோரு
மேவ வனபா தாமுமுடன் சேவித் தணைநது விண்ணவாதங்
காவ லாள ரோலகக் மனகே கண்டு களிப்புறறார (உ௨)

பெருந்து வைகச சேவித்துப் புனிதா மீண்டுங் கோயிலபுகத
தொழுது தமழார் மருங்கணைநது தூய மனையுட் புகுதாதே
யழுது மிருளசே ரிரவுபுறங் கடையிற றுயில லிலலதது
முழுதுத் தரும புரிமனையார் வந்துட் புகுத மொழிகினறார் (உ௩)

திங்கண் முடியா பூசனைகண் முடித்துச் செய்யங் கடனமுறையா
வககி தனைவேட் டமுதுசெய்து பள்ளி கொளவீ ரெனவவாக்குத
தங்கள பெருமான் நிருமணலிக் கெழுச்சி சேவித் துடன்ண்ண
வெககு மெல்லா ரும்போத விழிவு தொடக்கித் தெனையெனறு. (உ௪)

ஆத லாலே குளித்ததிதத் தூய்மை செய்தே யகம்புருநது
வேத நாதர் பூசையினைத் தொடங்க வேண்டு மதற்குரீ
சீத நன்னீர் முதலான கொண்டிங் கணவா யெனசெய்துப்
காதன் மனையா தாமுமவை கொணரு மதற்குக் கடிதணைநதார் (உ௫)

ஆய பொழுது தம்பெருமா னருளா, லேயோ மேனியினி
லேயு மசைவி னயர்வாலோ வறிழ்பா மிறையுந தாழாதே
மேய வுநககம் வந்தணைய விண்ணோர் பெருமான் கழுனினைந்து ,
துய வன்பா துயிலகொண்டார் துயிலும் பொழுதுகனனின்கண். (உக)

மேன்மை விளங்குந திருவாரூர் வீதி விடங்கப பெருமாடா
மான வன்பர் பூசனைக்கு வுநவார் போல வநதருளி
ஞான மறையேர் ராஜரிற் பிறந்தா ரெல்லா நங்கணங்க
ளான பரிசு காணப் பென்ற நருளிசு செயதவ கெதிரகனரா (உ௭)

ஆதி கிதவ ரெழுநதருள வுணாதா ரிரவர்ச சனைசெய்யா
தேத நினைந்தே னெனவஞ்சி பெழுந்த படியே வழிபட்டு
மாத ராக்கும புருநதபடி. மொழிந்து விடியல விரைவோடு
நாத னாந்த திருவாரூர் புருத விவதிநந் நகர்காணபார் (உஅ)

தெய்வப பெருமா டிருவாரூர்ப் பிறந்து வாழ்வா ரெல்லாரு
மைவைத தணைய மணிகண்டர் வடிவே யாகிப பெருகொளியா
மொயவைத தமாந்த மேனியாரம் பரிசு கண்டு முடிசுவீதத
கைவைத தஞ்சி யவனிமிசை விழுந்து பணிந்து கனிசிறந்தா. (உக)

படிவ மாற்றிப் பழம்படியே சிகழவுக கண்டு பரமாபா
லடியேன பிழையைப பொறுத்தருள வேண்டு மென்று பணிந்தருளாற்
ருடியுந் திருவா ஞாகததுப புருந்து வாழ்வாா குவலயதது
நெடிது பெருகுந திருத்தொண்டு சிகழ்சு செய்து நிலவுவார் (உ௮)

ஶீறு புனைவா ரடியார்க்கு நெடுநா ணிபதி யாகவே
வேறு வேறு வேண்டுவன வெல்லாரு செயது மேவுதலா
வேறு கிறப்பின் மணிப்புற்றி லிருந்தாா தொண்டாக காணியெனும்
பேறு திருநா வுக்கரசா விளம்பப் பெற்ற பெருமையினா. (உக)

இன்ன வகையாற் றிருப்பனிக ளெல்லா வுலகுந தொழ்செய்து
நன்மை பெருகு நமிந்தி யடிக ணையமா திருவீதிசு
சென்னி மதியுந் திருநதியு மலைய வருவாா திருவாரூர்
மனனப் பாத ஶீழனிமுகம் வளாபொற் சோதி மன்னினார் (உ௨)

நாட்டா ரறிய முன்னுளி னனனா ஞலந்த வைம்படையின்
பூட்டா மாபிற சிறியமறைப் புதலவன் றனைப் புககொளியூர்த்
தாட்டா மரையின மலெனகட் டனிமா முதலை வாய்நின்று
மீட்டா கழலக னினைவாரை மீளா வழியின மீட்பவே. (உ௧)

நமிந்தியடிகளுயநார்புராணமூற்றிறறு.

ஆகத் திருவிருத்தம் - ஆகா அ.

முதற்காண்டமுற்றிற்று.

திருச்சிற்றமபலம்.

